

Korku yalnızca zihnin
izin verdiği ölçüde derinleşir.

ÇÜRÜK &

Roman

HARABE

Jonathan Maberry

Birden fazla Bram Stoker Ödülü sahibi

2. Baskı

**Benny Imura hiçbir işte tutunamadı ve
bu yüzden katillğe soyundu.**

Çalışmak ya da ölene hatta öldürülene kadar aç kalmak.

Yalnızca iki seçeneğiniz var:
Zombiler tarafından işgal edilen çorak bir ülke. Kendi yasalarıyla
çevrelenmiş küçük bir kasaba. Burada 15 yaşına giren herkes çalışmak zo-
runda. Çitlerin içinde veya dışında, çalışmayanın sonu açıklıktır.

Benny artık 15 yaşındadır. Çalışmak için birçok iş dener ancak bir
türlü başarılı olamaz. Abisi Tom'un sürdürdüğü aile mesleği ise ona göre
değildir. Fakat çaresiz kalan Benny, bu işi kabul eder. O bir zombi avcısıdır
artık. Ancak istemeyerek üstlendiği bu görev ona bambaşka bir şey öğretir:
İnsan olmanın ne demek olduğunu...

Jonathan Maberry'nin, zombi cehenneminde kendi yolunu bulmaya
çalşan bir gencin olgunlaşma evresini ustalıkla kaleme aldığı eseri *Çürük*
ve *Harabe*'yi soluksuz okuyacaksınız.

**Serinin ikinci
kitabı:**

**TOZ ve
DUMAN**

www.parodi.com.tr

ISBN 978-605-5034-02-3

9 786055 034023

"Anlam ve kargaşanın
mükemmel karışımı."

– *Booklist*

"Bu çarpıcı romanda macera ve
felsefe iç içe geçiyor."

– *Publishers Weekly*

"Hayata ve ölüme aksiyonla dolu,
düşündürücü bir bakış."

– *Kirkus Reviews*

"Maberry'nin kurguladığı
zombi diyarı, şimdiye kadarki
gördüklerinizden çok daha
sürükleyici, gerilim dolu
ve duygu yüklü."

– *School Library Journal*

"Bu sıradan bir zombi romanı değil."

– *Maria V. Snyder*

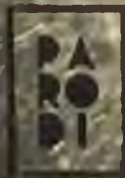
"Aferin sana Jonathan Maberry."

– *Nancy Holder*

ÇÜRÜK &

HARABE

Jonathan Maberry

HARABE

Jonathan Maberry

Çürük ve Harabe

Jonathan Maberry
Orijinal Adı: Rot & Ruin

Yayın Yönetmeni: Köksal Şaka
Editör: Sibel Erdal
Çeviren: Fatih Sert
Redaksiyon: Elif Bıçaklar
Son Okuma: Aslı Güneş
Kapak Uygulama: Anıl Zorba

Düzenleme
Ny.ozlem

ISBN: 978-605-5034-02-3
Yayınevi Sertifika No: 32378

1. Baskı: Ekim 2013
2. Baskı: Aralık 2016

Baskı: İmak Ofset
Yenibosna/İstanbul
Tel: 0 212 656 49 97
Matbaa Sertifika No: 12531

© 2012 by Jonathan Maberry

Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

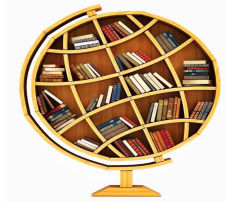
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PARODİ YAYINLARI
Ağaoğlu My Office 212 Kat: 3/54
Bağcılar / İSTANBUL
Tel: 0212 244 05 77

www.parodi.com.tr / info@parodiyayinlari.com

Parodi Yayınları, Mono Kültür Sanat tescilli markasıdır.

Beni daima şaşırtarak ilham kaynağım olan
Yaratıcı Yazarlık dersi öğrencilerim; Rachel Tafoya,
Clint Johnston, Brandon Strauss, Brianna Whiteman,
Jessica Price, Tara Tosten, Jennifer Carr, Kellie
Hollingsworth, Nathaniel Gage, Maggie Brennan,
Kris Dugas, Evan Stahl, Jakson Toone'a ve her zamanki
gibi bu sefer de yanımda olan Sara Jo'ya ithafen...

BİRİNCİ BÖLÜM

AİLE İŞLERİ

"Öldüğümüzde bizi ne bekliyor bilmiyorum —belki çok iyi,
belki de çok kötü bir son.
Ama bildiğim tek şey, bunu öğrenmeye henüz hazır
olmadığım."

— Charles De Lint, *The Onion Girl*

BENNY İMURA HİÇBİR İŞTE TUTUNAMADI VE BU YÜZDEN KATİLLİĞE SOYUNDU.

Bu bir aile mesleğiydi. Aslında ailesini –aileden kasıt, abisi Tom– pek sevmezdi ve kesin olarak ‘iş’ ya da çalışma fikrini de sevmiyordu. Bunun kulağa eğlenceli gelebilecek tek tarafı, gerçekten öldürebilmektir.

Daha önce hiç yapmamıştı. Beden eğitimi dersinde ve izcilikte yüzlerce kez taklit etmişlerdi ama çocukların on beşine basana kadar gerçekten öldürmelerine izin verilmiyordu.

“Neden?” diye sordu, bir zamanlar televizyonda hava durumunu sunan, Feeney isimli şişman oymakbaşına. Benny o zamanlarda on bir yaşındaydı ve zombi avcılığına kafayı takmıştı. “Neden bizim gerçekten birkaç zombi haklamamıza izin verilmiyor?”

“Çünkü öldürmek daha çok babadan öğrenilen bir şeydir,” dedi Feeney.

“Benim babam yok,” diye karşılık verdi Benny. “Annem ve babam İlk Gece’de öldüler.”

“Ah Benny, affedersin, unutmuşum. Ama sonuçta bir ailen var değil mi?”

“Var sayılır. Bay Her Şeyi Bilen Tom Imura benim abim olur ama ondan hiçbir şey öğrenmek niyetinde değilim.”

Feeney gözlerini dikti. “Vay canına. Ona bu derece yakın olduğunu bilmiyordum. Tom senin abin demek. O zaman senin cevabın burada evlat. Sana öldürme sanatını, profesyonel katil Tom Imura’dan daha iyi kimse öğretemez.” Feeney durdu ve gergin bir şekilde dudaklarını yaladı. “Sanırım onun kardeşi olarak onu birçok zombiyi haklarken görmüş olmalısın.”

“Hayır,” dedi Benny büyük bir rahatsızlıkla, “izlememe asla izin vermez.”

“Sahiden mi? Bu çok garip. O zaman on üçüne girdiğinde bir daha sormayı dene.”

Benny on üçüncü yaş gününde tekrar sordu ama Tom bir kez daha hayır dedi. Tartışmadı bile. Sadece, “Hayır.”

Bu iki yıl önce olmuştu. Şimdi ise on beşinci yaş gününden bu yana altı hafta geçmiş ve Kasaba Kurulu, istihkakının yarısını kesmeden önce, ücretli bir iş bulmak için sadece dört haftası kalmıştı. Benny bu durumdan nefret ediyordu. Eğer bir kişi daha ona ‘on beş yaş’ konuşması yapacak olursa çılgın atacaktı. Bundan, insanların ağır çalışan birini görüp “Tanrım, sanki on beşinde ve parasız kalmış gibi çalışıyor,” gibi saçmalıklar söylemelerinden nefret ettiği kadar nefret ediyordu.

Eğlencenin, bunun neresinde olduğunu anlamıyordu. Mutlu olunası, gurur duyulası bir şeymiş gibi, kalan tüm ömrünü kışından ter akana kadar çalışarak geçirmek... Tamam, bundan sonra okulun yarım gün olacağı anlamına

geliyordu bu ve belki bu açıdan iyi sayılabilirdi ama yine de berbattı.

Kankası Lou Chong, bunun, kıyamet sonrası insanlığı-nın, yeni kölelik düzenini kabullenmesinden kaynaklanan kültürel bir baskı biçimi olduğunu söylemişti. Chong'un ne demek istediği veya söylediği şeyin bir anlamı olup olmadığı konusunda en ufak bir fikri bile olmamış ama yine de onaylar biçimde kafa sallamıştı. Çünkü Chong'un yüzündeki ifade, ona, her zaman, neyin ne olduğunu tam olarak biliyormuş olduğunu düşündürürdü.

Bir akşam evde, henüz elindeki tatlıyı bitirmemişken, "Senin, aile işine katılmana dair konuşmak istersem yine kafamı şişirecek misin?" diye sordu Tom.

Benny kin dolu gözlerini dikip çok açık ve net olarak, "Ben aile işinde filan çalışmak istemiyorum," diye çıkıştı.

"Bunu bir hayır olarak alıyorum, o hâlde."

"Bunun beni heyecanlandırması için biraz geç kaldığını düşünmüyor musun? Sana bunu daha önce milyon kez sormuştum zaten."

"Öldürürken izlemek istemiştin beni."

"Doğru! Ve her soruşumda--"

Tom sözünü kesti. "Benim yaptığım iş bunun çok daha fazlası, Benny."

"Eminim öyledir. Belki o geri kalanlar benim yapmamı isteyeceğin şeylerdir. Ama benim eğlenceli şeyleri görme-asla izin vermezsin."

"Öldürmenin eğlenceli hiçbir tarafı yok!" dedi Tom sertçe.

"Zombiler söz konusu olduğunda var!" diye karşılık verdi Benny.

Konuşmaları bu şekilde bitti. Sonrasında Tom odadan dışarı çıkıp mutfağın etrafında bir süre gezindi, Benny de kendini kanepeye attı.

Zombilerle ilgili asla konuşmazlardı. Bu konuya dair söyleyecekleri çoktu ama hiç konuşmazlardı. Benny, zombilerden nefret ediyordu. Herkes onlardan nefret ederdi ama onunki, ilk hatırasına kadar giden, kor hâlinde bir nefretti. Çünkü ilk hatırladığı şey, her gece gözlerini kapattığında beliren o kâbus, henüz küçücük bir çocuk olmasına rağmen beynine kazınmıştı.

Babası ve annesi.

Annesi haykırarak Tom'a doğru koşuyor ve daha on sekiz aylık olan Benny'yi Tom'un kollarına itiyordu. Çığlık çığlığa, kaçmasını söylüyordu ona. Bu sırada babası, annesinin koltuk, lamba ve bulabildiği diğer her şeyle kapatmaya çalıştığı yatak odasının kapısını açmaya çalışıyordu.

Benny annesinin bazı kelimeler haykırdığını anımsıyordu. Ama hatıra çok eski ve o da henüz çok küçük olduğu için hiçbir şey net değildi. Belki de kelimeler yoktu. Belki de sadece çığlıktı.

Benny, yatak odasının camından çıkarlarken Tom'un yüzünden düşen gözyaşlarının sıcaklığını hatırlıyordu.

Ranch stilinde, tek katlı bir evde yaşıyorlardı. Pencere, kırmızı ve mavi polis ışıklarının yanıp söndüğü boş bir araziye açılıyordu. Başka gürültüler ve çığlıklar da vardı. Her yerden silah sesleri geliyordu. Komşular, polisler ve belki de askerler... Sonradan düşününce, Benny onların asker olduklarına karar vermişti.

Ama bunların dışında, son bir görüntü daha hatırlıyordu. Tom onu göğsüne bastırınca, abisinin omzunun üstün-

den bakmış ve yatak odasının penceresinden sarkan annesinin onlara doğru haykırdığını, sonrasında da babasının soluk elinin odanın gölgesinden uzanıp onu geriye, görüntünün dışına sürüklediğini görmüştü.

Bu en eski hatırasıydı. Daha eskileri olduysa bile, bu, diğer hepsini yakıp kül etmişti. O sırada çok küçük olduğundan, tüm bunlar onun için görüntü ve sestten oluşan bir kolajdı sadece. Fakat yıllar boyunca her bir kareyi yeniden canlandırmak, hatırladığı her parçaya bir anlam ve duygu yüklemek için beynini epey zorlamıştı.

Benny, Tom'un panikle atan kalbinin çekiş gibi vuran sesiyle, göğsündeki titreşimini ve annesiyle babası için kendi sessiz hıçkırıklarıyla yaktığı uzun ağıdını da hatırlıyordu.

Kalıp annesine yardım etmek varken, kaçmayı tercih ettiği için Tom'dan nefret ediyordu. Yıllar önce, İlk Gece'de babalarının dönüştüğü şeyden de nefret ediyordu –tıpkı babasının annesini dönüştürdüğü şeyden nefret ettiği gibi.

Zihninde babası ve annesi değillerdi artık. Onları öldüren şeye dönüşmüş ve birer zombi olmuşlardı. Güneşi bile soğuk ve küçük bırakacak denli nefret ediyordu onlardan.

Chong bir keresinde, "Dostum, seninle zombiler arasında ne var böyle?" diye sormuş; "Sanki zombilerin sana kişisel bir garezi varmış gibi davranıyorsun," demişti.

"Ne yani, onlar için cici hisler mi beslemeliyim?" diye cevap vermişti Benny.

"Hayır," diyerek sinmişti Chong, "ama biraz perspektif fena olmaz. Yani... herkes zombilerden nefret eder."

"Sen pek etmiyorsun galiba."

Chong sıska omuzlarını silkip karanlık gözlerle bakmıştı ona. "Herkes zombilerden nefret eder."

Benny'ye göre, eğer ilk hatıran anne ve babanın zombiler tarafından öldürülmesiye o zaman onlardan istediğin kadar nefret edebilmeliydin. Bunu Chong'a anlatmaya çalışmış, fakat arkadaşı konuşmaya devam etmek istememişti.

Benny, birkaç yıl önce abisinin bir zombi avcısı olduğunu öğrendiğinde ondan hiç de öyle gurur filan duymamıştı. Ona göre, eğer abisi gerçekten zombi avcısı olabilecek olsaydı annesine yardım edecek cesareti de olurdu. Ama Tom kaçmış ve annesini ölmeye, onlardan biri olmaya terk etmişti.

Tom, oturma odasına geri geldi; önce masadaki tatlıdan kalanlara, sonra da kanepede oturan Benny'ye baktı.

"Teklifim hâlâ geçerli," dedi. "Benim yaptığımı yapmak istersen seni çırak olarak alabilirim. Kâğıtlarını imzalarım, böylece tam istihkak alabilirsin."

Benny uzun, boş bir bakış attı. "Zombiler tarafından yenmeyi, senin patronum olmana tercih ederim."

Tom bir iç çekti ve dönüp ağır ağır üst kata çıktı. Ondan sonraki birkaç gün hiç konuşmadılar.

BENNY VE CHONG, ERTESİ HAFTA SONU *KASABANIN SESİ* gazetesinin cumartesi sayısını aldılar, çünkü en geniş iş ilanları sayfası onda vardı. Tezgâhtarlık gibi tüm kolay işler çoktan kapılmıştı. Çiftlikte çalışmak istemiyorlardı. Çünkü bu, sabahın köründe kalkmaları anlamına gelirdi ki, bu durumda okulu da tamamen bırakmaları gerekirdi. Okula bayılıyor değillerdi ama çok da kötü sayılmazdı. Okulda beyzbol, bedava öğlen yemeği ve kızlar vardı. İdeal olanı; yarı zamanlı, parası iyi ve sırtlarını istihkaklarına yaslayabilecekleri bir işti. O yüzden, sonraki birkaç hafta boyunca bu özelliktekilerin hepsini denediler.

Birçok iş ilanı seçtiler ve üzerlerinde tek tek kafa yorarak ilanları, “iyi ödemeli”, “havalı” ve “ne olduğunu bilmem ama iyi görünüyor” şeklinde kategorize ettiler. Kötü gibi duranların tümünü de en baştan elediler.

Listenin en başında çilingir çıraklığı geliyordu.

Başta fena değil gibiydi. Ama sonrasında, konuşurken bile zorlanan yaşlı bir Almanla çalışmak işkenceye dönüştü. O, kilitleri tamir edip şifreli yatak odası kilitlerinin

yanlarına sürgü veya metal çubuk takarken, onun ağır alet çantalarını sabahın köründe evden eve sırtlamak gerekiyordu.

Ama bazen bu yaşlı adamın, müşterilere kilit kombinasyonlarının nasıl kullanılacağını anlatmasını izlemek eğlenceli oluyordu. Chong ile konuşma sırasında müşterilerin kaç kez, “ne?”, “nasıl?” veya “bir daha söyler misin?” diyecekleri konusunda iddiaya giriyorlardı.

Öte yandan iş çok önemliydi. Herkes geceleri kendisini yatak odasına kilitlemeliydi ve dışarı çıkmak için şifreli kilidi açmalıydı. Veya anahtar kullanılmalıydı. Bazı insanlar hâlâ anahtarı tercih ediyordu. Bu sayede, eğer uykularında ölüp zombi olarak tekrar dirilirlerse odadan çıkıp ailenin geri kalanına saldıramazlardı. Bu şekilde yok olan koskoca yerleşimler olmuştu. Öyle ki, ihtiyarın biri gecenin köründe nalları dikmiş, sonra da çocuklarını ve torunlarını yemişti.

Birkaç dakikalığına yalnız kaldıkları bir ara Benny, “Bunu anlamıyorum,” dedi Chong’a. “Zombiler, şifreli kilidi açmayı bırak, kapı kolunu bile çeviremezler. Hatta anahtar dahi kullanamazlar. İnsanlar bu şeyleri neden satın alıyor ki?”

Chong omuzlarını silkti. “Babam kilitlerin geleneksel olduğunu söyler. İnsanlar, kilitli kapıların kötü şeyleri dışarıda tuttuğunu düşünürmüş. Bu yüzden de kapılarına kilit takıyorlarmış.”

“Bu aptalca. Kapalı kapılar zombileri dışarıda tutar zaten. Onların beyni yok ki. Hamsterlar bile onlardan daha zekidir.”

Chong hiçbir şey söylemedi. Sadece ellerini iki yana

açtı ve 'ne yaparsın insanlar böyle işte' şeklinde bir hareket yaptı.

Alman adam kilitleri çift taraflı olarak takıyordu. Bu sayede kapılar, sadece zombiyi içeride tutmaya yaramıyordu; dışarıdan da açılarak onu haklamaya gelen kasaba güvenliğinin işini kolaylaştırıyordu. Veya zombiye dönüşmenin dışındaki durumlarda da acil müdahale imkânı sağlıyordu.

Benny ve Chong, çilingire bu türden herhangi bir olay görüp görmediğini sordu. Ama yaşlı adam, şimdiye kadar bu işle bir şekilde bağlantılı olan tek bir yaşayan ölü dahi görmediğini söyledi. Bu çok sıkıcıydı.

Daha da kötüsü, adam, cep harçlığından sadece birazcık daha fazla ödeyeceğini ve esas işi öğrenebilmelerinin üç yıl alacağını söylüyordu. Bu, Benny'nin altı ay boyunca eline bir tornavida bile alamadan, eşya taşımaktan başka bir şey yapamayacağı anlamına geliyordu. Uğraşmaya değmezdi.

Ertesi sabah geri dönmeye niyetleri olmadan Alman anahtarcının yanından ayrılırlarken, "Ben senin gerçek bir iş istemediğini sanıyordum," dedi Chong.

"İstemiyorum. Ama sıkıntıdan patlamak da değil dedim."

Listenin diğer sırasında çit denetleme işi vardı.

Bu iş biraz daha ilginçti. Çünkü Mountainside kasabasını, büyük Çürük ve Harabe'den ayıran çitin diğer tarafında gerçek zombiler vardı. Çoğu uzakta, arazide dikiliyor veya hareket eden şeylere doğru hantal hantal yürüyorlardı. Arazinin ilerisinde sıra sıra, renkli bayrakların asılı

olduğu direkler vardı. En ufak bir esintide bile dalgalanan bu bayraklar zombilerin dikkatini çekiyor ve onları çitten uzak tutuyordu. Rüzgâr dindiğinde ise yaratıklar, çitin kasaba tarafına doğru ağır ağır yürümeye başlıyorlardı.

Benny zombilerden birine yaklaşmak istiyordu. Daha önce hiçbir zombinin yüz metreden daha fazla yakınında bulunmamıştı.

Daha büyük çocuklar, bir zombinin gözlerine bakıldığında, oradaki yansımanın, zombiye dönüşeceğin zaman neye benzeyeceğini gösterdiğini söylemişlerdi. Kulağa çok heyecanlı geliyordu ama Benny'yi tüm vardiyası boyunca takip eden pompalı tüfekli adam, onu tamamen paranoyak bir hâle getirmişti. O yüzden, ölülerin gözlerinde bir anlam aramayı denemekten çok, omzunun üstünden bakmaya vakit ayırabilmişti ancak.

Benny ve Chong, tüfekli adam bir atın üstünden onları izlerken, çit hattında yürümek ve her iki veya üç metrede bir tel örgüleri kavrayıp, ayrılmış veya paslanmış zayıf noktaların olmadığından emin olmak için onları sallamak zorundaydılar. İlk kilometrede sorun olmadı ama sonrasında gürültüler zombilerin dikkatini çekti. Ve artık dördüncü kilometrenin ortalarında Benny, parmaklarını ısırılmaktan korumak için tel örgüyü epey hızlı bir şekilde tutup, sallayıp, geri bırakmak zorunda kalıyordu. Daha detaylı bakmak istiyordu ama bu yüzden bir parmağını kaybetmeye de niyeti yoktu. Eğer ısırılırsa tüfekli adam onu anında uçururdu. Çünkü büyüklüğüne bağlı olarak bir zombi ısırığı, bir insanı birkaç dakikadan birkaç saate kadar değişen sürelerde sağlıklı durumdan, yaşayan ölü durumuna dönüştürürdü. O yüzden bilgilendirme sıra-

sında, enfeksiyon hâlinde sıfır tolerans prensibi uyguladıklarını söylemişlerdi.

“Eğer ki, silahlı muhafızlar ufak da olsa ısırıldığınızı düşünürlerse sizi cehenneme gönderirler. Bu yüzden dik-katli olun!” demişti eğitimci.

Sabahın ilerleyen saatlerinde, Benny, yaşayan bir ölünün gözlerinde zombileşmiş yansımasını görme teorisini ilk kez test etme imkânı buldu. Söz konusu zombi, bir zamanlar postacı üniforması olan paçavralar içinde bodur bir adamdı. Benny, çitin güvenli olan tarafında, tel örgüleri cesareti yettiği ölçüde yaklaşarak zombinin ona doğru ağır ağır yaklaşmasını bekledi. Ağzı sanki bir şey çiğniyormuş gibi hareket ediyor, yüzü kirlenmiş kar gibi soluk duruyordu. Benny, zombinin bir zamanlar Latin Amerika kökenli olduğunu düşündü. Veya hâlâ Latin Amerika kökenliydi. Bunun yaşayan ölümler için tam olarak nasıl ifade edildiğini bilmiyordu. Çoğu zombi, Benny’nin bir ırkı diğerinden ayırabilmesine yetecek ölçüde, derilerinin orijinal renklerinde kalmıştı. Fakat güneş onları yıllar ve yıllar boyunca pişirdikçe, tümü birden, sanki “Yaşayan Ölümler” ırkı diye yeni bir etnik kategoriye dâhil oluyor, tek tip gri-liğe doğru gidiyorlardı.

Benny, yaratığın gözlerinin içine baktı ama tek görebildiği toprak ve boşluktu. Hiçbir tür yansıma yoktu. Ne açlık ne nefret ne de kin. Hiçbir şey. Bir oyuncak bebeğin gözünde bile daha çok hayat vardı.

İçinde bir şeylerin değiştiğini hissetti. Ölü postacı, beklediği kadar korkutucu değildi. Sadece oradaydı. Gözlerinden bir şeyler okumaya, onu bir canavara dönüştüren her neyse onunla bağlantı kurmaya çalıştı. Ama boş bir

deliğe bakmaya benziyordu bu. Gerisinde kendisine bakan hiçbir şey yoktu.

Sonra birden, zombi bir hamle yapıp tel örgünün üstünden ısırmayı denedi onu. Hareketi o kadar anıydı ki olduğundan çok daha hızlı sanılabilirdi. Hiçbir gerilim, yüz kaslarında hiçbir değişim, basketbol veya güreşte Benny'ye rakiplerinde araması öğretilen emarelerin hiçbirini görülmemişti oysaki. Zombi herhangi bir uyarı olmadan hareket etmişti.

Benny bağırdı ve geriye doğru kaçtı. Üstü hâlâ tüten bir at pisliğine basıp sert bir şekilde kıcının üstüne düştü.

Bütün muhafızlar birden kahkahaya boğuldular.

Benny ve Chong öğle yemeğinde istifa etti.

Ertesi sabah, çit teknisyenliğine başvurmak için kasabanın uzak bir köşesine gittiler.

Çit yüzlerce kilometre uzanıyor, kasabayı ve hasat edilen arazileri çevreliyordu. Bu da çok fazla yürüyüş ve başka bir huysuz ihtiyarın alet çantalarını taşımak anlamına geliyordu.

İlk üç saat boyunca çitin bir yerinden içeri kaçmış bir zombi tarafından kovalandılar.

"Neden çite yaklaşan tüm zombiler direkt olarak vurulmuyor?" diye sordu Benny çit ustasına.

"Çünkü bu insanları üzebilir," diye cevap verdi pejmürde kılıklı, gür kaşlı adam. Ağzının köşesinde eskiden kalma bir yara izi vardı. "Bazı zombiler kasabada yaşayan halkın akrabası ve bu insanlar akrabalık ilişkileri dolayısıyla birtakım haklara sahipler. Daha önce bununla ilgili birçok problem çıktı, bu yüzden biz sadece çitleri iyi du-

rumda tutarız. Ama arada sırada kasaba halkından cesareti olan biri, çit muhafızlarının gerekeni yapmaları hususunda izin çıkarılmasını ister.”

“Bu çok aptalca,” dedi Benny.

“İşte insanlar böyledir,” dedi çit ustası.

O öğleden sonra Benny ve Chong bir milyon kilometre olduğunu düşündükleri bir yol boyunca yürüdüler. Atlar üzerlerine işedi, bir sürü zombi tarafından takip edildiler –ki Benny hiçbirinin cansız gözlerinde bir şey göremedi– ve neredeyse herkes tarafından azarlandılar.

Gün bitiminde, zonklayan ayaklarını sürüye sürüye eve döndüklerinde, “Bu iş ancak dayak yemek kadar zevkli,” dedi Chong. Sonra bir saniye bekleyip, “Yo yo... dayak yemek daha eğlenceli,” diye ekledi.

Benny’nin buna itiraz edecek enerjisi yoktu.

Bir sonraki iş olan, halı ceket satıcılığı için sadece bir açık pozisyon vardı ki, bu, evde kalıp ayaklarını dinlendirmek isteyen Chong için hiç sorun olmadı. Chong yürümekten nefret ederdi. Bu yüzden Benny en iyi pantolonu ile temiz bir tişört giydi ve saçlarını tutkalla yapıştırılmış gibi tarayarak çıkıp gitti.

Halı ceket satma işinde fazla bir tehlike yoktu ama Benny çabuk konuşma konusunda yeterince usta sayılmazdı. Bunları satmanın bu kadar zor olduğuna çok şaşır-
dı ama bu çok normaldi; çünkü herkesin bir veya iki tane halı ceketini vardı. Eğer etrafta zombiler varsa ve ısırılacakmış gibi hissediyorsan dünyadaki en iyi şey bunlardan birini giyiyor olmandı. Ama görünen oydu ki, iğneden iplik geçirebilecek herkes bunlardan satmaya çalışıyordu.

Bu yüzden rekabet çok, satışlar azdı. Kapı kapı dolaşan adamlar da komisyonla çalışıyordu.

Baş satış danışmanı, Chick isminde yılışık, sırtkan bir adamdı. Benny'ye uzun kollu bir halı ceket –yaz için kısa tüylü, kış için kürklü– giydirip üstünde yetişkin bir erkek zombinin ısırışını taklit eden bir alet kullanarak tanıtım yaptırdı. Chick konuşmasının arasına, birim kareye düşen basınç, koparma ve çürüme sonrası diş dokusunun kuvveti gibi laflar sıkıştırıyordu. Metal ısırıcı, ceketin üstünden deriye ulaşamıyordu ama çok sert bir şekilde çimdikliyordu. Ve ceket o kadar sıcak tutuyordu ki, giysilerinin altından ter boşanıyordu. O gece eve gittiğinde attığı terlerden dolayı ne kadar kilo kaybettiğini görmek istedi. Sadece yarım kilo gitmişti. Ama Benny'nin boşa harcayabileceği çok fazla kilosu da yoktu.

Ertesi sabah kahvaltı esnasında, "Bu iyi görünüyor," dedi Chong.

Benny gazetenin ilan sayfasından seslice okudu. "Çukurcu. Bu da ne?"

"Bilmiyorum," dedi Chong ağzı tost ile dolu bir hâlde. "Barbekü yapma ile ilgili bir şey olsa gerek."

Değildi. Çukurculuk, takım hâlinde yapılan, ölmüş zombilerin el arabası ile taşınarak Brinkers Taşocağı'nın devamlı yanan ateşine fırlatıldığı bir işti.

El arabalarındaki zombilerin çoğu parçalar hâlindeydi. Oryantasyonu sunan kadın, sürekli olarak parçalar ve ikincil enfeksiyonların riskleri hakkında konuştu. Sonra da Benny'nin o zamana kadar gördüğü en sahte gülüşü takınmış hâliyle başvuranlara, devamlı kaldırma, dönme

ve fırlatma hareketleri yapmanın kazandıracak fiziksel zindeliği pazarlamaya çalıştı. Hatta kollarını sıvayıp pazılarını şişirmiş, siyah çillerle dolu solgun derisini ve şişkin tümörlere benzeyen adalelerini göstermişti.

Chong yemek çantasını kaldırıp içine kusacakmış gibi yaptı.

Taşocağında, çukur kazıcılığı veya kül yıkayıcılığı gibi başka işler de vardı. “Yanmış zombi küllerinin kasabanın üstüne yağmasını istemeyiz değil mi?” diye açıkladı çilli, kas yığını ucube.

Benny ve Chong, oryantasyonun sonuna kadar dayanamadılar. El, ayak ve kafa parçaları tutmuş, gülümseyen çukurcuların pozlarından oluşan slayt şov esnasında sıvıştılar.

İğrenç olmayan ve fiziksel güç gerektirmeyen bir iş olarak, kollu jeneratör tamirciliği vardı. İlk Gece’yi takip eden haftalar sonrasındaki elektrik kesintisinden beri, tek elektrik kaynağı, portatif el çevirmeli jeneratörler olmuştu. Tüm Mountainside’da bunlardan yaklaşık elli tane vardı ve Chong’un dediğine göre, yirminci yüzyılın başındaki madencilik günlerinden kalmıştı. Kasaba Kurulu başka her tür jeneratör yapımını yasaklamıştı. Kasabada, ‘dinsizliğin’ büyük ‘sonu’ getirdiğine inanan dini hareketin güçlenmesinden dolayı, elektronik ve karmaşık makinelerin bulundurulmasına izin verilmiyordu.

Benny bu tür şeyleri hep duyardı. Hatta bazı arkadaşlarının anne babası hep bu tür konuşmalar yapardı.

Ama bu onun için hiçbir anlam taşımıyordu. Ölümleri başlatan şey, elektrik lambaları, bilgisayarlar ya da oto-

mobiller değildi. Öyle bile olsa bu ikisini ilişkilendirebilen mantıklı ve makul birini hiç görmemişti. Bunu Tom'a sorduğunda, abisi karamsar bir biçimde, "İnsanlar her zaman suçlayabilecekleri bir şeylere ihtiyaç duyarlar," demişti. "Eğer suçlayabilecekleri mantıklı bir neden bulamazlarsa kolaylıkla akıl dışı sebeplere sarılabilirler. Eskiden virüsleri ve bakterileri bilmedikleri için cadıları ve vampirleri suçladılar. Fakat kasabadakilerin, elektrikle veya diğer enerji türleriyle, yaşayan ölüleri tam olarak nasıl bağdaştırdıklarını bana sorma."

"En ufak bir mantığı bile yok."

"Biliyorum. Ama düşüncem şu ki, eğer elektriği tekrar kullanmaya başlarsak ve binaları tekrar inşa edersek her şey eskiden nasılsa o hâle dönecek. Ve sonra tüm bu çark en başa saracak. Bana kalırsa onların düşünme şekli, kalbi fena hâlde kırılmış bir adamın yeniden âşık olma riskini göze almak istememesine benziyor. Hepsinin hatırlayabildiği tek şey, kalp kırıklığının ne kadar kötü bir şey olduğu. Ve bunları tekrardan yaşamayı tasavvur bile edemiyorlar."

"Ama yine de aptalca," diye ısrar etmişti Benny, "hatta korkakça."

"Gerçek dünyaya hoş geldin çocuk."

Benny ve Chong, tamirci dükkânının olduğu evin sahibiyle görüşmeye gittiğinde, adam evin önündeki gölgede oturuyordu.

Onlara birer bardak buzlu çay ve naneli kurabiye ikram etti. Benny, bu işi, nasıl olursa olsun yapmak istediğini düşündü.

"Kasabada niye sadece kollu jeneratör kullanırsız bili-

yor musunuz gençler?" diye sordu adam. İsmi Merkle idi.

"Elbette," dedi Chong. "Ordu, zombilerin üzerine nükleer bombaları yağdırdığında, elektromanyetik dalgalar tüm elektronik eşyaları bozdu."

"Kasabanın tek profesyonel elektrikçisi Vic Santorini, kendini çoktan içkiye kaptırmış, her şeyden elini ayağını çekmiş. Onun hep zil zurna olmasının da payı var bunda," dedi Benny gülerek. Tam o sırada elektriğe karşı tuhaf, toleranssız tutum için iğneleyici bir şeyler ekleyecekti ki, Bay Merkle'in suratını tuhaf bir gülümseme aldı. Benny çenesini tutması gerektiğini hissetti.

Bay Merkle bir dakika boyunca onlara gülümsedi. Sonra kafasını sallayarak, "Hayır, bu pek doğru değil, çocuklar," dedi. "Sebebi, kollu makinelerin çok basit, diğer makinelerin ise gösterişli olması." Her bir heceyi ayrı birer kelimeymiş gibi telaffuz ediyordu.

Benny ve Chong göz göze geldiler.

"Görüyorsunuz ya gençler," dedi Merkle, "Tanrı basitliği sever. Gösterişi seven şeytandır. O, ihtişama ve kibre bayılır."

Eyvah, diye düşündü Benny.

"Bay Santorini ömrünün yarısını insanların evlerine elektrikli aletler kurarak geçirdi. Ama bu şeytanın işidir. Ve şimdi o, affını şeytanın içkisinde arıyor ve Rabb'in tüm gazabını göstereceği cehennemde, uzun bir süre geçireceği gerçeğinden kaçmaya çalışıyor. Eğer onun gibi imansızlar olmasaydı, Yüce Tanrı cehennemin kapılarını açıp insanlığın krallığını alaşağı etmek için lanetlenmişlerin ordularını göndermezdi."

Benny gözünün ucuyla, Chong'un koltuğun kollarını

sıkmaktan kemik beyazına dönen parmaklarını görebiliyordu.

“Gözlerinizdeki o ufak şüpheyi görebiliyorum, gençler. Ve bu yeterince makul,” dedi Merkle. Ağzına gergin, acı çekiyormuş hissiyatını veren bir gülümseme yayıldı. “Fakat doğru yolu bulmuş birçok insan var. İnanan bizler, inanmayanlardan daha fazlayız.” Burnunu çekti. “Bunu söylemeye henüz hepsinin iman ve cesaretleri olmasa bile.”

Benny öne doğru eğildi ve adamın keskin bakışlarındaki ateşi hissetti.

“Okul, hastane hatta kasabanın salonu bile kollu jeneratörlerin ürettiği elektrikle yürüyor ve sağduyulu insanlar Tanrı’nın cennetini solumaya devam ettiği sürece, kasabamıza hiçbir gösterişli makine giremeyecek.”

Masada sürahi dolusu buzlu çay ve koca bir yığın kurabiye vardı. Benny, Merkle’ın konu üzerine söyleyeceği çok şey olduğunu ve dinleyicilerini bu uzun konuşma sırasında rahat ettirmek istediğini fark etti. Yapabildiği ölçüde katlandı ve sonra banyoyu kullanmak için izin istedi. Merkle, elektrikten, ruhu yok edici bir küfür olan hidroelektriğe geçmişti ki, konuşmasına çok kısa bir ara verip Benny’ye banyonun yerini tarif etti. Benny içeriye gitti ve tüm holü geçerek arka kapıdan dışarı çıktı. Tahta çitten atlarken Chong’a el salladı.

İki saat sonra Chong onu Lafferty’nin marketinin önünde yakaladı. Benny’ye uzun ve şeytanca bir bakış attı.

“Ne kadar iyi bir dostsun sen böyle. Öldüğünde seni gerçekten çok özleyeceğim.”

“Dostum ama sana da bir fırsat vermiş oldum. Ben geri

gelmeyince beni aramak için kalkmadı mı?"

"Hayır. Seni çitlerden atlarken gördü ve o gülümseyişini koruyarak, 'Küçük arkadaşın cehennemde yanacak, bunu biliyor musun? Ama sen Tanrı'nın gözüne bu şekilde tükürmezsin öyle değil mi?' dedi."

"Ve sen de kaldın öyle mi?"

"Ne yapabiliyordum ki? Beni göstererek, 'İşte o!' demesinden ve şimşekleri üstüme yağdırmasından korktum."

"İşi listeden çıkardın mı peki?"

"Sen ne sanmıştın?"

Sıradaki iş gözcülüktü. Ve iyi bir seçenek olduğunu kanıtladı. Ama sadece biri için. Benny'nin gözleri zombileri uygun uzaklıktan seçebilmek için fazla zayıftı. Chong ise kartal gibiydi ve karttaki en ufak numaraları okumasını bitirir bitirmez, işe hemen kabul edildi. Benny ise onların numara olduğunu bile söyleyemezdi.

Chong işi aldı ve Benny yüksek kulede eğiticisinin yanında oturan arkadaşına keyifsiz bakışlar ata ata yalnız başına ayrıldı.

Sonrasında Chong, Benny'ye işi çok sevdiğini söyledi. Orada tüm gün oturmuş ve California'dan ta Atlantik'e kadar uzanan Çürük ve Harabe'deki arazileri izlemişti. Taşocağından o tarafa doğru esen bir rüzgâr yoksa açık havada otuz kilometre ötesine kadar görebildiğini anlattı. Benny arkadaşını kaçırmıştı ama kendi kendine işin, kulağa bahsettiğinden çok daha sıkıcı geldiğini düşündü.

Benny, şişeciliğin iyi bir iş olabileceğini düşünüyordu. Çünkü onu soda şişelerinin doldurulduğu bir fabrika işi zannediyordu. Ve sodaya da bayılırdı ama bulması çok zor oluyordu. Tüccarların getirdiği bazı eski gazozlar vardı, tek sorun çok pahalı olmalarıydı. Dr. Pepper'ın bir şişesi on istihkak dolarına mal oluyordu. Yerel mallar ise teneke kutulardan, içinde bir zamanlar Coca Cola veya Mountain Dew'in olduğu şişelere kadar her türlü geri dönüştürülmüş kapta geliyordu. Benny kendisini, üretim bandını çalıştıran el jeneratörünü kullanırken veya şişelere kauçuk tokmaklarla mantar kapak takarken görebiliyordu. İsteddiği kadar soda içebilmesine izin verecekleri konusunda da olumlu hislere sahipti. Ama yoldan yukarı doğru yürürken fabrikada çalışan, kendisinden büyük çocuklardan biriyle karşılaştı. Bu dostu Morgie Mitchell'in kuzeni Bert'ti. Benny, Bert'in yanına geldiğinde kusacak gibi oldu, çünkü Bert evin süpürgeliğinde bulunmuş hayvan leşi gibi kokuyordu. Hatta daha da kötü. Bir zombi gibi.

Bert, Benny'nin tiksiniş bakışlarını yakaladı ve omuzlarını silkerek, "Eee... nasıl kokmamı bekliyordun ki? Günde sekiz saat bu şeyleri şişeliyorum," dedi.

"Hangi şeyleri?"

"Kadaverin... Ne yani gazoz üretiminde çalıştığımı mı düşünüyorsun? Ah keşke. Ama hayır, çürümüş etlerin yağını çıkaran bir pres makinesini çalıştırıyorum."

Benny'nin umutları suya düştü. Kadaverin, hayvansal dokuların çürümesi sırasında protein hidrolizi ile üretilen berbat kokulu bir moleküldü. Bunu fen dersinden hatırlıyordu ama gerçekten çürümüş etten imal edildiğini bilmi-

yordu. Avcılar ve iz sürücüler, zombiler arkalarından gelmesin diye elbiselerine bu maddeden sürüyordu. Çünkü ölümler çürümüş etle ilgilenmezdi.

Benny bu ürünü elde etmek için ne tür etlerin kullanıldığını sordu ama Bert kem küm ederek konuyu değiştirmeye çalıştı. Bert fabrikanın kapısına ulaştığında, Benny çoktan gerisin geriye, kasabaya doğru yollanmıştı.

Benny'nin daha önceden de bildiği bir iş vardı: Erozyon ressamlığı. Kasabanın en dış karakolunun tüm duvarlarında ve kasabayı çitten ayıran Kırmızı Alan'ın hizasındaki binalarda asılı erozyon portreleri görmüştü.

Bu işin oluru vardı, çünkü Benny resim konusunda fena sayılmazdı. İnsanlar akrabalarının zombi olduklarında neye benzediklerini bilmek istiyorlardı. Bu yüzden erozyon ressamları aile resimlerini alıyor ve onları zombileştiriyordu. Benny, Tom'un ofisinde bunlardan düzinelerce görmüştü. Birkaç kez anne babasının resmini bir ressama verip onların zombi hâllerini çizmesini istemeyi düşünmüştü. Ama bunu asla yapamazdı. Anne ve babasını zombi olarak düşünmek onu çok kızdırıyordu.

Ama deneme sırasında, ressam Sacchetto önce bir akrabasının resmini denemesini söylemişti. Bunun müşterilerin ne hissettikleri hakkında bir içgörü sağlayacağını söyledi. Bu yüzden Benny, cüzdanından ailesinin resmini çıkardı ve ilk denemesini onlar üstünde yaptı.

Bitirdiğinde, Sacchetto alnını kırıstırıp başını iki yana salladı. "Onları çok kaba ve korkutucu çizmişsin."

Sonrasında, ressamın dosyasındaki başka birkaç yabancıнын fotoğrafını da denedi.

"Hâlâ kaba ve korkutucu," dedi Sacchetto, bükülmüş

dudaklar ve onaylamayan bir baş işaretiyle.

“Onlar zaten kaba ve korkutucu,” diye ısrar etti Benny.

“Müşteriler için değil,” dedi Sacchetto.

Benny neredeyse bununla ilgili tartışacaktı. Eğer kendi ailesini et yiyen zombiler olarak kabul ediyorsa ve onlar hakkında sevimli hiçbir şey hissetmiyorsa, o zaman neden diğer insanlar da bununla başa çıkamıyorlardı?

“Onları kaybettiğinde kaç yaşındaydın?” diye sordu Sacchetto.

“On sekiz aylıktım.”

“O zaman, onları gerçekten bilmiyorsun.”

Benny tereddüt etti ve o eski görüntü kafasında tekrar canlandı. Annesi bağırıyor, babasının gülen yüzü soluk ve insani olmayan bir ifadeye bürünüyor ve sonra, Tom onu götürürken, her yer karanlığa bürünüyor...

“Hayır,” dedi kızgınca, “nasıl göründüklerini biliyorum. Onları hatırlıyorum. Zombi olduklarını biliyorum. Veya belki de ölmüşlerdir, ama zombi zombidir, öyle değil mi?”

“Öyle mi?” diye sordu ressam.

“Evet!” diye parladı Benny, kendi sorusuna kendisi cevap vererek. “Ve hepsi de çürümelidir.”

Ressam kollarını göğsünde birleştirip renk renk boyalara bulanmış duvara yaslandı. “Herkes ailesini ve arkadaşlarını kaybetti evlat. Herkes bu konuda çok üzgün. Oysa sen, kaybettiğin insanları tam olarak tanımıyorsun bile. Çok küçüktün. Ama ateş gibi bir öfken var. Seni sadece yarım saattir tanıyorum ve öfkenin tüm gözeneklerinden dışarı fışkırdığını görebiliyorum. Bütün bunlar nedir böyle? Burada, kasabada güvendeyiz. Hayatını yaşa ve

değiştiremeyeceğin şeyleri de kafana takma.”

“Belki de affetmek ya da unutmak için fazla akıllıyım.”

“Hayır,” dedi Sacchetto, “öyle değilsin.”

Seçmelerden sonra Benny işi alamadı.

“O ÜSTÜ AÇILABİLEN, KAN KIRMIZI BİR 1967 PONTIAC LeMans’tı. O kadar güçlüydü ki yollardaki tüm lanet şeyleri aşabilirdi. Ve gerçekten lanetlenmiş olanları kastediyorum.”

Charlie Matthias arabasını her zaman böyle tarif eder, sonra da at kişnemesine benzer bir sesle gülerdi. Kaç defa söylenmiş olursa olsun, bunun yapılabilecek en komik espri olduğunu düşünürdü. Etrafındakiler de espriden çok onunla birlikte gülmüş olmak için gülmeye çalışırdı. Çünkü Charlie yüz yetmiş santim göğsü ve altmışar santimlik pazılarıyla, testosteron, steroit ve viskiden oluşan bir çorba gibi kokar ve eğer esprilerine gülmezsen, kendisiyle dalaşmak istediğini düşünüp deliye dönebilirdi. Charlie tüm bu saçma şeyleri üstüne alınırdı. Benny ise her zaman gülerdi. Charlie’nin yapacaklarından korktuğu için değil, onu gerçekten de komik ve aynı zamanda havalı bulduğu için gülerdi... Tüm dünyada ondan daha havalı biri olamayacağını düşünürdü.

Charlie’nin anlattığı arabanın benzininin on üç yıl önce

tükenmiş, Çürük ve Harabe'nin bir yerlerinde paslı bir metal yığınının dönmüş olmasının Benny için bir önemi yoktu. Elektromanyetik dalgalardan sonra araba kullanmanın tamamen tarih olduğu gerçeği de onun için fark etmiyordu.

Charlie'nin hikâyelerinde o araba, bombalara ve hortlaklara göğüs gerer ve binlerce unutulmaz maceraya atılır. Charlie arabasıyla birlikte gerçek bir yol savaşçısı olduğunu ve asfaltta zombilere çarptığını söylerdi.

Lafferty'nin halk marketindeki diğer insanlar da güldü ama Benny birkaçının numaradan güldüğüne emindi. Şakaya gülmeyen tek kişi Çekiç Marion'dı. Herkesin bildiği şekliyle Motor City çekici. Charlie kadar iri değildi ama tüm ceplerinde silah bulunan, buldok kadar çirkin bir adamdı. Beline astığı, cop gibi, siyah, uzunca bir boru taşırdı. Çekiç fazla gülmezdi. Ama havasında olduğu zaman gözleri, neşeli bir domuz gibi parlar, ağzının bir kenarı gülümsemeye benzer bir hâl alırdı.

Benny, Çekiç'in de çok havalı olduğunu düşünürdü; ama Charlie kadar değil. Kimse Charlie Matthias gibi olamazdı. Charlie iki metre boyunda, biri mavi, kör olan diğer gözü ise pembe renkte bir albinoydu. Charlie'nin mavi gözünü kapadığında, kör gözüyle hayaletler âlemini görebildiği hakkında söylentiler vardı. Benny, doğruluğundan pek emin olmasa bile, bunun müthiş bir şey olduğunu düşünüyordu.

Benny'ye göre Charlie ve Çekiç, tüm Çürük ve Harabe'deki en iyi ödül avcılarıydı. Herkes böyle söylerdi. Tom Imura'nın daha iyi olduğunu söyleyen, Belediye Başkanı Kirsch gibi, bazı tuhaf tipler hariç. Benny bunun tam bir saçmalık olduğunu düşünüyordu. Çünkü Charlie, Tom'un

zombilere karşı fazlaca yumuşak olduğunu söylemiş ve Tom'un gerçek bir kavgadan çekindiğini ya da birinci sınıf bir zombi avcısı olmak için gerekli asabiyete sahip olmadığını iddia etmişti.

Bunun yanında, Tom, Charlie'nin yarısı kadar bile değildi. Ya da Çekiç'inki gibi sert bakışları yoktu. Tom bir korkaktı. Benny bunu birinci elden biliyordu.

Ödül avcılığı çok zor ve tehlikeli bir işti. Benny'nin bildiği kadarıyla daha zoru yoktu. Çoğu avcı, Mountainside'ı dağın etrafındaki birkaç kasabaya bağlayan ticaret yolunun etrafını zombilerden arındırmak için kasaba tarafından kiralanıyordu. Diğerleri de paralı ordular gibi, ekipler hâlinde çalışarak kasabaları, eski alışveriş merkezlerini, ambarları ve hatta bazı küçük şehirleri temizleyip tüccarların erzak toplamasını sağlıyordu. Charlie'ye göre sıradan bir ödül avcısının ömrü altı aydı. Bu işe başlayan çoğu genç, zombi öldürmenin, İlk Gece'den kurtulan ailelerinden, okuldan ya da izcilikten öğrendikleri diğer tüm şeylerden çok daha farklı olduğunu anlayıp, işi bir iki ay içinde bırakıyordu. Charlie ve Çekiç ilk kelle avcılarıydı. Ve Charlie'ye göre, bu işi İlk Gece'nin sekiz ay sonrasında aldıkları ilk paralı işten beri yapıyorlardı.

Çekiç ayda en az bir kez, "O korkak Millî Muhafızlar da dâhil olmak üzere, biz tüm ordunun, hava kuvvetlerinin ve donanmanın toplamından daha fazla zombi öldürdük," diye böbürlenirdi.

Tüm atıp tutmalarına, kötü kokularına ve şiddet eğilimlerine rağmen, biraz sert ve korkunç görünen, hiçbir şeyden korkmaz tavırları dolayısıyla, Charlie ve Çekiç tüm kasabada popülerdi. Eğer anlattıklarının yarısı bile doğruysa, her-

kesten ve kesinlikle Harabe'nin bu tarafında çalışan diğer tüm ödöl avcılarından daha fazla yaşayan ölüyle birebir mücadele etmiş olmalıydılar.

Onlar, efsanevi avcılar Houston John, Wild Bill Fairchild, J-Dog, Dr. Skills veya Mekong Kardeşler'den bile daha serttiler. Ve Benny, itibarlarını, gerçekliğe karşın yalnızca varsayımlarla ölçmek zorundaydı. Son tahlilde kimin en fazla öldürdüğü veya en çok kafayı uçurduğu fark etmeyecekti. Marketin sahibi Don Lafferty'ye göre, Charlie ve Çekiç yüz altmış üçü kayıtlı ve belki iki bini de isimsiz kafayı poşetlemiş ve her biri için de para almışlardı.

Charlie ve Çekiç, insanların zombileşmiş aile üyelerini ya da arkadaşlarını bulup kapanış denilen, onları son yolculuklarına uğurlama işi de yapıyorlardı. Benny bundan şüphe duyuyor olsa da Belediye Başkanı Kirsch'e göre Tom da onlar kadar kapatma yapmıştı. Tom'un, Charlie'nin skoruna yaklaşmasının imkânı yoktu. Çünkü Tom'un hiçbir zaman ekstradan harcayacak bir istihkak doları bile olmazken Charlie hikâyelerini dinlemek için etrafına toplanan kalabalığa her zaman bira, gazoz ve kızarmış tavuk kanadı ısmarlardı.

"Ne zaman emekli olacaksınız?" diye sordu postacı Wrigley Sputters, Charlie'ye bir bardak daha buzlu çay doldururken. "Siz çocuklar şimdiye kadar Midas kadar zengin olmuş olmalısınız."

"Midas mı?" diye sordu Çekiç. "O da kim?"

"Sanırım susturucu satıyordu," diye tahminde bulundu, zırhlı atlarla kasabadan kasabaya hurda malların ticaretini yapan tüccarlardan biri olan Norbert. "Sonra da kendine bir krallık kurdu."

“Evet,” dedi Charlie, doğrusunu biliyormuş gibi kafa sallayarak. “Kral Midas. Kesinlikle Detroitli. Araba parçalarından ve onun gibi şeylerden bir servet kazandı.”

Ve herkes onun söylediklerine katıldı, çünkü bu yapılacak en akıllıca şeydi.

Benny susturucu hakkında en ufak bir fikri olmasa da kafa salladı. Lou Chong ve Morgie Mitchell da.

“Yani çocuklar,” dedi Charlie göz kırparak, “bir kral kadar zengin olduğumu söyleyemem ama ben ve Çekiç epey iyi para kazandık. Doğrusu, Harabe bize her zaman iyi davrandı.”

“Evet, öyle,” diye katıldı Çekiç. Mor dudakları bilgiççe büzüldü. “Bir dolu zombi hakladık.”

“Amcam Nick, geçen ay, dört Mengler kardeşi öldürdüğünüzü söyledi,” dedi Morgie, kalabalığın arkasından.

Charlie ve Çekiç kahkahayı patlattı. “Evet doğru! Onları çok fena hakladık. Çekiç, onların evine, güneşin doğuşunu yarım saat geçe gizlice sokuldu ve çatıya bir molotof kokteyli attı. Dördü birden üstleri başları kurumuş kan, at pisliği ve kim bilir daha başka nelere bulanmış hâlde dışarı çıktı. Cılız ve çürümüşlerdi. Terli bir domuzdan bile daha beter kokuyorlardı ve biz sadece yirmi metre mesafedeydik.”

“Nasıl yani?” diye sordu Benny parlayan gözlerle.

Çekiç homurdandı. “Onlarla biraz oynadık.”

Charlie kıs kıs güldü. “Evet. Biraz eğlenelim dedik. Bu mahlûkları öldürme işi fazla kolay olmaya başladı. Haksız mıyım?”

Birkaç kişi belli belirsiz kıkırdadı ve kafa salladı ama kimse tam olarak bir şey söylemedi. Doğru cevabın ne ol-

duğunun anlaşılmadığı o anlardan biriydi.

Charlie devam etti: "Sonra ben ve Çekiç bunu daha adil bir hâle getirmeye karar verdik."

"Evet, daha adil," diye katıldı Çekiç.

"Silahlarımızı bıraktık."

"Hepsini mi?" diye sordu Chong nefesi kesilmiş bir hâlde.

"Sonuna kadar, hepsini. Silahlar, bıçaklar, Çekiç'in favori borusu, mınçıklar ve hatta Çekiç'in, vadinin diğer tarafında karate okulu işleten zombiden aşırıldığı ninja yıldızlarını bile. Pantolonumuza kadar soyunduk ve sırt sırta daldık."

"Nasıl daldınız?" diye sordu Morgie.

"Adam adama demek istiyor," diye cevapladı Chong.

"Kafa kafaya," diye tersledi Charlie.

Benny bile Charlie'nin hatalı olduğunu biliyordu, ama söyleyemedi. Charlie'nin yüzüne karşı söyleyemezdi. Kimse o kadar salak değildi.

Charlie, Chong'a tehditkâr bir bakış attı ve hikâyesine geri döndü. "Her neyse, biz karşılarına yumruklarımızla ve cesaretimizle çıktık. Onları öyle bir dövdük ki, şaşkınlıktan ölüp dirildiler ve utançtan tekrar öldüler."

Herkes birden kahkahaya boğuldu.

Bazıları boğazını temizleyince, hepsi birden dönerek Randy Kirsch'le karşı karşıya geldi. Kasabanın belediye başkanı, kolları bağlı, ayakta dikiliyor; kel kafası bir yana eğilmiş, Benny, Chong ve Morgie'ye bakıyordu. "Siz çocukların iş arıyor olması gerektiğini sanıyordum."

"Ben iş buldum," dedi Chong çabucak.

"Ben on dört yaşındayım," dedi Morgie.

“Bir şişe soğuk gazoz için uğramıştık,” dedi Benny.

“Ve onu zaten almışsın, Benjamin Imura,” dedi Belediye Başkanı Kirsch. “Siz üçünüz, uzayın şimdi!”

Benny, Charlie’nin itiraz edeceğini sandı ama kelle avcısı omzunu silkti. “Evet... siz gençlerin yetişkinler gibi, kendi istihkaklarınızı kazanmanız gerekir. Yaylanın.”

Benny ile diğerleri de kalktı ve omuzları eğik bir hâlde belediye başkanının yanından geçtiler.

Onlar daha kapıya bile ulaşmadan, Charlie, hikâyelerinden bir başkasını tam gaz anlatmaya başladı. Herkes yine gülüyordu. Belediye başkanı çocukları dışarı doğru takip etti.

“Benny,” dedi sessizce. Sıcak güneş cilalanmış bir taç gibi, tıraşlı başında parlıyordu. “Tom buralarda takıldığını biliyor mu?”

“Bilmem,” dedi Benny kaçamak kaçamak. Her öğleden sonranın bir kısmını Charlie ve Çekiç’in hikâyelerini dinleyerek geçirdiğini Tom’un bilmediğini aslında bal gibi de biliyordu.

“Bundan hoşlanacağını sanmıyorum,” dedi Kirsch.

Benny dik dik baktı. “Sanırım, Tom’un neyden hoşlanıp neyden hoşlanmadığı beni gerçekten hiç ilgilendirmiyor,” dedi ve sonra da kullandığı ses tonunu güçlendirirmişçesine, “efendim,” diye ekledi.

Başkan Kirsch kalın siyah sakalını sıvazladı. Bir şeyler söylemek için ağzını açmıştı ki tekrar kapadı. Söyleyeceği şey her neyse kendine sakladı. Bu, nasihat dinleme havasında olmayan Benny için de iyi olmuştu.

“Siz çocuklar şimdi kaybolun,” dedi Kirsch en sonunda. Genel marketin önünde bir süre dikildi ama Benny tüm

sokağı geçip geriye baktığında, belediye başkanının tekrar içeriye girdiğini gördü.

Başkan ve ailesi, Bennylerin yan tarafında yaşıyordu. Tom ile arkadaşlardı. Başkan Kirsch her zaman Tom'un ne kadar sağlam ve iyi bir avcı olduğunu ve diğer ödül avcıları için ne kadar güzel bir örnek teşkil ettiğini söyler dururdu. Şöyle iyiydi, böyle biriydi, vesaire vesaire. Bütün bu laflar Benny'de küfür etme isteği uyandırırdu. Eğer Tom diğer ödül avcıları için bu kadar iyi bir örnekse neden diğer ödül avcıları onunla ilgili hikâyeler anlatmıyorlardı? Hiçbiri de Tom'u nasıl dört zombiyi birden tek elle hakladığını gördükleri ile ilgili övünüyor değildi.

Tom bile bununla ilgili konuşmazdı. Bir kere bile Benny'ye orada, Harabe'de ne yaptığı ile ilgili konuşmuş değildi. Amma da sıkıcı. Benny, belediye başkanının birkaç vidasının eksik olduğunu düşünürdü. Tom hiç kimse için bir rol model filan olamazdı.

Chong iş için hazırlanması gerektiğini söyleyip yanlarından ayrıldı. Kuledeki altı saatlik vardiyası için sözleşmişti ve hâinden memnun görünüyordu. Benny ve Morgie, bir diğer arkadaşlarını, Nix Riley'yi bulmaya gittiler. Kimsenin sayamayacağı kadar fazla çili olan kızıl saçlı kız, derenin kenarında bir taşın üstüne oturmuş, deri kaplı defterine bir şeyler yazıyordu. Ayakkabılarını çıkarmış, ayaklarını suya sokmuştu. Kırmızı ojeleri, şırıldayan suda yakut parçaları gibi parlıyordu.

"Selam Benny," dedi Nix gülümseyerek. Altın ve kızıl buklelerinin altından dikkatlice bakıyordu. "İş arama nasıl gidiyor?"

Benny homurdandı ve ayakkabılarını fırlatıp attı. Soğuk

su, yanmış ayaklarına mutlu bir parti havası getirdi. Morgie, etraflarında emekleyerek Nix'in diğer yanına oturdu ve hantal iş botlarının bağcıklarını çözmeye başladı.

Nix'e, Charlie ile Çekiç'i ve belediye başkanının onları nasıl kovduğunu anlattılar.

"Annem o heriflerin yakınlarına uğramama izin vermez," dedi Nix.

O ve annesi, kasabanın en fakir bölümü olan batı duvarında küçük bir evde yalnız başlarına yaşıyorlardı. Geçen kışa kadar Nix, hep sıska, uzun ve kızdan çok erkeğe benzeyen bir çocuktü. Chong gibi, Nix de bir kitap kurdıydı; çantasında hep birkaç kitap taşırdı. Ama Chong'dan farklı olarak Nix, kendi kitaplarını yazmak isterdi. Günlüğüne her zaman şiirler ve kısa öyküler karalardı. Tüm bunlardan dolayı tam bir inek sayılabilirdi ama bu durum, geçen on ay boyunca değışti.

Nix, artık bir fasulye sırığı değildi ve Benny, o etrafındayken kendini tuhaf hissediyordu. Özellikle de sıcak günlerde dar tişörtler ve şortlar giydiğı zaman. Durmadan ona bakmak istiyor ama bu durumdan ötürü mahcup oluyordu. Onun için Nix, her zaman Morgie ve Chong gibi olmuştu. Şimdi ise bir kızdı. Bu gerçeğı daha fazla göz ardı edemezdi.

Durumu daha da kötü yapan, Nix'in kendisinden hoşlandığından oldukça emin olmasıydı. O da ondan hoşlanıyordu, ama bunu söyleyeceğine bir kolunun kesilmesini yeğlerdi. Chong'a bile söyleyemezdi. Arkadaşla çıkmak, grup içinde eski bir tabuydu. O ve Chong dokuz veya on yaşlarındayken bununla ilgili olarak kanları üzerine yemin etmişlerdi. Nix gerçekten güzeldi ve ona bakmayı se-

viyordu ama onunla çıkmak Chong'la çıkmak gibi olurdu. Dahası, altı bağlandığından beri tanıdığı bir kızla çıkması, ona, kendisinin ne kadar gizemli ve ilginç biri olduğunu düşündürtme imkânı tanımazdı. Tamam, Nix ondan zaten hoşlanıyordu ama çıkmaya başlarsa ve Nix onun sırlarını öğrenmek isterse aslında öğreneceği hiçbir sırrı olmadığı anlardı. Ya da daha da kötüsü, ya yanılıyorsa? Yani çıkma teklif eder de Nix'in kendisine karşı bir şey beslemediğini anlarsa ne olacaktı? Benny, her şeyini bilen ve her zaman gördüğü biri tarafından reddedilmesi durumuyla nasıl başa çıkabileceğini hayal bile edemiyordu. Tüm bunlar Benny'de kafasını duvara vurma isteği uyandırdı.

"Neden peki?" diye sordu Morgie. Bu soru Benny'nin tekrar konuşmaya dönmesini sağladı.

"Anlatması zor," dedi Nix, suya yansıyan güneşe bakarak. "Annem bana her şeyi anlatmıyor ama sanırım o ve Charlie kavga etmiş olmalı. Ondan gerçekten hoşlanmıyor. Ben de yalnızsam onların etrafında olma iznim yok. Yanımda ya annem ya Belediye Başkanı Kirsch ya da Tom olmalı."

Konuşurken ayağıyla Benny'yi dürttü.

Benny onun dürtmesini fark etmemiş gibi yaptı. "Neden Tom?" diye sordu.

"Annem Tom'u sever."

"Sever derken, köpeğin Korsan'ı sevdiği gibi mi demek istiyorsun, yoksa sevmek gibi sevmek mi?"

"Sevmek gibi sevmek," dedi yan yan bakarak, "Tom çok seksi."

"Bu hastalık," dedi Benny.

"Sen de ona çok benziyorsun, biliyor muydun?" dedi

Nix.

“Lütfen beni şimdi öldürün!” dedi Benny dua eder gibi yaparak.

“Neden annen veya Tom olmadan Charlie’nin etrafında olamazmışsın?” diye sordu Morgie. Benny’den farklı olarak Morgie’nin Nix’e aklı gidiyordu ve onun yeni görünüşünün ötesinde, ondan gerçekten hoşlanıyordu. Morgie arkadaşlarla çıkmak konusunda herhangi bir yemin etmemiştir ve Benny, onun nasıl kendisini tuhaf hissetmeden Nix’e bu şekilde gözlerini dikebildiğini anlayamıyordu.

“Annem, onun kızlara düzgün bir şekilde davranmadığını söylüyor.”

“Bu da ne demek oluyor?” diye sordu Benny, sesi beklediğinden daha keskin çıkmıştı.

Nix ona uzun, tartan bir bakış attı. “Bazen çok saf olabiliyorsun.”

“Tekrar ediyorum, bu ne demek oluyor?”

“Bu demek oluyor ki, Charlie gibi adamlar, ellerini sürdükleri her şeyi kendilerine aitmiş gibi görüyorlar. Annem onlardan herhangi biriyle yalnız kalmaktan korkar ve ben de karanlık bir sokakta onlardan biriyle karşılaşmak istemem.”

“Siz çıldırmışsınız.”

“Sen bir kız değilsin, anlayamazsın,” dedi Nix, “veya başka bir şekilde söyleyeyim: Sen bir erkeksin ve bu yüzden bunu anlama yetisine sahip değilsin.”

“Ben anlarım,” dedi Morgie ama Nix ve Benny onu önemsemediler.

“Annen bunları öylesine mi söylüyor yoksa sahiden bir şey mi oldu?” diye sordu Benny. Ses tonu oldukça şüpheli.

ciydi. Nix başını sallayıp başka tarafa döndü. Uzaktaki çitlerin oraya bakmaya başladı.

“Yani ben, Charlie ve diğerlerinin gerçekten müthiş olduklarını düşünüyorum,” dedi Benny.

O an, daha fazla muhabbet kaldıramayacak kadar gerginleşti; en azından bu konuda. Bu yüzden boş verdiler ve daha da fazla bir şey söylemediler. Biraz sonrasındaysa serin bir yel esti ve hepsi birden arkalarına yatıp gözlerini kapadı. Esen yel gergin havayı kum tanecikleri gibi dağıtmıştı.

Benny’ye bakmadan, “Henüz bir iş bulamadın mı?” diye sordu Nix.

“Hayır.” Başvurduğu tüm işleri ve hepsinin nasıl boş çıktığını anlattı.

Nix ve Morgie daha on beşine basmamıştı. Benny’nin iş arama sürecinden nefret etmesi kadar, onlar da işe girme fikrinden nefret ediyorlardı ama bakmaya başlamak için birkaç ay daha vakitleri vardı.

“Ne yapacaksın?” diye sordu Nix dirseklerinin üstünde doğrularak. Sudan yansıyan güneş ışınları, yeşil gözlerinde altın parçaları gibi çırpınıyordu. Benny bunu düşünüyor olduğunu fark edince bakışlarını başka yere çevirdi.

“Bilmiyorum.”

“Neden iş için abine sormuyorsun?”

“Karıncanın yuvasının üstüne baş aşağı bağlanmayı tercih ederim.”

“Siz ikinizin arasında ne var?”

“Neden herkes bana bunu soruyor?” diye çıkıştı Benny.
“Tom bir kaybeden, tamam mı? O etrafta Bay Büyük ve Kudretli gibi dolaşıyor ama ben onun gerçekte ne olduğu-

nu biliyorum?”

“Neymiş peki?” diye sordu Morgie.

Benny neredeyse abisinin bir korkak olduğunu söyleyecekti. Fakat bu, hiç geçmediği bir sınırdı. Bir şekilde hissediyordu ki, eğer Tom’a korkak derse insanlar onun da korkak olduğunu düşünebilirdi. Onlar yarım kardeşiler ama yine de kardeşiler. Ve Benny, korkaklığın irsî bir şey olup olmadığından pek emin değildi.

Tüm diyebildiği, “Boş ver gitsin,” oldu. Kalktı ve suya fırlatabileceği bir taş aradı. Birkaç tane buldu ama hiçbirini kaydırabilecek kadar düz değildi. Bu yüzden yanlarından ayrılıp derede ilerledi. Hemen sonra Morgie de ona katıldı.

Nix defterini alıp bir süre yazdı. Benny ona bakmamak için kendini zorluyordu. Genelde başarıyordu, ama bu şey epey bir çaba gerektiriyordu.

“İyi,” dedi Nix bir zaman sonra, “ama yaz neredeyse bitecek ve okullar başlayana kadar iş bulamazsan, istihkakını—”

“Kesecekler,” diye gürledi Benny. “Biliyorum, biliyorum. Tanrım...”

Nix sessiz kaldı. Morgie şakayla onun ayağına vuracakmış gibi yaptı ama o, sahiden karşılık verdi ve gürültülü bir tartışmaya girdiler. Benny onlardan ve her şeyden bıkmış bir hâlde kalktı ve elleri ceplerinde, ağustos sıcağından çökmüş omuzlarıyla uzaklaştı.

EYLÜLE ON GÜN KALMIŞTI VE BENNY HÂLÂ BİR İŞ BULAMAMIŞTI. Çit muhafızı olmak için tüfekle arası yeterince iyi; kasaba gözcülüğüne katılmak için yeterince yaşlı; çiftçilik için yeterince sabırlı ve vurucu veya kesici olmak içinse yeterince güçlü değildi. Yaratıklara karşı güçlü nefretine rağmen, balyozla zombilerin kafasını ezmek veya taşocağı vagonları için onları doğramak ona göre değildi. Evet, o da bir çeşit öldürmeydi ama zor bir işti ve Benny gazetelerde, 'fiziksel güç gerektirir' şeklinde tabir edilen hiçbir işle ilgilenmiyordu. Sanki bu insanların ilgisini mi çekiyordu?

Böylece Chong'un, önyargılardan kurtulmak ve evrenin eş yaratım sürecinin bir parçası olmak veya onun gibi şeylerle ilgili bitmek bilmez söylevleri eşliğinde geçirdiği bir iç muhasebe haftasından sonra Benny, Tom'dan kendisini yanına çırak olarak almasını istedi.

İlk başta Tom kısık gözleri ve şüphe dolu bakışlarıyla süzdü onu. Sonra Benny'nin gayet ciddi olduğunu fark edince gözleri şokla büyüdü. Aslına bakılacak olursa Tom ağlamak istermiş gibi görünüyordu.

Benny'ye sarılmayı denedi ama bu, onların hayatında olabilecek bir şey değildi; bu yüzden sadece tokalaştılar.

Benny akşam yemeğinden önce biraz kestirmek için üst kata çıktığında geride gülümseyen bir Tom bıraktı. Oturdu ve camdan dışarıya baktı. Sanki yarını, yarından sonrayı ve ondan da sonrayı görebiliyordu. Sadece o ve Tom.

Bu gerçekten de berbat olacak, diye düşündü.

5

O AKŞAM TOM VE BENNY ÖN BASAMAKLARDA OTURUP GÜNEŞİN dağın arkasından batışını izlediler. Benny çökmüştü. Geleceği gösteren bir pencereymiş gibi güneşin batışına bakıyor ama bütün görebildiği, Tom'la zoraki bir yakınlaşma ve bununla beraber ortaya çıkacak sorunlar oluyordu. Tom'u da anlamıyordu. Kaçmış olduğunu biliyordu ama şimdi zombi öldürerek yaşıyordu. Tom evde bunlar hakkında asla konuşmaz ve öldürdükleriyle böbürlenmezdi. Diğer ödül avcılarıyla takılmaz, ne kadar sert olduğunu gösterecek hiçbir şey yapmazdı.

Diğer bir taraftan, zeki ve iyi silahlanmış bir adamın tek başına bir zombiyi öldürmesi zor değildi. Ama onlarla uğraşırken hataya yer yoktu. Her zaman aç ve tehlikeliydiler. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın bunu çözemiyor, Tom'u yaşıyan ölü avlayabilecek biri olarak göremiyordu. Bu, tavuğun tilki avlaması gibi bir şey olurdu.

Geçen yıllar boyunca bunu Tom'a birkaç defa soracak oldu ama hiç sormadı. Belki de cevaplar onun zayıflığını daha da fazla ortaya serecekti. Belki de yalan söylüyor ve

aslında başka bir iş yapıyordu.

Benny birçok tuhaf ve olması zor görünen senaryo üzerinde kafa yordu. Ve korkak Tom'un nasıl bir zombi avcısı olabileceğini anlamaya çalıştı. Ama seçeneklerden hiçbirisi olası değildi. Şimdi de yarın sabah yapacakları şeyin batan güneş kadar açık olması gerçeği ile birlikte, en sonunda ağzındaki baklayı çıkardı.

"Bu şeyi neden yapıyorsun?"

Tom ona hızlı bir bakış attı ve uzun bir süre boyunca kahvesini höpürdetmeye devam etti. "Söyle bakalım çocuk, sence ben ne yapıyorum?"

"Hah! Zombi avlıyorsun."

"Gerçekten mi?"

"Senin söylediğin bu," dedi Benny. Sonra da isteksizce ekledi, "Herkesin söylediği bu. Büyük zombi avcısı Tom Imura!"

Tom, sanki Benny ilginç bir şey söylemiş gibi kafa salladı. "O zaman sana göre bütün yaptığım bu. Gördüğüm bir zombiye gidiyorum ve dan!"

"Hah... evet."

"Hayır." Tom kafasını salladı. "Nasıl oluyor da bu evde yaşadığın hâlde, benim ne yaptığımı ve işimin neler gerektirdiğini bilmiyorsun?"

"Ne fark eder ki? Tanıdığım herkesin bir abisi, ablası, babası, annesi veya yaşlı büyükannesi bir zombi öldürmüştür. Ne var ki bunda?" Benny, Tom'un, Charlie ve Çekiç'in yaptığı gibi adam adama zombi haklama cesaretinin olmadığını ve onları büyük ihtimalle güvenli bir uzaklıktan dürbünlü bir tüfekte öldürebileceğini düşündüğünü söylemek istedi.

“Yaşayan ölüleri öldürmek benim işimin bir parçası Benny. Ama niçin yaptığımı, kim için yaptığımı biliyor musun?”

“Eğlence için?” diye önerdi Benny, Tom’un en azından bu kadar havalı olmasını umarak.

“Bir daha dene.”

“Tamam... O zaman para için... Bir de kim sana ödeme yaparsa onun için.”

“Budalaymış gibi mi davranıyorsun, yoksa gerçekten anlamıyor musun?”

“Ne? Senin ödül avcısı olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Bunu herkes biliyor. Zak Matthias’ın amcası Charlie de öyle. Ondan zombi avlamak için Harabe’nin derinlerine gittiğine dair hikâyeler dinledim.”

Tom dudaklarına götürdüğü kahvesi yarı yoldayken durdu. “Charlie mi? Sen Pembe Göz Charlie’yi tanıyor musun?”

“İnsanların onu böyle çağırmasına çok kızıyor.”

“Pembe Göz Charlie insanların etrafında olmamalı zaten.”

“Nedenmiş?” diye sordu Benny. “En iyi hikâyeleri o anlatıyor. Çok eğlenceli biri.”

“O bir katil.”

“Sen de öylesin.”

Tom’un gülüşü silindi. “Allah’ım ben bir aptalım. Pembe Göz Charlie ile aynı türde bir adam olduğumu düşünmeni sağladıysam dünya tarihindeki en kötü abi olmalıyım.”

“Yani... tam olarak aynı sayılmazsın.”

“Eh... bu da bir şeydir...”

“Charlie tam bir erkek.”

“Charlie tam bir erkek,” diye tekrarladı Tom. Arkasına yaslandı ve gözlerini ovaladı. “Yüce Tanrı’m. Charlie gibi bir haydudun nesini ilginç buluyor olabilirsin?”

“Çünkü her şeyi olduğu gibi anlatıyor,” dedi Benny, “yani, okulda, İlk Gece ve zombiler hakkında bir şeyler öğreniyoruz ama etrafımız milyonlarca zombi tarafından çevrilmiş olmasına rağmen hiç kimse onlar hakkında lafı dolandırmadan, direkt olarak konuşmuyor. Bu tam bir çılgınlık. İlk Gece’den önce yazılmış, dünya siyaseti, arabalar veya diğer bir sürü şey hakkında ders kitaplarımız var ama İlk Gece hakkında yazılan ne var biliyor musun? Sadece bir broşür. Bu sana anlamlı geliyor mu? Sana Detroit’te üretilmiş tüm araba marka ve modellerini sayabilirim ama Detroit’in İlk Gece’de nasıl düştüğü hakkında hiçbir şey söyleyemem. Cep telefonları, bilgisayarlar ve diğer eski şeyleri biliyorum ama çitin öbür tarafında ne olduğu hakkında Charlie’den öğrendiklerim haricinde hiçbir şey bilmiyorum. Ayda iki kez, beden eğitimi derslerinde, nasıl zombi öldürülebileceğini öğrenmek için saman balyalarına sopalarla vuruyoruz ve izcilikte bir dolu saçmalık görüyoruz ama Charlie ve Çekiç dışında, hiç kimse ama hiç kimse zombiler hakkında konuşmuyor. Öğretmenlerimiz, zombiler hakkındaki şeyleri ailelerimizden öğrendiğimizi sanıyorlar ama arkadaşlarımdan hiçbiri bu konuda evlerinde bir şey duyabilmiş değil. Sen daha da betersin, çünkü zombi öldürmek senin işin olmasına rağmen bu konuda hiç konuşmuyorsun. Bana matematikte, tarihte veya diğer derslerde yardım edersin ama konu zombiler olduğunda... Zombi kartlarının arkasındaki yazılardan bile, senden öğrendiğimden çok daha fazla şey öğrendim. Bu kasabada ya-

şayan, yirmi yaşından büyük hemen herkes sanki Mars'ta yaşıyormuşuz gibi davranıyor. Sence kaç kişi çit boyunca uzanan Kırmızı Alan'a kadar gitmiştir? Çit muhafızları bile zombiler hakkında konuşmuyorlar. Tek konuştukları beyz-bol ve akşam yedikleri yemekler. Sanki orada hiç zombi yokmuş gibi davranıyorlar."

"İnsanlar Kırmızı Alan'a gidiyorlar Benny. Oraya ödül avcıları için erozyon portrelerini asmaya gidiyorlar."

"Sahiden mi? Onun için mi birçoğu portrelerini assınlar diye çocuklara para veriyor? Nasıl mı biliyorum? Çünkü onlardan yüzlerce astım."

"Sen mi?"

"Zombi kartlarını nasıl satın aldığımı sanıyorsun? İnsanlar, resimlerini asmalarını istediklerinde çocuklara onların ne olduklarını söylemiyorlar bile. Karşılıklı durup erozyon portresine bakıyor olduğumuz hâlde, zombi kelimesini telaffuz edemiyorlar. Çoğu insan sadece, 'Hey evlat, bunu benim için asar mısın?' diye soruyor, ama nereye asmam gerektiğini asla söylemiyor. Aslında bildiğimizi biliyorlar, ama bunu dile getiremiyorlar. Bu son derece tuhaf."

"İnsanlar korkuyor, Benny. Hâlâ inkâr ediyorlar. Sadece on beş yaşındasın. Sen ve arkadaşların İlk Gece'nin nasıl olduğunu anlayamazsınız."

"İşte benim bahsettiğim de bu zaten. Anlamak istiyoruz."

Tom dudaklarını büzdü. "Sanırım, insanlar sizi bunlardan korumak istiyor."

Benny, Tom'a bir şeyler fırlatmak istedi. Gözleri kalm bir kitap aradı; belki bu Tom'u uyandırabilirdi. "Bizi nasıl koruyabilirler? Çitlerin arkasında, Çürük ve Harabe ile çevrili

hâlde yaşıyoruz. Belki daha önce duymuşsundur, bir zamanlar Amerika denilen, zombilerle dolu, büyük yerde... İnsanların bize gerçeği anlatmamaları çok büyük haksızlık."

"Benny, ben..."

"Bu bizim de dünyamız," diye kesti Benny. Söyledikleri Tom'a tokat gibi çarpmıştı. Sessizliğe gömüldüklerinde Benny bir bomba daha patlattı. "Gerçeği bilmemiz gerektiğini düşünen tek kişi Charlie ve onu dinlediğim için beni eleştiremezsin."

Tom onu uzun süre seyretti. Birçok farklı ifade, yüzünden su gibi akıp geçti. En sonunda kahvesinde kalan son yudumu, verandanın yanındaki çalılığa fırlatıp ayağa kalktı.

"Sana ne olacağını söyleyeyim Benny... Yarın erkenden Çürük ve Harabe'ye doğru yol alacağız. Charlie'nin yaptığı gibi derinlere dalacağız. Birinci elden, onun ve benim ne yaptığımızı görmeni istiyorum. Ve sonra kendi kararlarını verebilirsin."

"Ne hakkında karar vereceğim?"

"Birçok konu hakkında," dedi ve yatmak için içeriye gitti.

TOM VE BENNY ŞAFAK VAKTİNDE KALKTILAR VE GÜNEYDOĞUDAKİ geçide doğru yol aldılar. Kapı muhafızı, Tom'a, Harabe'ye geçtikleri andan itibaren olacaklardan kendilerinin sorumlu olduğunu ve bu konuda kasabanın ve muhafız birliğinin sorumluluğunun bulunmadığını anlatan bir form imzalattı. Bir tedarikçi de Tom'a üzerlerine sürebilmeleri için bir düzine kadaverin şişesi ve koku almalarını engelleyecek, üst dudaklarına sürecekları bir kavanoz nane kremi sattı.

"Bu şeyler zombileri durduracak mı?" diye sordu Benny.

"Onları hiçbir şey durduramaz," dedi Tom, "ama bu onları yavaşlatır ve ısırmadan önce tereddüt etmelerini sağlar. Bazıları da direkt uzaklaşır. Sana ufak bir avantaj sağlar ama sakın hiçbir risk olmadan kalabalığın arasına dalabileceğini düşünme."

"Bu cesaret ister," dedi Benny.

Uzun bir yürüyüş için hazırlandılar. Tom, Benny'ye iyi bir yürüyüş ayakkabısı, kot, dayanıklı bir tişört ve beyninin pişmesini engellemek için de bir şapka giymesini söyledi.

“Bunun için hâlâ çok geç değilse tabii,” dedi Tom.

Benny ise buna cevap olarak Tom’un başka bir tarafa baktığı sırada kaba bir hareket yaptı.

Sıcak havaya rağmen, Tom birçok cebi olan ağır bir ceket giymiş, eski bir deri kılıfa yerleştirilmiş tabancasının asılı olduğu kemerini takmıştı. Benny’nin silah taşımaya izin vermiyordu.

“Eninde sonunda olacak,” dedi Tom ve ekledi, “yani, belki.”

“Silahı güvenli bir şekilde taşımayı okulda öğrenmiştim,” diye itiraz etti Benny.

“Benden öğrenmedin ama,” diye bitirdi Tom.

Tom’un aldığı son şey bir kılıçtı. Benny, Tom’un kılıcın uzun kayışını, sol omzundan sağ kalçasına doğru çaprazlamasına bağlayışını ilgiyle izledi. Kılıcın kabzası omzunun üstünden çıkıyordu. Böylece sağ eliyle, ona ulaşım hızla çekebilirdi.

Kılıç bir katanaydı. Benny kendini bildi bileli Tom her gün bu uzun Japon kılıcıyla antrenman yapmıştı. Tom’la ilgili havalı olabilecek tek şey bu kılıçtı. Benny’nin annesi –Tom’un da üvey annesi oluyordu– İrlandalıydı ama babaları bir Japon’du. Tom bir keresinde, Imura soyunun, eski zamanlardaki samuraylara kadar gittiğini söylemiş ve Benny’ye Japon samuraylarının resimlerinin olduğu kitaplar göstermişti.

“Sen samuray mısın?” diye sormuştu Benny dokuz yaşındayken.

“Artık samuray diye bir şey yok,” demişti Tom. Benny, düşününce bunu söylerkenki komik ifadesini hatırlıyordu. Sanki bu konuda söylemek istediği daha başka şeyler var-

dı da şimdi söylemek istemiyor gibiydi. Benny bu soruyu, sonraki zamanlarda birkaç defa daha sordu ama cevap hep aynıydı.

Yine de Tom, kılıçta tam bir ustaydı.

Onu şimşek kadar hızlı bir şekilde kullanıyordu. Ve bir keresinde Benny, Tom'un kendisini kimsenin görmediğini düşündüğü bir anda yaptığı bir harekete şahit olmuştu. Bir avuç üzüm tanesini havaya atmış ve beşini birden yere düşmeden ortadan ikiye bölmüştü. O kadar hızlıydı ki, Benny kılıcın hareketini ancak flu hâlde görebildi. Sonra, Tom markete gittiğinde Benny üzümleri saydı. Tom havaya altı üzüm atmış ve sadece birini kaçırmıştı. Bu gerçekten olağanüstüydü.

Ama tabii, Tom'a yaptığının ne kadar etkileyici olduğunu söylemektense kırık cam yutmayı yeğlerdi.

"Neden bunu getiriyorsun?" diye sordu Benny, Tom kılıcın kayışını ayarlarken.

"Sessiz olduğu için," dedi Tom.

Bunu anlayabiliyordu. Gürültü zombilerin ilgisini çekiyordu. Bununla birlikte, kılıç silahtan daha sessizdi ama aynı zamanda yaklaşmak gerektiği anlamına geliyordu. Benny'ye göre bu çok akıllıca değildi. Bunu söylediğinde, Tom yalnızca omuzlarını silkti.

"O zaman neden silah getiriyorsun?" diye sordu bu kez.

"Çünkü bazen sessiz olmak hiçbir işe yaramaz," dedi Tom. Her şeyi almış olduğundan emin olmak için ceplerini kontrol etti. "Tamamdır. Hadi gidelim, gün ağarıyor."

Tom birkaç çit görevlisine, altı yüz metre kuzeyde davul çalmaları için bahşiş vermişti. Gürültüler etraftaki zombilerin dikkatini çekip onları uzaklaştırdı, Tom ve Benny,

Çürük ve Harabe'ye girip, ağaç hattına doğru ilerlemeye başladılar.

"İlk birkaç yüz metrede çok hızlı hareket etmeliyiz," diye uyardı Tom ve Benny'nin de ayak uydurabileceği şekilde yavaş bir koşuya başladı.

Birkaç zombi onları görüp peşlerine düştü ama çit görevlileri davullara tekrar vurunca gürültünün geldiği yere doğru ilerlediler. Aynı anda birden fazla harekete tepki veremiyorlardı. Bir süre sonra Imura kardeşler ağaçların gölgesinde gözlerden kayboldu. Yavaşladıklarında, Benny oldukça terlemişti. Bu, çok sıcak geçeceğe benzeyen güne, bir başlangıç olmuştu. Her yer sinek kaynıyordu ve ağaçlar cıvıldaayan kuşlarla capcanlıydı. Güneş üstlerinde beyaz bir delik gibi parılıyordu.

"Takip edilmiyoruz merak etme," dedi Tom.

"Kim öyle dedi ki?"

"Ayrıldığımızdan beri çit hattına bakıp duruyorsun."

"Hayır, bakmıyorum."

"Seni uğurlamaya gelen bir arkadaşın olup olmadığına mı bakıyorsun yoksa? Yani Chong'dan başka birisi. Mesela, kıvil saçlı bir kız olabilir."

Benny gözlerini dikti. "Tamamen hayal görüyorsun."

"Yani bana Nix Riley'yle aranızda bir şey olmadığını mı söylüyorsun?"

"Bir dünya dolusu hayır."

"Peki, nasıl oluyor da onun isminin milyon defa yazılmış olduğu bir kâğıt buluyorum."

"Morgie'nin olmalı."

"Senin el yazın ama."

"O zaman, yazı filan çalışmışımdır. Senin neyin var?"

Sana söyledim, Nix'le aramda hiçbir şey yok."

Tom başka bir şey söylemeden döndü ve yürümeye devam etti ama Benny onun gülüşünü yakaladı. Bir dahaki kilometre boyunca içinden sürekli lanet okudu.

"Ne kadar uzaklaşacağız?" diye sordu sonra.

"Epey bir uzağa gideceğiz. Ama merak etme, eğer gece dönemezsek yolda kullanabileceğimiz istasyonlar var."

Benny, onu ateşe verip benzin dolu bir havuza atmış gibi baktı Tom'a. "Bir dakika... Tüm gece boyunca dışarıda kalacağımızı mı söylüyorsun?"

"Elbette. Benim günlerce dışarıda kaldığımı biliyorsun zaten. Sen de benim yaptığımı yapacağına göre... Hem, etrafta dolaşan birkaç tanesi dışında, buradaki ölülerin çoğu çoktan temizlendi. Her hafta daha da uzaklara gitmek zorunda kalıyorum."

"Peşinden gelmiyorlar mı?"

Tom başını salladı. "Sürekli gezen zombiler var aslında. Çit muhafızları onlara göçebe diyor. Ama sen de göreceksin ki; çoğu zombi fazla gezinmez."

Orman çok yaşlıydı ama ilginç bir şekilde, ağustos sıcağına rağmen yemyeşildi. Tom birkaç meyve ağacı buldu ve yürürken bir sürü armudu mideye indirdiler. Benny ceplerini de dolduracaktı ama Tom başını salladı.

"Onlar ağır olur ve seni yavaşlatır. Zaten rotamızı eski çiftliklerin çok olduğu bir kasabadan geçecek şekilde belirledim. Bir sürü yabani meyve bulacağız. Yabani fasulye gibi sebzeler de oluyor."

Benny elindeki meyvelere baktı ve bir iç çekti; sonra da yere attı.

"Neden insanlar toplamak için gelmiyorlar?" diye sor-

du.

“Çünkü korkuyorlar.”

“Neden ki? Çitlerde çalışan en az kırk adam olmalı.”

“Hayır, onları korkutan zombiler değil. Kasabadakiler dışarıdaki hiçbir şeye güvenmezler. Hastalığın her şeye bulaştığını düşünüyorlar. On dört yıldır burada yabani şekilde yetişen yiyeceklerin de öyle.”

“Evet...” dedi Benny çekingen bir şekilde. Bu konuşmayı daha önce de yapmışlardı. “O hâlde doğru değil?”

“O armutları hiç tereddütsüz yedin.”

“Onları bana sen verdin.”

Tom gülümsedi. “Artık bana güveniyorsun o hâlde.”

“Ezik bir tip olduğun doğru ama benim bir zombiye dönüşmemi isteyeceğini sanmıyorum.”

“Odanı temizlemediğin için sana kızgıyım, biliyorsun, o yüzden çok emin olma.”

“Ha, ha... çok komiksin. Gülmekten altıma kaçırdım,” dedi Benny ifadesizce. “Bir saniye, anlamadım. Tüccarlar hep yiyecek getiriyorlar ama; tavuk, inek filan. Onları gezginlerden ve avcılardan alıyorlar ve insanlar da bunları alıyor, doğru değil mi? O zaman?”

“Yani neden onları alıyorlar da burada yetişenleri yemiyorlar, değil mi?”

“Evet.”

“Güzel soru.”

“Eee, cevap?”

“Kasabadaki insanlar çitin içinde olanlara güvenirler. Yani o anda içeride olanlara. Dışarıdan bile gelmiş olsa aldırmazlar. Mesela, her ayın ikinci çarşambasında gelen at arabalarını iple çekerler, ama onların nereden geldiği-

ni veya neden ince metalle sarıldıklarını ve neden atların halıyla kuşandığını bilmezler. Yani bilirler ama bilmezler. Veya bilmek istemezler.”

“Bu çok saçma.”

Tom biraz yürüdü ve “Orada kasaba, burada Çürük ve Harabe var. Çoğu zaman bu ikisi aynı dünyada bile değiller, anlıyor musun?”

Benny başını salladı. “Sanırım.”

Tom bir anda durdu ve kısık gözlerle ileriye taradı. Benny hiçbir şey görmüyordu. Sonra Tom kolunu yakalayıp onu yoldan dışarı sürükledi. Birkaç küme ağacın etrafından dolaştılar. Benny yüzlerce ağacın arasından, en sonunda üç tane zombiyi seçebildi. Yol boyunca yürüyorlardı. Bir tanesi tam hâldeydi ama diğer ikisinin etleri sarkıyordu. Hâlâ canlılarken, diğer zombiler onlarla bir ziyafet çekmiş olmalıydı.

Tam ağzını açıp geldiklerini nasıl anladığını soracaktı ki, Tom bir sus işareti yaptı. Sonra sessizce yumuşak çimlerde ilerlediler.

Gittiklerinden emin olunca tekrar yola çıktılar.

“Onları görmedim bile!” diye fısıldadı Benny, arkasını kolağan ederken.

“Ben de görmedim.”

“Peki o zaman nasıl?”

“Zamanla böyle şeyleri hissedebiliyorsun.”

Benny konumunu bozmadan arkasına bakıyordu. “Yani anlamadım. Sadece üç kişiydiler. Onları şey edemez miydin?”

“Ney?”

“Öldüremez miydin? Charlie Matthias, karşılaştığı zom-

bileri öldürdüğünü söylüyor. Hiçbirinden kaçmıyormuş.”

“Böyle mi söyledi?” diye homurdandı Tom, sonra da yola devam etti.

Benny omuzlarını silkti ve takip etmeye devam etti.

SONRASINDA İKİ KEZ DAHA TOM, BENNY'Yİ YOLDAN DIŞARI çekip gezinen zombilerin etrafında daire çizdirdi. İkinci sefer zombilerin koku alma mesafesinden çıktıktan sonra, Benny Tom'un kolunu yakaladı. "Neden onları haklamıyorsun?"

Tom nazıkçe kolunu çekti. Kafasını salladı ve cevap vermedi.

"Ne yani, onlardan korkuyor musun?" diye bağırdı Benny.

"Sesini alçalt."

"Neden? Peşinden gelirler diye mi korkuyorsun? Büyük, sert zombi avcısı zombi öldürmekten korkuyor!"

"Benny," dedi Tom sabırla, "bazen gerçekten çok aptalca şeyler söylüyorsun."

"Neyse ne!" dedi Benny ve yürümeye devam etti.

"Nereye gittiğini biliyor musun?" dedi Tom, Benny yoldan biraz ilerledikten sonra.

"Böyle gidiyorum."

"Ama ben gitmiyorum," dedi Tom ve yolun sol tarafın-

dan tepeye doğru uzanan bayır boyunca çıkmaya başladı. Benny yolun ortasında dikildi ve tam bir dakika boyunca bekledi. Tom'un arkasından bayırı çıkarken de içinden bildiği bütün küfürleri savurdu.

Tepenin sonunda daha dar bir yol vardı ve sessizce yolu takip ettiler. Saat on sularında, yeşil yapraklı büyük meşe ağaçlarının gölgesinde, daha dik yamaçların ve vadilerin sıralandığı bir yere geldiler. Küçük bir patikadan bayırın tepesine doğru çıkarlarken Tom, Benny'yi sessiz olması gerektiği konusunda uyardı. Yolun eğiminin bittiği yerde, çitle çevrili bir bahçesi olan küçük bir kulübe ve yanında, zamanın başlangıcından beri oradaymış gibi duran, budaklı bir karaağaç vardı. Bahçede iki karaltı belli oluyordu. Tom bir tümseğin üzerine çıktı ve Benny'yi çağırdı. Sonra da kemerinden çıkardığı dürbünüyle uzunca bir süre karaltıları inceledi.

"Sence onlar ne?" diye sordu dürbünü Benny'ye uzatırken.

Benny gereğinden fazla bir güçle dürbünü elinden çekti ve Tom'un gösterdiği yere doğru bakmaya başladı.

"Zombiler," dedi Benny.

"Sahiden mi, dâhi çocuk? Tamam, ama onlar ne?"

"Ölü insanlar."

"Aa."

"Aa ne?"

"Şimdi söyledin işte. Onlar ölü insanlar. Bir zamanlar canlıydılar."

"Ne olmuş? Herkes ölür."

"Doğru," dedi Tom. "Kaç ölü insan gördün?"

"Hangi tür ölüden bahsediyorsun? Bunlar gibi yaşayan

ölü mü, yoksa Cathy teyze gibi gerçek ölü mü?”

“Her ikisi de.”

“Bilmem. Çitin oradaki zombiler ve kasabadan bir iki insan, sanırım. Cathy teyze öldüğünü bildiğim ilk kişiydi. Ben o öldüğünde altı yaşlarındaydım. Cenazesini filan hatırlıyorum.”

Benny zombileri izlemeye devam ediyordu. Bir tane si uzun boylu bir adam, diğeri ise genç bir kadın ya da on, bilemedin on beş yaşlarında bir kızdı. “Ve... Morgie Mitchell’ın babası. İskele çöktüğünde ölmüştü. Onun cenazesine de gitmiştim.”

“Onların susturulmalarına şahit oldun mu?”

‘Susturmak’, ‘kıymık’ denilen ince uçlu bir metalin, kafatasının altından beyin köküne saplanması işlemine verilen isimdi. İlk Gece’den beri ölen herkes zombi olarak tekrar diriliyordu. Isırılanlar da zombi oluyordu, ama sadece yeni ölmüş kişiler yeniden diriliyordu. Kasabadaki tüm yetişkinler en az bir tane kıymık taşırdı, fakat Benny onlardan birinin kullanıldığını hiç görmemişti.

“Hayır,” dedi, “Cathy teyze öldüğünde odada kalmama izin vermemiştin. Ve Morgie’nin babası öldüğünde de orada değildim. Sadece cenazelerini gördüm.”

“Cenazeler nasıldı peki sence?”

“Bilmem. Yani çok çabuk oldu. Üzücüydü. Sonra da herkes parti için birilerinin evinde toplandı ve yemekler yendi. Morgie’nin annesi tam bir bok çuvalına dönmüştü.”

“Sözlerine dikkat et.”

“Morgie’nin annesi çok sarhoş olmuştu, demek istedim,” dedi Benny. Konuşmasını düzeltmeye çalışmak, dişini çektirmek kadar zormuş gibi bir hava verdi. “Morgie’nin

amcası bir köşede İrlandaca şarkılar söyleyip çiftlikteki adamlarla ağlamıştı."

"Bu bir buçuk sene önce olmuştu, değil mi? Sonbahar hasadı zamanında."

"Evet. Bir mısır ambarı inşa ediyorlardı. Bay Mitchell, çatıda çalışan adamlar için ipli bir kaldıraçla bazı aletleri çıkarıyormuş. İskele borularından birinin kırılmasıyla bütün o şeyler üzerine devrilmiş."

"Kötü bir kazaydı."

"Evet, maalesef öyle."

"Morgie nasıl karşıladı peki?"

"Nasıl olacak, tamamen dağıldı." Benny dürbünü geri verdi. "Hâlâ da biraz dağılmış durumda."

"Nasıl dağıldı?"

"Ne bileyim. Babasını özlüyor. Hep beraber takılırlarmış. Sanırım, Bay Mitchell çok iyi bir adammış."

"Sen Cathy teyzeyi özlüyor musun?"

"Elbette ama ben küçüktüm. Çok fazla hatırlamıyorum. En çok gülüşünü hatırlıyorum. Çok tatlı bir kadındı. Bana, çalıştığı dükkândan fazladan dondurma aşırıldığını hatırlıyorum. Fazladan yarım istihkak."

Tom kafa salladı. "Nasıl göründüğünü hatırlıyor musun?"

"Annem gibi," dedi Benny, "anneme çok benziyordu."

"Sen çok küçüktün, annemi hatırlayamazsın."

"Onu hatırlıyorum," dedi Benny. Sesi iğneleyiciydi. Cüzdanını çıkardı ve şeffaf gözdeki fotoğrafı gösterdi. "Belki çok iyi hatırlamıyorumdur ama onu hep düşünüyorum. Her zaman. Babamı da. İlk Gece'de giydiği elbiseyi bile hatırlıyorum. Kolları kırmızı beyaz bir elbiseydi. Kollarını iyi

hatırlıyorum.”

Tom gözlerini kapadı ve bir iç çekti. Dudakları hareket ediyordu.

Benny ‘kırmızı kollu’ kelimelerini tekrar ettiğini düşündü. Tom gözlerini açtı. “Bunu taşıdığını bilmiyordum.” Gülümsemesi küçük ve kederliydi. “Annemi hatırlıyorum. Bana öz annemden daha çok annelik yaptı. Babam onunla evlendiğinde çok mutlu olmuştum. Yüzündeki çizgileri bile hatırlıyorum; saçının rengini, gülüşünü... Cathy ondan bir yaş küçüktü ama ikizi gibiydi.”

Benny oturdu ve kollarını dizlerinin etrafına sardı. Beyni allak bullak olmuştu. Hatıralarına karışan, eski yeni, birçok duygu vardı. “Sen benim şimdiki yaşımdan daha büyüktün bu şeyler olduğunda. Yani bilirsin...”

“İlk Gece’den birkaç gün önce yirmi yaşına basmıştım. Polis akademisine gidiyordum. Babam annenle, ben on altı yaşındayken evlendi.”

“Sen onları tanıdın. Bense yapamadım. Keşke...” gerisini getiremedi.

Tom kafa salladı. “Ben de çocuk. Ben de.”

Kendi özel hatıralarının gölgesinde oturdular bir süre.

“Şimdi bana cevap vermeni istiyorum,” dedi Tom. “Eğer arkadaşlarından birisi, mesela Chong veya Morgie, Cathy teyzenin cenazesine gelip onun tabutuna işeseydi ne yapardın?”

Benny bu soruyla öyle bir irkildi ki, cevap vermek için düşünmedi bile. “Onları oyardım. Direkt olarak oyardım.”

Tom onaylar biçimde başını salladı.

Benny gözlerini dikti. “Ne biçim bir soru bu böyle?”

“Bana müsaade et. Arkadaşlarına niye böyle bir şey ya-

pardın?”

“Çünkü Cathy teyzeyi aşağılamış olurlardı. Başka neden olacak?”

“Ama o zaten ölmüştü.”

“Ne fark eder? Onun tabutunu pisletmek... Onları çok fena pataklardım.”

“Ama neden? Cathy teyze buna aldırış edecek durumda değildi.”

“Bu onun cenazesi! Belki o hâlâ, ne bileyim bir şekilde... Peder Kellog’un söylediği gibi...”

“Ne diyor?”

“Sevdiğimiz insanların ruhları her zaman bizimledir.”

“Tamam. Eğer böyle bir şeye inanıyor olmasan, senin için o sadece tabuttaki bir ceset olsa ve arkadaşın gelse üzerine işese...”

“Ne zannediyorsun?” diye karşıladi Benny. “Yine de onları çok fena döverdim.”

“Tamam, sana inanıyorum. Ama neden?”

“Çünkü,” diye başladı Benny. Ama sonra tereddüt etti. Hissettiklerini nasıl ifade edeceğini bilmiyordu. “Çünkü Cathy teyze benimdi. Anlıyor musun? O benim teyzem. Benim ailem. Kimsenin aileme saygısızlık etmeye hakkı yok!”

“Senin de Morgie Mitchell’ın babasının mezarına böyle bir şey yapmaya hakkın olmaması gibi. Veya orayı kazıp üzerine işlemeye hakkının olmaması gibi. Böyle bir şeyi asla yapmazsın, değil mi?”

Benny dehşete kapılmıştı. “Senin derdin ne be? Neler saçmalıyorsun böyle? Elbette böyle hastalıklı bir şey yapmazdım! Tanrım, sen beni nasıl biri sanıyorsun!”

“Şişş... sesini alçalt,” diye uyardı Tom. “Yani, ölü veya

diri, Morgie'nin babasına böyle bir saygısızlık etmezsin, değil mi?"

"Hayır, etmem."

"Bunu duyduğuma sevindim." Tom dürbünü uzattı. "Şuradaki iki ölü insana bak ve bana ne gördüğünü söyle."

"Demek işe geri döndük? Çok garip birisin gerçekten de."

"Sadece bak."

Benny bir iç çekti ve dürbünü Tom'dan aldı.

"Evet. İki zombi. Aynı iki zombi."

"Biraz daha ayrıntı ver."

"Tamam, tamam. İki zombi. Biri erkek, biri kadın. Önceki yerlerinde dikiliyorlar."

"İki ölü insan..." dedi Tom.

"Ee, ne olmuş yani?"

"Onlar da bir zamanlar, birilerinin ailesiydiler," dedi Tom sessizce. "Erkek olan, birinin büyük babası olabilecek kadar yaşlı görünüyor. Bir zamanlar ailesi vardı, arkadaşları, bir ismi."

Benny dürbünü indirip konuşmak istedi.

"Hayır," dedi Tom. "Bakmaya devam et. Kadına bak. Öldüğünde on sekizinde filan olmalı. Belki güzel bir kızdı. Giydiği şeyler, belki de bir garson üniformasıydı. Belki de Cathy teyzenin yanındaki lokantada çalışıyordu. Evinde onu seven insanlar vardı..."

"Hadi ama yapma..."

"Eve geç kaldığında merak eden insanlar. Onun mutlu bir şekilde büyümesini isteyen insanlar. Bir anne, bir baba. Belki kardeşleri. Büyükannesi ve büyükbabası. Önünde bir hayatı olduğuna inanan insanlar. Belki o yaşlı adam büyük-

babasıydı.”

“Tamam, ama o onlardan biri işte; ölü,” dedi Benny, kendini savunmak ister gibi.

“Elbette. Şimdiye kadar yaşayan herkes öldü. Altı milyardan fazla insan öldü. Ve hepsinin de bir zamanlar ailesi vardı. Hepsi de bir zamanlar aileydiler. Bir zaman geldi, senin gibi biri gelip o kıza saygısızlık etti. Veya yaşlı adama.”

Benny başını sallıyordu. “Hayır, hayır. Aynı şey değil. Bunlar zombi. İnsanları öldürüyorlar. İnsanları yiyorlar.”

“Onlar da birer insandı.”

“Ama öldüler.”

“Evet. Cathy teyze veya Bay Mitchell gibi.”

“Hayır... Cathy teyze kansere yakalandı. Bay Mitchell ise kazayla öldü.”

“Tamam ama birileri onları susturmamış olsa onlar da birer yaşayan ölü olacaktı. Sakın bunu bilmiyormuş gibi davranma. Sakın bunun Cathy teyzeye de olmuş olabileceğini düşünmemiş gibi davranma.” Başıyla tepenin aşağısını işaret etti. “Aşağıdaki o ikisi bir hastalığa yakalandı.”

Benny hiçbir şey söylemedi. Okulda bir şeyler öğrenmişti ama gerçekten ne olduğunu kimse bilmiyordu. Bazı kaynaklar, uzaydan dönen bir aracın yaydığı radyasyonla mutasyona uğramış bir virüs olduğunu söylüyor, bazıları da Çin’den gelen bir tür grip mikrobunu olduğunu iddia ediyordu. Chong bir laboratuvarından filan bulaştığına inanıyordu. Herkesin hemfikir olduğu tek şey bunun bir tür hastalık olduğuydu.

“Aşağıdaki o adam büyük ihtimalle bir çiftçiydi,” dedi Tom. “Kız da bir garson. Eminim ki, hiçbiri bir uzay programına filan dâhil olmadı. Veya virüslerin araştırıldığı bir

laboratuvarında da çalışmadılar. Onlara olan şey bir kazaydı. Hastalandılar ve öldüler.”

Benny hiçbir şey söylemedi.

“Anne babamızın nasıl öldüğünü sanıyorsun?”

Benny cevap vermedi.

“Benny... nasıl?”

“İlk Gece’de öldüler,” dedi rahatsızca.

“Evet, ama nasıl?”

Benny hiçbir şey söylemedi.

“Nasıl dedim sana?”

“Onları ölüme terk ettin!” dedi Benny, yabani bir fısıltıyla. Kelimeler ağzından parça parça dökülüyordu. “Babam hastalandı ve... ve... annem bağıırıyordu... ve sen... sen oradan kaçıp gittin!”

Tom bir şey söyleyemedi ama gözleri üzüntüden karar-mıştı. Yavaşça başını sallıyordu.

“Hatırlıyorum,” diye hırıldadı Benny, “kaçtığını hatırlıyorum.”

“Sen daha bebektin.”

“Hatırlıyorum.”

“Bunu bana söylemeliydin Benny.”

“Neden? Annemi öylece bırakıp kaçtığın için bir yalan uydurabilesin diye mi?”

‘Annem’ kelimesi havada asılı kalmıştı. Tom irkildi.

“Sen benim kaçtığımı mı düşünüyorsun?”

“Düşünmüyorum Tom. Hatırlıyorum.”

“Peki, neden kaçtığımı da hatırlıyor musun?”

“Evet, çünkü korkağın tekisin. İşte sebebi bu.”

“Aman Tanrım!” diye fısıldadı Tom. Kılıcın kemerini yeniden ayarladı ve derin bir iç çekti. “Benny, şimdi yeri

ve zamanı değil ama çok yakında seninle o zaman olanlar hakkında ciddi bir konuşma yapacağız.”

“Söyleyeceğin hiçbir şey gerçeği değiştirmeyecek.”

“Hayır. Gerçekler elbette değişmez. Değişen şey, gerçek hakkında ne bildiğimiz veya neye inanmak istediğimizdir.”

“Tabii, tabii. Neyse ne.”

“Eğer olanları bir de benim tarafımdan öğrenmek istersen sana anlatırım. Şimdiye kadar onları duymak için fazla küçüktün, belki de hâlâ çok küçüksün.”

Bir süre sessizlik oldu.

“Şimdilik bilmeni istediğim tek şey, anne ve babamızı öldüren şeyle, şu aşağıdaki ikisini öldüren şeyin aynı olduğu.”

Benny hiçbir şey söylemedi.

Tom yerden bir iki dal çimen kopardı ve dişlerinin arasına sıkıştırdı. “Anne babamıza gerçekten ne olduğunu bilmiyorsun ama sana şunu sormama izin ver: İlk Gece’de dönüşmüş oldukları şeye rağmen, eğer birileri şimdi onlara bir zarar vermeye kalksa, bu senin için bir sorun olur muydu?”

“Defol git.”

“Söyle bana.”

“Olurdu. Tamam mı? Olurdu. Şimdi mutlu musun?”

“Neden Benny?”

“Çünkü...”

“Neden ama? Onlar sadece birer zombi.”

Benny ansızın kalktı ve tepeden aşağı yürümeye başladı. Geçmiş oldukları yola ve çiti görüp göremeyeceğine bakıyordu. Tom uzun süre onun geri dönmesini bekledi.

“Zor olduğunu biliyorum çocuk,” dedi kibarca, “ama

zor bir dünyada yaşıyoruz. Yaşamak için mücadele ediyoruz. Gardımız hep yüksek. Ve bunları atlatabilmek için hep daha sağlam durmalıyız.”

“Senden nefret ediyorum.”

“Bundan şüpheliyim ama olabilir. Bunun, şu an için bir önemi yok zaten.” Başıyla evlerine giden yolu göstererek, “Herkes bir yakınını kaybetti. Belki çok yakınını, belki üçüncü kuşaktan kuzenini. Ama herkes birilerini kaybetti.”

Benny hiçbir şey söylemedi.

“Senin, bizim kasabadan veya batıdaki diğer kasabalardan kimseye bir saygısızlık edeceğini düşünmem. Ve onların burada, Çürük ve Harabe’de yaşayan anne babalarına, çocuklarına veya kardeşlerine de saygısızlık edeceğine de inanmıyorum, inanmak istemiyorum.”

Ellerini Benny’nin omuzlarına koydu ve onu döndürdü. Benny karşı koymaya çalıştı ama Tom Imura güçlüydü. İkisi de doğuya doğru dönünce, “Ölmüş olsalar da bizi korkutuyor olsalar da ve onları öldürmek zorunda kalıyor olsak da onlar da saygıyı hak ediyorlar,” dedi Tom. “Sadece birer zombi değiller. Bu bizim anlayamadığımız, bir tür hastalık veya bir tür radyasyon etkisi. Ben bilim insanı değilim. İşini yapmaya çalışan basit bir adamım sadece.”

“Evet, ne demezsin. Böyle çok soyluymuş gibi konuşuyorsun ama sen de onları öldürüyorsun,” dedi Benny. Gözleri yaşlıydı.

“Evet,” dedi Tom yumuşakça. “Yüzlercesini öldürdüm. Eğer yeterince akıllı ve de dikkatli olabilirim ve şansım da yaver giderse yüzlercesini daha öldüreceğim.”

Benny iki eliyle onu itti ama sadece yarım adım geriletebildi. “Anlamıyorum!”

“Evet, anlamıyorsun ama umarım anlayacaksın.”

“Ölüye saygıdan bahsedip duruyorsun ama onları kendin öldürüyorsun.”

“Bu öldürmekle alakalı değil ve hiçbir zaman da olmamalı.”

“Öyleyse ne? Para için mi?”

“Biz zengin miyiz?”

“Hayır.”

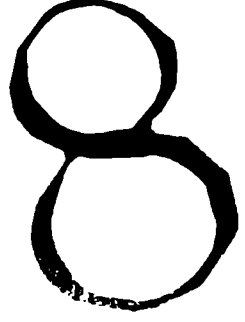
“O zaman para için olamaz, değil mi?”

“O zaman ne?”

“Bu öldürmenin nedeni ile ilgili,” dedi Tom. “Yaşamak için.”

Benny başını salladı olumsuzca.

“Benimle gel çocuk. Dünyanın nasıl bir yer olduğunu anlamanın zamanı geldi. Aile işinin ne olduğunu öğrenmenin zamanı geldi.”

SICAK GÜNEŞİN ALTINDA KİLOMETRELERCE YÜRÜDÜLER. Nane kremi, terleriyle beraber akıp gidiyordu ve saatte bir tekrar sürmek zorunda kalıyorlardı. Benny çoğu zaman sessizdi. Ama ayakları ağrımaya ve midesi guruldamaya başlayınca asabileşti.

“Daha gelmedik mi?”

“Hayır.”

“Ne kadar kaldı?”

“Az.”

“Ben acıktım.”

“Tamam, yakında duracağız.”

“Yiyecek ne var?”

“Fasulye ve kuru et.”

“Kuru etten nefret ederim.”

“Başka bir şey getirdin mi?”

“Hayır.”

“O zaman kuru et yiyeceksin.”

Tom’un seçtiği yollar dardı ve zaman zaman asfalttan toprak yola dönüyordu.

“Birkaç saattir hiç zombi görmedik,” dedi Benny. “Nasıl oluyor?”

“Onları çekecek bir ses veya koku olmadığı müddetçe, evlerine yakın olmayı tercih ediyorlar.”

“Evleri mi?”

“Yani bir zamanlar yaşadıkları veya çalıştıkları yerleri kastediyorum.”

“Neden?”

Tom bir iki dakika düşündü. “Bu konuda birçok fikir var. Ama hepsi birer teori. Bazıları zombilerin, dikildikleri yerler dışında başka yerler olabileceğini anlayacak kadar zeki olmadıklarını söylüyor. Eğer onları bir şey çekmezse veya sürüklememezse oldukları yerde kalıyorlar.”

“Ama sonuçta avlanmaya ihtiyaçları var, öyle değil mi?”

“İhtiyaç lafı aldatıcı olabilir. Çoğu uzman, zombilerin saldırdığı ve öldürdüğü konusunda hemfikir ama buna tam olarak avlanma denilemez. Avlanma ihtiyaçtan doğar ama zombilerin bir şeylere ihtiyaç duyup duymadığını bilmiyoruz.”

“Nasıl yani?”

Bir tepeye ulaşmışlardı ve aşağıda, sallanan bir söğüdün altında, bir benzin istasyonu gördüler.

“Sen bir zombinin açlıktan öldüğünü duydun mu?”

“Hayır ama...”

“Kasabadakiler, zombilerin insanları yiyerek yaşadıklarını sanıyor, değil mi?”

“Yani evet, ama...”

“Sence zombiler kimleri yiyebilir?”

“Hah?”

“Düşün bir kere. Sadece Amerika’da üç yüz milyondan

fazla yaşayan ölü var. Otuz milyon Kanada'da, yüz milyon da Meksika'da olsa, yaklaşık dört yüz elli milyon eder. Düşüş, on dört yıl önce oldu. O zamandan beri, onca zombi, hayatta kalmak için ne yiyor olabilir?"

Benny düşünmeye daldı. "Bay Feeney, birbirlerini yediklerini söylüyor."

"Hayır, yemezler," dedi Tom. "Ceset soğumaya başlayınca yemeyi durdururlar. Bu yüzden, bir sürü yarısı yenmiş zombi var. Bir odada yıllar boyu kapalı kalsalar bile, asla birbirlerine saldırmazlar veya birbirlerini yemezler. İnsanlar bunu daha önce denedi."

"Ne oluyor peki onlara?"

"Kapalı kalanlara mı? Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi? Çürüyüp ölmüyorlar mı?"

"Onlar zaten ölü, Benny." Vadinin üstünden, bir gölge geçti ve Tom'un yüzü bir an için karardı. "Bu, anlaşılmayan şeylerden biri. Hiçbir zaman tamamen çürümüyorlar. Belli bir bozulma oluyor, ama sonra çürüme duruyor. Kimse de sebebini bilmiyor."

"Ne demek istiyorsun? Bir şey çürümeyi nasıl durdurur? Bu çok aptalca."

"Aptalca değil çocuk. Anlaşılmaz. Ölümün neden bir anda ortaya çıktığı gibi anlaşılmaz. Neden insanlara saldırıyorlar? Neden birbirlerine saldırmıyorlar? Hiçbiri anlamıyor."

"Belki inekleri veya onun gibi şeyleri yiyorlardır."

Tom omuzlarını silkti. "Evet, bazıları yapıyor, eğer yakalayabilirlerse. Çoğu insan bunu bilmez ama evet doğru. Canlı olan, yakalayabildikleri her şeyi yiyebilirler. Kedi, köpek, kuş... hatta böcekleri bile."

“O zaman bu her şeyi açıklıyor.”

“Hayır,” diye araya girdi Tom. “Çoğu hayvan çok hızlıdır. Hiçbir kediyi yakalamaya çalıştın mı? Şimdi sadece yavaşça ilerleyebildiğini ve herhangi bir strateji kurabilecek kapasiten olmadığını düşün. Eğer bir ağılda veya çitle çevrili bir yerde, bir inek bulursan onu öldürüp yiyebilirsin. Ama bu tür hayvanların hepsi ya çoktan kaçtı ya da ilk birkaç ay içinde öldü. Hayır... Onların beslenmeye ihtiyaçları yok, sadece varlar.”

“Morgie yabani hayvanların da öldüklerinde zombiye dönüştüklerini söylüyor.”

“Hayır. Sadece insanlar yaşayan ölüye dönüşüyor. Bunun sebebini öğrenmeye çalışan bir bilimimiz yok. Ve ben bunun her yerde böyle olup olmadığını bilmiyorum. Ama burada böyle olduğu kesin. Eğer öyle olmasaydı, sen bir sosisi ısırıldığında o da dönüp seni ısırırdı.”

Benzin istasyonuna ulaştılar. Tom eski bir benzin pompasının önünde durdu ve metal kutuya üç kez vurdu. Sonra iki kez ve sonra dört kez daha.

“Ne yapıyorsun?”

“Selam veriyorum.”

“Kime?”

Sessiz bir inilti duyuldu ve Benny, binanın köşesinden onlara doğru gelen, gri derili bir adam gördü. Üzerindeki, tarih öncesinden kalmış, lekeli iş tulumuyla uyumsuz bir biçimde, boynunun etrafında taze çiçeklerden bir taç vardı. Hanımeli ve kadife çiçeği. Adamın yüzü birkaç adım boyunca gölgede kaldı, sonra güneşe çıktı. Benny neredeyse çılgılık atacaktı. Adamın gözleri yoktu ve göz çukurları açıktaydı. İnleyen ağzında diş yoktu ve dudakları ile yanakları

içeri göçmüştü. En kötüsü, zombi onlara doğru elini kaldırdığında, Benny tüm parmaklarının, ilk eklem yerlerinden kesilmiş olduğunu gördü.

Öğürerek bir adım geri kaçtı Benny. Tüm kasları, dönüp kaçmasını salık veriyordu ama Tom elini omzuna koyup sakın olmasını söyleyen bir hareket yaptı.

“Bekle!”

Birkaç saniye sonra, benzin istasyonunun kapısı açıldı ve uykulu gibi görünen iki genç kadın ile uzun kumral sakallı, biraz da yaşlı bir adam dışarı çıktı. Hepsi de zayıftı; eski çarşaplardan yapılmış gibi duran entariler giymiş ve çiçeklerden, kalın birer taç takmışlardı. Üçlü önce Benny’ye ve Tom’a, sonra da zombiye baktı.

“Rahat bırakın onu!” diye bağırdı en genç olanları. On sekiz yaşlarında zenci bir kızdı. Ölü adama doğru koştu ve onunla Imura kardeşlerin arasında dikildi. Zombiye kalkan olmak ister gibi kollarını ve ayaklarını açtı.

Tom kolunu kaldırdı ve onu daha iyi görebilsinler diye şapkasını çıkardı.

“Selam, küçük kardeş,” dedi. “Buraya zarar vermek için gelmedik.”

Sakallı adam entarisinin altından bir gözlük çıkardı ve gözlerini kısarak onlara baktı.

“Tom? Tom Imura,” dedi.

“Selam, David Kardeş.” Elini Benny’nin omzuna koydu. “Bu benim kardeşim, Benjamin.”

“Burada ne arıyorsunuz?”

“Buradan geçiyorduk, sadece saygılarımı sunmak istedim. Ve Benny’ye bu dünyanın farklı şeylerini gösteriyorum. Daha önce hiç çitten dışarı çıkmamıştı.”

Benny, Tom'un 'bu dünya' kelimesinin üstüne yaptığı vurguyu yakalamıştı.

David Kardeş, sakalıyla oynayarak onlara doğru yürüdü. Yaklaştıkça görüldüğünden daha yaşlı olduğu anlaşıyordu. Kırklarında gibiydi. Koyu kahve gözleri ve birkaç eksik dişi vardı. Elbiseleri eski ama temizdi. Aynı anda çiçek, sarımsak ve nane kokuyordu. Adam uzun bir süre Benny'yi inceledi. Tom hiçbir şey yapmıyordu ve Benny huzursuz olmuştu.

"O bir inanan değil," dedi David Kardeş.

"İnanç bu zamanda kolay bulunan bir şey değil," dedi Tom.

"Sen inanıyorsun."

"Görmek, inanmaktır."

Benny, söylediklerinin, aralarında daha önce de yapmış oldukları, bir tür kilise selamlaşması gibi bir şey olduğunu düşündü.

David Kardeş, Benny'ye doğru eğildi. "Söyle bakalım küçüğüm. Buraya Tanrı'nın Çocuklarına acı ve keder getirmek için mi geldin?"

"Hah... hayır."

"Lazarus'un evlatlarına acı ve keder mi getireceksin?"

"Kimden bahsettiğinizi bilmiyorum bayım. Ben buraya abimle birlikte geldim."

David Kardeş, zombiyi nazikçe binanın arkasına doğru iten kadına doğru döndü. "İhtiyar Roger, Lazarus'un Çocuklarından biri."

"Ne? Yani o bir zombi değil..."

Tom onu susturmak için gürültü yapmaya çalıştı.

David Kardeş'in yüzüne hoşgörülü bir gülümseme ya-

yıldı. "Biz o kelimeyi kullanmayız, küçüğüm."

Benny buna ne diyeceğini bilemedi. Ve bu yüzden Tom onu kurtarmak için söze girdi.

"Lazarus ismi, İsa tarafından ölümden diriltilen, Bethanyli Lazarus'tan geliyor."

"Ah tamam, bu hikâyeyi kilisede duymuştum."

Kilise kelimesi, David Kardeş'in yüzünün gülmesine sebep oldu. "Tanrıya inanıyor musun?" diye sordu umutla.

"Sanırım..."

"Bu günlerde, bunu bulmak da bir mucize," dedi David Kardeş, Tom'a göz kırparak.

Benny, kızların zombiyi sürükledikleri yere doğru baktı. "Benim şu an kafam tamamen karıştı. Bu adam... yani bilirsin. O bir ölü, değil mi?"

"Yaşayan ölü," diye düzeltti David Kardeş.

"O zaman neden şey yapmaya çalışmıyor." Isırıyormuş gibi yaptı.

"Onun dişleri yok," dedi Tom. "Ellerini görmedin mi?"

Benny kafa salladı ve David Kardeş'e, "Bunu ona siz mi yaptınız?" diye sordu.

"Hayır, küçüğüm," dedi David Kardeş, yüzünü ekşiterek. "İhtiyar Roger'a bunları başka insanlar yaptı."

"Kim?" diye sordu Benny.

"Neden diye mi sormak istedin?"

"Hayır. Kim? Kim böyle bir şey yapar?"

"İhtiyar Roger bu şekilde işkence edilenlerden sadece bir tanesi. Bu tür şeyleri ülkenin her yerinde görebilirsin. Gözleri oyulmuş, dişleri sökülmiş veya çeneleri dağıtılmış kadınlar ve erkekler... Çoğunun parmakları ya da elleri kesilmiş oluyor. Ve daha anlatmak istemeyeceğim bir sürü

başka şey. Öğrenmek için henüz çok genç olduğun şeyler.”

“Ben on beş yaşımdayım,” dedi Benny.

“Daha çok küçüksün. On beş yaşında olmanın, hâlâ çocuk olduğun anlamına geldiğini hatırlıyorum.” David Kardeş döndü ve yanlarında ihtiyar zombi olmadığı hâlde geri dönen iki genç kadının yaklaşmasını bekledi.

“Kulübeye götürdük,” dedi zenci olan.

“Ama çok tedirgin olmuş,” dedi diğeri. Soluk derili, yirmili yaşlarında, kızıl saçlı bir kadındı.

“Birazdan sakinleşir,” dedi David Kardeş.

Kadınlar gaz pompasının yanında dikilip meraklı gözlerle Tom’a baktılar. O ise bulutların hareketinde büyüleyici bir şey varmış gibi bakışlarını aniden yukarı çevirdi. Benny, normalde böyle bir durumda Tom’la dalga geçerdi ama şu an yapmak istemedi. Sakallı adama geri döndü.

“Bu şeyleri kim yapıyor? Yani yaşlı adama yapılanları ve bahsettiğiniz diğer şeyleri kastediyorum. Kim böyle bir şey yapar?”

“Ödül avcıları,” dedi kızıl saçlı kadın.

“Katiller,” dedi zenci olan.

“Neden?”

“Eğer bunun için bir cevabım olsaydı, istasyon keşişi olacağıma bir aziz olurum,” dedi David Kardeş.

Benny, Tom’a döndü. “Anlamıyorum. Sen de bir ödül avcısısın.”

“Evet, sanırım bazı insanlara göre öyleyim gerçekten.”

“Sen de böyle şeyler yapıyor musun?”

“Sen ne düşünmüştün?” diye sordu Tom ama Benny zaten cevabı biliyordu. Tom, “Sen ödül avcıları hakkında ne biliyorsun?” diye sordu bu kez.

“Zombi öldürürler,” dedi Benny, David Kardeş’in ve diğer iki kadının huzursuz bakışlarından saklanarak. “Yani şey yaparlar... ödül avcıları ne yaparsa onu. Buraya, Çürük ve Harabe’ye gelerek şey, yani yaşayan ölüleri avlarlar.”

“Ne için?” diye sordu Tom.

“Para için.”

“Peki, onlara kim para veriyor?” diye sordu David Kardeş.

“Kasabadakiler. Veya başka kasabadakiler. Hükümetin de kimi zaman onlara ödeme yaptığını duydum, özellikle bazı yerleri zombilerden temizleyecekleri zaman.”

“Bunu kimden duydun?” diye sordu Tom.

“Charlie Matthias’tan.”

David Kardeş, “Pembe Göz Charlie mi?” diye soran Tom’a baktı.

Keşişin ve iki kadının suratları buruşmuştu. David Kardeş, gözlerini kapadı ve başını yavaş yavaş iki yana doğru salladı.

“Yanlış bir şey mi söyledim?” diye sordu Benny.

“Yemeğe kalabilirsiniz,” dedi David Kardeş sertçe. Gözleri hâlâ kapalıydı. “Tanrı tüm çocuklarından merhamet ve paylaşım bekler. Ama yemekten sonra gitmenizi isteyeceğim.”

Tom elini keşişin omzuna koydu. “Hayır, şimdi gidiyoruz zaten,” dedi.

Kızıl saçlı, bir adım öne geldi ve “Siz gelene kadar güzel bir gündü,” dedi.

“Lütfen, buradan defolun!” dedi genç olanı.

David Kardeş sertçe, “Hayır,” dedi ve ikisi için de kirbarca tekrarladı. “Hayır, Sarah. Hayır, Shanti. Tom bizim

dostumuz ve ona kaba davranmış olduk.” Gözlerini açtı. Benny şimdi onun yetmişinde olduğunu düşünüyordu. “Çok özür dilerim Tom. Lütfen bizi affet.”

“Hayır, önemli değil. Sarah haklı. Çok güzel bir gün ve o adamın adını burada anmak, bizim hatamızdı. Senden, ondan, Shanti Kardeş’ten ve İhtiyar Roger’dan özür dilerim. Bu Benny’nin Harabe’ye ilk gelişi. O adamla tanışıyor ve ondan burada avlanması ile ilgili bir sürü hikâye dinlemiş. O daha küçük ve henüz anlamıyor. Onu buraya her şeyin nasıl olduğunu göstermek için getirdim.” Durdu ve ekledi, “Onu daha Sunset Hollow’a götürmedim. Anlıyorsunuz değil mi?”

Üçü de bir süre onlara bakıp birer birer kafa salladı.

“Sunset Hollow da nedir?” diye sordu Benny ama Tom cevap vermedi.

“Yemek davetiniz için teşekkürler, ama gidecek daha çok yolumuz var ve eminim Benny’nin soracağı çok soru olacak. Bazılarını burada cevaplamasam daha iyi olur.”

Sarah Kardeş yaklaştı ve Tom’un yüzüne dokundu. “Söylediklerim için beni bağışla.”

Shanti Kardeş omzuna dokundu. “Beni de.”

“Bağışlanacak bir şey yok,” dedi Tom.

Kadınlar ona gülümseyip yanağını okşadı. Shanti döndü ve bu kez iki elini Benny’nin yanaklarına koyup, “Tanrı kalbini korusun,” dedi ve onu alnından öptü. Sonra da uzaklaştı. Sarah Kardeş, ikisine de gülümsedi ve Shanti’yi takip etti.

Benny, Tom’a döndü ve “Bir şey mi kaçırdım?” dedi.

“Büyük ihtimalle. Hadi gel. Artık kaçalım.”

David Kardeş, Tom’un önüne geçti. “Kardeşim,” dedi,

“sadece bir şey sormak istiyorum; sonra gidebilirsiniz.”

“Sor tabii.”

“Yapmak istediğin şeyden emin misin?”

“Emin miyim? Hayır. Ama yapmaya hazırım.” Ceplerini karıştırdı ve iki şişe kadaverin çıkardı. “İşte kardeşim. Belki size lazım olur.”

David Kardeş, onaylar biçimde kafa salladı. “Tanrı sizinle olsun.”

Tokalaştılar ve Tom, toprak yola doğru ilerledi. Benny, bir saniye için daha durdu.

“Bakın, bayım,” diye başladı. “Yanlış olan ne söyledim bilmiyorum ama özür dilerim. Beni buraya Tom getirdi. Biraz delidir kendisi, yani ne desem...” Gerisini getiremedi. Bu konuşma için kafasında onu yönlendirebilecek bir harita yoktu.

David Kardeş, elini uzattı ve Tom’a yaptığı kutsamanın aynısını ona da yaptı.

“Eee... tamam,” dedi Benny, “size de.”

Çoktan elli metre ilerlemiş olan Tom’a yetişmek için acele etti. Geriye doğru baktığında, paslı gaz pompasının yanında dikilen keşişi gördü. David Kardeş, elini kaldırdı ama Benny bu hareketin bir kutsama mı yoksa veda mı olduğunu bilemedi. Ama her şekilde tüyleri ürperdi.

YOLDA İYİCE İLERLEDİKLERİNDE, "TÜM BUNLAR DA NEYDİ böyle? Adam Charlie'den bahsetmeme niye bu kadar bozuldu?" diye sordu Benny.

"Herkes senin gibi, Charlie'nin 'tam bir erkek' olduğunu düşünmüyor çocuk."

"Kıskandın mı?"

Tom güldü. "Tanrım! Pembe Göz Charlie gibi bir adamı kıskandığım gün, kendimi biftek sosuna bular, yaşayan ölülerin içine dalarım."

"Çok komik," dedi Benny yüzünü ekşiterek. "Peki, o Tanrı'nın Çocukları, Lazarus'un Çocukları falan neyin ne-siydi? Onlar burada ne arıyor?"

"David Kardeş ve onun grubu, Harabe'nin her yerin-deler. Pennsylvania'dan Mexico City'ye kadar, onlarla kar-şılaşmış gezginlerle tanıştım. Onları ilk kez Düşüş'ten bir yıl kadar sonra gördüm. Atlar tarafından çekilen bir okul otobüsüyle ülkeyi kat ediyorlardı. Otobüsün her yerinde, kutsal kitaptan ayetler yazılıydı. Nasıl başladıklarını ve isimlerini nereden aldıklarını bilmiyorum. David Kardeş

bile bilmiyor. Ona bakılırsa onlar hep varmış.”

“Kafayı mı yemiş peki?”

“Sanırım, kendisi için kullanacağı ifade ‘Tanrı tarafından dokunulmuş’ olurdu.”

“O zaman cevap, evet.”

“Çıldırılmış bile olsa en azından kalbi hâlâ doğru yerde. Tanrı’nın Çocukları, şiddetin her türlüsüne karşıdır.”

“Ama zombileri öldürüyor olmana rağmen, seninle bir sorunları yok gibi.”

Tom başını salladı. “Hayır, yaptığım şeyden hoşlanmıyorlar ama neden yaptığım ile ilgili açıklamamı kabul ediyorlar. David Kardeş ve diğer birkaçı benim nasıl yaptığımı gördüler. Beni ne onaylıyor ne de ayıplıyorlar. İyi niyetli ama yanlış yönlendirilmiş olduğumu düşünüyorlar.”

“Peki, ya Charlie? Onun hakkında hiç iyi bir şey düşünüyorlar mı?”

“Pembe Göz Charlie ve o ahmak yoldaşı Motor City Çekiç’in birer şeytan olduğunu düşünüyorlar. Aslında çoğu ödül avcısı için böyle düşünüyorlar ve ben bu konuda onları haklı bulmuyor değilim.”

Benny hiçbir şey söylemedi. O hâlâ Charlie Matthias’ın, sapına kadar sağlam olduğunu düşünüyordu.

“Peki, bu Tanrı’nın Çocukları, normalde ne yapıyorlar?”

“Ölülere sahip çıkıyorlar. Kasabaları dolaşıp evlere giriyorlar. Evlerdeki resimlere bakarak hâlâ oralarda dolaşıyorlarsa o evin sakinlerini bulup evlerine getiriyorlar. Kapılarını mühürleyip duvarlarına dualar asıyorlar. Sonra da aynı şeyi bir başkasına yapıyorlar. Çoğu hareket hâlinde oluyor. David Kardeş, bir yıl gibi bir süredir burada ama yakında ayrılır sanıyorum.”

“Charlie de zombileri bağladığını söylüyor. Dağlarda bir yerde, birkaç yüz tanesini bağladıkları böyle bir yer varmış. O ve Çekiç’in Harabe’yi daha güvenli bir hâle getirmek için kullandığı yollardan biriymiş bu.”

“Ha-hah,” dedi Tom yüzü buruşmuş bir hâlde. “Tüccarlar oraya Aç Orman diyorlar. Sanırım o ismi Charlie uydurdu. Çok dramatik gerçekten de. Ama bu Tanrı’nın Çocuklarının yaptığı ile aynı şey değil. Charlie, zombileri yakalayıp ağaçlara bağlıyor. Böylece bir ödül işi çıktığında onları kolayca bulabiliyor.”

“Çok zekice.”

“Ben Charlie’nin zeki olmadığını söylemedim. O çok zeki ama aynı zamanda çok sapkın ve tehlikeli. Ve istekleri, iyi şeyler değil. O, tüccarlar için küçük kasabaları temizlemek gibi başka işler de yapıyor. Ama bu, o kasabada yaşamış insanları memnun etmiyor. Çünkü tüm bir kasabayı uçurduğunda, artık zombileri ayırt etmek mümkün olmuyor. Ama tabii, malları enkazdan çıkarmak daha önemli. Artık bir tarım toplumu hâline geldik. Ve kimse endüstriyi tekrar canlandırmak için çaba sarf etmiyor. İnsanlar, ihtiyacımız olan şeyleri kurtararak sonsuza dek yaşayabileceğimizi sanıyor; aynı eski günlerdeki gibi. Önceden insanlar yenilenebilir enerji kaynakları için çaba harcamaksızın, arabalarda yahut da fabrikalarda kullanmak için petrol çıkarırlardı. Bu da bizi birer parazit haline getiren bir çeşit yağmalama mantığı. Besin zincirinde varılması gereken ideal yer değil bu. Ama Charlie bundan gayet memnun elbette, çünkü temizleme işleri çok para getiriyor.” Omzunun üstünden geldikleri yöne doğru baktı. “Tanrı’nın Çocukları deli olabilirler ama inandıkları değerler doğrultusunda ha-

reket etmeleri iyi bir şey.”

“Peki, zombileri nasıl topluyorlar; özellikle de kalabalık hâlde bulundukları kasabalardan?”

“Halı ceket giyiyorlar ve sessizce hareket etmenin yollarını iyi biliyorlar. Kokularını gizlemek için de kadaverin kullanıyorlar. Zaman zaman kadaverini temin etmek için kasabaya gelirler ama çoğu zaman benim gibileri onlara getirir.”

“Peki, hiç saldırıya uğramıyorlar mı?”

Tom kafa salladı. “Maalesef, bu hep başlarına gelir. Buralarda, bir zamanlar Tanrı’nın Çocuklarından en az elli kişi öldü. Onları susturacaktım ama David Kardeş yapma izin vermedi. Ve bazılarının da kendisini bilerek ölümlere verdiklerini duydum.”

Benny gözlerini dikti. “Neden?”

“David Kardeş, bazı müritlerin, ölümlerin dünyanın yeni varisleri olduklarına ve dünyadaki her şeyin onlar için hazırlandığına inandığını söylemişti. Ölümlere yem olmanın Tanrı’nın isteği olduğunu düşünüyorlarmış.”

“Bu aptalca,” dedi Benny.

“Neyse ne. Bence, müritlerin çoğu İlk Gece’yi atlatamayanlardan oluşuyor. Yani, bedenleri kurtulmuş olabilir ama olanlar yüzünden bazı temel yetilerini yitirmiş durumdadılar. Ben de oradaydım, onları anlayabiliyorum.”

“Sen deli değilsin ama.”

“Benim de bazen çok yaklaştığım oluyor, çocuk. İnan bana.”

Benny garip bir bakış attı. Sonra da gülümsedi. “Her ne kadar iğrenç görünen bir durum olsa da bence kızıl saçlı olanı, Sarah Kardeş yani, sana vurgun.”

Tom başını salladı. “Benim için çok genç. Ama bence biraz Nix’i andırıyor, ne dersin?”

“Bence sen delirmiş–”

Bir silah sesi duydular.

10

SİLAH SESİYLE BİRLİKTE, BENNY KENDİNİ YERE ATTI. TOM İSE ayaktaydı ve kuzeydoğuya doğru bakıyordu. İkinci el atılınca, başını biraz daha kuzeye doğru çevirdi.

“Tabanca,” dedi, “ağır kalibre, beş kilometre.”

Benny, başını koruduğu ellerinin arasından ona baktı. “Kurşunlar beş kilometre gidebilirler mi?”

“Genelde, hayır,” dedi Tom. “Zaten öyle bile olsa bize ateş etmiyorlar.”

Benny dikkatlice doğruldu. “Bunu nasıl anladın?”

“Yankısından. Bu kurşunlar, uzağa isabet ettirilmedi. Yakındaki bir şeye ateş ettiler ve onu vurdular.”

“Vay canına... bunu bilebilmen çok müthiş. Biraz korkutucu ama yine de müthiş.”

“Evet, zaten bütün olay, sana ne kadar müthiş biri olduğumu gösterebilmektir.”

“Ah! Yani biraz alaycıyım diyorsun,” dedi Benny kuru kuru. “Anladım.”

“Kapa çeneni,” dedi Tom yüzünde bir sırıtışla.

“Hayır, sen kapa.”

Tüm gün boyunca ilk defa birbirlerine gülümsediler.

“Gel hadi,” dedi Tom, “neye ateş ettiklerine bakalım.” Seslerin geldiği yöne doğru koştu.

Benny, bir saniyeliğine durdu. “Bir dakika, ateş alanına doğru mu gideceğiz?”

Sonra başını iki yana sallayıp olabildiğince hızlı bir şekilde Tom’u takip etmeye başladı. Tom hızını artırdı ve kardeşi, midesi fasulye ve nefret ettiği kuru etle dolu olduğu hâlde ona ayak uydurdu. Aşağı düzlüklere doğru inen bir dere yatağını takip ediyorlardı. Ama Benny, Tom’un Coldwater deresine asla bir kilometreden fazla yaklaşmadığını fark etti. Sonra bunun sebebini sordu.

Tom, “Suyun sesini duyabiliyor musun?” dedi.

Benny kulak kesildi. “Hayır.”

“İşte tam bu yüzden. Akarsu, sabit bir gürültü yapar ve diğer sesleri bastırır. Bu yüzden eğer hızlı bir kano kullanmıyorsan –ki bunun için fazla sığ– dereye yaklaşmak hiç güvenli olmaz. Oraya sadece mataralarımızı doldurmak için gideceğiz. Ve şunu sakın unutma; sen eğer bir şeyi duyabiliyorsan o da seni duyabilir. Ve biz bir şey duyamıyor olsak bile, o bizi yine de duyabilir. Ve bunu çok geç olmadan bilemeyiz.”

Ama silah seslerini takip ettikçe, yolları dereyle kesişti. Tom bir saniyeliğine durdu ve başını onaylamayan bir biçimde salladı. “İyi değil,” dedi ama açıklama yapmadı. Dereyi geçtiler.

Yürürken, elinden geldiğince sessiz olmayı denedi Benny. Düşündüğünden çok daha zordu. Kulağına çok fazla ses çıkarıyormuş gibi geliyordu. Bastığı dallar çatapat gibi patlıyor; nefesi, ejderha hırıltısı gibi çıkıyordu. Ba-

cakları birbirine sürttükçe, kot pantolonundan, testere sesi gibi bir ses geliyordu. Tom ona, çok sessiz bir yürüyüş için gerekli olanın, her seferinde bir uzvuna yoğunlaşmaktan geçtiğini söyledi.

“Hepsini aynı anda düşünme. Önce biriyle uğraş, kullanarak geliştir ve diğerine geç.”

Seslerin geldiği yere doğru yaklaştıkça, Benny daha sessiz olmayı başarıyordu ve bundan hoşlanmaya başladığını düşündü. Chong ve Morgie ile oynadıkları hayalet avcılığına benziyordu.

Tom durdu ve dinlemek için başını kaldırdı. Parmağını dudaklarına bastırarak Benny’ye ‘sessiz ol’ işareti yaptı. Yüksek çalılarla kaplı huş ağaçlarının arasında bir arazideydiler. Ağaçların ilerisinden, kahkahalar atan ve bağırان adamları duyabiliyorlardı. Ara ara silah sesleri de geliyordu.

“Burada kal,” diye fısıldadı Tom. Sonra ani bir rüzgâr gibi, uzun çalılardan arasında kayboldu. Benny, onu bir saniye içinde kaybetti. Birkaç el silah sesi daha duyuldu.

Bir dakika sonra, Benny göğsünde bir yanma hissetti ve nefesini tutmuş olduğunu fark etti.

Nefesini bıraktı ve tekrar aldı.

Tom nereye kaybolmuştu?

Bir dakika daha. Başka bağırışlar ve kahkahalar. Birkaç el silah sesi. Üç dakika. Dört dakika.

“Tom!”

Benny neredeyse bağıracaktı ama Tom onu susturdu. İyice yaklaştı ve fısıldamak için eğildi.

“Benny, şimdi beni iyi dinle. Bu ağaçların diğer tarafında görmeni istediğim bir şey var. İşlerin nasıl yürüdüğünü

anlamana yardımcı olacak.”

“Neymiş o?”

“Ödül avcıları. Üç kişiler. Onları daha önce de görmüş-tüm ama kasabaya bu kadar yaklaştıkları hiç olmamıştı. Be-nimle gelmeni istiyorum. Çok sessiz olmalısın. Sadece izle, sakın bir şey söyleme veya bir şey yapma.”

“Ama...”

“Hoş şeyler görmeyeceksin, hazır mısın?”

“Ben...”

“Evet mi, hayır mı? İstersen kuzeydoğuya doğru yolu-muza devam edebiliriz veya direkt eve döneriz.”

Benny başını salladı. “Hayır. Ben hazırım.”

Tom gülümsedi ve kolunu sıvazladı. “Eğer işler ciddile-şirse kaçıp saklanmanı istiyorum, anlaşıldı mı?”

“Evet,” dedi Benny boğazında diken varmış gibi. Kaç-mak ve saklanmak; Tom’un bildiği tek stratejiydi.

“Söz mü?”

“Söz.”

“Tamam, o zaman. Şimdi beni izle. Ben hareket edersem sen de et. Ben durursam sen de dur. Sadece benim bastığım yerlere bas. Anladın mı? Güzel.”

Tom, uzun çalılar arasından yol açıyor, rüzgârın yönüne doğru, yavaş hareketlerle ve pozisyonunu ayarlayarak ha-reket ediyordu. Benny bunu fark edince abisinin hareket-lerine daha iyi ayak uydurmaya başladı. Ağaçların arasına girdiler. Şimdi adamların seslerini daha rahat duyabiliyor-du; sarhoş gibiydiler. Sonra bir at kişnemesi duydu.

At mı?

Ağaçlar incelmışti. Tom çömeldi ve Benny’yi de aşağı çekti. Gördükleri bir kâbus sahnesi gibiydi. Benny onları

izledikçe, beyni, bu gördüklerini asla unutamayacağını fısıldıyordu ona. Gördüğü her detayın zihnine kazındığını hissediyordu.

Ağaçların ötesinde, iki tarafı derenin kıvrımlarıyla çevrili açık bir alan vardı. Akarsu, ağaçların hizasından on metre kadar yükselen, kumtaşından bir tepenin etrafında kayboluyor ve açıklığın diğer tarafında tekrar ortaya çıkıyordu. Akarsu ve tepeyle çevrili olan açıklığa, sadece Imura kardeşlerin saklanmış olduğu ağaçların arasından dar, toprak bir yolla ulaşılabiliyordu. Adamlara her taraftan yaklaşan şeyleri görebilmelerine imkân verecek doğal bir açıklıktı. İki atın bağlı olduğu bir araba, huş ağaçlarının gölgesinde duruyordu. Arabanın üstünde, saldırmak ve ısırarak için umutsuzca debelenen zombilerden bir yığın vardı. Umut-suzdular, çünkü kolları ve bacakları kesilmişti. Arabanın yanında kesik kol ve bacaklardan başka bir yığın daha vardı.

Bir düzine kadar zombi de tepenin kumtaşından duvarına dizilmişti. Ve her seferinde adamlara doğru yaklaşan bir tanesi, bir tekmeye geri yollanıyordu. Benny, adamlardan ikisinin bir tür dövüş sanatı bildiğini anlamıştı, çünkü gösterişli zıplayışlar yapıp döner tekmeler savuruyorlardı. Tekmeler iyi olursa diğer ikisinin kahkahaları ve alkışları artıyordu. Benny dinleyince, adamlardan birinin zombiyi karşıladığını, diğer ikisinin de tekme ismiyle isimlendirdiğini fark etti. Adamlar tekmeleri puanlayarak birbirlerinin üstüne bahse giriyorlardı. Dövüşçü olan ikisi sırayla tekmelelerini gösterirken, üçüncüsü de bir sopa yardımıyla puanları kumun üstüne yazıyordu.

Zombilerin etkili bir saldırı yapmaları olası değildi.

Açıklığın dar ve neredeyse tamamen suyla çevrili olan kısmında kümelenmişlerdi.

Daha da kötüsü, hepsinin de gözleri oyulmuştu ve neredeyse renksiz kanları göz çukurlarından sızıyordu. Benny, arabanın üstündeki zombilere baktı ve onların da kör olduğunu gördü.

Öğürdü ama ses çıkarmamak için ağzını elleriyle kapamıştı.

Ayaktaki zombilerin hepsi de hantal birer enkaz gibiydiler ve ayakları üzerinde zar zor durabiliyorlardı. Oyunun bir süredir devam ediyor olduğu belliydi. Benny, zombilerin zaten ölü olduklarını ve acıyı ya da aşağılanmayı hissetmeyeceklerini biliyordu ama gördükleri, ruhunda derin bir yara açtı.

“Bunun işi tamamen bitti,” diye bağırdı adamlardan esmer olanı. Gözünün birinde bant vardı. “Hakla şunu!”

Görünüşe göre, tekme atmayı bilmeyen adam, eline ağır yassı bir kılıç aldı. Benny kılıcın resmini daha önce *Arap Geceleri* kitabında görmüştü.

“Tamam,” dedi kılıçlı adam, “skor ne?”

“Denny, dört hamlede ve üç nokta bir saniye içinde kesti,” dedi gözü bantlı olanı.

“Vay canına... ama iddiayı kabul ediyorum, bana süre tut.”

Gözü bantlı adam, cebinden bir zaman ölçer çıkardı. “Hazır... Dikkat... Şimdi!”

Kılıçlı olan en yakındaki, öldüğü zaman Benny’nin yaşlarındaymış gibi görünen ergen zombiye doğru ilerledi. Kılıç, ışıltılı bir hat boyunca yukarı kalktı ve zombinin sağ kolunu, omuz hizasından kopardı. Sonra kılıcı bir daha kal-

dırıp sol kolunu kesmek için tekrar indirdi. Ardından, tek ayağının üstünde dönerek, kılıcı yatay olarak savurdu ve zombinin kasığının iki santim altından, iki bacağına birden kopardı.

Zombi, yere yuvarlandı ve tek bacağı tuhaf bir şekilde dikili kaldı. Üç adam kahkahaya boğuldu.

“Zaman!” diye bağırdı gözü bantlı olan ve kronometreyi okudu. “Vay canına, Stosh, iki nokta dokuz saniye!”

“Üstelik üç hamle!” diye bağırdı Stosh. “Üç hamlede kestim!”

Gülmekten kırılıyorlardı. Üçüncü adam, Denny, eğildi ve hareketsiz zombiyi gövdesinden kavradı. Homurdanarak kaldırdı ve arabanın yanına taşıdı. Gözü bantlı olan, kesilmiş parçaları ona doğru fırlattı: “Bir, iki, üç, dört.” Denny de onları yığının üstüne istifledi.

Tekmeleme oyunu tekrar başladı. Stosh, bir silah aldı ve zombilerden birini göğsünden vurdu. Kurşun zarar vermedi ama zombi, etkinin geldiği yöne doğru döndü ve yürümeye başladı. Denny, “Havada ters döner tekme!” diye bağırdı.

Gözü bantlı olan havaya zıpladı, döndü ve zombinin midesine sert bir tekme indirdi. Zombi, diğerlerinin üstüne devrilerek hepsini birden düşürdü. Ve zombiler kalkmaya çalışırken, adamlar kahkahaya boğuldu.

Tom, Benny’ye doğru süründü ve “Gitme vakti geldi,” diye fısıldadı.

Tam ilerliyordu ki, Benny onu kolundan yakaladı. “Ne yapıyorsun? Nereye gidiyorsun?”

“Bu palyaçolardan uzağa,” dedi Tom.

“Bir şeyler yapmalısın.”

Tom ona döndü. “Ne yapmamı bekliyorsun?”

“Durdur onları!” dedi Benny ısrarlı bir fısıltıyla.

“Neden?”

“Çünkü... çünkü onlar...” diye kekeledi Benny.

“Zombileri kurtarmamı istiyorsun, öyle mi?”

Benny, kendi düş kırıklığının ateşine düşmüştü. Dik dik Tom’a bakıyordu.

“Onlar ödül avcısı Benny. Öldürdükleri her zombi için para alıyorlar. Neden sadece kafalarını kesip bırakmadıklarını bilmek istiyor musun? Çünkü zombileri öldürenlerin kendileri olduğunu ve başkaları tarafından öldürülenlerin kafalarını koparmadıklarını ispatlamak zorundalar. Bu yüzden gövdeleri kasabaya götürüp onları ödül kurulunun önünde öldürmeliler. Öldürdükleri her zombi için yarım günlük istihkak alıyorlar. Öyle görünüyor ki, orada üçü için de beşer günlük istihkak alacak kadar zombi var.”

“Sana inanmıyorum.”

“Sesini alçalt,” diye tısladı Tom. “Ve evet, bana inanıyorsun. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Adamların oynadıkları oyun çok çirkin değil mi? Seni öyle çok üzdü ki oraya gidip bir şeyler yapmamı istiyorsun. Doğru mu?”

Benny hiçbir şey söylemedi. Yumruklarını iki yanında sıkıyordu.

“Bu yaptıkları gerçekten çok kötü... Ama emin ol ben daha kötülerini de görmüştüm. Çok daha kötülerini. Sen yaşlarda çocukların, yere kazılmış bir çukura indirilerek zombilerle dövüştürüldükleri çukur dövüşlerinden bahsediyorum. Eğer çocuk şanslıysa ona bir bıçak, mızrak veya beyzbol sopası veriyorlar. Çocuklar bazen kazanıyor, bazen de kaybediyorlar. Ama iki türlü de bahisçiler servet kaza-

nıyor. Sence çocuklar nasıl geliyorlar dersin? Evet, gönüllü oluyorlar.”

“Saçmalıyorsun...”

“Hayır, saçmalamıyorum. Eğer ben olmasaydım ve sen, Cathy teyze kanser olduğunda, onunla beraber yaşıyor olsaydın, ne yapardın? Onun yeterince ilaç ve yemek almasını sağlamak için ne kadar riski göze alabilirdin?”

Benny başını salladı ama Tom’un suratı taş gibiydi.

“Bir ay boyunca sana yetecek istihkakı ve bir kutu dolusu ilacı, doksan saniyelik bir çukur dövüşünde kazanmak istemeyeceğini mi söylüyorsun?”

“Böyle bir şey yapılmıyor.”

“Hayır mı?”

“Hiç böyle bir şey duymadım.”

“Eğer böyle bir şey yapmış olsaydın kimseye anlatmak ister miydin? Chong veya Morgie’ye bile anlatabilir miydin?”

Benny cevap vermedi.

Tom eliyle işaret ederek, “Oraya geri dönüp belki onları durdurabilirim. Belki de bunu, onları öldürmeden veya kendimi öldürtmeden de yapabilirim. Ama neye yarar? Bu tür şeyleri sadece onların yaptığını mı sanıyorsun? Burası Çürük ve Harabe, Benny. Burada kural yok. İlk Gece’den beri yok. Burada zombi öldürmek insanların yaptığı sıradan bir şey.”

“Bu onları öldürmek değil. Bu hastalık...”

“Evet, öyle,” dedi Tom yumuşakça. “Ve bunu senden duyduğum için ne kadar mutlu olduğumu bilemezsin. Senin de böyle düşünüyor olman beni çok rahatlattı.”

Arkalarından bağırtilar ve kahkahalar gelmeye devam

ediyordu. Silah sesleri de.

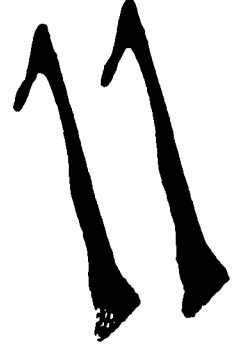
“Eğer istersen onları durdurabilirim. Ama bu, burada yapılanları durdurmaz.”

Gözyaşları gözlerini yakarken Tom’un göğsüne sert bir yumruk attı Benny. “Ama sen de bunu yapıyorsun. Sen de zombi öldürüyorsun.”

Tom, Benny’yi yakaladı ve kendine çekti. Benny kurtulmaya çalıştıysa da Tom kardeşini göğsüne bastırdı ve onu orada tuttu. “Hayır,” dedi fısıltıyla, “hayır, yapmıyorum. Ne yapıyor olduğumu sana göstereceğim.”

Benny’yi bıraktı ve elini nazıkçe sırtına koydu.

Ona uzun çalılarla ağaçların arasında rehberlik etti.

BİRKAÇ KİLOMETRE BOYUNCA HİÇ KONUŞMADILAR. BENNY sık sık arkasına bakıyordu. Ama takip edilip edilmediklerini anlamak için mi yoksa oradan hiçbir şey yapmadan ayrılmanın pişmanlığıyla mı böyle yaptığını, kendisi de bilmiyordu. Dişlerini sıkmaktan çenesi ağrımişti.

Uzun çalılarla kaplı araziye, büyük bir dağın eteklerinde uzanan yokuşlardan ayıran bir tepeye çıktılar. Orada bir yol vardı. Yer yer otlarla kaplanmış, iki şeritli asfalt bir yol. Güneydoğusu, sıcaklık yüzünden ortaya çıkan sis dolayısıyla görünmeyen sıradağlar boyunca kıvrılarak gidiyordu. Asfalttan fırlamış otların arasında eskiden kalma kemikler vardı ve Benny, onlara bakmak için sürekli duruyordu.

“Bunu daha fazla yapmak istemiyorum,” dedi.

Tom yürümeye devam etti.

“Eğer bu tür şeyler yapıyorsan, bunu yapmak istemiyorum.”

“Sana daha önce de söyledim. Ben bu tür şeyler yapmıyorum.”

“Ama bunların etrafındasın. Bunları görüyorsun. Artık

hayatının bir parçası olmuşlar.” Benny, taşın birine ayağıyla vurdu ve taş birkaç kez asfaltta sektikten sonra çimenlerin arasına girdi. Taştan ürken kargalar, Benny’yi azarlar gibi gıklayıp yedikleri tavşan leşini bırakarak havalandılar.

Tom durdu ve arkasına döndü. “Eğer şimdi dönersek gerçeğin sadece bir kısmını görmüş olacaksın.”

“Gerçek filan umurumda değil.”

“Bunun için artık çok geç Benny. Bir parçasını görmüş oldun. Eğer kalanını da görmezsen senin–”

“Benim ne? Dengemi mi bozar? Bu Zen saçmalıklarını bir yerine–”

“Sözlerine dikkat et.”

Benny yerden, bakteriler ve iklim koşulları sebebiyle bembeyaz cilaya bürünmüş bir kemik parçası olarak Tom’a fırlattı. Tom ani bir hamleyle yana çekilerek kurtuldu.

“Senin de gerçeğinin de canı cehenneme!” diye bağırdı Benny. “Sen de oradaki adamlar gibisin! Bütün o yalanlarınla, soylu ve bilge tavırlarınla buraya geliyorsun. Senin de onlardan hiçbir farkın yok. Sen de bir katilsin. Ve kasabadaki herkes de bunu biliyor!”

Tom birden Benny’nin üstüne yürüyerek tişörtünden tutup kendine çekti. “Çeneni kapa!” diye hırıldadı. “O lanet çeneni kapa!”

Benny şoke olmuş bir hâlde, sessizce kaldı.

“Benim kim olduğumu veya ne yapıyor olduğumu bilmiyorsun.” Benny’yi dişlerini takırdatacak şiddetle sarstı. “Sen güvende olasan diye, biz güvende olalım diye yapmış olduğum şeyleri bilmiyorsun. Sen benim ne...”

Sözünü bitirmedi ve Benny’yi itti. Benny arka arkaya giderek kıçının üstüne düştü. Ayaklarının arasında otlar ve

kemikler vardı. Şok içinde, önünde dikilen Tom'a bakıyordu. Tom'un yüzünde birçok ifade bir aradaydı: öfke, yaptığı şeyden ötürü duyduğu şaşkınlık, yıkıcı bir hayal kırıklığı ve hatta sevgi.

"Benny..."

Benny ayağa kalktı ve pantolonundaki tozları silkti. Bir kez daha geldikleri yola baktı ve Tom'a doğru bir adım attı. Tom, son derece karışık bir ifadeyle kardeşine bakıyordu.

"Özür dilerim," dedi ikisi aynı anda.

Birbirlerine baktılar.

Benny gülümsedi.

Tom'un gülümsemesi daha yavaş belirdi.

"Tam bir baş belasısın, küçük kardeşim."

"Sen de dünya çapında bir dallamasın."

Sıcak bir yel esti. "Eğer dönmek istersen, dönebiliriz," dedi Tom.

"Hayır."

"Neden?"

"Buna cevap vermek zorunda mıyım?"

"Şimdi mi? Hayır. Ama öyle veya böyle bir cevap vereceksin."

"Tamam, ama bana bir şey söyle. Daha şimdi söyledin biliyorum ama bunu gerçekten bilmeliyim. Gerçekten Tom."

Tom kafasını salladı.

"Onlar gibi değilsin, değil mi? Bir şey üstüne yemin et." Cüzdanından aile resmini çıkardı. "Anne ve babamızın üstüne yemin et."

"Tamam, Benny, yemin ederim."

"Anne ve babamızın üstüne."

"Anne ve babamızın üstüne," dedi Tom resmin üstüne

elini koyarak.

“Tamam,” dedi Benny. “Hadi o zaman gidelim.”

Öğleden sonrasına gelmişti vakit. Dağın eteği boyunca iki şeritli yolu takip ettiler.

İkisi de bir saat boyunca hiç konuşmadı. Ve sonra Tom, “Burada yaptığımız sadece bir yürüyüş değil çocuk. Ben burada iş üstündeyim aynı zamanda,” dedi.

Benny ona ani bir bakış attı. “Buraya zombi öldürmek için mi geldin?”

Tom omzunu silkti. “Ben öyle nitelendirmiyorum ama sonuçta evet.”

Sonra yarım kilometre daha yürüdüler.

“Peki, nasıl yapılıyor? İş kastediyorum.”

“Erozyon ressamlığı için başvurduğunda bir parçasını görmüş oldun aslında,” dedi Tom. Elini ceketinin cebine daldırdı ve bir zarf çıkardı. Zarfın içinden katlanmış bir kâğıt çıkarıp uzattı. Kâğıdın köşesine küçük, renkli bir fotoğraf iliştilmişti; otuz yaşlarında, kumral, seyrek sakallı bir adamın fotoğrafıydı bu. Kâğıtta aynı adamın, zombi hâlinin bir de portresi çiziliydi. Alt köşesinde el yazısıyla, Harold yazıyordu.

“Erozyon portreleri işte bu yüzden çok önemli. İnsanlar karılarının, kocalarının, çocuklarının, sevdikleri ve kaybettikleri diğer insanların resimlerini yaptırıyorlar. Bazen, İlk Gece’de ne giymiş olduklarını bile hatırlıyorlar ki, bu benim işimi daha da kolaylaştırıyor. Çünkü söylediğim gibi, ölümler, yaşadıkları veya çalıştıkları yerden nadiren ayrılıyorlar. Böylece benim gibileri de onları bulabiliyor.”

“Ve onları öldürüyor.”

Tom buna omzunu silkerek karşılık verdi. Bir viraj

döndüler. Dağın yamacına kurulu bir kasabanın ilk evleri görüldü. Benny, yarım kilometre öteden bile, zombilerin bahçelerde ya da kaldırımlarda dikildiklerini görebiliyordu. Bir tanesi de yolun ortasında durmuş, yüzünü güneşe doğru döndürmüştü.

Hiçbir hareket yoktu.

Tom, erozyon portresini katladı ve cebine koydu. Bir şişe kadaverin çıkarıp giysilerine serpiştirdi. Sonra Benny'ye uzattı. Sonra biraz nane kremi alıp dudağının üstüne sürdü ve kremi Benny'ye verdi.

"Hazır mısın?"

"Aslında hiç değilim," dedi Benny.

Tom kılıcını kınunun içinde gevşetti ve yola koyuldu. Benny, günün kendisini bu noktaya nasıl getirdiğine anlam veremez bir şekilde başını iki yana salladı ve sonra onu takip etti.

Düzenleme

Ny.ozlem

“BİZE SALDIRMAYACAKLAR MI?” DİYE FISILDADI BENNY.

“Dikkatli olursak hayır. Esas numara yavaş hareket etmekte. Ani hareketler ilgilerini çeker. Farklı kokular da. Ama biz onu hallettik.”

“Bizi duyamazlar mı?”

“Duyabilirler. O yüzden kasabaya girdiğimiz andan itibaren, ben söyleyene kadar konuşma. İlla konuşman gerekirse çok sessiz ve az konuşman yararına olur. Yavaş konuşmak da iş görebiliyor, çünkü çoğu zombi inler... O yüzden yavaş ve sessiz konuşulabilir.”

“İzcilikteki gibi,” dedi Benny. “Bay Feeney, doğada olduğumuz zaman, doğanın bir parçasıymış gibi davranmamız gerektiğini söyler.”

“İyi veya kötü burası da doğanın bir parçası Benny.”

“Bu beni hiç de iyi hissettirmedi Tom.”

“Burası Çürük ve Harabe çocuk... Kimse burada kendini iyi hissetmez. Şimdi sus ve gözlerini dört aç.”

Birinci eve yaklaştıklarında hızlarını azaltıp durdular. Ve birkaç dakika boyunca kasabayı incelediler. Ana cadde

durdukları yerden başlıyordu. Bu yüzden iyi bir görüş alanına sahiptiler. Tom çok yavaş hareketlerle, cebinden zarfı çıkardı ve erozyon portresini açtı.

“Müşterimin dediğine göre evleri, ana caddedeki altıncı evmiş,” diye mırıldandı. “Beyaz çitli ve ön kapısı kırmızı. Görebiliyor musun? İşte orada. Posta arabasının arkasında.”

“Hı-hı,” dedi Benny, dudaklarını hareket ettirmeden. Yirmi adım ötelerindeki bahçede dikilen zombilere dikkat kesilmişti.

“Harold Simmons adında birini arıyoruz. Bahçede kimse olmadığına göre içeri girmemiz gerekebilir.”

“İçeri mi?” diye sordu Benny sesi titreyerek.

“Hadi ama.” Tom, ayağını neredeyse hiç kaldırmadan, yavaşça yürümeye başladı. Tam olarak zombilerin yavaş sallanan yürüme biçimini taklit etmiyordu ama yürüyüşü hiç dikkat çekmiyordu.

Benny, Tom’u taklit etmek için elinden geleni yapıyordu. Bahçesinde zombilerin dikildiği ilk iki evi geçtiler. Sol taraflarındaki evin, kalça hizasındaki çitlerinin arkasında üç zombi duruyordu. İki küçük kız ve yaşlı bir kadın. Paramparça elbiseleri, sıcak rüzgârda dalgalanan tatil şemsiyeleri gibiydi. Tom ve Benny yanlarından geçiyorken, yaşlı kadın onlara doğru döndü. Tom durdu ve bekledi, eli kılıcının kabzasındaydı. Ama kadının ölü bakışları onları fark etmeden başka yöne geçti. Birkaç adım ileride, sağ taraflarındaki bahçede bornoz giymiş bir adam, sanki bir şey olmasını bekliyormuş gibi evin köşesine bakıyordu. Yabani otların ve sarmaşıkların arasında dikilmişti. Yıllardır derin bir korkuyla orada bekliyormuş gibiydi. Ve Benny bunun

gerçekten de böyle olduğunu fark etti.

Dönüp kaçmak istedi. Ağzı kupkuruydu ve terler sırtından iç çamaşırına akıyordu.

Yoldan aşağı doğru yavaşça ilerlediler. Güneş, gökyüzünde batıya doğru yol almıştı ve dört beş saat içinde batacaktı. Benny bu gece dönemeyeceklerine emindi. Merak ettiği de Tom'un onları petrol istasyonuna götürüp götürmeyeceğiydi. Veya geceyi bu boş kasabadaki bir evde geçirmek isteyecek kadar deli olup olmadığı. Eğer bir zombinin evinde uyumak zorunda kalırsa içeride hiç zombi olmasa bile, tamamen delireceğinden emindi.

"İşte orada," diye mırıldandı Tom. Benny, kırmızı kapılı eve doğru baktı. Adam içeride dikilmiş, salon penceresinden dışarı bakıyordu. Bir zamanlar kumral ve seyrek sakallı olduğu belli oluyordu ama şimdi saç ve sakalı neredeyse tamamen gitmişti. Ve yüzünün derisi kösele gibi sertçe gerilmişti.

Tom, boyaları yer yer dökülmüş beyaz çitin önünde durdu. Önce erozyon portresine, sonra da adama baktı.

"Benny?" dedi dişlerinin arasından. "Sence o mu?"

"Hı-hı," dedi Benny sessizce.

Penceredeki zombi onlara bakıyordu. Benny bundan emindi. Bembeyaz yüzü ve ölü gözleri direkt olarak çitlere dönüktü; sanki orada, yıllardır bir ziyaretçinin gelip bahçe kapısından içeri girmesini bekliyordu.

Tom, ayakucuyla bahçe kapısını ittirdi. Ama kilitliydi.

Çok yavaşça, eğilerek sürgüyü açtı. Bu süreç iki dakikadan fazla sürdü. Benny'nin yüzünden aşağı terler süzülüyordu ve gözlerini zombiden alamıyordu.

Tom diziyile kapıyı ittirdi ve kapı açıldı.

“Çok, çok yavaş,” dedi Tom. “Kapıya kadar, kırmızı ışık, yeşil ışık şeklinde gideceğiz.”

Benny bu oyunu biliyordu ama aslına bakılırsa hiç çalışan bir trafik ışığı görmemişti. Bahçeye girdiler. Birinci bahçedeki yaşlı kadın bir anda onlara doğru döndü. Bornozlu adam da aynısını yaptı.

“Dur,” diye tısladı Tom, “eğer koşmamız gerekirse eve doğru koş. Kendimizi içeri kilitleyip onlar sakinleşene kadar bekleriz.”

Yaşlı kadın ve bornozlu adam doğrudan onlara bakıyor ama ilerlemiyorlardı.

Bu şekilde bir dakika beklediler ama bir saatten uzun sürmüş gibiydi.

“Korkuyorum,” dedi Benny.

“Korkmak iyidir,” dedi Tom. “Korkmak akıllı olduğunu gösterir. Sadece panik yapma. O seni öldürür.”

Benny, neredeyse başını sallayacaktı ki kendini tuttu.

Tom çok yavaş bir adım attı. Sonra ikincisini. Düzensiz adımlardı. Dizleri bükülemezmiş gibi sallana sallana ilerliyordu. Bornozlu zombi başka yere döndü ve vadinin üstünden geçen bir bulutun gölgesini izlemeye başladı. Ama yaşlı kadın hâlâ onlara bakıyordu. Ağzı, sanki bir şeyler çiğniyormuş gibi açılıp kapanıyordu.

Ama sonra o da geçen bulutun gölgesini izlemek için döndü.

Tom bir adım daha attı, sonra bir tane daha. Benny de onu izliyordu. Yürüyüşleri abartılı şekilde yavaştı ama Benny’ye göre fazla hızlı hareket ediyorlardı. Ne kadar dikkatli olursa olsunlar, her şeyin yanlış gideceğini düşünüyordu. Zombilerin hepsinin birden yolun aşağısından ve

yukarısından kuru iniltileriyle geleceklerini ve aç bir zombi kalabalığı tarafından kuşatılacaklarını düşünüyordu.

Tom kapıya ulaştı ve tokmağı çevirdi.

Kapının tokmağı elinde döndü ve kilit açıldı. Nazikçe açık kapıyı ittirip evin karanlığında bir adım içeri girdi. Benny, zombinin hâlâ orada olup olmadığını anlamak için pencereye hızlı bir bakış attı. Ama zombi orada değildi.

“Tom!” diye gürledi Benny. “Dikkat et!”

Giriş holünün gölgesinden bir karaltı, Tom’a doğru bir hamle yaptı. Ve bembeyaz bir el ona doğru uzanıp büyük bir açlıkla inledi. Benny çığlık attı.

Sonra anlayamadığı bir şey oldu. Tom oradaydı ama sonra nasıl olduysa birden yok oldu. Abisinin gövdesi flulaşarak zombinin sağ kolunun etrafından döndü, eğildi ve zombinin bacaklarını kavrayıp omzuyla yüklendi. Zombi, aniden, yüzüstü yere düştü. Halıdan toz bulutları yükseldi. Tom, zombinin sırtına çıkıp dizleriyle omuzlarına bastırdı.

“Kapıyı kapat!” diye gürleyip ceketinin cebinden ipek bir ip yumağı çıkardı. İple zombinin iki elini arkasından birbirine bağladı. Benny’ye baktı. “Benny, kapı. Hadi!”

Benny şaşkınlığından kurtuldu ve görüş alanı çevresindeki hareketliliği fark etti. Yaşlı kadın, iki küçük kız ve bornozlu adam bahçe yolundan kendilerine doğru ilerliyorlardı.

Benny kapıyı çarptı ve sürgüledi. Sonra da üstüne yaslandı. Zombiyle güreşip onu bağlayan kendisiymiş gibi nefes nefese kalmıştı. Derinlerde bir his, diğer zombileri çeken şeyin kendi bağırması olduğunu söylüyordu.

Tom keskin bir bıçak çıkardı ve ipi kesti. Ağırlığını, debelenen zombinin üstüne vererek burna benzer büyük bir

halka oluşturdu. Zombi, başını döndürmeye ve ısırma-ya çalışıyordu ama Tom aldırış ediyor gibi görünmüyordu. Belki de zombinin kendisine ulaşamayacağını biliyordu ama Benny o çürük gri dişlerden yine de korkuyordu.

Maharetli bir bilek hareketiyle, halkayı zombinin başın-
dan geçirdi ve çenesinin altında yakaladı. Sonra ipi çeke-
rek zombinin ağzının kapanmasını sağladı. Biraz daha ip
alarak çenesiyle tepesi arasını   tur daha sarıp sağlam bir
düğüm attı. Zombinin sırtından kayıp bacaklarını ve ayak
bileklerini de bağladı.

Sonra kalktı. İpin kalanını cebine koydu ve bıçağını ka-
padı.  st ndeki tozları silkerek Benny'ye doğru döndü.

“Uyarı için teşekkürler ocuk, ama ben onu fark etmiş-
tim zaten.”

“Ah... lanet olsun...”

“Sözlerine dikkat et,” diye sözünü kesti sessizce.

Tom pencereye doğru gitti ve dışarı baktı. “Dışarıda se-
kiz tane var.”

“Ee, pencerelere tahta akmamız gerekmez mi?”

Tom güldü. “ok fazla hikâye dinlemişsin sen. Eğer
pencerelere çivi akmaya kalkarsak gürültüler yüzünden
kasabadaki tüm zombiler buraya  ş ş r ve tamamen ku-
şatılırız.”

“Ama burada kısıldık zaten.”

“Kısılma durumu kolayca değişebilir,” dedi. “ n taraf-
tan çıkamayız ama bir arka kapı olacağını zannediyorum.
Buradaki işimizi bitirir, sessizce arkadan sıvışırız. Ve yolu-
muza devam ederiz.”

Benny, önce ona, sonra da yerde debelenerek inleyen
zombiye baktı.

“Sen... sen nasıl...”

“Antrenman Benny. Bunu daha önce de yaptım. Gel hadi, onu kaldırmama yardım et.”

Zombinin iki tarafında diz çöktüler ama Benny dokunmak istemiyordu. Daha önce hiçbir cesede dokunmamıştı. Hele de az önce abisini ısırmaaya çalışan bir zombiye dokunmaya hiç niyetli değildi.

“Benny,” dedi Tom, “sana zarar veremez. Tamamen çaresiz.”

‘Çaresiz’ kelimesi Benny’yi sarstı. İhtiyar Roger’ın ve onunla ilgilenen iki genç kadının görüntüsü geldi gözünün önüne. Sonra da ayakları ve elleri kesilmiş gövdeleri hatırladı.

“Çaresiz,” diye mırıldandı, “Tanrım...”

“Haydi,” dedi Tom nazikçe.

Beraberce zombiyi kaldırdılar. Benny’nin beklediğinden çok daha hafifti. Yarı kaldırarak yarı sürüyerek onu yemek odasına taşıdılar. Güneş ışıkları, güvelerin yediği perdeler arasından bir toz bulutu boyunca yere iniyordu. Yemekten kalan artıklar çoktan çürüyüp toz hâline gelmişti. Onu sandalyeye oturtular ve Tom biraz ip çıkarıp onu oraya bağladı. Zombi hâlâ çırpınıyordu.

Ama Benny, zombinin aslında tamamen çaresiz olduğunu anladı.

Çaresiz.

Kelime, çirkin ve kötülük dolu yeni anlamıyla, havada asılı kalıyordu.

“Onunla ne yapacaksın?” diye sordu Benny. “Yani, şeyden sonra...”

“Hiçbir şey. Onu burada bırakacağız.”

“Onu gömmemiz gerekmez mi?”

“Neden? Burası onun evi. Tüm dünya bir mezarlık zaten. Sen olsan, soğuk toprağın altında bir tahta kutunun içinde mi kalmak istersin, yoksa bir zamanlar yaşadığın, mutlu olduğun ve sevildiğin yerde mi?”

Hiçbiri de Benny’yi cezbetmedi. Odanın içi çok sıcak olmasına rağmen, ürpermişti.

Tom zarfı tekrar cebinden çıkardı. Erozyon portresinden başka, üstünde birkaç satır el yazısı bulunan süslü bir kâğıt daha vardı. Tom sessizce okudu ve bir iç çekti. Sonra da kardeşine döndü.

“Ölüleri zapt etmek zordur, ama işin en zor kısmı da bu Benny.” Mektubu kardeşine uzattı. “İşte bu.”

“Müşterilerim, yani beni buraya gelmem için kiralayan insanlar... Genelde bazı şeylerin söylenmesini isterler. Kendilerinin söylemek isteyip de söyleyemedikleri, yapmak isteyip de yapamadıkları, kapanıştan önce söylenmesi gereken şeyler. Anlıyor musun?”

Benny mektubu okudu. Nefesi boğazmda düğümlenmişti. Ve başını iki yana sallarken, yanaklarından birer damla gözyaşı süzüldü.

Abisi mektubu geri aldı. “Sesli okumam gerekiyor Benny. Anlıyorsun, değil mi?”

Benny tekrar başını salladı.

Tom, mektubu ışığa doğru çevirdi ve okumaya başladı.

Sevgili Harold'ım,

Seni seviyorum ve özliyorum. Seni bunca yıldır umutsuzca özliyorum. Hâlâ her gece senin hayalini kuruyorum ve her sabah huzura kavuşman için dua ediyorum. Bana yapmaya çalıştığın şey için seni affediyorum. Çocuklara yaptığın şey için seni affediyorum. Uzun süre senden nefret ettim ama şimdi anlıyorum ki o sen değildin. O, bize olan, bu şeydi. Bilmeni isterim ki dönüştüklerinde, çocuklarımız için gerekeni yaptım. Onlar huzura kavuştular.

Her pazar onların mezarlarına çiçek götürüyorum. Biliyorum; sen olsan sen de böyle yapardın. Tom Imura dan seni bulmasını istedim. O iyi bir adam ve seni incitmeyecek. Seni seviyorum Harold. Tanrı seni de huzura kavuştursun. Biliyorum, zamanı geldiğinde beni bekliyor olacaksın. Bethy ve küçük Stephen ile birlikte, daha güzel bir dünyada hep beraber olacağız. Sana daha önceden yardım etme cesareti bulamadığım için beni affet. Seni her zaman seveceğim.

Sonsuza kadar seninim,

Claire

Tom bitirdiğinde, Benny ağlıyordu. Arkasını döndü, elleriyle yüzünü kapattı ve hıçkıra hıçkıra ağladı. Tom yanına gidip, ona sarıldı ve başını öptü. Sonra uzaklaştı, derin bir nefes aldı ve botundan ikinci bir bıçak çıkardı.

Benny bunun Tom'un favori bıçağı olduğunu biliyordu. Çift taraflı, siyah bir hançer. Kabartmalı bir kabzası ve on beş santim uzunluğunda ağzı vardı. Benny, izleyemeyeceğini düşünüyordu. Ama başını kaldırdı. Tom mektubu düzelterip Harold Simmons'ın önüne koydu. Sonra zombinin arkasına geçip nazikçe kafasını öne eğdi. Hançerin ucunu, ense kökündeki çukurun hizasına getirdi.

"İstersen başka bir yere bakabilirsin Benny," dedi.

Benny aslında bakmak istemiyordu ama yüzünü çevirmedi.

Tom başını salladı. Derin bir nefes daha aldı ve bıçağını zombinin ensesinden içeri ittirdi. Bıçak, hiç zorlanmadan, omurgayla kafatası arasındaki boşluktan içeri girdi ve beyin köküne kadar her şeyi parçaladı.

Harold Simmons debelenmeyi bıraktı. Vücudu hiç seğirmedi; ölüm spazmı geçirmedi. Sadece öne doğru eğildi ve öylece kaldı. Onu aktif kılan her neyse nasıl bir patojen veya mikropsa; insanlığını alıp onu bir zombiye nasıl dönüştürdüyse, şimdi tamamen gitmişti.

Tom, Simmons'ın kollarına bağladığı ipleri çözdü ve iki elini de masadaki mektubun üstüne yerleştirdi.

Bıçağını sildi ve geri çekildi. Açıkça ağlayan Benny'ye baktı.

"Benim işim işte bu, Benny," dedi.

İKİNCİ BÖLÜM

ZOMBİ KARTLARI

(Tüm seriyi toplal)

"Herkes kendi canavarını yanında taşır."
— Richard Pryor

DÖNDÜKLERİNDEN SONRAKİ DÖRT BEŞ GÜN BOYUNCA BENNY hiçbir şey yapmadı. Sabahları güneş doğudan yükselirken, evin arkasındaki gölgede kimseye görünmeden oturuyordu. Güneş tepeye gelince odasına girip pencereden dışarıyı seyrediyor; güneş batınca da aşağı inip verandadaki en üst basamağa oturuyordu. Birkaç kelimedden başka bir şey söylemiyordu. Tom, yemekleri hazırlayıp servis ediyor, Benny de bazen yiyor, bazen de yemiyordu.

Onu konuşmaya zorlamıyordu Tom. Her gece Benny'ye sarılıp "İstersen yarın konuşabiliriz," diyordu.

Üçüncü gün Nix geldi. Benny, o geldiğinde bahçe kapısının diğer tarafında dikiliyordu ve onu ufak bir baş hareketiyle selamladı. O da içeri girdi ve yanına oturdu.

"Döndüğünüzü bilmiyordum," dedi.

Benny hiçbir şey söylemedi.

"İyi misin?"

Benny, omuzlarını silkti ve sessizliğini korudu.

Nix beş saat boyunca onun yanında oturdu ve sonra da eve gitti.

Chong ve Morgie eldivenleri ve toplarıyla geldi ama Tom onları bahçe kapısında karşıladı.

“Benny’nin nesi var?” diye sordu Chong.

Tom, elindeki bardaktan bir yudum su içti ve gözlerini kısarak çitin üzerinde uçuşan bal arılarına baktı. “Sadece biraz zamana ihtiyacı var, hepsi bu.”

“Ne için?” diye sordu Morgie.

Tom cevap vermedi. Üçü birlikte, ayaklarının dibindeki otları izleyen Benny’ye baktılar.

“Sadece biraz zaman...” diye tekrarladı Tom.

Chong ve Morgie ayrıldılar.

Nix ertesi gün tekrar geldi. Sonra ertesi gün bir daha.

Altıncı sabah, bir sepet dolusu, fırından yeni çıkmış yaban mersinli kek getirdi. Benny, bir tane aldı, kokladı ve bir şey söylemeden yedi.

İki karga çitlerin üstüne kondu. Nix’le birlikte kargaları neredeyse bir saat boyunca izlediler.

“Onlardan nefret ediyorum,” dedi Benny.

Nix, Benny’nin söylediği sözlerin kargalarla veya görebildikleri diğer şeylerle alakalı olmadığını bilmesine rağmen, başını salladı. Benny’nin kimi kastettiğini bilmiyordu ama nefretini anlayabiliyordu. Annesini de bu şekilde görmüştü. Onun, Pembe Göz Charlie’ye lanet okumadığı bir gün bile hatırlamıyordu.

Benny eğildi ve bir taş aldı. Sanki onlara fırlatacakmış gibi bir saniyelğine kargalara baktı. Elindeki taşı tarttı. Sonra parmaklarını açtı ve çimlere düşmesine izin verdi.

“Orada ne oldu?” dedi Nix. Bir haftadır aralarında asılı duran soruyu sormuştu.

Benny’nin ona Çürük ve Harabe’yi anlatması on dakika

sürdü. Sadece zombilerden değil, derenin yanında gördükleri üç ödül avcısından da bahsetti. Anlatımına hiç duygu katmamış, tamamen tekdüze bir tonda konuşmuştu. Ama o daha bitirmeden Nix ağlamaya başlamıştı. Benny'nin gözleri ise kupkuruydu. Sanki gördükleri yüzünden gözyaşları kurumuştu. Anlattıktan sonra, Nix elini Benny'nin eline koydu ve o şekilde bir saatten fazla oturup günün ağarmasını izlediler.

Oturdukları sırada Nix, Benny'nin elini döndürüp elinden tutmasını ve parmaklarını onunkilere geçirmesini bekledi. Daha önce onu hiç bu kadar yakın hissetmemiş, birlikte olabilmelerini bu derece olası bulmamıştı. Ama bütün bir saatin eriyip gitmesine rağmen, Benny hiçbir karşılık vermedi.

Cırcır böcekleri ötmeye başlayınca, Nix kalktı ve bahçe kapısından çıkıp gitti. Benny, hikâyesini bitirdikten sonra tek bir kelime dahi etmemişti. Nix, onun elini tutmuş olduğunu bile fark ettiğinden emin olamadı. Hatta yanından ayrıldığını da fark etmemiş olabilirdi.

Eve giden tüm yol boyunca ağladı. Sessizce, hiç rol yapmadan. Benny'yi kaybettiği için değil, ona hiç sahip olamadığını bildiği için ağlıyordu. Onun kendi kalbinde açmış olduğu ve aslında kapanmasını hiç istemediği yaraya ağlıyordu.

Benny tamamen karanlık olana kadar dışarıda oturdu. Nix'in dikkatlice açıp kapadığını hatırladığı bahçe kapısına iki defa baktı. Canı yanıyordu. Nix için değil ama onun kendi yüzünden canının yanıyor olmasına üzülüyordu. Şimdi hissedebiliyordu. Her zaman orada olduğunu bildiği hâlde

tarif edilemez bir biçimde, onu ancak şimdi hissedebiliyordu. Onu istediğini biliyordu. Chong'la olan yeminini bozup onunla arkadaş olduğunu unutmak istiyordu.

Ve daha bir sürü şey istiyordu. Ama dünya artık değişmişti. Ve onun elini tutma şansı varken, yapmamıştı.

Neden yapmamıştı?

Aslında ettiği yeminle veya arkadaşlıkla ilgili olmadığını biliyordu. O kadarını biliyordu ama geri kalanı, içgörüsünü kör eden garip bir gölgenin içinde kaybolmuştu. Artık her şey anlamsızdı.

Orada olmamasına rağmen, dokunuşunun sıcaklığını hâlâ elinde hissediyordu.

"Nix," dedi. Ama Nix gitmiş, o da gitmesine izin vermişti.

Ayağa kalktı, pantolonunun tozunu silkti. Bahçenin çitlerinin ötesinde, gökyüzünde asılı duran sarı aya baktı. Ay aynı aydı ama şimdi daha farklı görünüyordu ve artık hep öyle görünecekti.

ERTESİ SABAH, EYLÜLÜN İLK GÜNÜ İÇİN HAVA BİRAZ SOĞUKtu. Benny yatakta uzanmış, dağların üstünde kümelenen yoğun beyaz bulutları izliyordu. Hava yağmur yağacakmış gibi nemliydi.

Benny artık daha iyi olduğunu fark edene kadar, bir saat daha yatakta kaldı. Tamamen değil ama biraz daha iyi hissediyordu kendini.

Yaz tatilinin son haftasıydı. Okul, bir dahaki pazartesi açılacaktı ama yeni işi yüzünden sadece yarım gün gidecekti. Ağaçlardaki kuşların cıvıltısını dinledi. Tom, bir keresinde ona kuşların fırtına öncesinde ve sonrasında daha farklı öttüklerini söylemişti. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu ama neden öyle olabileceğini tahmin edebiliyordu.

Kalktı, duş aldı ve giyindi. Sonra kahvaltı için aşağıya indi. Tom, onun için yumurta hazırlamıştı. Hepsini yedi ve sonra da tavada kalanları sıyırdı. Tüm yemek boyunca sessizdiler. Sonra Benny, “Senin yaptığın şekilde, yani kapanış kastediyorum... Bu şekilde yapan başkaları da var mı?”

diye sordu.

Tom kahvesini yudumladı. "Çok değil. Birkaç kişi. Kuzeyde Haven'da takım olarak çalışan bir karı koca ve Freeland'de çalışan Church adında bir adam var. Mounta-
inside civarında başka yok."

"Neden peki?"

Tom bir süre tereddüt etti ve omzunu silkti. "Daha uzun sürüyor."

"Hayır, bunu yapma ama."

"Neyi yapmayayım?"

"Gizlemeye çalışma. Eğer ben de bunun bir parçası ol-
caksam, lafı dolandırmadan, her neyse söyle. Bana yalan
söyleme."

Tom kahvesini masaya koydu ve başını salladı. "Ta-
mam. Birçoğu bu şekilde yapmıyor, çünkü çok acı veriyor.
Bu çok..." uygun bir kelime aradı.

"Gerçek mi?" diye tamamladı Benny.

"Sanırım," dedi Tom. Kelimeyi tarttı. "Gerçek. Evet...
doğru kelime bu."

Benny başını salladı ve tostundan kalan son parçayı da
yedi.

"Benimle birlikte bunu yapacaksan..."

"Ben yapacağımı söylemedim, bir parçası olacaksam,
dedim."

"Ben de öyle diyorum işte. Eğer bu işi benimle birlik-
te yapacaksan, kendine dikkat etmelisin. Yani daha iyi bir
şekle girmeni ve nasıl dövüşeceğini öğrenmeni kastediyor-
um."

"Silahlarla mı?"

"Önce çıplak elle," dedi Tom, "ve kılıçla. Başta tahta kı-

lıçla. Okuldan sonra hemen başlayacağız.”

“Tamam,” dedi Benny.

“Tamam mı?”

“Tamam.”

O sabah başka bir şey konuşmadılar.

Benny, bahçe kapısına gelip bir süre kapıya baktı. Sanki kapı, Çürük ve Harabe’ye gitmeden önceki hayatıyla, bundan sonraki hayatı arasında bir çizgi görevi görüyordu. Bir hafta boyunca o kapıyı açmaya cesaret edememişti. Şimdi bile sürgüye uzanan eli titriyordu.

Kapıyı açtığı anda, ne davullar çaldı ne de bulutların arasından uğursuz şimşekler fırladı. Yüzüne kederli bir gülümseme yayıldı ve yoldan aşağı, Chongların evine doğru yürümeye başladı.

15

“ZOMBİLER GELİYOR!”

Morgie Mitchell avazı çıktığı kadar bağırmış ve herkes birden koşmaya başlamıştı. Morgie, Benny ve Chong yan yana koşuyor; böylece birlikte yolu tıkayarak diğer çocukların onlardan önce ulaşmasını engelliyorlardı. Ama sonra bir felaket oldu. Zak Matthias, kasten çelme takıp neredeyse uçarak giden Morgie’yi düşürdü. O da düşerken Moby’nin pantolonuna tutundu ve yanlışlıkla dizlerinin üstüne kadar indirdi.

Moby, lekeli bir don giymişti. Pantolonu dizlerine takıldığı için bir sonraki adımını atamadı ve yere kapaklandı. Morgie de düşmüştü. Diğer kalabalık çocuk grubu da yerdeki ikisine takılıp yuvarlandı. Buna rağmen devam etmeye çalıştılar ama en sonunda hiç umut kalmadığını anlayıp öylece durdular.

Benny, Chong ve Zak hâlâ koşuyordu. Zak yolu yarılamıştı. Benny arkasına baktı. Bir an tereddüt edip Chong’u kolundan tuttu. Sonra da içinden, “Lanet olsun,” diye geçirip daha hızlı koşmaya başladı.

Zombilere doğru koşuyorlardı.

Lafferty'nin dükkânına zombi kartları gelmişti.

"Yazık oldu Morgie'ye," dedi Chong.

"Evet," diye onayladı Benny. "Zavallı çocuk. Onu çok özleyeceğiz."

Lafferty'nin önündeki tahta verandanın en üst basamağında oturuyorlardı. Önlerinde bir gölge belirdi.

"Hepiniz birer adisiniz," dedi Morgie.

"Ha-ha!" dedi Chong yapmacık bir ses tonuyla. "Bunlar zombi dostum. Şakaya gelmez. Hayatın pahasına koşmalıydın."

Benny, gazozundan bir yudum içti ve gürültülü bir biçimde geçirdi.

Morgie, Chong'un ayağına sertçe vurdu ve iki arkadaşının arasına oturdu. Chong'un ayaklarının dibindeki kart yığınını baktı. Daha açılmamış iki paket ile aynı şekilde bir yığın Benny'nin önünde vardı. Yağlı kâğıttan ambalajları, en üst basamakta buruşturulmuş şekilde duruyordu.

"Adam hepsinin satıldığını söyledi," dedi somurtarak.

"Ah, o yaramaz çocuklar yok mu?" diye mırıldandı Benny.

"Siz maymunların, kalan son iki paketi de aldığınızı söyledi."

"Yalan söylemiş," dedi Benny.

Morgie'nin gözleri bir anda parladı. "Ne? Yoksa daha var mı?"

"Biz son on iki paketi aldık," dedi Chong.

“Sizden nefret ediyorum.”

Chong, “Sanırım ağlayacak,” diye açıktan fısıldadı Benny’ye.

“Kendini utandıracak,” diye katıldı Benny.

“Yapacağı şu,” dedi Morgie, “kışınıza tekmeyi basacak.”

“Ha-ha!” dedi Chong esneyerek.

Benny bacağını esnetir gibi yapıp ayağını kaldırdı. Orada yağlı kâğıda sarılı, dört paket daha zombi kartı vardı.

Morgie, arkadaşlarının sırtışına aldırmadan, onları aldı.

“Hâlâ sizden nefret ediyorum,” dedi ilk paketi açarken.

“Vah vah,” dedi Chong. “Umarım, parçalanmış hayatlarımızı tamir etmenin bir yolunu bulup yaşamaya devam edebiliriz.”

Morgie de kartlarını dizerken, kaba bir hareket yaptı bunun karşılığında.

Zombi kartları, çocukların karşılayabildiği birkaç lüksten biriydi. Elli kilometre ötedeki diğer kasabada, iki kardeşin kurduğu bir matbaada basılıyordu. Artık çok işe yarayabileceği durumlarda bile, kimse elektriğe güvenmediği için tamamen insan gücüyle yapılıyordu.

Matbaa için dört renkte ofset baskı yapan eski moda aletler kullanılıyordu. Ama yine de iyi iş çıkarıyorlardı. Zombi kartları, ağır kart stoklarının üstüne basılıyordu. Her bir kartın önünde de J-Dog, Dr. Skillz, İki-bıçak Sally veya Mekong Kardeşler gibi ünlü ödül avcılarının; Koca Mike Sweeney, Billy Christmas veya Kaptan Ledger gibi İlk Gece kahramanlarının; Tarihçi ya da Helikopter pilotu gibi zombi savaşından kişilerin; Macheter Head, Coldwater Spring’in Gelini ya da Keşiş gibi ünlü zombilerin resimleri oluyordu. Kartların arkasında, kısa bilgiler ve resmi yapan

ressamın ismi yer alıyordu. Benny'nin favorisi, Ben diye biriydi. Uzun boylu, Afrika kökenli bir Amerikalı kahramandı. Arkasına saklanan sarışın bir kadını, kalabalık bir zombi ordusuna karşı savunmak için elindeki meşaleyi zombilerin üzerine savururken resmedilmişti. Arkasındaki yazıda, 'Bir görgü şahidinin ifadesiyle, Pennsylvania'da gerçekleşen, zombilere karşı cesur ama beyhude bir çabanın resmi- dir,' yazıyordu.

Ressam, adamın cesaretini meşale ile betimlemiş ve zombileri özellikle daha tehditkâr çizmişti. Resmin efekti, iç karartıcı gölgelemeler ve meşaleden çıkan parlak alevler ile artırılmıştı. En nadir kartlardan biriydi ve Benny arkadaşları arasında ona sahip olan tek kişiydi. Onda Charlie Matthias ve Motor City Çekici de dâhil olmak üzere, ödül avcılarının tam serisi vardı. Charlie'yi ve Çekiç'i hâlâ seviyordu ama ne kadar inkâr etmeye çalışırsa çalışsın, onların kartlarına baktığında kafasında bir soru işareti oluşuyordu. Harabe'de gördüğü üç ödül avcısını kartlarının arasında aradı ama bulamadı. Bu da Benny'de onların yaptıklarını, kişisel olarak tanıdığı ödül avcılarının yapmayacağı algısını oluşturdu. Tom, bu konuda yanılıyor olmalıydı.

Tom'un söylediklerini arkadaşlarına anlatmamıştı, ama dükkânın verandasında oturmuş, aldığı bir düzine kartı inceleyen Zak'e hızlı bir bakış attı. Zak onun bakışını yakaladı ve garip bir gülümsemeyle karşılık verdi. Sonra tekrar kartlarına eğildi.

Benny, omuzlarını silkti. Harabe'deki anılarını düşündü. Şimdiye kadar sadece Nix'e anlatmıştı ve onu da o gün bahçeden ayrıldığından beri hiç görmemişti. Yokluğu, midesinde boş bir delik varmış hissi uyandırıyor, ama onu dü-

şünmemeye çalışıyordu.

En geniş kart koleksiyonu Chong'daydı. Çünkü onun kart biriktiren iki kuzeni daha vardı ve çift olanları onlarınkiyle değiştiriyordu. Morgie ve Benny'nin de epey miktarda kartı vardı. Ama Nix'inkiler çok azdı. Çünkü fakirdiler ve artakalanları asla kabul etmezdi. Ama Benny ona elinde çift olanlardan verirse hiç geri çevirmezdi.

"Nix'e de ayıracak mısın?" diye sordu Chong, Morgie ikinci paketini açarken.

"Neden?" diye sordu Morgie boş boş. Kartın arkasındaki yazılara, San Antonio'da bir zombi kalabalığına arabasıyla dalmış, ateş eden bir polis memurunu resmeden figürlerle bakıyordu. Karttaki figürler çok küçüktü ama aksiyonu boldu. Morgie de tamamen ona odaklanmıştı.

Chong ve Benny, Morgie'nin eğri kafasının üstünden bakiştılar, sonra da omuzlarını silktiler. Morgie bazen bir duvar kadar sığ olabiliyordu.

Tüm kart paketlerini açıp verandanın gölgesinde oturdular. Kartları dizip arkalarını okuyorlardı. Çift olanları birbirleriyle değiştirdiler. Diğerlerinde olmayıp sadece kendilerinde olan kartlarla ilgili övünüyorlardı. Benny gülüyor, şakalaşıyor ve diğerleriyle sohbet ediyordu. Ama kartlarını karıştırırken gülüşünün ne kadar iğreti ve kırıl-gan olduğunu hissetti. Eskiden hissettiği gibi hissetmek istiyor, taklit yapıyor olmaktan nefret ediyordu.

"Hey, beni duyuyor musun?" diye sordu Morgie. Benny ona doğru döndü. Sorduğu soruyu duymuştu ama ne sor-muş olduğunu hatırlamıyordu.

"Ne?"

"Bay Meraklı," diye mırıldandı Chong.

"Nix'le aranda ne var, diye sordum."

"Nix mi?" Benny gerildi. "Ne olmuş Nix'le bana?"

"Geçtiğimiz hafta hep sizin evdeydi ve şimdi de bizimle takılmıyor. Yaz boyunca kart günlerini hiç kaçırmamıştı. Ne oluyor?" Morgie gülümsüyordu ama gülüşü sadece bir milimetre derinlikteydi.

Benny kayıtsız görünmeye zorlanarak omuzlarını silkti.

"Yo, bir şey yok. Sadece arkadaşlık ediyordu."

"Ne tür bir arkadaşlık?"

"Sadece arkadaş işte, Morgie." Ama Benny, bu cevabın yetmeyeceğini anlamıştı. Bir of çekti. "Bak, hepimiz Nix'in bana karşı bir şeyler hissettiğini biliyoruz ve senin de Nix'e karşı bir şeyler hissettiğini. Aman ne büyük haber! Bende Nix'e karşı bir şey yok ve onu iki gündür etrafta görmemenin sebebi de artık bunu biliyor olması. Hisleri incindi. Üzgünüm ama bu böyle. Yani eğer harekete geçmek istiyorsan şimdi en uygun zaman."

"Hayır, değil," dedi Chong, okuduğu karttan gözünü ayırmadan. Diğerleri ona baktı. "Nix, şu an kendini berbat hissediyordur. Bir arkadaş arayabilir ama peşinde azgın köpek gibi dolaşan birine ihtiyacı yoktur."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Morgie, gözlerini kısarak.

Chong ona döndü. "Dediğim şeyin nesini anlamadın?"

"Ben onun peşinde dolaşan azgın bir köpek değilim. Nix'ten hoşlanıyorum sadece. Hem de çok."

Chong homurdandı ve kartını okumaya devam etti.

Morgie, Benny'nin omzuna bir yumruk attı.

"Of! Bu ne içindi şimdi?" diye çıkıştı Benny.

"Nix'in kafasını dağıttığın için!" diye bağırdı Morgie.

"Şimdi, tamamen mızımız bir kıza dönüşecek. Odasında

ağlayıp o aptal günlüğüne yazıp duracak.”

“Yüce tanrım,” dedi Benny, Chong’dan ve tüm evrenden yardım dilenerek. Chong, zombi kartını okuyormuş gibi yaparak gülüşünü saklamaya çalıştı.

Beş dakika boyunca sessizce oturdular. Her biri farklı derecelerde kartlara dalmışlardı ama belli etmeseler de hepsi Nix’i düşünüyordu.

Chong dirseğiyle Benny’yi dürttü. Ve arkadaşı ona dönünce kartı gösterdi. “Artık ünlü sayılırsın,” dedi.

Kurşun delikleriyle dolu bir duvarın önünde dikilen genç bir adamın resmiydi bu. Fakat elinde silah değil, bir katana tutuyordu.

Tom.

“Ah dostum, yapma bana bunu,” dedi Benny.

Chong gülümsedi. “Tom’la öpüşüp barıştınız zannediyordum. Hatta artık çok yakın birer dost olduğunuzu düşünüyordum.”

“Evet, zaten domuzlar da dans edebiliyor.” Kartı aldı ve arkasını çevirdi. Seslice okumaya başladı. “Kart No: 113, Tom Imura. Tom, Mountainside’ın bir sakini. Birinci sınıf bir ödül avcısı ama kendisine ‘kapanış uzmanı’ denilmesini tercih ediyor. Tüm Çürük ve Harabe’de sessiz mizacı ve şimşek hızıyla kullandığı kılıcıyla tanınıyor.”

Benny kartı geri verdi. “Sanırım, kusacağım,” dedi.

Chong kartın arkasını okuyormuş gibi, “Tom’un kardeşi, Benny. Tüm dünyada, tehlikeli osurukları ve kişiliksiz üslubuyla tanınıyor. Senin numaranı çakmışlar dostum,” dedi.

“Defol git,” dedi Benny.

Morgie kartı aldı ve Chong’un yaptığını yapmaya çalıştı

ama birkaç anlamsız küfürden öteye, hiç iyi bir iğneleme yapamadı.

“Tom’dan gına geldi artık,” dedi Benny. “Zombi kartı da ne, tanrı aşkına? Onun kim olduğunu sanıyorlar?”

Chong kartı cebine attı. “Senin neyin var böyle. Onunla beraber çalışman gerekiyordu. Siz Harabe’de bir tür keşif yolculuğuna çıkmadınız mı? Oradan tamamen içe kapanık bir hâlde geri döndün. Ne oldu?”

“Atlattım artık.”

“Tamam, ama orada ne oldu?”

Benny sadece başını sallamakla yetindi.

“Hadi ama, dostum,” dedi Morgie, “bize tüm o korkunç detayları anlat.”

Bu yanlış bir kelime seçimi olmuştu. Benny’nin gerçekten midesi bulanıyordu artık. Harold Simmons’ın, kör gözlü ihtiyar Roger’ın ve at arabasının üstündeki parçalanmış zombi gövdelerinin görüntüleri ardı ardına çakmaya başladı beyninde. Chong, Benny’nin değişen yüzündeki ifadeyi yakaladı ve Morgie daha fazla bir şey söylemeden, Benny’ye açılmamış son paketi uzattı.

“Lütfen bunu sen aç. Belki senin çirkin suratını da basmışlardır.”

Benny sahte bir gülüş takındı ve son kalan paketi açtı. İlk birkaç kart, onlarda olan kartların birer çiftiydi. Sonra, arkasında isminin Larry King olduğu yazan bir ünlünün kartı çıktı. Ama Benny, adamın zombi olmadan önceki hâliyle, sonraki hâli arasındaki farkı söyleyemezdi. Son kartı da çıkardı. Bir ödül avcısı veya zombiye dönüşmüş ünlü biri değildi bu. Hayır, bu bulunması çok zor, altı takip kartından biriydi. Benny, Chong, Morgie ve Nix’in tüm kartları

arasında bunlardan sadece iki tane vardı.

“Neymiş o?” diye sordu Morgie, kartın üstüne eğilerek. Ama Benny, garip bir refleksle kartı çekti. Ve bunu yapar yapmaz, o anın ve mekânın dışına çıkıp başka bir yere gittiğini sandı. O yer ki; rüzgâr sıcak ve kuru esiyor; ölü ağaçlarda hiçbir kuş ötmüyordu. Bembeyaz kemikler yerlere dağılmıştı ve gökyüzü kapkaranlıktı.

Gözlerini karta dikti. Yazılara değil, resmin kendisine bakıyordu.

Onun yaşlarında ya da belki de bir yaş daha büyük bir kızın resmiydi bu. Çok eskimiş mavi kot pantolon ve kötü yapılmış deri makosenler giymişti. Bluzu yırtıklarla ve yamalarla doluydu ve üstüne çok küçük geldiği belli oluyordu. Bir zamanlar parlak ve çiçekli olan deseni, griye çalan ve sanki çiçekler sisin içinde kaybolmuş gibi duran bir hâl almıştı. Güneşten, saç rengi tamamen açılarak kar beyazına, derisi de bal rengine dönmüştü. Beline deri bir silah kemeri takmıştı. Sol kalçasının üstünde küçük bir tabanca ve sağ tarafında da deri kılıfı içinde bir bıçak vardı. İki santimlik siyah bir borunun üstüne deriden kuşakla sarılmış, donanma kasaturasından bir mızrak tutuyordu.

Arkasında bir yığın ölü zombi duruyordu. Resim o kadar gerçekçiydi ki resimden çok fotoğrafa benziyordu. Ama yıllardır, çalışan bir fotoğraf makinesi bulmak mümkün değildi.

Benny’yi bu kadar etkileyen ve sarsan şey ise yüzündeki ifadeydi. Ressam onu tanıyor olmalıydı, çünkü kızın güzel yüzünde, birçok ifadenin harmanını elde etmişti. Dudakları öfke ve başkaldırma hissiyle gerilmiş, ince bir çizgi hâlini almıştı. Çenesi gururla kalkıktı. Ama ela gözlerinde,

Benny'nin nefesini boğazında düğümleyen, eski ve derin bir üzüntü vardı. Bu ifadeyi iyi biliyordu. Abisinin gözlerinde hep yakalardı. Dağ tarafındaki o küçük kasabadan döndükleri günden beri, sabah akşam aynada, kendi gözlerinde de görüyordu.

Bu kız biliyordu. Kendisinin görmüş olduğu bazı şeyleri, kızın da gördüğüne emindi. Belki daha da kötülerini. Ödül avcılarının gördüğünden çok daha farklı bir gözle görmüş olmalıydı. Bu kız biliyordu ve Benny de onun bildiğini biliyordu. Nix'in bilemeyeceği bir şekilde biliyordu.

Resmin altındaki isim yerinde isim değil, 'Kayıp Kız' yazıyordu.

Chong, üstüne doğru eğildi. Tam bir espri yapacaktı ki, Benny'nin yüzündeki ifadeyi görüp vazgeçti.

Morgie ise bunu yakalamak için çok yavaştı ve kartı Benny'nin elinden çekip, "Mmm, güzel hatun. Memeleri Nix'inkiler gibi," dedi.

Benny bir anda Morgie'nin tişörtünü yakalayıp kendine çekti. O kadar hızlı hareket etmişti ki, herkesi şaşırttı.

"Onu geri ver!" Şimdi sesi, Tom'unbine çok benziyor, çok daha yaşlı, sert ve uzlaşmaz çıkıyordu.

Morgie yarım saniye için gülecek oldu. Ama Benny'nin bakışlarını görüp şaşkına döndü.

"Ben... ben... yani tabii ki dostum. Ben sadece..." diye-bildi kekeleyerek.

Benny, kartı Morgie'nin parmaklarından çekip aldı. Bükülmüş ama yırtılmamıştı. Avucunda düzeltmeye çalıştı.

"Özür dilerim," dedi Morgie, az önce olan şeyden dolayı tamamen kafası karışmış bir hâlde. Benny, göz göze gelmeden ona doğru baktı. Sonra eğilip kartı incelemeye devam

etti. Morgie, bir şeyler söyleyecek oldu ama Benny'nin görüş alanından çıkan Chong'un kafa sallamasını görüp vazgeçti.

Üstlerinde bir gölge belirdi. Ve döndüklerinde Zak'ın, kendilerinin üstünden karta bakıyor olduğunu fark ettiler. Zak, önce homurdandı ve cebinden çıkardığı kartları gösterip bir şeyler zırvaladı. Sonra da basamakları inip eve doğru yol aldı.

Onu önemsemediler. Sonra Chong, Benny'ye karttaki kızın kim olduğunu sordu.

Benny, bilmediğini belirtir bir şekilde kafasını salladı.

"Arkasını oku."

Benny kartın arkasını çevirip yavaşça küçük sütunu okudu.

"Takip Kartı No: 3, Kayıp Kız. Çürük ve Harabe'de yalnız başına yaşayan kız hakkındaki bir efsaneden yola çıkılmıştır. Birçok kişi onu bulmaya çalıştı ama şimdiye kadar başarabilen olmadı. Ve bazıları bir daha geri dönmedi. Kim bu Kayıp Kız?"

"Çok bir şey anlatmıyor," dedi Chong.

Morgie homurdandı. "Charlie Matthias onun sadece bir söylenti olduğunu söylüyor."

Benny bir anda ona döndü. "Daha önce onu duymuş muydun?"

"Elbette. Onu herkes bilir."

"Ben bilmiyorum," dedi Benny.

"Ben de," dedi Chong.

"Siz benimle aynı kasabada yaşadığınızdan emin misiniz peki?" diye çıkıştı Morgie bıkkınlıkla. "Onu yıllar önce duymuştum. Harabe'de saklanan, böceklerle beslenen, kar

beyazı saçlı küçük kız. Tamamen vahşi. İngilizce veya diğer başka hiçbir dil konuşmıyor. Nasıl deniyordu? Yabani mi?”

Benny kafasını salladı. “Evet, şimdi bir şeyler hatırladım,” dedi Chong. Bir saniyeliğine gözlerini kapadı. “İzcilikte Bay Feeney, onun hakkında bir şeyler söylemişti. Dokuz yaşında filandık. Lashner’ın arazisinde kamp yaptığımız o hafta sonu.”

“Ben hastaydım,” dedi Benny. “Grip olmuştum, hatırlıyor musun?”

“Eveet,” dedi Chong yavaşça.

“Feeney onun hakkında ne anlattı, peki?”

“Fazla bir şey değil. Çiftlik evinde, zombilerce kuşatılan insanlarla ilgili acayip bir hikâye anlatmıştı. Herkes ölmüş ama en küçük kızın hayaleti, o zamandan beri tepelerde ailesini arıyormuş.”

“Yo,” dedi Morgie, “öyle değildi. Çiftlik evinde mahsur kalanlar, yardım çağırabilmek için birer birer çıkmışlar. En küçük kız kalana kadar herkes çıkmış ve bir daha geri dönebilen olmamış. O kız hâlâ orada yaşıyormuş.”

“Onun öldüğüne eminim,” diye ısrar etti Chong.

“Bay Feeney’ye göre ölmemiş ama,” dedi Morgie.

“Onun hayalet olduğunu hatırlıyorum. Hikâyedeki herkes ölmüştü.”

“Hikâyelerde herkes ölür zaten,” dedi Morgie.

“Eğer herkes öldüyse hikâyeyi kim anlattı?” diye sordu Benny. Kartı çevirip resme tekrar baktı.

Bir süre bunun üzerine kafa yordular. “Belki iz sürücülerden biri orayı gördü ve nasıl olduğunu anladı,” diye önerdi Chong. Bunu tarttılar. Kasabada, İlk Gece’den önce

polislik veya avcılık yapan birkaç iz sürücü vardı.

“Hayır,” dedi Benny, kafasını yavaşça sallayarak. “Hayır, eğer küçük bir kız olarak öldüyse neden onu ergen gibi çizsinler?”

Morgie onayladı. “Ve niye memelerini çizsinler?”

“Tanrım, Morgie,” dedi Chong, “memeden başka bir şey düşünemez misin sen?”

“Hayır,” dedi Morgie, çok şaşırmış görünerek. “Neden düşüneyim ki?”

Benny kartı çevirip arkasına baktı. Sol alt köşede, ressamın ismi yazıyordu: “Rob Sacchetto.”

“Hey,” diye bağırdı Chong. “Bu senin iş almaya çalıştığın adam değil mi? Erozyon ressamı. Su deposunun oradaki mavi evde oturan adam hani?”

“Evet.”

“O zaman git ona sor. Eğer bunu o yaptıysa kızı gören birileriyle konuşmuş olmalı. Yani eğer gerçekse...”

“O gerçek!” Benny diğer kartları da karıştırdı. Aynı ressam tarafından çizilen üç kişi daha vardı. Charlie Matthias, Çekiç ve Tom Imura.

“Siz ikiniz...” diye başlamıştı Morgie ama daha bitirmeden, Benny kasabanın diğer tarafındaki su deposuna doğru yollanmıştı bile. Kayıp Kız’ın kartı hariç diğer zombi kartlarını da bırakmıştı üstelik.

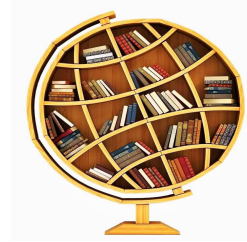
“Bu ne arızası böyle?” diye çıkıştı Morgie. “Biraz memesi var diye hemen kıza âşık mı oldu?”

“Kendine bir iyilik yap Morg. Bir dahaki sefer, bir kızın memelerini dikizlerken biraz yukarı bak. Bunu öğrenmek seni şoke edecek ama orada bir yüz göreceksin. Burun, ağız, gözler. Ve o yüzün arkasında da gerçek bir insan.”

“Evet, Konfüçyus. Biliyorum. Kızlar da birer insan. Yüzyılların bilgeliğı. Nix bir kızdır, öyleyse insandır. Bunu biliyorum.”

“Gerçekten mi?” dedi Chong, Benny’nin köşeden kayboluşunu izleyerek. “Eğer gözlerine bakabilirsen, bildiğini o da anlayacaktır.”

Ayağı kalktı; ellerini cebine daldırıp eve doğru yol aldı. Morgie, niçin kızdığını bile anlamadan arkasından bakakaldı.

DİREĞE ASILMIŞ, ROB SACCHETTO-EROZYON RESSAMI YAZAN ve iki tarafından paslı zincirlerle tutturulmuş bir tabela, sıcağın batı rüzgârıyla ağır ağır gıcırdıyordu. Evin duvarına, yağmur ormanı ağaçları ve aralarında da birçok egzotik kuş ve parlak renkli kurbağanın olduğu bir resim çizilmişti. Benny, iş başvurusu için geldiğinde, resme çok dikkat etmemişti ama şimdi bakmak için biraz durdu. Resimde birçok canlı vardı. Maymunlar, böcekler, çiçekler. Ama hiç insan yoktu.

Ressam kapıyı ikinci çalışmada açtı. Kurumuş boyalarla tutturulmuş gibi görünen, beli düşük bir kot ve kolları kesilmiş kareli bir gömlek giymişti. Yalın ayaktı ve boyanmış elinde dumanı tüten bir kahve fincanı tutuyordu. Benny'yi süzdü.

"Sen o çocuksun," dedi.

Benny onayladı.

"Sanırım seninle çalışamayacağımı söylemiştim."

"Ben iş için gelmedim."

"Tamam. O hâlde niye..." Benny kartı gösterince, res-

samın sözü yarım kalmıştı. Sacchetto önce resme sonra da Benny'ye baktı.

"Kim bu kız?" diye sordu Benny.

Ressamın gözleri, deklanşöre basılmış gibi açılıp kapandı. "Sadece bir kart evlat. California'da her yerde satılıyor."

"Ben de dışarıya çıktım. Çürük ve Harabe'de bulundum," dedi Benny bir etkisi olur ümidiyle, ama olmadı. "Abim Tom'la birlikte," diye ekledi.

Yine hiçbir şey olmadı.

"Tom Imura."

Ressam kahvesinden büyük bir yudum alarak bir süre Benny'yi süzdü.

"Onun kim olduğunu öğrenmeliyim?" dedi Benny.

"Neden?"

"Çünkü onun gerçek olduğuna inanıyorum. Arkadaşlarım onun ölmüş olduğunu ve yalnızca bir hayalet hikâyesi olduğunu söylüyor. Ama ben onun gerçekten var olduğunu biliyorum."

"Öyle mi? Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte."

Sacchetto kahveyi başına dikti. "Kahve ister misin evlat?"

"Olur."

"Hazırlamalıyım ama biraz zaman alabilir." Bunu söylerken gülümsemedi ve Benny içeri girebilsin diye kenara çekildi. Bu sırada tüm vücudunun gerilmesine sebep olan bir şey fark etti. Benny, ne olduğunu anlamak için döndüğünde, Çekiç'in ağıla girmek için caddeyi geçiyor olduğunu gördü. Çirkin suratında tuhaf bir gülümsemeye direkt Sacchetto'ya bakmıştı.

Ressamın evi dağınık ama temizdi. Bazı taslaklar duvarlara asılmıştı ve yarım düzine şövalenin üstünde, yarım kalmış resimler duruyordu. Tekerlekli, tahta bir sandalyenin üstünde de elle karılmış boya tenekeleri vardı. Küçük bir mutfağa geçtiler. Sacchetto, Benny'ye oturması için bir sandalye gösterip çaydanlığı doldurmaya başladı.

Mountainside'daki her evin tuvalet ve lavabolarına verilmek üzere, depo ya da yağmur suyuyla beslenen, su tankları oluyordu. Garip bir tesadüf eseri, İlk Gece'den kurtulup Mountainside'a sığınan, sadece bir elektrikçi olmuşken, yirmi üç tane tesisatçı vardı. Elektrik açısından taş devrinden sadece bir adım öndeydiler ama sifonu çekmek veya çaydanlığı doldurmak için her zaman suları oluyordu. Benny için bu yeterince iyiydi.

"Tom Imura demek ha," diye seslendi Sacchetto. "Bunu ilk geldiğinde anlamamıştım ama şimdi anlıyorum. Tom'un, küçük bir kardeşi olduğunu biliyordum ama onun daha çok bir Asyalıya benzeyeceğini sanıyordum."

Benny anladığını belirtir şekilde kafa salladı. Tom'un iki ebeveyni de Japon'du. Bu yüzden, düz siyah saçlı, açık tenli ve siyah gözlüydü. Yüzündeki ifadeler, sadece o göstermek isterse görülebilirdi. Benny'nin annesi ise İrlandalı ataları gibi yeşil gözlü, soluk derili ve kızıl saçlıydı. Benny'nin genleri her iki tarafa da eşit dağılmıştı. Saçları düz ve yer yer kızıla çalan, koyu kahve renkteydi. Gözleri koyu orman yeşiliydi. Şimdi bronzlaşmış derisi de normalde soluktu. Ama Tom'un vücudu kaslı olma eğilimdeyken, Benny'nin vücudu düz sayılırdı.

"Biz üvey kardeşiz," diye açıkladı.

Ressam anlıyormuş gibi kafa salladı. "Ve seni Harabe'ye

götürdü, öyle mi?”

“Evet.”

“Neden peki?”

“Ben on beş yaşıma girdim. Artık onun çırağıyım.”

“Seni Sunset Hollow’a götürdü mü peki?”

“Hayır ama oradan bahsetti. Veya... başka biri de bahsetmiş olabilir. Tam olarak hatırlamıyorum.”

“Eğer Tom sana anlatmadıysa ben de anlatamam,” dedi Sacchetto, dolaptan iki temiz kahve fincanı alırken. Benny’nin bu konuda ısrar etmesine fırsat vermeden sordu: “Orada ne gördün peki?”

“Sana bundan bahsetsem mi bilemiyorum.”

“O zaman bir konuda anlaşalım evlat. Sen bana Harabe’yi ve Tom’un sana orada gösterdiği şeyleri anlat, ben de sana Kayıp Kız’ı anlatayım.”

Benny bunu biraz düşündü. Kahve kokusu tüm mutfakı doldurmuştu. Ressam lavaboya yaslandı, kollarını göğsünde birleştirdi ve Benny’nin cevabını bekledi.

“Tamam,” dedi Benny ve ressama başlarından geçen her şeyi anlattı. Nix’e anlattığı hikâyenin aynısıydı söyledikleri. Ressam iyi bir dinleyiciydi. Sadece birkaç noktayı netleştirmek ve zombilere işkence eden ödül avcıları hakkında daha fazla detay istemek için soru sormuştu. Benny konuşmasını bitirirken, Sacchetto ikinci kahvesini alıyordu. Benny’nin hiç dokunmadığı kahvesi ise soğumuştur.

Ressam sandalyesine yaslandı ve Benny’yi bükülü dudaklarla bir süre izledi.

“Bana doğru söylediğini görüyorum.”

“Görüyor musun? Böyle bir konuda neden yalan söyleyeyim ki?”

“Ah evlat. İnsanlar bana hep yalan söyler. Hiçbir nedenleri olmasa bile. Mesela sevdiklerinin erozyon portresini yaptırmak isteyenler, eğer yanlarında bir fotoğraf yoksa tariflerini o kadar abartırlar ki, resimleri Brad veya Angelina’ya dönüşür.”

“Kim?”

“Neyse boş ver. Söylemek istediğim şu ki, insanlar çok yalan söyler. Kimileri için çok normaldir bu. Doğruları söylemek konusunda iyi olan pek insan yok. Ama burada esas söylemek istediğim; Harabe’den dönenlerin hemen hepsi, gördükleri şeyler konusunda yalan söylerler.”

“Mesela hangi insanlar?”

“Bak gördün mü? Sorduğun bu soru bile beni gerçekten orada bulunduğu inandırdı. Çoğu insan, ‘hangi yalanlar’ diye sorar. Farkı anlıyor musun?”

Benny, anladığını düşündü. “Tom, buradaki insanların, gerçeğin sadece kendi yarattıkları versiyonları ile sınırlı olduğuna inanmak istediklerini söylüyor.”

“Evet, aynen öyle. İstiyor olduklarını söylediklerinde bile, doğruyu bilmek istemiyorlar. Doğru soruyu sormak istemiyorlar.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Şimdiki dünyamız hakkında, kimsenin sormak istemediği, birçok bariz soru var.”

“Neden kasabayı büyütmüyoruz gibi mi?”

“Hı-hı.”

“Ve... neden kaybettiğimiz şeyleri tekrar kazanmak için uğraşmıyoruz, gibi. Evet, biliyorum. Döndüğümüzden beri ben de bu konuda düşünüp duruyorum.”

“Eminim düşünüyorsundur. Ne de olsa Tom’un karde-

şisin."

"Tamam, peki buna ne diyorsun? Olanlardan sonra Tom'la ilgili fikirlerim biraz değişti."

"Ama?"

"Ama herkes neden Tom'un bu kadar sağlam olduğunu düşünüyor, anlamıyorum. Zombi kartına bile basmışlar resmini."

"İş üstündeyken onu görmedin mi?"

"Tek gördüğüm bir zombiye domuz bağı yapmasıydı."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Evet. O üç ödül avcısından kaçtı."

"Kaçtı," diye tekrarladı ressam, şaşırmış görünerek. "Tom Imura kaçtı, öyle mi?" Ansızın başını arkaya atıp bir dakika boyunca güldü.

Gülerken zayıf vücudu titriyor, gözlerinin köşesinden yaşlar süzülüyordu. Masaya art arda birkaç kez vurdu. Benny'nin soğuk kahvesi masada zıpladı ve etrafa saçıldı.

"Aman tanrım," diyebildi nefes nefese. "Başkan Kirch'in, devrilen bahçe duşunun altından cırlı çıplak çıktığı zamandan beri böyle gülmemiştım."

"Bu kadar komik olan ne?" diye kesti Benny.

Ressam eliyle bir özür işareti yaptı ve sakinleşti. "Abi-ni tanıyan, yani onu gerçekten tanıyan herhangi birine, Tom'un bir korkak olduğunu söyleyecek olursan o da aynı şekilde tepki verir."

"Kaçtı ama..."

"Kaçtı, çünkü sen oradaydın evlat. İnan bana. Eğer orada yalnız olmuş olsaydı..." gerisini getirmedi.

"Sen onunla birlikte yaşamıyorsun," dedi Benny rahatsızca. "Benim bildiklerimi bilmiyorsun. Benim gördükleri-

mi görmedin.”

Sacchetto omuzlarını silkti. “Bunun tersi de doğru. Sen de benim bildiklerimi bilmiyorsun ve gördüklerimi de görmedin.”

Sonrasında yarım dakika boyunca sessiz kalıp konuşmaya geri dönebilmek için bir yol aradılar.

En sonunda ressam, “Kayıp Kız. Pazarlığımızın bana ait olan kısmı,” dedi.

“Evet, Kayıp Kız,” diye katıldı Benny. “Lütfen bana onun gerçek olduğunu söyle.”

“O gerçek.”

Benny bir an için gözlerini kapadı. Sonra açıp tekrar karta baktı. “Ve lütfen bana onun yaşıyor olduğunu da söyle.”

“Bunu kesin olarak söyleyemem,” dedi Sacchetto. Benny ona baktığında, gözlerinin dehşetle dolduğunu gördü. Ressam başını salladı.

“Hayır, yani bugün, şu dakika, nasıl olduğu konusunda emin olamam. Ama bir iki ay önce gayet canlı ve iyi durumdaydı.”

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Benny.

“Çünkü onu gördüm,” dedi ressam.

“Onu... gördün mü?”

“Sadece bir kere, bir dakikalığına. Hatta belki yarım dakika. Ama evet. Onu gördüm. Harabe’de. Ve buraya gelip resmini çizdim. Tom da bazı detayları hatırlamamda yardımcı oldu. Aynen o karttaki gibiydi... İşte aynen öyle.”

“Onu gördüğünde Tom’la birlikte miydin?”

Sacchetto durdu. Parmaklarıyla masada ritim tutuyordu. “Bak, sana söz verdiğimi biliyorum ve tutacağım da. Ama sanırım sana yalnızca bir kısmını anlatacağım. Geri

kalanını abinden dinlesen iyi edersin.”

“Tom’dan mı? Neden?”

Ressam boğazını temizledi. “Çünkü Tom beş yıldır onu arıyor.”

RESSAM KENDİNE ÜÇÜNCÜ FİNCAN KAHVEYİ DOLDURMUŞTU. Biraz düşündükten sonra, dolaptan bir viski şişesi kaptı ve kahvesinin içine bir miktar döktü. Benny'ye şişeden ikram etmedi –ki bu onun için iyi olmuştu. Çünkü Benny, o şeyin kirli bir çorap gibi koktuğunu düşünüyordu.

“Ben Kanada’da büyüdüm,” dedi Sacchetto, “Toronto’da. Amerika’ya, sanat okulunu bitirdikten hemen sonra geldim. Ve bir süre, Venice Plajı’nda turistlere portre çizerek para kazandım. Sonra adli resim ile ilgili birkaç ders alıp Los Angeles Polis Departmanı’nda işe başladım. Yani bilirsin, kaçakların, suçluların filan resmini çizmek gibi şeyler. Doğru soruları sormak konusunda çok iyiydim. Böylece, suça tanıklık eden ya da ailesinin bir ferdini arayan birinin beynine rahatça girebiliyordum. Ve yüzleri asla unutmazdım. İlk Gece de karakoldaydım. Etrafımda bir sürü polis ve silah vardı ve bu sayede hayatta kalabildim.”

Benny, ressamın anlattıklarını Kayıp Kız’la nasıl ilişkilendireceğini bilmiyordu. Ama ressam hızını almıştı ve onu durdurmak istemiyordu. Kartı masanın üstüne koydu ve

dinlemek için arkasına yaslandı.

Sacchetto, kahvesinden bir yudum aldı. Derin bir iç çekip anlatmaya devam etti.

“Sen bu olanlardan sonra büyüdüñ evlat. Dolayısıyla bütün bildiğın bu dünya ile sınırlı. Okuldan veya insanların konuşmalarından, Düşüş’ten önceki dünya ile ilgili birçok şey öğrendiğini biliyorum. Bu yüzden eskiye dair bir algın vardır muhakkak. Ama bu kesinlikle o dünyaya ait olmakla aynı şey değil. Sen bu kasabada, nüfusumuzun hayatta kalan küçük bir kısmıyla yaşıyorsun. Bu yılki nüfus sayımında kaç kişiyiz? Sekiz bin mi? Ben plajda çalışırken, sadece kumların üstünde güneşlenen insan sayısı bile bunun üç misliydi. Tüm yollarda on binlerce araba oluyordu. Kornalar çalışıyor, insanlar bağırıyordu. Eskiden kalabalıktan ve gürültüden nefret ederdim. Ama... hepsini kaybettiğimizden beri her gün özlüyorum. Artık dünya çok sessiz.”

Benny başını salladı ama aynı fikirde değildi. Kasabada sürekli bir şeyler olurdu. Her zaman gürültüler veya bağrışmalar duyulurdu. Onun gördüğü en sessiz yer Harabe’ydi.

“Ölümler başladığında... hayatın o canlılık dolu süregelen gürültüsü, düşen bir uçaktaki panik dolu bağrışmalara dönüştü. İlk çığlıkları güneş batarken duymaya başladım. Soyulduğu sırada dayak yiyen bir adam nezarethanede ölmüş. Sanırım, polisler, adamın ne kadar kötü durumda olduğunu fark etmeyip bankın üstünde sızıp kaldığını düşünmüş ve öldüğünü anlamamışlar. Sonra adam uyanmış; eğer doğru kelime buysa. Belki dirilmiş demem daha uygun olurdu. Ya da belki de başka yeni kelimeler türetilmiştir bunun için. Eğer biraz daha zaman olsaydı ve dünya daha uzun süre ayakta kalabilseydi, eminim bununla ilgili

birçok yeni kelime ve argo tabir türetilmiş olurdu. Mesele şu ki, zombiler ölümden 'geri' dönmüş değiller. Onlar zaten ölü. Ama üzerinden on dört yıl geçmesine rağmen bu şeyi hâlâ tam olarak anlamış değilim."

Birkaç saniyeliğine gözlerini kapadı ve iç dünyasına döndü. Kendi artistik hayal gücü bile bu konuda bir uzlaş sağlayamıyordu.

"Kayıp Kız," diye nazikçe uyardı Benny.

"Evet. O sonraydı. Lütfen sırayla anlatmama izin ver, çünkü her şey birbirine bağlı. Bu sırayla anlatmazsam, anlayamayabilirsin." Kahvesinden bir yudum daha aldı.

"Hücredeki adam diğer sarhoşları ısırmağa başladı. Herkes bağırıyordu. Polisler, bir cinnet vakası olduğunu düşünerek eğitimini almış oldukları şeyi yaptılar. Hücreyi açıp kavgayı ayırmaya çalıştılar. Ama onlar ayırana kadar, sarhoşların birkaçı boğazlarından yaralanıp kan kaybından ölmüşler. Ortalık toz duman olmuş.

Yerlerde, duvarlarda, her yerde kan vardı. İnsanlar çığlık çığlığaydı; polisler bağırıyordu. Orada öylece kalakalmıştım. Sadece izliyordum. Tanrım, tüm o renkler; parlak kırmızı kanlar, kanı çekilmiş bembeyaz yüzler, morarmış dudaklar, kararmış gözler, polis üniformalarının mavisini ve elektrik tabancasından çıkan mavi beyaz kıvılcımlar. Çok tuhaftı ve hastalıklı bir biçimde çok güzeldi. Evet, çılgınca geldiğini biliyorum ve bu gözlerinden okunuyor. Ama ben bir sanatçıyım. Ve tüm sanatçılar gibi biraz deli olabilirim. Fakat her şeyi, olduğu gibi görürüm. Yani evet, ölüm işimin bir parçasıydı. Acı ve keder de öyle. Ama bu olanlar, çok daha gerçek ve bir o kadar da aniydi. Çalışırken, bir suçun işlenişine hiç tanık olmamıştım... Ama şimdi ora-

daydı. Cinayet ve kargaşa tüm o renkleriyle etrafımda dans ediyordu. Olduğum yerde çakılı kalmıştım; hareket edemiyordum. Ve sonra ölü sarhoşlar uyanıp polisleri ısirmaya başladı. Ondan sonra... tüm renkler bulanıklaştı. Sonrasına dair, çığlıklardan ve silah seslerinden başka bir şey hatırlamıyorum.

Genç olan polisler ve normalde sokaklarda çalışmayan tüm destek birimi, tamamen kontrolden çıkmıştı. Çığlıklar atıyor, sağa sola koşturup birbirlerini eziyorlardı. Ölüler için onları yakalamak kolay oluyordu. Ve daha çok insan ısırıldıkça işler daha da fena oluyordu. Terri adında bir polis, beni bir zombi tarafından ısırılmadan sadece bir saniye önce kolumdan yakalayıp yandaki park alanına giden hole doğru çekti ve arabama binip motoru çalıştırmamı söyledi. Sonra da başka insanları kurtarmak için geri döndü." Ressam derin bir iç çekti. "Onu bir daha görmedim. Tek duyabildiğim de silah sesleri ve ölülerin iniltileriydi."

"Her şey böyle mi başladı?" diye sordu Benny.

Ressam omzunu silkti. "Öyle olduğunu zannetmiyorum. Bunca yıl boyunca bir sürü insanla konuşursun ve nasıl başladığı ile ilgili bir sürü hikâye duyarsın. Esasen ne düşündüğümü biliyor musun?"

Benny, hayır anlamında başını salladı.

"Bence bunun en ufak bir önemi bile yok. Oldu işte. Ölüm yükseldi ve biz kaybettik. Savaşı da dünyayı da kaybettik. Hikâyenin sonu bu. Nasıl olduğu artık kimseyi daha fazla ilgilendirmiyor. Kıyametin bir adım kıyısında yaşıyoruz evlat. Orada, çitin arkasında. Gerçek dünya, Çürük ve Harabe'den ibaret. Ve bizim kasabamız, tüm insanlık hayatının son kırıntısından başka bir şey değil. Ve ölene kadar

da burada mahsur kalacağız.”

“Hep böyle depresif misindir, yoksa kahvene koyduğun o şey yüzünden mi böyle oluyorsun?”

Sacchetto başını Benny’ye çevirdi ve on saniye kadar gözlerini ona dikti. Sonra yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı. “Pek de ince sayılmazsın, değil mi evlat?”

“Ondan değil. Ben sadece on beş yaşındayım. Belki sana aptalca gelebilir ama önümde bir hayat olduğunu düşünüyorum. Dünyanın sonunun geldiğine ve bu yaşadıklarımızın yalnızca bir son perde olduğuna inanmamın, bana bir fayda sağlayacağını düşünmüyorum.”

Sacchetto güldü. “Sandığımdan daha akıllıymışsın. Belki de işi sana vermeliydim.”

“Artık istemiyorum zaten. Ben sadece Kayıp Kız hakkında konuşmak için geldim.”

“Ve ben de her şeyden bahsediyorum ama bir türlü konuya gelemedim, değil mi?”

Benny ‘yani, sanırım öyle’ demek ister gibi bir hareket yaptı.

“Tamam, tamam. Sadede geliyorum.”

“Uzun süre karakoldan dışarı kimse çıkmadı; en azından yaşayan hiç kimse. Arabada on dakika kadar bekledikten sonra, giriş memurlarından birinin bana doğru yaklaştığını fark ettim. Yüzü tamamen kana bulanmıştı ve elinde bir şey tutuyordu. Sanırım kopmuş bir bacadı ve ondan ısı- rık alıyordu. Öğlen yediklerimi pencereden dışarı kustum. Sonra geri vitese taktım, direksiyonu çevirdim ve gazı kök- ledim. Depoda üç çeyreklik benzin vardı ve arabam küçük- tü. Bu yüzden bir hayli yol kat ettim. Los Angeles’tan nasıl çıktığımı bilmiyorum. Sokaklar çoktan çılgına dönmüştü

ama şehri her yerden kilitlemiş trafikten sıyrılmayı başardım. Bazıları bana sonra, orada binlerce insanın arabalarının içinde tıklı kaldığını ve ölülerin gelip açık büfe gibi...” Konuşmasını kesip başını salladı ve bir yudum kahve daha içti. “Bir sürü askerî helikopter şehrin üzerinde uçuyordu. Belki yüzlercesi. Camların kapalı ve motorun çalışıyor olmasına rağmen, şehrin üzerine açtıkları ateşi duyabiliyordum.

Arabanın benzini bitince şaşkına döndüm. Tamamen şok içerisindeydim. Benzin göstergesine bakmayı akıl edemiştim işte. Arabadan çıkıp koşmaya başladım. Bir çiftlik evine geldim ve orada başka insanlarla karşılaştım. Diğer kurtulanlarla. Başta on beş kişiydik. Bu söylediğim gece yarısındaki sayımız. Gün doğana kadar yedi kişi kaldık. Aramızdan biri ısırılmıştı ve anlayacağın üzere, biz olanlarla, ısırılmalar arasındaki bağlantıyı kuramıyorduk. Bize göre, ölülerin dirilmesi değildi olan. Bütün her şeyin, insanları deliye çeviren bir tür enfeksiyon olduğunu sanıyorduk.

Birkaç kişinin cep telefonu vardı ama kimi arasalar, onların da aynı durumda olduğunu öğreniyorduk. Tüm polis hatları meşguldü veya tamamen kapanmıştı. Ama insanlar aramayı sürdürüyordu. Hepimiz, küçük cep telefonlarının veya akıllı tabletlerin bize her zaman bağlantı sağlayacağına ve bir çözüm üretebileceğine şartlanmıştık. Sanırım bu söylediğim şeyleri bilmiyorsun bile ama fark etmez zaten. Sonrasında telefonların bataryaları tükendi ve senin de bildiğin gibi, hiçbir yardım gelmedi. Herkes aynı kargaşa içindeydi.

Şafak vakti, ortaya birkaç avcı çıktı. Ve etrafı zombilerden temizlediler. Her şeyin bittiğini düşündük. İyi adamlar

gelip bizi kurtarmıştı. Ters yöne doğru ilerlemeye başladık. O tarafın güvenli olduğunu ve kontrolün tekrar sağlanmış olduğunu zannettik. Ama birkaç kilometre ilerledikten sonra onlardan bir duvara tosladık.”

“Zombilerden mi?”

“Zombilerden. Belki on bin, belki on beş bin tane vardı. Nereden gelmiş olduklarını ancak Tanrı bilir. Belki bir şehirden veya kasabanın birinden. Belki başlangıçta birkaç taneydiler ve diğerleri de onları takip etmeye başladı. Bilmiyorduk. Umursamıyorduk da. Koşuyor ve saklanmaya çalışıyorduk. Ama bizim kokumuzu alıyorlardı ya da bir şekilde bizi duyuyorlardı.

Peşimizden gelmeye devam ettiler. Kurtulan diğer insanlar da aramıza katılmaya başladı. Bir ara yüz kişi kadar olduk. Ama dediğim gibi onlardan binlerce vardı. Binlerce. Önümüzde, arkamızda, her tarafımızda. Her yerden geliyorlardı ve insanlar tek tek ölmeye başladı. Ben kalabalığın ortasındaydım, o yüzden kurtulabildim. Kalabalığın etrafındakiler her birkaç yüz metrede bir, birer ikişer düşüyordu. Elbette biz daha hızlıydık ve bire bir de daha güçlüydük ama kaçacak bir güzergâhımız yoktu. Sonra bir üzüm bağının yanındaki vadiye indik.

Sayımız yirmi beşe filan düşmüştü. Kendimize taşlardan veya dallardan silah yapmaya çalışıyorduk. Birkaç çiftçi gereci bulduk. Birkaçımızda silah vardı ama cephanemiz çoktan bitmişti. Vadiden bir dere geçiyordu; dereyi aştık. Bunun biraz yardımını dokundu. Bence ölümler kokumuzu kaybetmişti veya derenin sesi yüzünden bizi duyamıyorlardı. Suyun kayalar üstünden döküldüğü gürültülü bir yerden karşıya geçmiştik. Bu yüzden bizi takip edemediler.

Yedi kişi kalmıştı. Ben, dört adam, bir kadın ve bir de onun küçük kızı. Ama kadın hamileydi. Doğum yapmasına iki gün filan kalmıştı. Koşarken, adamlardan ikisinin onu kollarından tutup yardım etmesi gerekiyordu. Ben de küçük kızı taşıyordum. Koştuk ve koştuk. Küçük kız sadece iki yaşında olmasına rağmen birkaç kilometre sonra elli kilo gibi gelmeye başladı." Birkaç saniye için durdu. Benny, yüzünden bir gölgenin geçtiğini gördü. "Ben hiçbir zaman güçlü bir insan olamadım, Benny. Ne fiziksel açıdan ne de... yani diyeceğim herkes abin gibi güçlü olamaz."

Yüzü bir anda soldu. şimdi elli yaşından büyük ve hasta gibi görünüyordu. Kahvesinden son yudumu aldı ve dönüp lavabonun yanındaki dolapta duran viski şişesine baktı. Ama gidip almadı.

Benny, adamın yüzünden taşan duyguları izliyordu. Ressam hiç de o poker suratlı adamlardan biri değıldi. Gördüğü ve hissettiğı her şey, yüzünden okunuyordu.

Birkaç saniye sonra hikâyesini anlatmaya devam etti.

"Bir şekilde, belki korkudan, belki de adrenalin yüzünden veya belki de tamamen çıldırmış olduğumuzdan koşmaya devam ettik. Üzüm bağıının diğerk tarafında altı yedi kilometre sonra bir kulübe bulduk. Ağaçların arasında küçücük bir kulübeydi. Hamile kadını içeri sokmayı başardık. Kapıyı kilitleyip sürgüler çektik ve tüm açıklıkları, bulabildiğimiz tüm mobilyalarla kapattık. İçeride biraz yiyecek, su, televizyon ve bir dizüstü bilgisayar vardı. Evin sahibi etrafta değıldi. Diğerkleri kadını, kanepeye yatırmaya çalışırken ben de televizyonu açtım. Ama tüm görebildiğimiz, Acil Yardım Yayın Sistemi'nin 'Lütfen Kapatınız' mesajıydı. Bu yüzden bilgisayarı açtım ve haber sitelerini taradım.

Hâlâ internet vardı. İnternetin ne olduğunu biliyor musun?”

“Evet. Okulda tüm o eski dünya zirvalarını beynimize sokuyorlar.”

Sacchetto başını salladı. “Her neyse, dünya genelinde yayın yapan birkaç siteye girebildim. O zamana kadar olanlar her yere yayılmıştı. Yani her yeri kastediyorum. Avrupa, Asya, Afrika. Şehirler alev alev yanıyordu. Bazı bölgeler tamamen karanlıkta kalmıştı. Askerler sahaya inmiş ve bazı yetkililerin söylediğine göre, ölüleri geri püskürterek yol açmaya, ilerlemelerini durdurmaya çalışıyorlardı.” Omuzlarını silkti. “Belki de o zaman için doğruydı bu. Cep telefonum karakolda kaldığı için tanıdığım herkese mail attım. Çoğundan cevap alamadım. Bana yazanlar, bulundukları yerde hiçbir şey olmadığını söylüyorlardı. Ama gün ilerledikçe, onlar da maillerime cevap vermez oldular. Durum gitgide kötüleşiyordu. Ve sonra da tamamen kontrolden çıktı. Gelen haberler de anlaşılmazdı. Bazıları ölülerin çok hızlı hareket ettiğini ve başlarından vurulsalar dahi ölmediklerini söylüyordu. New Yorklu çok tanınan bir haber spikeri, ailesinin tamamının öldürüldüğünü söyleyip kendisini kameranın önünde vurdu.”

“Aman tanrım...” dedi Benny nefes nefese.

Ressam sırttı. “Hiçbir zaman inançlı biri olmadım evlat. Ama eğer bir Tanrı vardıysa bile, o gece iş başında değildi. Bana kalırsa bu olanlarda herhangi bir kutsal şeyin parmağı yok.”

“Sonra ne oldu?” diye sordu Benny.

Sacchetto derin bir nefes aldı. “Orada, tüm gün boyunca internetin başına yapışıp kaldım. New York, Philadelphia,

Chicago ve San Francisco'da süren savaşları takip ediyordum. Ve denizaşırı diğer yerlerden; Londra, Manchester, Paris... her yerden. Benim olabileceğimden çok daha cesur ve deli bir muhabir, Hava Kuvvetleri Washington'ı ele geçirmeye çalışırken olanları kaydetmek için oraya gitmişti. Jetler napalm bombaları attı ve Beyaz Saray'ın önünde binlerce zombinin kavruluşunu izledim. Ama hâlâ anıtın diğer tarafına konuşlanmış askerlere doğru ilerliyorlardı. Tendonları eriyenler yere düşüyor ama kasları tamamen yanmamışsa ya da beyinleri kaynamamışsa sürünerek ilerlemeye çalışıyorlardı.

Dalga dalga uçak gelip üzerlerine ateş açtı. Helikopterler on metreye kadar alçalıp makineli tüfeklerle taradı. Sınırım minigun denilen ve dakikada yüzlerce atış yapabilen silahlarla zombileri parça parça ediyorlardı. Eğer o görüntüyü izleyebilseydin, kazanıyor olduğumuzu düşünürdün. Ama o bilgisayarın başında oturduğum yirmi saat boyunca siteler tek tek kapandı. Sonra da elektrik kesildi. Ondan sonra da hiçbir haber alamadık. Televizyon hiç çalışmadı. Zaten elektrik gittikten sonra her şey tamamen anlamsız olmuştu."

Sacchetto, Benny'nin hiç bilmediği yerlerden ve artık hiç olmayan teknolojilerden bahsediyordu ama katliam ve umutsuzluk Benny'nin zihnini doldurmuştu. Harabe'deyken Tom, İlk Gece'nin yaşandığı sırada Amerika'da üç yüz milyondan fazla insanın yaşadığını söylemişti. Tüm o insanların birkaç gün içinde savaşarak ölmeleri, Benny'yi hasta ve küçük hissettiriyordu.

"Hamile kadına ne oldu?" diye sordu uzun bir sessizlikten sonra.

“Evet... işte gerçek hikâye o. Senin duymak istediğin hikâye.”

“Ne demek istiyorsun?”

“O kadın... o gece, oturma odasına taşıdığımız bir kanepede doğurdu. Onu mümkün olduğu kadar rahat ettirmeye çalışıyorduk ama ne yaptığımızı bilmiyorduk. Ben zaten tamamen işe yaramazdım. Diğerleri yardım ediyordu. Yani ben... hiçbir şey yapamadım. Her zaman kanlı işlerle uğraşan ve bir sürü suç mahallini incelemiş birinin, kanı filan dert etmeyip kadına yardım edebileceğini düşünebilirsin. Ama ben yapamadım. Gurur duymuyorum. Ben de anlayamıyorum ama... yapamadım işte. Bebeğin ağlamasını işittiğimde internetin başındaydım. Ağlama sesinin hemen ardından zombinin biri gelip kapıyı zorlamaya başladı.”

“Bebek?”

“Bir kızdı,” dedi Sacchetto ve uzaklara daldı. “Biz annenin ısırılmış olduğunu bilmiyorduk.”

“Tanrım!” diye bağırdı Benny. Ağzı kupkuru olmuştu. Yutkunmayı denedi ama cam yutmuş gibiydi. “Bebek de mi? O da mı?” Benny uygun kelimeyi söyleyebilmek için ağzını açamadı.

Ama Sacchetto başını salladı. “Hayır. Enfeksiyon kapan annelerin birer canavar doğurdukları ile ilgili birçok hikâye olduğunu biliyorum ama öyle olmadı.” Boğazını temizledi. “Yıllar sonra bu olanları Doktor Gurijala’ya anlattığımda, o mikrobun veya her ne haltsa onun, ya plasenta duvarını geçemediğini ya da yeterince zamanı olmadığını söylemişti. Kadın bir zombi kalabalığını geçerken ısırılmış olmalıydı. Ama hiçbirimiz fark etmemiştik.”

“Sonra ne oldu?”

“Enfeksiyon zaten çoktan yayılmıştı. Bunu anlamadık, çünkü kadın zaten doğum yapacağı için terleyip inliyordu. Ve biz hâlâ ne ile karşı karşıya olduğumuzu bilmiyorduk. Onu temizlemeye çalıştıkları sırada, kadın öldü. Yatağa düştü ve son nefesini verdi. Duyduğumuz şey gerçekten korkunçtu. Son nefesini verirken boğazından birkaç klik sesi geldi. O sese ölüm hırıltısı deniyor ama duyduğum o şeyi nitelemek konusunda yetersiz kalır. Daha çok tırnağının tahta parkelere sürtünmesine benzer bir ses. Sanki ruhu yaşamak için çırpınıyormuş ve vücudundan çıkmak istemiyormuş gibiydi.”

Benny tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

“O zamana kadar bir sürü insanın ve binlerce zombinin öldüğünü izlemiştim ama o gördüklerimin en kötüsüydü,” dedi ressam. “Bunca yıl sonra bile hâlâ en kötüsü. O zavallı kadın Los Angeles’tan kurtulmuş, kızının hayatını kurtarmış ve bebeğini dünyaya getirmek için var gücüyle mücadele etmişti. Ve başardığında, artık kurtulacağını sandığında, ölüm onu da almıştı.”

Zar zor ayağa kalktı ve mutfak tezgâhına yürüdü. Şişeyi kaptı ve gözlerini dikti. Sonra tekrar yerine koydu ve ağır bardağı tezgâhın üstüne vurmaya başladı.

“Bebek?” diye sordu Benny. “Yaşadı mı? O karttaki kız, o bebek mi? Kayıp Kız o mu?”

Sacchetto döndü. Şaşırmış görünüyordu. “Hayır. O bunun için çok küçük. Şimdi ancak on dört olmuştur.”

“O zaman neden...”

“Onun ablasıydı,” dedi ressam, “annesiyile birlikte kaçan o küçük kızdı. Lilah.”

“Lilah,” diye tekrar etti Benny. Bu isim, Sacchetto’nun

anlattığı korkunç hikâyenin verdiği sıkıntının üstüne serin bir yel gibi esmişti.

“Kardeşinin doğumunu ve annesinin ölümünü izledi. Zavallı küçük kız. Sadece iki yaşındaydı. Tüm o bağrıışmalar ve kanlar onu çok kötü etkilemiş olmalı. Öncesinde, yani biz koşturma hâlindeyken ve benim kucağımdayken konuşuyordu. Genelde anlamsız, çocukça şeyler söylüyordu. Ama o son nefesten sonra... küçük kız beş dakika boyunca çığlık attı ve bir daha hiç konuşmadı.”

“Ne kadar süre boyunca?”

Ressam tekrar uzaklara daldı.

“Bilmiyorum. O gecenin geri kalanı biraz bulanık benim için. Ölüler etrafımızı sarmıştı. Sanırım kulübeye çığlıklar yüzünden gelmişlerdi. Ve sonrasında da kan kokusundan.”

“Anneye ne oldu sonra?”

Sacchetto hâlâ Benny’ye bakmıyordu. “Tekrar uyandı tabii ki. Tekrar uyandı ve biz çılgın gibi kadının yaşıyor olduğunu sandık. Yani aslında ölmediğini ve yanılmış olduğumuzu düşündük.” Kısa, pis bir kahkaha attı. “Adamlardan birini ısırıldı. Üzerine eğilmiş, onunla konuşmaya, ona ulaşmaya çalışan birini. Boynunu ileri uzattı ve adamı ısırıldı. Biz de anlamış olduk.”

“Ne yaptınız?”

“Ne yapmamız gerekiyorsa onu.” Yavaşça masaya geri döndü ve oturdu. “Hâlâ silahımız vardı. Sopalar, taşlar ve boş tabancalar. Biz...”

Gerisini getiremedi ve Benny de ısrar etmedi. Bir süre sessizce, duvardaki saatin tik taklarını dinleyerek oturdular.

“Şafak vaktine yakın,” dedi ressam uzun bir aradan son-

ra, “içlerinden biri, dışarıdaki yaratıkların yavaş ve aptal olduklarını ve kalabalığı yarmayı deneyeceklerini söyledi. İri biriydi. Lisede futbol oynamıştı ve fiziksel olarak çok iyi durumdaydı. Kalabalığı yarıp yardım getireceğini söyledi. Herkes önce vazgeçirmeye çalıştı ama sonra çok fazla üstelemedik. Sahip olduğumuz tek plan buydu. En sonunda, hep beraber oturma odasına gidip elimizden geldiği kadar gürültü çıkardık. Kapılara ve duvarlara vurup avazımız çıktığı kadar bağırıyorduk. Zombiler evin etrafından oraya doğru geldiler. Kaç taneydiler, bilmiyorum. Belki elli, belki yüz. Arka taraf boşalınca, adam arka kapıdan çıkıp ölümüne koşmaya başladı. Gerçekten de çok hızlıydı. Arkasından kapıyı kapatıp kapının üstündeki bir delikten onu izledim. Birkaç zombiyi devirip karanlığın içine karıştı.”

“Sonra ne oldu ona?”

“Ne sanıyorsun?” diye cevapladı Sacchetto. Sonra sesini yumuşatarak, “Kaçacak bir yer yoktu ki. Onu bir daha hiç görmedik,” dedi.

“Ah!”

“Neredeyse tam bir gün sonra başka biri daha aynısını denedi. Burbank’te Starbucks müdürü olan ufak tefek bir adamdı. Masanın ayağından ve alkole batırılmış birkaç parça kâğıttan kendine bir meşale yaptı. Ama fazla hızlı değildi. Hani şu, zombilerin ateşten korktuklarını söyleyen hikâyeler var ya; tamamen saçmalık. Ne düşünebilirler ne de bir şey hissedebilirler. Hiçbir şeyden korkmuyorlar. Onu kuşattılar. Düşmeden önce bir düzine kadarını ateşe vermiş olmalı ama onu hemen yakaladılar.”

Benny masanın üstünde duran karta baktı. “Kulübeye ulaşabilen yedi kişi olduğunu söylemiştin.”

“Altı yetişkin artı küçük kız. Ve bebekle beraber sekiz ediyor. Anne... öldü. Ve onun ısırıldığı adam da. Esas üzücü olan ne biliyor musun? İkisinin de isimlerini bilmiyorum. Küçük kız annesini sadece ‘anne’ diye tanıyordu. Ölülerine bile gereken saygıyı gösteremedik. Belki sana önemsiz gelebilir ama bizim için önemliydi.”

“Hayır,” dedi Benny, Tom’un Harold Simmons’a okuduğu mektubu hatırlayarak. “Anlayabiliyorum. Bence de önemli.”

Sacchetto kafasını salladı. “Böylece iki kişi kaldık. Ben ve George adındaki bir ayakkabı satıcısı. Sıradaki kişiyi belirlemek için taş, kâğıt, makas oynadık. Düşünebiliyor musun? İki yetişkin, kıyamet gününde kimin yaşayıp kimin öleceğine bir çocuk oyunuyla karar vermeye çalışıyor. Tam bir komedi.”

“Ama hiç komik değil,” dedi Benny.

“Evet,” dedi ressam, “evet, kesinlikle haklısın. Komik değil, çünkü ikimiz de fazla yaşayabileceğimizi düşünmüyorduk. Sadece sıradaki ölen olmak istemiyorduk.”

“Sen mi kazandın?”

“Hayır, kaybettim. Denemesi gereken, sıradaki kişi ben oldum. George orada çocuklarla beraber kaldı. Bir kilim alıp şeritler hâlinde yırttım ve kollarıma sardım. Üstüme de dolapta bulduğum kalın bir mont giydim. Bunları Tom’a anlattığımda, halı ceketini benim icat etmiş olabileceğimle ilgili espri yapmıştı. Her neyse. Yüzümün etrafını beş adet bezle iyice sardım. Tek serbest bıraktığım yer bacaklarımdı. Dolapların birinden bir golf çantası çıkmıştı ve her bir elime birer metal golf sopası aldım. George yine aynı şeyi yaptı ve ön kapıya vurmaya başladı. Zombiler tehlikeli ol-

dukları kadar salaklar da. Evin önüne doğru toplandılar ve ben de arka kapıdan dışarı fırladım. Bebeğin ağladığını ve George'un bağırdığını işitiyordum ama arkama bakmadan koştum... Hayatım pahasına koştum. Bu beni o zamandan beri her gün ve her gece öldürüyor."

"Anlamıyorum."

Ressam tatsızca gülümsedi. "Kendi hayatım için koştum; onlarınki için değil. George için veya küçük kız için veya bebek için değil. Kendi kışımı kurtarabilmek için koştum. Koştum, koştum, koştum... Bazı gecelerde, kendime ufak da olsa saygımın kaldığı bazı zamanlarda, bu kadar uzağa gitmemin sebebini, kulübenin yakınlarında hiç insan görememiş olmama bağlıyorum. Ama bu tam olarak doğru değildi. En azından doğru mu değil mi bilmiyorum. Birkaç kez duman gördüm ve silah sesi işittim. Belki oraya gidip hâlâ hayatta olan ve savaşılabilecek insanlar bulabilirdim.

Ama çok korktum. Eğer silah sesi geliyorsa zombilere ateş ediliyordur diye düşünüyordum ve bu beni çok korkutuyordu. Koşarken ağlıyordum ve kendi kendime konuşuyordum. Kendimi kandırmak için yalanlar uyduruyordum. Küçük kızın evde güvenli olacağını, avcıların ya da askerlerin onları bulacağını, ateş eden her kimse oraya zamanında yetişip onları kurtaracağını söylüyordum. Ve koştum, koştum, koştum."

Durdu ve bir kez daha iç çekti.

"Geceleri, ahırlarda veya çukurlarda uyuyordum. Kaç gün boyunca koştuğumu bilmiyorum; çok fazla sanırım. Sonra bir sabah, sesler duydum. Saklandığım yerden çıktığımda, bir grup silahlı adam yoldan aşağıya doğru gidiyordu. Altmıştan fazla kişi ve birkaç da asker vardı. Birkaç

polis rehberlik ediyordu. Onlara doğru koşup abuk sabuk bağırmaya başladım. Neredeyse beni vuruyorlardı ama birkaç söz söylemeyi başardım. Etrafıma toplandılar, yiyecek ve su verdiler. Nereden geldiğimi ve neler görmüş olduğumu sordular. Başta çok anlamlı şeyler söyleyemedim. Kendimi topladıktan sonra onlara kulübeden bahsettim. Ama sonra fark ettim ki, oranın nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. California'nın bu tarafını çok iyi bilmiyordum ve ilerlemiş olduğum güzergâha dikkat etmemiştim. Elllerinde bir harita vardı. Oradan bulmaya çalıştım ama nafile."

"Sonra ne oldu?"

Kafasını iki yana salladı. "Kulübeyi hiçbir zaman bulamadılar. Bir düzine kadar adam onları aramak için gitti ama geri dönen olmadı. Sonrasında ana grup devam etmeye karar verdi. Bir hafta boyunca yürüyüp savaştıktan sonra, yerleşim kurulabilecek bir yer bulduk. Yüksek tel örgülerle çevrili ve arkasında dağlar bulunan bir yer. Ve orası kurtulanlar için bir sığınma yerine dönüştü."

"Burayı mı kastediyorsun? Kasaba bu şekilde mi kuruldu?"

"Evet. Çitin güçlendirilmesine, siperlerin kazılmasına ve sığınaklar inşa edilmesine yardım ettim. Yapabildiğim ölçüde çok çalıştım. Her gün... Tom'la yaptığımız birkaç küçük gezi dışında, kasabadan hiç ayrılmadım. Ve ayrılacağımı da zannetmiyorum."

"Peki, küçük kıza ne oldu? Lilah'a ne oldu?"

Sacchetto arkasına yaslandı. "Evlat, benim için Kayıp Kız'ın hikâyesinin bittiği ve Tom'un hikâyeye dâhil olduğu yer burası. Gerisini ona sormak zorundasın."

Benny kalktı ve kahveyi getirdi. Ressamın bardağını doldurup viski şişesini onun yanına koydu. Ressam bir süre şişeye baktı ve sonra biraz kahvesine ekledi. Bir yudum alıp kalanı lavaboya boşalttı.

“Bütün bunları bana anlattığın için çok teşekkür ederim,” dedi Benny. “Çoğu insan İlk Gece’den ve sonrasında olanlardan bahsetmek istemiyor. Ve bu konuda konuşanlar kendilerini birer kahramanmış gibi gösteriyorlar.”

“Evet, işte ben öyle bir şey yapmıyorum.”

“Sen yanlış bir şey yapmadın,” dedi Benny.

Ressam sırtıttı. “Kaçtım ve ufak bir kızla, küçük bir bebeği, yaşayan ölülerle çevrili bir yerde terk ettim. Doğru bir şey yapmamış olduğuma eminim.”

“Onları taşıyabilir miydin? İkisini birden?”

Sacchetto üzgün bir hâlde kafasını salladı.

Benny gülümsedi ve “O hâlde, yapabileceğinin en iyisini yapmışsın,” dedi.

“Evlat, çabanı takdir ediyorum ama bu beni bir nebze bile olsun rahatlatmıyor.” Gözlerini kapadı. “Bunu düşünmediğim bir gün bile yok.”

18

“TOM’LA KONUŞ,” DEDİ RESSAM, BENNY’Yİ KAPIYA GEÇİRİRKEN. “Eğer konuşmaya istekli olursa geri kalanını sana anlatabilir.”

“Tamam, konuşacağım.”

“Ama bana da hiçbir şey anlatmadın... Neden ilgilisin bu konuda? Onu tanımıyorsun bile. Sana ne ifade ediyor ki?”

Benny bu soruyu bekliyordu ama sormamasını umut etmişti. Omuzlarını silkti. Cebinden kartı çıkardı ve ikisinin de görebileceği şekilde aralarında tuttu. “Kelimelerle ifade etmesi zor. Bizimkilerle kartlara bakıyorduk ve bu kartı gördüm. Bununla ilgili, o kızla ilgili bir şeyler var. Ben...” Durdu. Doğru kelimeyi aradı ama bir şey bulamadı. Omuzlarını silkti.

Ama Sacchetto, kafasını anlıyormuş gibi sallayarak onu şaşırttı. “Merak etme evlat, seni anlıyorum. İnsanların üstünde bir tür etki bırakıyor.”

Sacchetto kapıyı açtı ve parlak bir eylül güneşi üstlerine hücum etti. Işık tertemiz ve duruydu. Sacchetto’nun anlat-

mış olduğundan çok daha farklı bir dünyaya aitmiş gibiydi. Birbirlerine beceriksizce bir vedalaşma bakışı attılar. Her ikisi de bugün konuştuklarının ilişkilerinin tamamını mı oluşturacağı, yoksa yıllar sürecektir bir tanışıklığın başlangıcı mı olacağını bilmiyordu.

“Seni işe alamadığım için üzgünüm,” dedi Sacchetto sin-sice sırtarak.

“Yani, zombi öldürmeye bir yatırım yapmış filan değilim. Eğer istersen ben hâlâ müsait–”

“Hayır,” diye böldü Sacchetto. “Yani, kusura bakma ama resmin bir felaket. Çok iyi bir çocuksun. Seninle konuşmak bir zevkti. Abinle konuşmaktan daha kolaydı.”

“Resmim felaket mi?”

“Çizebiliyorsun,” diye kıvırdı ressam.

“Ben...”

“Ama çok iyi değil.”

“Hım... Teşekkürler.”

“Sana yalan söylememi mi tercih ederdin yoksa evlat?”

“Aslında evet.”

“O zaman sen bir Rembrandt’sın ve senin yanında ben bir amatörüm.”

“Bu daha iyi.”

Birbirlerine bakıp güldüler. Ressam boyalı elini uzattı ve tokalaştılar. “Umarım bulursun onu.”

“Bulacağım,” dedi Benny.

Bu söylediği ressamda garip bir bakışla karşılık buldu. Ama Benny tam bir şey söyleyecekti ki, arkasından bir ses, “Bak, bak, bak. Burada kimler varmış?” diye seslendi.

Benny sesin sahibini tanıyordu ve dönmeden yarım saniye önce, Sacchetto’nun korkuyla gerilen yüzünü gördü.

Benny, hemen arkasında dikilen Pembe Göz Charlie'yi görmek için döndü. Çekiç, yanında durmuş pis pis sırıtiyordu.

"O elinde tuttuğun nedir, Benjamin?" diye sordu Charlie.

Kötü bir espri yapacağı zamanlardaki gibi, yapmacık bir kibarlık takınmıştı.

Benny bir anda kartı hatırladı. Aslında küçüktü ama şu anda ona bir poster kadar büyük geliyordu. Sanki kart kendi kendine ortaya çıkacakmış gibi eli titremeye başladı.

İri ödül avcısı bir adım yaklaştı ve vücuduyla güneşi kesti. Çok tuhaftı. Benny, Charlie ve Çekiç'i seviyordu. Onlar onun için birer kahramandı. Ama Harabe'ye gittiğinden beri her şey karışmıştı. Mobilyalar aynıydı ama sanki oda değişmişti. Adamların ona bakışı, gözlerinin ardındaki gölgeler Benny'de kusma isteği uyandırıyor. Ve bu durumdan, başım çevireceği başka bir yön, kaçacağı başka bir yol yoktu. Belki direkt koşmaya başlayabilirdi ama bu bir seçenek değildi.

Charlie kartı almak için elini uzattı, ama Benny'nin parmakları kartı daha da sıktı. Kasıtlı olarak yaptığı bir şey değildi bu. Kendiliğinden gelişen bir refleks, daha çok bir savunmaydı.

Bildiği tek şey, Pembe Göz Charlie'nin kartı almasını istemediğiydi.

"Sadece bir kart," dedi Sacchetto, "seni ve Çekiç'i çizmiş olduğum gibi. Yeni birkaç tane daha yaptım. Yani bilirsin, biraz ekstradan istihkak sağlamak için. Öyle özel bir şey değil."

"Özel bir şey değil mi?" dedi Charlie. Gülüşü, oyuncak bir bebeğinki kadar durağan ve sahteydi. "Görebilir

miyiz?” Charlie, Morgie’nin de yaptığı gibi karta uzandı. Buna bir hakkı varmış ya da uzun süreli arkadaşlıklarından bir samimiyet doğmuş gibi yapmıştı bunu.

Benny önce davrandı ve ödül avcısı tam kartın köşesini yakalamışken onu çekti. Charlie’nin eli boş kalmıştı.

“Hayır!” dedi Benny. Refleksle bir adım geri attı ve vücudunu, kartı korumak istermiş gibi döndürdü.

O anda tüm sesler, evin etrafında kıpırdanan tüm yapraklar ve hatta rüzgârın kendisi bile dondu. Charlie’nin gözleri büyüdü. Çekiç ve ressam tam tamına aynı şaşkınlık ifadesiyle kalakaldılar. Benny damarlarındaki kanın, buzlu suya dönüştüğünü hissetti.

“Çocuk,” dedi Charlie. Ses tonunda herhangi bir şaka veya nezaket belirtisi yoktu. “Sanırım bir hata yaptın. Düzeltmen için sana bir saniye veriyorum. Sonra tekrar arkadaş olabiliriz. O kartı bana ver ve verirken de ‘efendim’ demeyi unutma.”

Charlie karta tekrar uzanmadı ama söylediklerinin arkasındaki gizli tehdit, neredeyse tüm sokağı dolduruyordu.

Benny hiç hareket etmedi. Kartı kalçasının altında ve görüş alanının dışında tutuyordu. Sacchetto’ya bir bakış attı ama baktığı yerde Çekiç, ressamın önünü kapatmıştı. Eli, cop olarak kullandığı siyah borunun üstünde duruyordu. Ve oradan bir yardım gelecek gibi değildi.

“Şimdi,” diye emir verdi Charlie. Kocaman nasırlı elini açıp kartı almak için uzattı. Sıcak, sert bir rüzgâr esti ve uçuşan kumları batıya savurdu. Kart, Benny’nin parmakları arasında çırpınıyordu.

“Kartı ona ver, Benny,” diye uyardı Sacchetto.

“Adamı dinlesen iyi olur,” diye katıldı Çekiç, elini ressa-

mm omzuna koyarak. Parmak uçları, Sacchetto'nun tişörtünün oyuklarına dalmıştı.

Charlie, elini Benny'nin yüzüne bir santim kalacak kadar yaklaştırdı. Derisi barut, sidik ve tütün kokuyordu.

"Çocuk," diye fısıldadı Charlie.

Benny, kartı yavaşça kaldırdı. Başparmağı ile işaret parmağı arasında tutuyordu. Dördü de tuzağa düşmüş, ürkek birer kelebek gibi rüzgârda çırpınan karta bakıyordu.

"Kartı bana ver," dedi Charlie yumuşak bir sesle.

"Hayır," dedi Benny ve parmaklarını açıp sıcak rüzgârda uçmasına izin verdi.

Ressamın nefesi kesildi ve Çekiç küfretti. Charlie kartı yakalamaya çalıştı ama kart parmaklarının arasından uçup gitti. Sert kartondan yapılmış küçük dikdörtgen, rüzgârda canlı bir şeymiş gibi göz kırparak yuvarlanırken, Benny neredeyse ağlayacaktı. Önce ressamın bahçesinin köşesindeki tabelaya takıldı, sonra da caddeye fırlayıp birkaç metre sürüklendi. Ta ki biri, sert toprağın üstünde, botuyla üzerine basana kadar.

Benny, ressam ve iki ödül avcısı, gözleriyle kartın uçuşunu takip ettiler. Sonra da caddede dikilen adamı görmek için hep birlikte başlarını kaldırdılar. Adam eğildi ve parmak ucuyla yakaladığı kartı yerden aldı. Bir saniye için inceleyip üstündeki tozu silkeledi. Sonra da gözlerini ressamın kapısında toplanmış dört kişiye çevirdi. Gülümsedi ve kartı gömleğinin cebine attı.

Benny ilk defa onu gördüğüne bu kadar seviniyordu.

"Tom!"

TOM IMURA, KOYU MAVİ KOT PANTOLON VE YEŞİL, ÇOK CEPLİ bir safari gömleği giymişti. Eski botları ayağındaydı ve Pittsburgh Korsanları'nın, fi tarihinden kalma beyzbol şapkasını takmıştı. Gülüşü, bir çingiraklı yılanınki kadar arkadaşça ve davetkârdı. Yavaşça evin önüne yaklaşırken, Charlie ve Çekiç, herhangi bir terslik çıkması ihtimaline karşı minik adımlarla pozisyon alıyorlardı. İkisinin de bıçakları belle-rindeydi. Çekiç'in siyah borusu vardı ve Benny, Charlie'nin botunda kısa kalibre bir tabanca olduğundan emindi.

"Eee," dedi Tom yumuşakça, "bugün ne yapıyoruz?"

Sorusu, Nix'in 'Yüzmeye gidelim mi?' demesi veya Morgie'nin derede alabalık yakalamayı teklif etmesi gibi sıradan gelmişti.

"Sadece sohbet ediyorduk Tom," dedi Çekiç, "başka bir şey yok."

"Bunu duyduğuma sevindim Marion."

Benny, yutkundu. Hiç kimse Çekiç'in esas ismini kullan-mıyordu. Morgie'nin dediğine göre Çekiç on dördüne gir-diğinde, ona bu ismi verdiği için babasını bir tornavidayla

deşmişti. Ama Çekiç bununla ilgili Tom'a tek bir kelime dahi etmedi.

"Sen iyi misin Benny?" diye sordu Tom.

Benny sesine güvenemedi; bu yüzden onaylar biçimde kafa sallamakla yetindi.

"Peki, ya sen, Rob?" diye sordu Tom, çenesini uzatarak.

Ressam, "Sadece arkadaşça bir sohbet. Çocuklar vakit geçirmek için uğramışlar," diye cevap verdi.

Tom, Charlie'ye bir metre uzaklıkta durdu. Ellerini arka ceplerine soktu ve başını mavi gök kubbeye kaldırdı.

"Sıcak bir gün, değil mi?" dedi, yükseklerde siyah bir uçurtma gibi süzülen akbabayı izleyerek. "Kayıp Kız'ın resmini zombi kartına basmışlar. Buna ne diyorsunuz?" diye sordu, başı yukarıya bakıyorken.

"Seni ilgilendiren bir şey olduğunu sanmıyorum, Tom," dedi Charlie, sessiz ve tehditkâr bir tonda.

Tom katılıyormuş gibi kafa salladı. "Hatırladığım kadarıyla, herkese Kayıp Kız'ın yalnızca bir efsane olduğunu söylüyordun. Yoksa söylediğin on yıl önce filan ölmüş olduğu muydu?"

Charlie cevap vermedi.

Sonunda Tom gözlerini indirdi ve Charlie'ye döndü. Eğer Tom'un yüzünde herhangi bir ifade vardıysa bile, Benny bunu göremiyordu.

"Ve sonra senin, kızın resminin basılı olduğu kartı almak için buraya kadar gelip çocuğa yüklendiğini görüyorum. Bu konuda ne düşünmeliyim?"

"İstediyini düşünebilirsin, Tom," dedi Charlie.

"Evet," diye ekledi Çekiç gülerek, "burası özgür bir ülke."

Ödül avcılarını güldü ve Tom da onlara katıldı. Aslında kimsenin komik bulmadığı bir espriye gülüyorlardı.

Benny, rahatsızca kıpırdandı ve Sacchetto'ya sorgulayan bir bakış attı. Ressam kafasını sallamakla yetindi.

"Charlie. Sen ve Marion, Kayıp Kız'ın peşine düşmüş olamazsınız, değil mi?"

"Ölmüş birini arayamazsın," dedi Çekiç.

"Ama bana öyle geliyor ki, bizim işimiz bu," dedi Tom.

Çekiç kendi yaptığı aptalca yorumdan rahatsız oldu ve kızardı.

"Dağda olanların hemen sonrasında da onu arıyordunuz ve bana her şeyin bir kazadan ibaret olduğunu söylemişsiniz. Şimdi olduğu gibi, o zaman da acaba Kayıp Kız görmemesi gereken şeyler mi gördü ya da bulunmaması gereken bir yerde mi bulundu diye düşünmüştüm."

"Görülecek bir şey yoktu," diye gürledi Charlie, "bunu sana kırk defa söyledim."

Tom omuzlarını silkti. "Ama kartı almak için çabaladığını görüyorum. Neden? Resmi karta basıldığı için herkesin onun varlığına inanacağından mı korkuyorsun? Belki de birileri onu aramaya gider ve bulup kasabaya getirir. Çürük ve Harabe'de neler yaşadığını sorarlar. Belki de kız kardeşinden ve Lunapark'tan bahsetmesini isterler."

Benny'nin alnı kırıştı. Lunapark da neydi?

"Senin de çok iyi bildiğin gibi, Lunapark yandı," dedi Charlie.

"Ben ne biliyorum ki? Söylediğin gibi Lunapark yandı. Birkaç kemik ve kül yığınının dışında başka bir şey kalmadı. Ve kemiklerin kime ait olduğunu söyleyebilmenin imkânı yok."

Charlie bir şey söylemedi.

“Birinin onu tekrar inşa edip etmediğini merak ediyorum,” dedi Tom. “Ee, tabii eski yerine değil, başka gizli bir yere. Dağlarda dolaşan bir kızın rastlayabileceği bir yere.”

Ses tonu alçak ve sakindi.

Sanki o ve Charlie yolda karşılaşmışlar da mısırın fiyatından konuşuyorlardı. Ama Benny, Charlie’nin yüzünde beliren karanlık ifadeyi görebiliyordu. Parlak mavi gözünde şimşekler çakıyor, pembe gözündeysen bir ateş yanıyor gibiydi. Charlie, Tom’a doğru bir adım attı.

“Sürekli bu şekilde suçlamalarda bulunuyorsun Tom. Seninle bu konu hakkında konuşmak zorunda kalabiliriz.”

Tom gülümsedi. “Zaten konuşuyoruz Charlie. Ve senin hakkında tek bir suçlamada bulunmuş değilim. Sadece senin gibi meşgul bir adamın kart üstündeki bir resimden neden bu kadar korktuğu ile ilgili sesli düşünüyordum.”

Charlie bir adım daha attı. Şimdi gövdesi güneşi kapayıp Tom’u gölgede bırakmıştı.

“Benimle uğraşma Tom. Şansın bir kere yaver gitmişti ama aynı şey tekrar olmayabilir.”

Tom’un gülümseyişi hiç bozulmadı. Yana doğru tek bir adım atıp Charlie Matthias’ın yanından Benny’ye baktı. “Benny, eve gitme vakti. Bugün antrenman yapacaktık.”

“Antrenman mı?” diye sordu Çekiç. “Bu yavrucağa avlanmayı mı öğreteceksin yoksa?”

Tom gülümseyen yüzünü ona çevirdi ama cevap vermedi. Benny, Charlie ve Çekiç’in arasındaki keskin bakışmayı yakaladı.

Charlie, Tom’a doğru bir yarım adım daha yaklaştı. Şimdi dibinde kule gibi yükselmişti. Ama Benny’nin abisi geri

gitmedi ve ellerini cebinden çıkarmadı.

“Bu küçük yavrucağı riskli işlere sokuyorsun,” dedi Charlie.

“Yaşı geldi,” dedi Tom. “Herkes gibi o da istihkakını hak etmek zorunda.”

“Evet, ama bana biraz yumuşak göründü. Biliyorsun ki Harabe tehlikeli bir yer.”

“Charlie, Benny Harabe’de daha önce de bulundu. Ve gayet iyi idare etti.”

Charlie gülümseyerek Benny’ye döndü. “Büyük zombi diyarında bulunduğun doğru mu evlat?”

Benny hiçbir şey söylemeyince, Tom onu şaşırtarak, “Adama cevap ver Benny,” dedi.

“Evet.”

“Lütfen kibar ol, Benny,” diye uyardı Tom.

“Evet... efendim.”

Charlie onaylar biçimde kafa salladı. “Onu iyi bir av köpeği gibi eğitmişsin.”

Benny diklenerek “Beni avcı olmam için eğitiyor,” diye hırladı, “ve biz Kayıp Kız’ı bulup kasabaya geri getireceğiz. Ayrıca senin bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok.”

Neden böyle söylediğini bilmiyordu. Ve söylerken bile, doğru olmadığını biliyordu. Ama Charlie’nin yüzünden pişmiş kelle sırtışını silmek istemişti.

Öyle de oldu. Charlie taş kesilmişti. Tam bir şeyler söylemek için ağzını açmıştı ki, Tom elini Benny’nin omzuna koyup “Biz eve kaçıyoruz, millet,” dedi.

Döndü ve Benny’yi kibarca çekti. Daha üç adım bile atmadan, Charlie sessizce Çekiç’e bir şeyler söyledi ve beraber kahkaha attılar. Karanlık ve çirkin bir kahkahaydı. San-

ki olacak pisliklerin habercisiydi. Benny gerildi ve dönmek istedi ama Tom'un eli omzunda bir demir gibi duruyordu.

"Hey, Tom!" diye bağırdı Charlie. Tom yavaşladı ve başını çevirdi. "En iyisi sen yavrucuğa, Harabe'de çok dikkatli olmasını söyle. Oradakiler taze bir et koparabilmek için can atar. Oradakiler seni öldürmek ister."

Tom durdu. Yavaşça döndü ve birkaç saniye Charlie'ye baktı. Gülümsemesi hâlâ dudaklarındaydı.

"Bu doğru, Charlie. Oradaki her şey seni öldürmek ister."

Sonra döndü ve Benny'nin omzunu şefkatle kavradı. Tekrar yürümeye başladılar. Benny başını çevirirken, çok kısa bir an için Charlie'nin yüzüne bakmıştı. Gülümsemesi kaybolmuş muydu? Gözlerinde o yırtıcı öz güveninden başka bir duygu var mıydı? Benny emin olamıyordu.

O ve Tom, eve kadar sessizce yürüdüler.

BAHÇE KAPISINA GELDİKLERİNDE, BENNY ELİNİ SÜRGÜNÜN üstüne koydu ama açmadı. Abisine döndü.

“Eee, tüm bunlar da neydi?” diye sordu.

“Bir şey değil. Charlie ve Çekiş insanlarla uğraşmaktan zevk alırlar. Onların seni kızdırmasına izin vermemelisin.”

“Kayıp Kız’ın görmüş olduğu ve diğer insanlara da anlatabileceği şeyler derken, ne kastediyordun?”

“Bu dünya kötü bir yer Benny,” demekle yetindi Tom.

“O zaman Lunapark dediğin neydi?”

Tom’un cevap vermek istemediği açıktı ama en sonunda, “Hiç olmaması gereken, iğrenç bir yer,” dedi.

Benny, Tom’un, tek başına kullanıldığında fazlaca güçlü anlamları olan ‘iğrenç’ gibi kelimeler kullandığını pek işitmemişti.

“Evvelden, insanların masum bir eğlence için geldikleri bir eğlence parkıydı. İlk Gece’den birkaç yıl önce kapatılmış. Ama birkaç tüccar ve ödül avcısı, orayı kendi işleri için kullanmaya başlamış. Yaptıklarının aile eğlencesiyle ya da masumiyetle alakası yok elbette. Sana bazı ödül avcıla-

rının, çocukları, zombilerle dolu bir çukurun içine attıkları bir oyundan bahsettiğimi hatırlıyor musun?”

Benny kafa salladı. İlk anlattığında Tom’a inanmamıştı ve o günden beri de bunun üstüne pek kafa yormamıştı. Ama şimdi, bir çocuğun eline bir sopa verilerek zombilerle bir çukura tıklması fikri, fazlaca ürkütücü geliyordu.

“Lunapark’ta bu tür şeyler yapıyorlarmış, hatta daha da kötü şeyler. Çok daha kötü şeyler. Ödül avcıları, gezginler ve eyaletin bu tarafındaki diğer yerleşimlerden bazı insanlar, oraya bu oyunlar için geliyormuş. Z Oyunları dedikleri bu şeylerle bahis çeviriyorlarmış.” Durdu. Acı bir hatıra yüzünün çizgilerini derinleştirmişti. “Nix küçükken, sen de sekiz on yaşlarındayken çok ağır bir kış olmuştu. Charlie, Jessie Riley’yi biraz para kazanıp kendine ve Nix’e bakabilmesi için buraya gelmeye zorlamış. Bunu bir düşün Benny. Yetişkin bir kadını, bir anneyi, perili ev dedikleri hastalıklı bir oyunun parçası olmaya zorlamışlar. Eline bir boru parçası ya da beyzbol sopası gibi bir şey verip zombilerle dolu bir eve hapsedmişler.”

“Hayır,” diye çıkıştı Benny. Direkt bir inkâr ya da böyle bir şeyin asla doğru olamayacağına dair bir serzenişti bu.

“Evde küçücük bir çocuk onun eline bakıyor. Jessie de çaresiz kalmış. Kızının açlıktan ölmesine izin veremezdi. Bir anne çocuğunu korumak için her şeyi yapabilir. Bu yaptığı ruhunu parçalara ayırsa bile. Onu oradan ben çıkardım. Ama bir daha asla eskisi gibi olamadı.”

“Bu imkânsız. Yani böyle bir şeye yasalar nasıl izin verir?”

“Yasa mı?” Tom’u acı bir gülümseme aldı. “Çitlerin ötesinde hiçbir yasa yok. Harabe’de olan, Harabe’de kalır. Ama

eğer böyle şeylerin yapıldığı bilinirse bu tür işlere bulaşmış insanların Mountainside'da kalmalarına izin verilmez. Ya da başka herhangi bir kasabada. Çitlerin ötesinde hiçbir kanun olmayabilir ama suçluların içeri girmesine izin vermek tamamen farklı bir mevzu. Ama şimdiye kadar kimse Lunapark'la burada yaşayan ödül avcıları arasındaki bağı kanıtlayan bir delil bulamadı."

Benny kafasını salladı. Çok mantıksız geliyordu.

"Birkaç yıl önce," diye devam etti Tom, "birileri orayı ateşe verdi ve Z Oyunlarını başka bir yere taşıdılar. Yeni yerlerini gizli tutuyorlar. Kumarbazlar oraya üstü kapalı arabalarla taşıyor. Böylece oraya nasıl ulaşılacağını bilmiyorlar."

"Neden?"

"Çünkü her kim orayı yaktıysa bunu bir daha yapmasından korkuyorlar."

"Sen kimin yaktığını biliyor musun?"

Tom cevap vermedi. Onun yerine gökyüzüne baktı. Hâlâ maviydi ama sis çökmeye başlamıştı. "Bu gece yağmur yağacak. Günün geri kalanını bunları konuşarak harcamak istemiyorum."

"Neleri konuşarak? Hiçbir şey anlatmadın ki zaten. Kayıp Kız bir şeyler görmüş mü? Charlie'nin aleyhine konuşabilir mi?"

"Cevabını benim de bilmediğim sorular soruyorsun Benny. Bir şeyler görmüş ya da biliyor olabilir mi? Belki. Büyük ihtimalle. Önemli olan Charlie'nin böyle düşünüyor olması. O yüzden onun öldüğüne ya da sadece bir hayalet hikâyesi olduğuna dair söylentiler çıkarıyor. Onu bulamıyor ve başkasının aramasını da istemiyor."

“O zaman kartın üstündeki resimle herhangi bir bağlantısı yok.”

“Mümkün değil. İnsanların onun gerçek olduğunu düşünmeleri ve onu tanıyabilecekleri bir resmin olması; bunlar Charlie’nin isteyeceği son şeyler olurdu.” Tom durdu. “Charlie iyi bir insan değil, çocuk. Ve asla affetmez. O tür bütün insanlar gibi, onun da tüm motivasyonu korkuyla ilişkili.”

“Korku mu? Charlie neyden korkabilir ki?”

“Gerçeklerden. Birçok insan gerçeklerden korkar.”

Benny, Tom’un tam olarak ne demek istediğini bilmesine de kafa salladı.

“Kartımı geri alabilir miyim?”

Tom, kartı cebinden çıkardı. Bir saniye kadar bakıp Benny’ye uzattı. “Rob’un bunu matbaaya satmış olduğunu öğrenmiş olmaktan hiç memnun değilim. Ona yapmamasını söylemiştim. Charlie ile başını belaya sokması pek akıllıca bir hareket değil.”

Benny, kartı göğsüne bastırarak düzeltmeye çalıştı. “Sence neden Bay Sacchetto, uyarmış olduğun hâlde Kayıp Kız’ın resmini bastırdı?”

“Paraya ihtiyaç duyunca insanlar aptalca şeyler yapabiliyorlar.”

“Pek de fakir görünmüyor ama.”

“Değil aslında. Ama bazı insanlara asla para yetmez.”

“Sence bu iş başını belaya sokar mı?”

Tom, gelmiş oldukları yöne doğru baktı. “Umarım sokmaz, ama...” cümlesini bitirmedi.

“Bay Sacchetto, Kayıp Kız’ı birkaç ay önce görmüş olduğunuzu söyledi. Ama anlatman için sana sormalıymışım.”

Etraflarındaki ağaçlardan kuş sesleri geliyordu ve ağustos böcekleri, uzun çimenlerin arasında durmaksızın vızılıyordu.

“Geldiğimizden beri pek konuşamadık,” dedi Tom. “Gördüklerimizin seni bir hayli sarstığını biliyorum. İlişkimizin de biraz değiştiğinin farkındayım. Yani abi kardeş olarak demek istiyorum.”

Kısa bir duraklamadan sonra Benny kafa salladı.

“Benim seninle ilgili olarak anlayamadığım bir şey var çocuk. Belki sen anlamama yardım edersin. Ben senin tam olarak kim olduğunu bilemiyorum. Yani artık bir çocuk değilsin, bir yetişkin de değilsin. Ama kesin olan bir şey varsa son on dört yıldır birlikte yaşadığım arsız velet değilsin artık.”

“Yeme beni,” dedi Benny sırtarak.

“Seni zombiler bile yemez. Onların bile bir standardı vardır.” Tom, çitin üstüne oturdu. “Şimdi sen bir değişim sürecinden geçiyorsun ve bunun sonunda nasıl biri olacağını bilemiyorum.”

“Bunların, bana Kayıp Kız’ı anlatmanla ne gibi bir alakası var?”

“Şöyle bir alakası var. Geçenlerde sorduğumda Pembe Göz Charlie ve Çekiç’in, senin tabirinle, ‘adam gibi adam’ olduklarını söylemiştin. Ama daha birkaç dakika önce onlara diklendiğini gördüm. Çok dostça bir konuşmaya benzemiyordu ama eğer söyleyeceğim şeylerin en ufak bir kısmını bile Charlie’ye veya Çekiç’e söyleme ihtimalin varsa sana Lilah’tan bahsedemem. Ama diğer taraftan, eğer sana koşulsuz olarak güvenebileceğimi bilseydim, o zaman sana hikâyenin tümünü anlatmayı düşünebilirdim.”

Benny, "Güvenebilirsin..." diye başlamışken Tom parmağıyla onu susturdu.

"Şimdi bir cevap istemiyorum Benny. Önce biraz antrenman yapalım. Akşam yemeğinden sonra konuşuruz."

"Neden şimdi değil?"

"Çünkü şu an öğrenmeyi çok fazla istiyorsun."

"Evet, bu Zen saçmalıkları için çok iyi zamanlama oldu gerçekten."

Tom omuzlarını silkti. "Eğer ben senin kim olduğunu öğreneceksem, sen de benim kim olduğumu öğreneceksin. Anlaşma anlaşmadır." Bahçe kapısını açtı. "Hadi, başlayalım."

Benny kapının dışında bir süre bekledi ve çitin üstünde, parmaklarıyla ritim tuttu. Çoğu zaman Tom'u anlayamıyordu. Söylediği şeylerin özünü yakalayamıyordu. Sanki bu konuda Kayıp Kız'ın söyleyeceği bir şeyler olabilirmiş gibi, bir süre karta baktı.

"Gerçekten anlamıyorum. Ben mi deliyim, yoksa o mu?"

Kayıp Kız'ın gözlerinden sonsuz farklı cevap okunabilirdi ama bir fısıltı duyulamazdı. Derin bir iç çekip kartı cebine attı. Sonra da eve girdi.

On beş dakika sonra Tom onu kılıçla öldürmeye çalışıyordu.

BENNY KILIÇTAN BELKİ BİR MİKRON FARKLA KURTULDU. Kılıcın havayı yardığını hissetmiş, rüzgârının çıkardığı sesi işitmişti. Kendini diğer tarafa attı ve piknik masasının arkasına yuvarlanmaya çalıştı. Ama Tom bir maymun kadar çevikti. Masanın üstünden atlayıp dizlerinin üstüne indi çabucak. Benny ilk taklasını bitirmiş doğrulacakken, Tom, kılıcını Benny'nin gırtlığına dayamıştı bile.

"Öldün."

Benny, kör uçlu, tahtadan antrenman kılıcını eliyle itti.

"Hile yaptın."

Tom kılıcını indirdi. "Nedenmiş o?"

"Ben kılıcımı düşürmüştüm," dedi Benny. "Bana bir saniye izin ver demiştim."

"Ah tabii. Harabe'dekiler de böyle ince ve düşünceli zaten."

"Zombiler kılıç taşımaz ama."

"Mesele bu değil ki."

"Bildiğim kadarıyla, ödül avcıları da taşımıyor."

Tom bir havlu aldı ve yüzündeki terleri sildi.

“Şimdi de durumu kurtarmak için yalan söylüyorsun. Onlardan birini Harabe’de kullanırken görmüştün...”

“Tamam, tamam, her neyse. Biraz soluklanmama izin ver.” Benny tahta kılıcını yere bıraktı. Zar zor yürüyerek buzlu çay dolu sürahinin yanına gitti ve iki koca yudum içti. “Hem zaten,” dedi dönerek, “ben, silah öğrenmeyi tercih ederim.”

“Nasıl ateş edileceğini biliyorsun.”

“Senin gibi değil ama,” dedi. Neredeyse ‘Charlie gibi değil’ diyecekti ama kendini tutmuştu. Geçen yıl Charlie, hasat bayramında tabanca ve tüfekte bir gösteri yapmıştı. Tom, tüm o gösteriyi taş gibi bir surat ve kısık gözlerle izlemişti. Benny, o zamanı düşünerek Tom’un silahlarla Charlie kadar iyi olup olmadığını merak etti. Abisini ateş ederken hiç görmemişti.

Tom cevap vermedi. Tahta kılıcı elinde tarttı ve yavaş hareketlerle havayı ikiye üçe bölmeye çalıştı.

“Ateş etmeyi de öğretecek misin?”

“Eninde sonunda öğreneceksin,” dedi Tom, “ama zaten, başın derde girecek olursa bir zombiyi haklayabilecek kadar ateş edebiliyorsun. Sana daha önce de söylemiştim; ben kılıçları ve bıçakları tercih ederim. Daha sessizler, hem...”

“Doldurulmaya ihtiyaçları yok,” diye kesti Benny. “Evet, biliyorum. Kırk defa söyledin bunu. Ama bazen sessiz olmanın işe yaramayacağını da söylemiştin.”

“Doğru, ama işe yaradığı zaman daha fazladır.” Tom kılıcının ucunu Benny’ninkinin altına soktu ve ona doğru fırlattı.

Havada döne döne üstüne doğru gelen kılıç, Benny’nin beklediğinden daha hızlıydı ama kendini bile şaşırtacak şe-

kilde, doğru bir zamanlamayla havada yakaladı. Tom gülümsedi. "En azından reflekslerin çok iyi."

"Aferin bana."

Tom kılıcı, geleneksel tutuşa göre, iki elini de kullanarak kaldırdı ve Benny'nin dalga geçmeyi bırakıp aynı şekle gelmesini bekledi. Kılıcı aynı şekilde hazır tutarak sağa doğru kaydı. Benny de soluna geçerek onu karşıladı.

"Sınav zamanı," dedi Tom.

"Yapmak zorunda mıyız?"

"Hayır. İstersen bunu bırakıp cesetleri çukurlara sürük-
leme işine geri dönebilirsin. Benim için sorun değil."

Benny ağzına kadar gelen küfrü etmemek için kendini tuttu.

"Kenjutsu nedir?"

"Kılıç metodu veya kılıç sanatı anlamına gelen Japonca kelime," dedi Benny, elinden geldiğince sikkın bir ses tonu kullanarak. Tom yarım adım ileri attı ve saldırır gibi yaptı. Benny geri kaçtı.

"Samuray nedir?"

"Hizmet etmek," dedi Benny. Bu sefer de Benny, Tom'un yaptığıının aynısını yapmayı denedi ama Tom geri çekilmek yerine onun kılıcını düşürüp omzuna vurdu.

"Şu an kolunun olması gereken yerde, kan fışkıran bir delik var," dedi.

"Evet ve zombi olarak tekrar dirilip senin beynini yiyeceğim."

Tom güldü ve başka bir hamle daha yaptı ama Benny onu savuşturdu. Ve sonrasındaki bir düzine atağı da.

"Beni çok hafife alıyorsun," dedi Benny.

"İyice hızlanana kadar bu şekilde çalışmalısın."

“Merak etme, her türlüünü karşılayabilirim.”

“Hayır yapamazsın.”

“Evet yapabilirim.”

“Hayır, yapamazsın,” dedi Tom. İleriye atılıp diğer tarafına fırladı. Harold Simmons’ın evinde olduğu gibi, Benny abisini, inanılmaz hızından dolayı, ancak flu hâlde görebildi. Kılıcı sanki yok olmuştu. Ama sonra bir tak sesiyle elindeki kılıcı düşürmüştü ve dünya bir anda tersine dönmüş, kendini sırtüstü bir hâlde yerde bulmuştu.

Tom dizlerinin üstünde doğrulmuş, kılıcının ucunu Benny’nin gırtlığına bastırıyordu.

“Tamam,” diye hurladı Benny. “Haklıymışsın. Henüz hazır değilim. Kalk üstümden.”

Tom dizini kaldırdı. “Özür dilerim. Kışında bir delik açmak istemiştım aslında.”

“Kaçırdın ama,” dedi Benny ince bir sesle. “Hay aksi.”

“Gerçekten mi?” dedi Tom. “Kusura bakma.”

Üstünden çekildi ve Benny’nin kalkmasına izin verdi.

“Bu çok iyiydi!”

Benny döndü ve bahçe kapısının diğer tarafından Morgie, Chong ve Nix’in gülen suratlarını gördü.

“Lütfen tekrar vur ona,” dedi Morgie.

“Evet,” diye katıldı Nix. Morgie kadar sahici gülümsemiyordu ve sesi de biraz köşeli gibiydi.

“Onu biraz daha süründür,” dedi Chong. “Başka türlü, onun pek düzelebileceğini sanmıyorum.”

Benny, Tom’a dönerek, “Onlar niye burada?” diye sordu.

“Eziyetini paylaşırsak belki biraz daha katlanılır olabilir,” dedi Chong kapının sürgüsünü açarken.

“Ne?”

“Ders için buradalar,” dedi Tom. “Ben davet ettim.”

“Neden? Unutma ki seni uykunda boğarsam kendini savunamazsın.”

“Aslında savunabilirim. Ama zaten yatarken yatak odamı kilitliyorum,” dedi Tom omzunun üstünden. Eski püskü bir çantadan malzemelerini çıkarıyordu. Epey bir eskimiş olmasına rağmen hâlâ kullanılabilir durumda olan üç tahta kılıç daha çıkardı. “Senin sınıf düzeninde daha iyi öğreniyor olduğunu keşfettim. Yani arkadaşlarınla beraberken.”

Benny arkadaşlarına baktı. Nix gözlerini ona dikmiş ölümcül bakışlar atıyordu. Morgie ellerini gırtlığında birleştirmiş, çok acı çekiyormuş numarası yapıyordu. Chong da inceden sırtarak elini boğazına sürtüyordu.

“Arkadaşlar?” diye tekrarladı Benny.

Üç saat sonra hepsinin de ayakları titriyordu. Terden sırlıklam olmuş elbiseleri üzerlerine yapışmıştı. Dağılmış saçları, fare kuyruğu gibi alın ve enselerinde toplanmıştı. Morgie, tahta kılıcını zar zor kaldırabiliyordu ve Chong’un sırtışı çoktan kaybolmuştu. Benny kalp krizi geçirdiğini sanıyordu. Ama Nix hâlâ diri duruyordu. O da diğerleri gibi baştan ayağa terlemişti ama son hamle için kılıcını kaldıracak gücü hâlâ bulabiliyordu.

Tom ise sanki bir ağacın gölgesindeki hamakta uzun bir uyku çekmiş gibi görünüyordu.

“Tamam,” dedi Tom, “çiftler hâline gelin. Demin yaptığımız savunma ve saldırı hareketlerini tekrar edeceğiz. Ama bu sefer biraz daha sahici yapın. Birbirinize çok sert vurmayın ama yapabildiğiniz ölçüde gerçekçi davranın.”

Morgie, Chong'u çizginin dışına itti ve karşılıklı pozisyon aldılar. Chong Morgie'den biraz daha iyiydi. Daha hızlıydı ama Morgie de tıknaz olmasına rağmen, ayakları çabuktu ve Chong'un iki katı kadar daha güçlüydü.

Böylece Nix'le Benny eşleşmiş oldu. Benny tüm öğleden sonra boyunca bundan kaçınmaya çalışmıştı ama Nix bu eşleşmeden hoşnut görünüyordu. Hazır duruma geçip kılıçlarını selamlama için kaldırdılar ve pozisyon aldılar.

Tom, Japonca başla manasında, "Hajime!" diye bağırdı. Benny hamlesini yapmak için öne atıldı ve Nix kılıcıyla onunkini bertaraf edip sertçe kafasına vurdu. Benny yıldızları gördü.

"Hayır," dedi Tom. "Birbirimize vurmayalım."

"Ah," dedi Nix telaşla. "Doğru ya."

NIX VE BENNY, DERİLERİNİ KAVURAN VE TÜM GÖZENEKLERİNDEN ter boşanmasına sebep olan öğlen güneşinin altında birbirlerine saldırıp atakları boşa çıkarmaya çalıştılar. En sonunda Tom biraz insafa gelip dersi bitirdiğinde, oldukları yere yığılıp kaldılar. Morgie, kıyıya vuran denizyıldızı gibi kollarını ve bacaklarını açarak yere uzandı. Chong piknik masasının altına kadar emekleyip cenin pozisyonu aldı ve kendinden geçmiş bir hâlde yattı. Benny, bahçenin ortasına demirlenmiş gibi duran kalın gövdeli meşe ağacına kadar süründü; ayakkabılarını fırlatıp attı. Balık gibi soluyordu.

“Al bakalım,” dedi Nix. Benny tek gözünü kısarak her iki elinde de su bardağı tutan Nix’e baktı. Nix bardaklardan birini Benny’ye uzatmıştı.

Benny tereddüt etti.

“Zehirli değil, merak etme,” dedi Nix. “İçine de tükürmedim.”

“Teşekkürler,” dedi Benny. Bardağı aldı ve yarısını içti. Hâlâ ayakta dikilen Nix’e baktı. “Otursana.”

"Emin misin?"

"Evet, otur yoksa devrileceksin."

Kendini yere bıraktı ve ayaklarını çapraz yaparak gölgeye oturdu. Her taraf hareketsizdi. Kuşlar bile sıcaktan bunalıp ötmeyi bırakmıştı. Batıdan yaklaşan fırtınanın hafif gürültüsü geliyordu. Ama bulutlar hâlâ dağın öbür tarafındaydı. Sularını içtiler. Benny eliyle bir sineği kovaladı. Sessizlik uzamıştı.

"Özür dilerim," dedi ikisi aynı anda. Birbirlerine göz kırptılar, neredeyse gülümseyeceklerdi.

"Önce sen," dedi yine ikisi aynı anda.

Nix elini kaldırdı. "Önce ben," dedi, ama sonra doğru kelimeleri bulmak için birkaç saniye bekledi. "Bak... şeyyy, bir kız olduğum için özür dilerim."

"Hayır..."

"Bitirmeme izin ver," diye kesti. "Yoksa söylemeyi bece-remeyeceğim."

"Ama..."

"Lütfen."

Benny pes etti ve başını eğdi. Nix, Morgie'nin yattığı yere bir bakış attı. Görünen o ki Morgie ölmüştü.

Ama konuşmaya başlayınca, Benny'nin beklediği şeyi söylemedi. "Morgie bana bulduğun karttan bahsetti. Kayıp Kız'dan. Resmi gördüğün anda başının etrafında kanat takmış kalpler uçuşmuş."

"Morgie bir geri zekâlı çünkü," dedi Benny. Bunu şakayla söylemişti ama gerçekten gidip, o koca aptal çenesini tutamadığı için onu pataklamak istiyordu. Özellikle de Kayıp Kız'ın kartını yastığının altına koymuş olduğu ve gece

yatarken de orada kalmasını istediği için. Yüzü tamamen kızarmıştı. Nix'in, bunun antrenman yüzünden olduğunu düşüneceğini umdu ama onun, böyle düşünmeyecek kadar akıllı olduğunu da biliyordu.

"Olabilir," dedi Nix, "ama haksız mı?"

"Bir insan zombi kartının üstünde gördüğü birine nasıl âşık olabilir?" dedi gülerek ama cevabı bir saniye kadar gecikmişti ve bunu biliyordu.

"Öyleyse... âşık olmadın yani?" dedi Nix kaba bir biçimde. Ama Benny bunun bir tuzak olduğunu biliyordu. Bu sorunun zombi kartlarıyla ilgisi, okulda okudukları Amerikan tarihi kitabıyla ilgisi kadardı. Bu soru tuzaklarla dolu, dikenli bir yoldu ve bunu kestiriyordu.

Arkadaşlarının arasındaki en zeki insan olmadığını ve konu algılara geldiğinde, çok keskin biri sayılamayacağını biliyordu. Ama hiç de aptal değildi. Şu an ne olduğunu anlıyor ve bu yoldan gitmesinin zarardan başka bir şey getirmeyeceğini hissediyordu. Nix, onun aşk veya duygular hakkındaki fikirlerini bilmek istiyordu. Konuşmayı, ikisinin de yararına olmayacak bir yere çekecekti. Ellerini niye tutmadığını, onun hakkında gerçekten ne hissettiğini veya bir şey hissedip hissetmediğini konuşmak için daha çok erkendi. Bu soruların cevabını kendisi de bilmiyordu ve bu konuda ağzından çıkacak kelimelerden korkuyordu.

Bu yüzden döndü ve bir şey söylemek yerine sadece ona baktı. Ve onun da bakmasını sağladı.

Aralarına gökten, sıcak bir yıldırım düşmüştü sanki.

"Ne var?" diye sordu Nix. Ve kendi tiz sesini duyup irkildi. Benny, Nix'in gözlerinde filizlenen farkındalığı gör-

dü.

Bu ikisinde de ortaktı, çünkü onun da görmüş olduğunu biliyordu.

Bir aydınlanma anıydı ve Benny tuhaf bir şekilde bu anın kendisini büyüttüğünü hissetti. Onu bir miktar olgunlaştırmıştı sanki. Nix de aynı durumdaydı; Benny bundan emindi. Yeşil gözleri, o her zamanki gücünü kaybetmişti ve bir saniye için titreyen dudakları yüzünden ağzı kaydı. Sonra kontrolünü tekrar sağlamış gibi çenesi gerildi. Benny tuhaf bir şekilde ona imrendi. Onun bu hâline bayılıyordu.

Orada uzun bir süre boyunca oturdular. Gözleri başka yerlere kayıyor sonra tekrar geri geliyordu. Bir şeyler söylemek istiyorlardı ama bu yeni atmosferde hangi dili konuşmaları gerektiğini kestiremiyorlardı.

“Ben...” diye söze girdi Benny. Nix sözünü kesti.

“Benny eğer üzgün olduğunu falan söylersen, seni öldürürüm.”

Bu konuda ciddi gibiydi. Çilleri bile bir tehlike sıcaklığıyla parladı. Ama öfkesinin altında, dudaklarının köşesinde de beliren bir tebessümün pırıltısı seziliyordu. Benny, *Keşke işler farklı olabilseydi*, diye düşündü. Ve keşke birlikte büyümüş olmak yerine şimdi tanışmış olsalardı. Bu birçok şeyi kolaylaştırırdı.

Boğazını temizledi. “Şimdi bize ne olacak Nix?”

“Sen ne olmasını istiyorsun?”

“Her zaman arkadaş kalmayı istiyorum.”

“Biz arkadaş mıyız ki?”

“Sen benim en iyi arkadaşlarımdan birisin. Sen ve Chong, benim ailemsiniz.”

“Ben ve Chong mu? Peki ya Morgie?”

Benny omuz silkti. “O da ailemizin köpeği.”

Morgie kahkaha seslerine kafasını kaldırdı. Bahçenin diğer tarafındaki büyük meşenin gölgesinde, Benny ve Nix gülmekten kırılıyordu.

“Bu kadar komik olan ne?” diye sordu rahatsızca.

Chong piknik masasının altından yavaşça çıktı. İkisinin birlikte güldüğünü ama ayrı oturduklarını gördü. Bir iç çekti.

“Bundan hiç hoşlanmadım,” diye homurdandı Morgie.

“Bu herif Nix’in ilgisini çekmeye çalışıyor.”

“Morgie,” dedi Chong.

“Ne var?”

“Kapa çeneni.”

Ama Morgie ısrarlıydı. “Ne var? Endişelenmem gereken bir şey olmadığını mı söylüyorsun?”

Chong düşündü. “Senin kişisel huylarını, genel hijyen takıntını ve o çiğ zekânı düşününce, aslında endişelenmem gereken çok fazla şey olduğunu sanıyorum!”

“Hey!”

Chong homurdandı ve gözlerini kapadı.

Batıda, yeniden gök gürledi.

Bir süre sonra, Nix çantasından günlüğünü çıkardı. Çakısıyla kalemini açtı ve yazmaya başladı. Benny, gizlemeye çalışsa da onu izliyordu. Özellikle, Nix uzanıp çantasından kalem alırken, terli tişörtünün altında, vücudunun aldığı şekil dikkatini çekmişti. Ve güneş ışığının yemyeşil gözlerinde altınmsı parıltısı. Ağacın kalın gövdesine iki kez, çok

sert bir şekilde kafasını vurdu.

Benim neyim var böyle, diye geçirdi aklından. Ve bu ilk defa olmuyordu.

Nix ya kendisini izlediğini fark etmemiştir ya da on dört yaşında olmasına rağmen, genç bir kadın olarak, yüzünden hiçbir şey okunmamasının gerekliliği hususunda çok tecrübeliydi. Defterinin üstüne eğildi ve neredeyse yirmi dakika boyunca bir şeyler karaladı. Sadece her sayfa bittiğinde durup kalemni biraz daha yontuyordu.

Tekrar durup bıçağa uzandığı bir zaman, Benny, "Neden oraya bir şeyler yazıp duruyorsun?" diye sordu.

"Kitap yazıyorum," dedi Nix, ustaca kalemni sivriltirken.

"Ne hakkında? Aşklar ve tavşanlar hakkında mı? Beni de o tavşanlara yem olarak mı veriyorsun?"

"Beni sinir etme. Hayır, bu bir roman değil. Gerçek hayattan."

Sivrilttiği kalemin ucunu üfledi. "Zombiler hakkında."

Benny güldü. "Ne? Sen de mi zombi öldürmek istiyorsun? Siz çocukların eğlence için geldiğinizi sanıyordum."

"Özellikle onları öldürmek istiyorum değilim," dedi. "Onları anlamak istiyorum."

"Onları anlamak mı?" dedi Benny. Ama bunu söylerken aptalca bir şey yaptığını düşündü. Artık Nix'le aralarında bazı şeyler değişmişti, fakat yeni sınırlarını kestiremiyordu. Bu onun için yeni bir his ve çok yeni bir dildi. Kendini son derece şaşkın hissediyordu. Başka türlü sormayı denedi. "Yani neden demek istedim?"

Direkt olarak cevap vermek yerine, "Tüm hayatın bo-

yunca Mountainside'da mı yaşamak istiyorsun?" diye sordu Nix.

Benny, "Başka bir yerde yaşamak zorunda mıyız?" diye başlamıştı ki, Nix'in gözlerinde filizlenen hayal kırıklığını gördü. Nix başını salladı ve defterinin üstüne eğildi. Kalemini, düşüncelerini sıralamak için tekrar hazır pozisyona getirdi. Ama daha yarım paragraf bile yazmamıştı ki, bir sıra martı üzerlerinden uçtu.

Karınları beyaz ve kanatlarının ucu siyah renkteydi. Nix başını onları görmek için kaldırdı. "Büyük ihtimalle, deniz kıyısında uyuyorlar. Haritalara göre, okyanustan üç yüz kilometre kadar uzaktayız ama orayı hiç göremedik. Bizim yaşımızdaki hiç kimse görmedi. Ve işler böyle gitmeye devam ederse hiçbirimiz de göremeyecek. Başka bir hayatta olabilir belki."

"Neden görmek istiyorsun?"

"Sen neden istemiyorsun?"

"Ben..." Tehlikeli bir alana girdiğini anlamıştı. Sorusunda her türlü ölümcül tuzak ve tavşan yuvası gizliydi. Nix'in bununla nereye varmaya çalıştığını bilmiyordu, ancak kendisini kıştırarak bir noktaya çekmek istediğini anlayacak kadar da akıllıydı. "Aslında bunun hakkında hiç düşünmedim," dedi -ki bu doğrudu. "Bak, aslında ne demek istediğini anlıyorum. Hayal kırıklığına uğruyorsunuz çünkü tüm dünyamız bu kasabadan ibaret. Tamam, bu berbat ve ben de hiç hoşlanmıyorum. Ama zombiler üzerinde çalışarak bunu nasıl değiştireceğiz ki?"

"Bay West-Mensch'in tarih dersinde, savaş hakkında söylediği şeyi hatırlıyor musun? 'Tarih, bize fethetmenin

kontrol etmekten daha kolay olduğunu söyler,' demişti. Chong'un o çok sevdiği kısım neydi?"

"Savaşı kazandılar ama barışı kaybettiler," diye cevap verdi Benny ve ekledi, "ama Bay West-Mensch'in bahsettiği savaş hangisiydi, hatırlamıyorum."

"Sonuncusundan bahsetmiş olabilir. İlk Gece, sinsi bir saldırıydı ve onu sistematik bir istila takip etti. Almanların, İkinci Dünya Savaşı'nın başında uyguladıkları gibi. Kaybettik, çünkü saldırı sırasında tamamen hazırlıksızdık ve saldıranların doğasını keşfettiğimizde, karşı saldırı için artık çok geçti."

"Birinden alıntı mı yapıyorsun?"

"Hayır. Neden ki?"

"Bilmem... Kulağa çok sofistike geliyor."

"Bir kız için mi demek istiyorsun?" Meydan okuyuşu tüm çillerini parlatmıştı yine.

"Hayır," dedi Benny, "benden daha küçük biri için demek istedim. Aslında, benden büyük biri için bile."

Nix, Benny'nin yapmaya çalıştığı komplmanı önemsemedi ve konuşmasına geri döndü. "Şu anda kendi kendimize yetebiliyoruz. Artık savaşı daha fazla kaybetmiyoruz, çünkü düşman ulaşabileceği son sınıra ulaştı. Çitleri inşa ettik ve onları geçemiyorlar. Ölenlerin zombi olarak dirileceğini bildiğimiz için hasta insanların ve ölecek olanların etrafında her türlü önlemi alıyoruz. Her türlü silahımız var. Halı ceketlerimiz ve kadaverinimiz var. Düşmana karşı, yeni bir savaş bilimini kurmuş durumdayız."

"Ee, yani?"

"Yani, ülkemizi geri alabiliriz."

Benny onaylar biçimde kafasını salladı. Ve Nix'e, Tom ve Rob Sacchetto ile bu konu üzerine yaptıkları konuşmaları anlattı. Ama iki konuşma da bu kadar derine inmediği gibi, ikisinde de Nix'in tutkusundan eser yoktu.

"Pasifik'te, kıyıdan pek de fazla uzak olmayan adalar var. Onlar hakkında bir kitap okumuştum. Santa Cruz, San Miguel, Catalina. Bazılarında sadece birkaç bin insan yaşıyormuş. Ve hepsi zombilere dönüşmüş olsa bile, onları haklamak için yeterince insan gücüne ve tekniğine sahibiz. Zombiler, ne yüzebilir ne de bot kullanabilirler. O adaları geri alabiliriz. Kitaba göre bazılarının üstünde, tarım arazileri de varmış."

"Tüm bunları yapmak yıllar alır."

"Bizim yıllarımız var. Aslında zamandan başka hiçbir şeyimiz yok. Yıllar ve yıllar. Sonsuza kadar. Çünkü elimizde kalan tek şey bu."

"Burada sahip olduğumuzdan daha iyi ne var ki? Burada da tarım arazileri var ve onlar için savaşmak zorunda değiliz."

"Çünkü o adalarda eninde sonunda insandan başka bir şey olmayacak. Bir terslik bile olsa, mesela gece biri kendini kilitlemeyi unutup zombiye bile dönüşse başka bir İlk Gece yaşanmayacak. Herkes zombinin nasıl kontrol edileceğini biliyor. Herkes. Birinci sınıftayken bile bununla ilgili oyun oynardık. Biz bir zombi avcısı nesliyiz Benny. Çoğu insan bunu kabul etmese de veya başka türlü davransa da bu böyle."

Benny, bunun hakkında düşündü. Zayıf bir nokta yakalamaya çalıştı ama yoktu.

“Eğer insandan başka bir şey olmazsa sürekli olarak korkmamıza da gerek kalmaz. Yeniden gerçek bir dünyada yaşarız.” Bennylerin bahçesinden çitler görünebilirmiş gibi doğuya doğru baktı. “Sen zombileri dışarıda tutan bir çit görüyorsun. Ben öyle görmüyorum. Ben bizi içeri hapseden bir şey görüyorum. Burada kısıldık kaldık. Kısılmak, canlı kalmak demek değil. Kısılmak, güvende olmak ve özgür olmak demek değil.”

Benny ona baktı. Yüzünün çitlere doğru bakan tarafını görüyordu. Nix çok güzeldi, çok akıllıydı ve çok... her şeydi. *Aç şu ağzını seni salak,* diye geçirdi içinden. *Söyle ona.*

“Nix,” dedi yumuşakça ama sonrasını nasıl getireceği hakkında en ufak bir fikri yoktu.

“Ne var?” Hâlâ doğu yönüne bakıyordu. Bir grup martı daha üzerlerinden süzülüp arkalarında görünmeyen kıyı çizgisine doğru uçtu.

“Ben de okyanusu görmeyi çok isterdim.”

Nix ona döndü.

Benny, “Okyanusu, batıdaki adaları veya Çürük ve Harabe’nin doğusunda ne varsa onu. Belki başka ülkeleri de. Her ne varsa görmek isterdim. Tüm hayatımı bu tavuk kümesinde geçirmek istemiyorum,” dedi. Bir nefes aldı, doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu. “Sen haklısın. Eğer bu kasabadan çıkamazsak burada öleceğiz. Yani sadece bizi kastetmiyorum; herkesi kastediyorum. Mountainside, Tom ve diğer yetişkinler için İlk Gece bir kurtuluş noktası olmuş. Ama şimdi bizim için...”

Nix tamamladı. “Bir tabut oldu. Yer yok, hava yok, gelecek yok.”

“Evet, aynen.”

İçindeki ses daha fazlasını söylemesi için bağıırıyorsa da Benny’nin ağzından tek kelime dahi çıkmıyordu. Orada öylece oturdu ve yeşil gözleri seyretti. Uzun bir zaman sonra, Nix bir iç çekti ve yüzüne dokundu. Bir hayalet dokunuşu gibi yumuşacıktı.

“İçimizden biri dünyanın en aptal insanı Benny Imura,” dedi. Sonra kalktı ve elini yüzünü yıkamak için içeri gitti.

Düzenleme
Ny.ozlem

BULUTLAR DAĞLARIN ÜSTÜNDEN VADİYİ AŞIP TEPELERİ-
ne gelmiş ve güneşi kapatmıştı. Morgie, Chong ve Nix,
Tom'un bahçedeki mangalda yaptığı mısırları ve hambur-
gerleri yemek için kaldılar. Ama ilk yağmur damlasının
düşmesiyle birlikte, evlerine dağıldılar. Rüzgâr sertleşti ve
Imura kardeşler evin panjurlarını kapayıp sürgüleri çekti-
ler. İşlerini bitirdiklerinde şimşekler aralıksız olarak çakı-
yor, çimenlerin üstünde oluşan garip gölgeler panjurların
kafesinden içeri giriyordu.

"Bu seferki çok sert olacak," dedi Tom, havayı koklaya-
rak.

Antrenman kıyafetlerini değiştirip yıkandılar ve mutfa-
ğa geri döndüler. Altlarına pijama, üstlerine de tişörtlerini
geçirmişlerdi. Hava birden soğumuştı. Tom çay hazırladı
ve içine taze nane yaprakları koydu. Çayla birlikte Nix'in
annesinin yolladığı ballı, bademli kekten yediler.

"Bayan Riley niye bize sık sık kek gönderiyor?" diye sor-
du Benny, üçüncü diliminin ortasına geldiğinde.

Tom anlaşılmasa bir şekilde omuzlarını silkti. "Bana

borçlu hissediyor ve bu, onun için bir ödeme biçimi."

"Sana borcu mu var?"

"Hayır. Bir arkadaşın, bir arkadaşına bir iyiliği dokunduğunda, bunun için karşılık beklemez."

"Ne iyiliği yaptın? Onu Lunapark'tan kurtarmış olmanı mı kastediyorsun?"

"Ne olduğu fark etmez," dedi Tom. "Bu çok uzun zaman önceydi. Ama sanırım, bize bir şeyler yollayınca kendini daha iyi hissediyor."

Benny kafa salladı. Tom'un cevabına karşılık ne demesi gerektiğinden emin değildi. Bir ısırık daha aldı. "Ama gerçekten iyi bir aşçı."

"Çok da iyi bir kadın," dedi Tom.

Benny doğruldu. "Gerçekten mi?" dedi sırtarak.

"O sırtışı yüzünden hemen silsen iyi olur, çünkü Jessie ve ben sadece arkadaşız. O, gerçekten güvendiğim ender insanlardan biri. Ve bu konu burada kapanmıştır."

Benny, elindeki keki bitirene kadar sırtmaya devam etti. Yıldırımlar masadaki bardakları titretecek kadar şiddetli iniyordu.

Tom odadan çıktı ve elinde botları, yağmurluğu ve kılıcıyla geri döndü. Bu sefer tahtadan antrenman kılıcını değil, gerçek olanını almıştı. Onları arka kapının yanına dizdi.

"Bunlar ne için?"

"Sonuncu yıldırım bir yerlere indi sanırım. Kuzey tarafta çitin hemen yanında ağaçlar var."

"Tamam, ama bununla ilgilenmesi gereken görevliler olduğunu biliyorsun."

"Evet, ama her zaman hazırlıklı olmakta fayda var."

Tom otururken, Benny'nin masanın üstüne koyduğu

objeyi fark etti. Vahşi güzel Kayıp Kız'ın resminin olduğu zombi kartıydı bu.

"Ah," dedi Tom.

"Bana ondan bahsedecek misin?"

"Belki. Sen benim soruma cevap verecek misin?"

"Charlie Matthias'la ilgili olanı mı?"

"Evet."

Benny bir iç çekti. "Sanırım."

Tom ayağa kalktı. "İyi geceler çocuk, iyi uykular."

"Hey!"

"Sanırım demek, güvenilir bir cevap değil. Evet ya da hayır."

"Yine Zen zırvalarına başladın."

"Evet," dedi Tom. "Başladım. Şimdi düşün ve bana düzgün bir cevap ver."

"Lilah'la ilgili şeyleri bana anlatırsan istediğin her şeye cevap vereceğim."

"Yanıltmaca, lafı dolandırmaca yok. Direkt cevaplayacaksın."

"Tamam. Ama sen de aynı şekilde dürüst olacaksın."

"Tamam," dedi Tom. "O zaman konuya giriyorum. Pembe Göz Charlie'ye güveniyor musun?"

"Bugün olanlardan sonra pek değil."

"Pek değil, derken?"

"Bilmiyorum gerçekten. Charlie'yi severim... yani se-verdim. Ama bugün beni gerçekten çok korkuttu. Bir dakika için ne olursa olsun benden kartı alacağını düşündüm. Ne gerekiyorsa yapacak gibiydi."

"Sence seni incitir miydi?"

"Kartı almak için mi?"

Tom kafa salladı.

“Bu çok tuhaf bir soru, çünkü alt tarafı bir kart işte. Ne olmuş yani. Onu bulmam bile tamamen şans. O paketi alan Charlie’nin yeğeni Zak de olabilirdi veya Charlie’nin tanımadığı herhangi bir çocuk. Chong veya Morgie de olabilirdi. Veya Nix.”

“Evet, işler bazen garip bir hâl alabiliyor,” dedi Tom.

Çayından bir yudum aldı. “Kartın uçması, kazara mı oldu yoksa almasın diye bilerek mi bıraktın?”

“Onu düşürdüm.”

“Neden? Neden kartı ona göstermedin? Neden ona vermedin?”

“Çünkü o benimdi.”

Tom başını salladı. “Hayır. Charlie almasın diye rüzgârda uçmasına izin verdin. Bu sahip olma duygusuyla ilgili bir şey değil ufaklık, eminim değil. O zaman ne ile ilgili söyle bakalım?”

“Açıklaması zor ama kartı ilk gördüğüm anda, onu tanıdığımı dair tuhaf bir hisse kapıldım. Anlıyor musun?”

“Karanlık ve fırtınalı bir gecedeyiz çocuk. Mistik şeyler kulağa uygun geliyor.” Sanki anlaşılmışlar gibi, bir başka gök gürültüsüyle, dolaptaki tüm tabaklar sallandı ve evin keresteleri gıcırdadı. “Devam et.”

“Bilemiyorum. Sanki onu korumam gerekiyormuş gibi hissettim.”

“Charlie’den mi?”

“Herkesten.”

Tom karta uzandı ve kendine çevirdi. Kızın öfkeli bir görünüşü vardı ve arkasındaki zombi yığına bakılırsa da çok güçlü duruyordu. “O kendini koruyabilirmiş gibi du-

ruyor.”

“Onu tanıdığını söyledin, şimdi senin sıran. Bana Kayıp Kız’ı anlat. Her şeyi anlat.”

“Hoş bir hikâye değil Benny,” dedi Tom. “Kederli ve korkunç bir sürü kötü şeyle dolu.”

Fırtına, evi tekrar tekrar yokladı.

“Senin de söylediğin gibi, böyle şeyler için uygun bir gece.”

“Evet,” dedi Tom, “sanırım öyle.”

Ve hikâyeyi anlattı.

“KAYIP KIZ’I İLK DEFA BEŞ SENE ÖNCE GÖRDÜM. ROB SACCHETTO, bana başından geçenleri anlatmıştı ama ben Harabe’de gördüğüm vahşi kızla, Rob’un kulübede bıraktım dediği küçük kız arasında bir bağlantı kuramadım. Rob sana kulübenin aranmasından bahsetti mi?”

Benny başıyla onayladı.

“Bir aramadan fazlası var. Birincisi, bu kasabayı kuran ilk gruptan ayrılan insanlar tarafından yapıldı. O ekip kulübeye ulaşmayı asla başaramadı ve kimse onların nereye kaybolduklarını bilmiyor. Belki aramaktan vazgeçtiler ve yaşamak için uygun başka bir yer bulup oraya yerleştiler veya daha büyük ihtimalle, başları belaya girdi ve orada öldüler. Tuhaf bir şey... İnsanlar, İlk Gece sadece bir gün sürmüş gibi konuşuyor ama aslında tüm medeniyetin çökmesi haftalar aldı. Çok büyük mücadeleler verildi. En büyük mücadeleyi ordu; küçük olanlarını ise evlerini korumak isteyen aileler veya mahallelerini savunan gruplar verdi. Ama en sonunda, savaşı biz değil, zombiler kazandı.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Korkunun bize hükmedip yön vermesinden bahsediyorum. Bu şekilde asla bir savaş kazanılmaz. Çok uzun zaman önce büyük bir şahsiyet ‘Asıl korkulması gereken korkunun kendisidir’ demiş.

Bu İlk Gece için çok geçerli bir sav. Korku, insanların paniğe kapılmasına ve savunmayı terk etmesine neden oldu. Beraber mücadele etmek yerine, birbirleriyle dalaşırlar. Korku, insanların aslında bir dakika soğukkanlılıkla düşünseler, asla yapmayacakları şeyleri yapmalarına sebep oldu.”

“Ne gibi?”

“Şehirlerin üstüne bomba yağdırmak gibi. Nükleer olanlar ve normal bombalar. Birçok şehir yerle bir edildi. Tüm insanlar, şok dalgasıyla ya da radyasyondan öldü. Evet, bazı zombiler de yok edildi ama bombalar yüzünden ölen yüz binlerce insan, zombi olarak tekrar dirildi. Son haber bültenlerinden birinde, muhabirin çığlıklarla ağlayarak, radyoaktif zombilerin, harabeye dönmüş şehirden nasıl çıktığını anlattığını hatırlıyorum. O insanlar zombilerle herhangi bir fiziksel temas yaşamadan çok önce ölmüşlerdi.” Tom başını salladı. “O bombaların atılmasına neden olan şey de korkuydu.”

“İşte bu, okulda bize anlatmadıkları şeylerden biri.”

“Anlatamazlar,” dedi Tom. “Korku bu kasabada bizi yöneten şey. Dağın etrafındaki diğer kasabalar da öyle. Eğer ülkenin ve dünyanın diğer taraflarında da kasabalar kurulmuşsa eminim onları yöneten de korkudur.”

“Ama herkes de korkuyor değil...”

“Evet, haklısın... Bazı insanlar korkunun onlara hükmetmesine izin vermiyor. Bence her şeyi değiştiren sizin

nesliniz olacak. Benim yaşımda ve benden büyük tüm insanlar korkunun içine hapsedildi ve bundan da asla kurtulamayacaklar. Ama sen ve senin neslin, özellikle İlk Gece'yi hatırlamayacak kadar küçük olanlar... Korku içinde yaşayıp yaşamamayı seçecek olan sizlersiniz."

"Geçen hafta, kasabadaki insanların Harabe'deki hiçbir şeye güvenmediklerini ve her şeyin hastalıklı olduğunu sandıklarını söylediğinde..."

Tom başıyla onayladı.

"O zaman haklıydın. Biz kasabadakiler, California'nın merkezini geri alabiliriz. Los Angeles'ı değil elbette; orası tamamen düştü. Ama yüz binlerce kilometrekare tarlaya sahip olabilir, diğer kasabaların hepsini geri alabiliriz. Harold Simmons'ın yaşadığı o yer gibi. Üç yüz, dört yüz silahlı adamın o kasabayı geri alabileceğini düşünemez misin?"

"O kadar insana bile gerek yok. Halı ceket giymiş elli kişi, orayı tüfeklerle, baltalarla ve kılıçlarla rahatlıkla alabilir. Orası büyük bir yer değil."

"Doğru. Ve buraya bir günlük yürüyüş mesafesinde, yiyemeyeceğimiz kadar çok ürün yetiştirebileceğimiz büyüklükte arazilere sahip bir düzine kasaba daha var. Kimse aç kalmaz."

Benny elinde tuttuğu keke baktı. Herkesin de söylediği gibi Nix ve annesinin fakir olduğunu hatırladı ve içi cız etti. O zaman kekin içine koyduğu malzemeler kendi istihkaklarından kesilmiş olmalıydı. Keki geri bıraktı.

Abisi kollarını masaya koydu ve sessizce, "Sana bir sır vereyim Benny," dedi. "Bu seninle benim paylaştığımız ilk sırrımız olsun, tamam mı?"

Benny başıyla onayladı.

“Jessie ve Nix Riley’nin aç kalmasına asla izin vermem. Alabileceğimiz hâlde masamızda neden her gün et olmadığını sanıyorsun?”

Benny yeniden başını salladı.

“Onların da masasına et geliyor olmasının sebebi bu. Ama Nix bunu bilmiyor ve senin de söylemeyeceğine yemin etmeni istiyorum.”

Benny ‘yemin ederim’ demeye çalıştı ama ağzı kupkuru olmuştu. Ve bir yıldırım, sesini bastırdı. Ama Tom anladı ve anlaşma sağlanmış gibi göz kırptı.

Konuşabilmeyi başardığında Benny, “Anlamıyorum,” dedi. “Kasabada insanların aç kalmasına nasıl müsaade ederler. Yani istihkak sistemi bunun için değil mi? Bunun herkese yiyecek sağlaması gerekmez mi?”

“İster inan, ister inanma, ama İlk Gece’den önce çok daha kötüydü. Yüz binlerce insan evsiz ve açtı.”

“Ne yani? Öylece sokakta mı yaşıyorlardı?” diye güldü Benny.

“Aynen. Tüm aile dışarıda. Ülkedeki tüm şehirlerde bu şekilde yaşayan insanlar vardı. İddiaya girerim ki bunları da okulda öğretmiyorlardır. Bu açıdan, zombilerin istilası çok da bir şey değiştirmedir.”

Benny anlayamıyormuş gibi kafa salladı. “Nix’in günlük tuttuğunu biliyor muydun?”

“Tabii ki.”

“Günlük değil aslında. Zombiler hakkında bulabildiği her bilgiyi topluyor. Mountainside’den ayrılmak gibi bir fikri var.” Benny Tom’a Nix’in Pasifik’teki adaları geri almak ve orada zombi korkusu olmadan yaşamakla ilgili fikirlerini anlattı.

Tom her kelimesini dikkatlice dinledi ve onaylar biçiminde kafasını salladı. "Tanrım ne akıllı kız. Ona çıkma teklif etmeyi düşünmüyor musun?"

"Sakin o konulara girme, Tom."

"Tamam," dedi Tom. Çayını yudumladı. "Nix'in fikrine gelince, bir şeyleri değiştirebilecek olanlar sizlersiniz demem, boşa değilmiş. Bizim çok azımız bir şeyleri değiştirmeye ve insanları korkularından kurtarmaya çalıştı. Üzücü ki, çok şanslı değildik. Geçen yıllar boyunca Mountainside bir yapıya kavuştu ve korkulardan daha güçlü olan tek şey, alışkanlıklar oldu. İnsan bir kere bir rutine girdi mi, onu bu durumdan çıkarmak dünyanın en zor işidir. İnsanlar kendi düzenlerini savunurlar. Hayatın bu şekilde daha basit, daha az stresli ve öngörülebilir olduğunu söylerler. Hatta bazıları için bu nostaljik bir duruma bile dönüşür ve onu mitleştirirler. Eski Batı'da yaşıyormuşuz da Kızılderililer yerine zombiler varmış gibi."

"Bu çok aptalca," dedi Benny.

"Bu çok korkutucu," diye düzeltti Tom, "ama güvenli. En azından onlar öyle düşünüyor. Bu onlarda, kendi dünyalarını tüm boyutlarıyla biliyor oldukları hissi yaratıyor. Siz çocukların konuşmaları dışında, eskiden dünyanın nasıl olduğuyla ilgili birinden bir söz dahi duyamazsın. İnsanlar birbirlerine nereli olduklarını bile sormuyorlar. Yani, bunu bir şekilde biliyorlar. Etrafına bakarsan Mountainside'in dünyanın bir küçük kopyası olduğunu görürsün. Doktor Gurijala, Kuzey Hindistan'da doğmuş. Yaşlı Sanchez buraya Meksika Oaxaca'dan gelmiş. Mekong Kardeşler Vietnamlı. Chong Çinli. Bizim babamız Japon'du. Ama kasabadaki konuşmalara bakacak olsan hepimiz Mountainsideliyiz. O

kadar. Dünyanın geri kalanı artık yok. Neden, biliyor musun?”

“Sanırım, evet,” dedi Benny. “Eğer nereli olduklarından konuşmaya başlarsa olanlar ve tabii arkalarında bıraktıkları hakkında da konuşmak zorunda kalacaklar.”

“Haklısın. Korkular kederle beslenir.” Tom avucunun içiyle yüzünü ovuşturdu.

“Peki, ödül avcıları nasıl iş yapıyor? İnsanlar bunun için dışarıdaki dünyaları ile ilgili bir tarif vermek zorunda değiller mi?”

Tom başıyla onayladı. “Bu doğru. Arada sırada yüze ye çıkan kültürel bir tuhaflık bu. Ama kapanış yapıldıktan sonra, müşteriler eski kabuklarına dönüyorlar. Eskiden müşterim olan çoğu insan, dışarıda karşılaştığımızda, tanışıyor olduğumuzu gösteren bir baş işaretinden öte benimle muhatap olmaz. Ya onlar için yapmış olduğum hizmeti düşünmemek için beni görmezden gelirler ya da sanki zihinlerinde bir kapı kapanmış gibi olanları gerçekten unuturlar. Benimle, onlar için yapmış olduğum iş hakkında konuşabilen insan sayısı bir elin parmaklarını geçmez.” Bir süre durdu. “Jessie Riley de onlardan biri.”

Benny’nin çay kupası dudaklarına bir santim kala havada asılı kaldı. “Ne? Nix’in annesi senin müşterin miydi?”

“Evet. Yıllar önce.”

“Ama... Ama Nix sadece kendisi ve annesi olduklarını söylüyor.”

“Bugün için doğru, elbette. Ama herkesin bir yerlerde ailesi var Benny. Nix’in babası ve iki abisi vardı.”

“İlk Gece’den önce mi?”

“Evet.”

“Tanrım! Nix bunu biliyor mu?”

“Bunu bilmiyorum. Eğer Jessie ona anlattıysa o zaman ya arkadaşlarına bir şey söylememeyi tercih etti ya da diğer herkes gibi o da onları unuttu.”

Benny başını iki yana salladı. “Nix bana söylerdi.”

“Emin misin?”

“Bana söylemiş olurdu. Özellikle de ona anlattıklarım-
dan sonra...”

Benny’nin sesi kısıldı. Tom başını salladı. “Ona Harabe’ye yaptığımız geziyi anlattın mı?”

“Evet.”

“Sana ne anlatacağı ona kalmış. Ama seninle paylaşacak olduklarım gizli. Aile işinin bir parçası. Ona bunları anlata-
tamazsın.”

“Ama...”

“Müşterilerin gizliliğini asla bozmayız. Bu konuda bir söz vermelisin.”

Benny çayını içerken bunun üstüne düşündü. Bu konuda ona katılmak istemiyordu ve neden olamayacağına dair de aklına hiçbir neden gelmiyordu.

“Tamam,” dedi en sonunda.

“Güzel. Şimdi senin duymak istediğin konuya geldik, çünkü Nix’in ailesinin hikâyesi Kayıp Kız’inkine bağlı.”

“Bir dakika!” dedi Benny. “Ressamın bana anlattığı hikâyede, bebeği olan bir kadın vardı. Yoksa o bebek Nix mi?”

Tom arkasına yaslandı ve başını yana doğru eğdi. “İlk Gece ne kadar zaman önceydi?”

“Neredeyse on dört yıl önce ve... ah doğru ya. Nix, birkaç ay içerisinde on beşine basacak, o bebek olamaz.”

“Benim küçük kardeşim bir matematik dehası.”

“Özür dilerim.”

“Bir bağlantı var. Ama kan bağı veya aile bağı değil,” dedi Tom. “Ben Jessie Riley için kapatma işi yapacaktım. Rob, Mike Riley’nin ve çocukların erozyon portrelerini yaptı. Jessie, evden kaçarken kapıyı çarpıp çıkmış olduğunu söylemişti. Zombilerin çok azı kapı kolunu çevirebilir. Birçoğu da pencereden çıkma becerisine sahip değildir. Dolayısıyla eğer kapıyı sonrasında başka biri açmadıysa büyük ihtimalle hâlâ orada olmaları gerekirdi.”

“Bu ne kadar zaman önce oldu?”

“Yaklaşık beş yıl önce. Seni ilk defa Fan ve Randy Kirsch’in yanına bıraktığım zamanı hatırlıyor musun? Pazar günü çıkmıştım ve hatırladığım kadarıyla kuzeydoğuya yönelmiştim. O zamanlar etrafta çok daha fazla zombi dolanıyordu. Ve Mountainside’dan ne kadar uzaklaşsam sayıları da o derece artıyordu. Çoğu tek başına geziniyor ve hareket eden her şeyi takip etmeye çalışıyorlardı. Ge-yik, tavşan veya her ne olursa. Grup hâlinde dolaşanlar da vardı. Gördüğüm en büyük grup, elli zombiden oluşan ve bir kavşağın ortasında dikilmiş duran bir gruptu. Büyük ihtimalle farklı yollardan gelip kavşakta karşılaşmışlar ve nereye gideceklerini bilemeden orada kalmışlardı. Kulağa çok tuhaf geliyor, değil mi? Avlayacakları bir şey veya onların ilgisini çeken bir hareket olmazsa öylece kalıveriyorlar.”

“Peki, göçebeler nasıl oluyor?”

“İyi soru ama iyi bir cevabım yok. Onlar farklı. Göçebeler sürekli yürür ve bildiğim kadarıyla da hiç durmazlar. Ama onlar çok nadirdir. Belki birkaç binde bir.”

“Ben tüm zombilerin aynı olduğunu sanıyordum,” dedi

Benny.

"Hiçbir şey aynı kalmaz. Her zaman bazı farklar, bazı değişimler ortaya çıkar."

"Zombilerin evrimi gibi bir şey mi?" diye dalga geçti Benny ama Tom omuz silkti.

"Belki de. Bilemiyoruz."

"Nasıl olur da bilemeyiz?"

"Benny... Birilerinin zombiler üstüne bilimsel bir çalışma yaptığını mı sanıyorsun? Gerçekçi ol. Bunu kim yapabilir? Nasıl yapsınlar? Bence de yapmalılar ama söylediğim gibi, insanlar çitin ilerisinde olanlarla ilgili devamlı bir merak içinde değiller. Zombilerin arasındaki farklarla ilgili bilgiyi sadece Harabe'ye çıkan insanlardan edinebilirsin. Ödül avcılarından, istasyon keşişlerinden ya da kasabadan kasabaya gezinip duran tüccarlardan. Veya Harabe'de yaşayan diğer insanlardan."

"Harabe'de yaşayan mı?"

"Harabe'de yalnız başına yaşayan ve topluma katılmak yerine, zombilerle yaşama riskini göğüsleyen insanlar var."

"Neden?"

"Anlatması zor. Yani nasıl söylesem, onlar senin bildiğin tipte insanlar değil. Her birinin başka başka nedenleri var. Bazılarını tanıyorum ve onlarla arkadaşlığım var. Ama bazıları diğer insanlarla en ufak bir bağlantı bile kurmak istemez." Burnundan soluk verdi. "Bildiğim birkaçı da çok kötü. Elimde silah olmadan elli metre yakınlarına dahi yaklaşmam."

"Neden?"

"Çünkü gördükleri herkesi vuruyorlar. İnsan olsun zombi olsun ayırmadan. Bir bölge belirleyip orayı kendi-

leri için cennetten bir köşe ya da cehennemin bir versiyonu olarak kabul ediyor ve orayı hayatları pahasına korumaya çalışıyorlar.”

“Peki, böyle bir bölgenin varlığını nasıl anlayabilirsin?”

“Güzel bir soru. Genelde sınırları işaretlidir veya kabile bölgesi gibi kazıklarla çevrili olur. İlerdeki bir tepede, yaşadıkları yeri kazıklara geçirilmiş kafataslarıyla çevrelemiş bir aile biliyorum.”

“İnsan kafası mı, yoksa zombi kafası mı?”

“Kargalar parçalamış olduğu için bunu söylemek zor. Ama sadece zombileri öldürüyor oldukları konusunda bahse girmezdim.”

“Kayıp Kız da mı bu şekilde yaşıyor?”

Tom direkt olarak cevap vermedi, onun yerine anlattığı hikâyeye geri döndü.

“Ben ilerlemeye devam ettim. Jessie’nin benim için işaretlediği eski bir haritayı takip ediyordum. Üçüncü günün sonuna doğru, Rileylerin yaşadığı kasabaya geldim. İlk Gece ve sonrasında yaşananlar kasabayı çok feci vurmuştu. Eyaletler arası kara yolunun da geçtiği büyük yol, pas tutmuş arabalarla tıkanmıştı. Zombiler, kaçmaya çalışan insanlar tarafından ezilmişlerdi. O kadar zaman sonra bile, zombilerden kaçmaya çalışırken yoldan çıkan ve diğer arabalarla çarpışan araçların yol izleri fark edilebiliyordu. Bana kalırsa birkaç kaza yüzünden yol tamamen tıkanmış, insanlar da orada mahsur kalınca zombiler saldırmıştı. Çok ilginçtir ki, bazı zombilerin camları taşlarla kırdığına dair belirgin izler vardı.”

“Ne yani, zombiler alet mi kullanmış?”

“Kulağa tuhaf geliyor değil mi? Ama birkaç defa gör-

müştüm. Bu da neden tamamen çürümedikleri gibi açıklayamadığım başka bir gizem.” Tom bir dilim kek aldı, bir lokma ısırды ve düşünceli bir şekilde çiğnedi. “Orada asker araçları da vardı. Ve buna bakılacak olursa çok büyük bir çarpışma olmuş olduğunu söyleyebilirim. Her yer ağır kalibre silahlarla, roketlerle ve el bombalarıyla yerle bir edilmişti. Buna rağmen yalnızca birkaç ceset kalmıştı. Elbette zombiler tekrar canlanmış olmalı. İşte bu yüzden savaşı kazanamadık. Yetkililer, zombilerin sadece motor korteksi veya beyin kökleri zarar gördüğünde öldüklerini anlayana kadar, birçok çarpışma sadece vücutları zarar gören zombiler tarafından kazanılmıştı bile.

Bu şekilde birkaç çarpışma gördüm. Makineli tüfekli askerler, kurşunlarını yaşayan ölülerin üstüne boşaltıyor ama kopan kollarına ve ayaklarına rağmen zombiler hâlâ yürümeye ya da yerde sürünerek ilerlemeye devam ediyordu. Askerler her seferinde birkaç düzine zombiyi indiriyorlardı ama zombiler her seferinde yeniden kalkıp daha da yaklaşıyordu. Yani bu şekilde kaybettik... Ortalıkta ölmüş insanlardan ya da kafasından vurulan zombilerden kalmış kemikler vardı.”

“Peki, yürüyenler?” diye sordu Benny, sürekli hareket eden zombileri kastederek.

“Çoğu kasabadan kurtulanları takip etmiş olmalı. Ama kasabada hâlâ bir sürü zombi vardı. Sokaklarda yürürken dükkânların ve evlerin içinde dikilenleri görebiliyordum. Boş bir havuza düşüp tekrar geri çıkamayan yirmi tane zombi saymıştım. Arabaların içinde kalmış zombiler de vardı. Birkaç tanesi beni fark edip camları yumrukladı ama oradan çok hızlı geçtiğim için diğerlerinin ilgisini çek-

medim. En kötüsü de araba tekerlerinin altında kalanlardı. Bacakları ve kalçaları dağılmış ama belden yukarısı sağlam hâlde oracıkta kalakalmışlardı.”

“Tanrım...” dedi Benny. “Rileyleri bulabildin mi peki?”

“Elbette. Tıpkı Jessie’nin söylediği gibi evin içinde kısıp kalmışlar. Bir çift köpekleri varmış. İkisi de Alman kurdu. Bu yüzden oturma odasında korkunç bir kavganın izleri vardı. Rileyler köpeklere saldırmış olmalı ve köpekler de onlara. Her taraflarında eski ısırıkların izleri vardı. Babanın elleri yoktu ve büyük oğlan Danny’nin boğazı neredeyse kopacaktı. Ama...” Gerisini getiremedi. “Bu tür zararlar yüzünden çok güçsüzlerdi. Onları kolayca bağlayıp susturdum. Yirmi dakikada işimi bitirmiştim.”

“Nix’in annesinden mektup da var mıydı?”

“Evet. Uzun bir mektup yazmıştı. Çok...” Tom durdu ve başını salladı. “Jessie kocasını ve çocuklarını gerçekten çok seviyormuş. Mektubu okuması gerçekten zor olmuştu. Bitirdiğimde, bir daha asla ama asla böyle bir şey yapamayacağımı düşünmüştüm.”

“Ama hâlâ yapıyorsun.”

“Evet yapıyorum.”

“Bundan hoşlanıyor musun?”

Tom’un yüzü çarpıldı. “Hoşlanmak mı? Sadece bir psikopat benim yaptığım işten hoşlanabilir.”

“O hâlde neden yapıyorsun?”

“Çünkü yapılması gerekiyor. Birilerinin yapması gerekiyor. Eğer ben yapmazsam, bu işe hiç merhamet katmayan insanlar yapacak. Bunu sen de gördün. Ve ben başkalarını da gördüm. Çok daha kötülerini.”

Çok büyük bir şimşek çaktı ve onu korkunç bir gök gü-

rültüsü takip etti. Benny yerinden zıpladı. "Bu seferki kesin bir yıldırım, hem de yakınlarda bir yere düştü."

"Gitmen gerekiyor mu?"

"Hayır," dedi Tom masaya dönerek. "Çağırılmadığım sürece gerek yok. Nerede kalmıştık?"

"Rileylerin evindeki işini bitirmiştin."

"Evet. Yapabildiğim ölçüde hızlı bir şekilde kasabadan ayrıldım. Gerçekten çok üzgündüm. İşleri yoluna koyabilmek ve hayatımız hakkında bazı kararlar verebilmek için zamana ihtiyacım vardı. Farklı bir yoldan dönmeye çalıştım. Daha az zombi olacağı için yüksek yerlerden ilerlemeye çalışıyordum."

"Nasıl yani?"

"Yerçekimiyle ilgili. Zombiler avlarını takip etmedikleri sürece, en az çaba gerektiren yolda ilerlerler. Bildiğin gibi, iyi yürüyemiyorlar. Daha çok sürünüyor gibiler. Yani sürekli tökezleyip bir sonraki adımda yeniden denge sağlıyormuş gibi. Ve yerde bir eğim varsa doğal olarak onu izliyorlar. Bu yüzden vadilerde ve alçak düzlüklerde daha dikkatli olunmalı. Bu tür yerlerde zombilerle karşılaşma ihtimalin, yüksek yerlere oranla on kat daha fazladır. Dolayısıyla ben de iyice yukarılara tırmandım. Neredeyse kar çizgisine kadar gelmiştim. Bir gece eski bir kulübede, bir sonraki gece de on sekiz tekerli bir kamyonda uyudum. Kamyon mikrodalga fırın yüklüydü. Yağmacılar kutuları parçalamıştı. Yollara dağılmış bir sürü fırın vardı. Bu kesinlikle insanların işi, çünkü zombiler bu tür şeylerle ilgilenmezler."

"Mikrodalga fırın ne demek?"

"Elektrikle çalışan bir tür fırın. İnsanlar elektrikle ilgi-

li saçma batıl inançlarını yenebilirlerse senin de bir gün kullanabilmeni umuyorum. Şimdi burayı iyi dinle, çünkü hikâye burada yön değiştiriyor.”

İkisi de masaya doğru eğildi. Dirsekleri masanın üstünde, çay kupalarını avuçlarında tutuyorlardı.

“O sabah, kamyonundan ayrıldıktan sonra yolun ortasında ölü bir zombi gördüm. Bu çok şaşırtıcı değil elbette. Ama öldürülme biçimi ilgimi çekmişti. Birisi arkadan yanaşıp dizlerinden birinin arkasına ve diğer bacağının da ayak bileğine birer kesik atmış. Acemice ama etkili kesikler. Tendonlarını yırtıp zombiyi düşürmüştü. Ve düşünce de bıçağını, kafatasının arkasından saplamış. Dediğim gibi çok incelikli değil ama zekice. Bir saat sonra aynından bir tane daha buldum. Ve sonra bir tane daha. Günün sonuna doğru aynı şekilde öldürülen on sekiz zombi saymıştım. Bazıları haftalar önce öldürülmüştü ama bazıları da çok yeniydi. Ama yöntem hep aynı. Tendonları arkadan kesilmiş ve kafataslarına bıçak saplanmıştı. Aynı şekilde öldürülmüş beş altı zombi daha görünce, bunun bir zombi avcısının işi olduğuna kanaat getirdim. Harabe’de çalışan herkes, yani devamlı olarak öldüren herkes, kendine has bir tarz geliştirir. Kendileri için en uygun olan işi en kolay ve en risksiz biçimde yapabilecekleri bir yöntem bulup buna sadık kalırlar. Sonuçta zombiler, avcılarının nasıl çalıştığını öğrenip bunun için taktik geliştirecek değiller ya.”

“Eee, peki kim yapmış bunları?”

“İ-h,” dedi Tom, “esas sorman gereken soruyu atlıyorsun bence?”

“Nedir o?”

“Bir düşün bakalım.”

Benny düşündü ve buldu. “Bir dakika... Az önce yükseklerde zombi olmayacağını söylemiştin. Ama şimdi bir sürü zombi leşi gördüğünü söylüyorsun. O kadar zombi oraya nasıl gelmiş olabilir?”

“Evet. Benim de gün boyu merak ettiğim bu olmuştu. İlk başta oraya kadar çıkmış bir topluluk olabileceğini düşündüm. Eğer durum buysa ciddi bir tehlikeyle karşı karşıya olabilirdim. Ama sonra bir şey fark ettim: Bu avcının öldürmüş olduğu tüm zombiler birbirine çok benzer tipteydiler. Bir kere hepsi erkekti ve otuzlu yaşların üzerindeydiler. Hepsi de iriydi. Yani kurumuş bir zombinin olabileceği kadar iri.”

“Takım gibi bir şey miydiler? Veya ordudan bir grup asker?”

“İyi tahmin, ama hayır, çocuk. Yakın zamanda öldürülmüş olanlara bakıp izlerini aşağı düzlüklere kadar takip ettim. Bir tanesini bir çiftlikte buldum, diğer bir tanesini de benzinlikte. Sonra tekrar tepeye çıktım ve henüz yeni öldürülmüş bir tane daha gördüm. Her taraf kan revan içindeydi.”

“Kan mı?” dedi Benny. “Zombilerin kanı akmaz ki.”

“Evet, akmaz. Peki, sence bu nasıl olmuş olabilir?”

“Öldürülmüş bir insan mıydı?”

“Ölmüş bir insandı diyelim. Öldürülmek göreceli bir kavram.”

“Bununla nereye varmaya çalıştığını anlamıyorum? Bunlar Kayıp Kız’ın öldürdükleri insanlar, değil mi? Hikâyenin içinde yatan sürpriz bu değil mi?”

“Bir yere varmaya çalıştığım yok. Sana ondan bahsetmemi istedin. Yapmaya çalıştığım şey de bu küçük kardeşim.

Sürpriz filan yok. Sana bunları nasıl anladığımı anlatmaya çalışıyorum. Kanıtlara dayanarak.” Tom gülümsedi. “Hatırlarsan, İlk Gece’den önce polis akademisine gidiyordum. Polis olmaya çalışıyordum. Sokaklarda hiç çalışmadım ama soruşturma yapmanın ve psikolojik profil çıkarmanın esasları hakkında bir şeyler öğrenmiştim. O gece yattığımda, verileri gözden geçirdim ve bazı çıkarımlar yapmaya çalıştım. Varsayım değil, dikkatini çekerim. Bu ikisinin farkını biliyor musun?”

“Biri kanıtlara dayanır, diğeri tahminlere,” dedi Benny.

“Tamam, öyleyse elimizdekilerden birkaç çıkarım yap bakalım.”

“Bunları yapanın Kayıp Kız olduğu dışında mı?”

“Bu bir tahmin, çünkü onun hikâyesini anlattığımı zaten biliyorsun.”

“Tamam. O hâlde öldürdüğü zombiyi tarif et. Yani insan olanı demek istiyorum.”

“Diğer ölü zombiler kadar iri değildi ama güçlü kuvvetli bir tipe benziyordu.”

“Çiftçi filan mıydı?”

“Hayır. Taşındığı silahlardan ve aletlerden anladığım kadarıyla bir ödül avcısıydı.”

Benny arkasına yaslandı ve bir süre düşündü. Tom da düşünmesine izin verdi. Düşündükçe, daha nahoş ihtimaler geliyordu aklına.

“Kayıp Kız o zamanlar on, on bir yaşlarındaydı, değil mi?”

“Evet, yaklaşık o yaşlardaydı.”

“Ve sadece erkekleri öldürmüş öyle mi?”

“Evet,” dedi Tom. Artık gülümsemiyordu.

“Birbirine benzer tipler.”

“Evet.”

Benny, bir süre Tom’un karanlık gözlerine baktı. Gök gürültüleri duvarları dövüyordu.

“Tanrım,” diye sızlandı Benny, “ona ne yapmışlar?”

Ama cevabı zaten biliyordu ve bunu biliyor olmak canını yakmıştı. Tom’un Lunapark’ta yapılan çukur dövüşleri hakkında söylediklerini düşündü. Küçük bir kızın çukurun içinde tek başına, elinde sadece bir bıçak veya sopa olduğu hâlde, üzerine doğru gelen gri elleri hayal etmeye çalıştı. Oradan kurtulmuş olsa bile, zihninde derin izler bırakmış olmalıydı. Benny ve Tom bir süre sessizce oturup fırtınanın kasabayı dövüşünü dinlediler.

“Hikâyenin gerisi de var,” dedi Tom, “hem de çok daha fazlası.”

Ama asla anlatmayacaktı. Bu gece değil en azından. Birkaç saniye sonra, panjurların kapalı oluşuna rağmen, mutfak alışılmadık bir şekilde uzun ve parlak, bembeyaz bir ışıkla aydınlandı. Hemen arkasından gök öyle bir gürüldedi ki bu, Benny’nin şimdiye dek duyduğu en yüksek sestti.

Sonra çığlıklar başladı.

25

BENNY DAHA SANDALYEDEN KALKAMADAN, TOM KALKMIŞ, arka kapıyı açmıştı bile.

“Bu da neydi?” diye sordu Benny.

Tom cevap vermedi. Rüzgâr güçlü bir biçimde kapıdan içeri doluyordu ve Tom’u bir adım geri sürükledi. Fırtınanın kükreyişlerine rağmen, insanların bağırışları duyuluyordu. Sonra çığlıklar arttı ve bir silah sesi duyuldu. İlkini diğer silah sesleri takip etti.

“Burada kal, kapıyı da kapat ve sürgüle!” dedi Tom.

“Ben de seninle gelmek istiyorum!”

“Hayır!” diye gürledi. Yağmurluğunu alıp üstüne geçirdi. Kılıcını omzuna astı ve çıplak ayakla karanlığa karıştı. Benny arka verandaya çıktı ama Tom çoktan gitmişti. Sanki rüzgâr ve yağmur onu yutmuştu. Beş saniye içerisinde donuna kadar ıslandı. Art arda çakan şimşeklerin her birini korkunç birer gök gürültüsü izliyordu. Benny, İlk Gece’deki savaşların da bunun gibi olmuş olabileceğini düşündü. Karanlık, çığlıklar ve ağır silahların ısıltılı patlayışları. Eve döndü; kapıyı kapattı.

Kilitler çok iyi durumdaydı ama Benny, Tom'un yanına anahtarını almadığını fark etti. Abisi, yağmurluğunun altına giydiği tişört ve pijama altından başka bir şey alamamıştı. Yanında silahı bile yoktu.

Benny kapının yanında duran kare biçiminde kesilmiş ağır meşe odununa baktı. Kapı çerçevesinin iki yanında da demirden yuvalar monte edilmişti. İstenirse meşe sürgü bunların üstüne yerleştiriliyor ve giriş tamamen bloke edilmiş oluyordu. Benny, bunları yıllar önce inşa ederken Tom'u izlemişti. Demir yuvaları, duvarın içinden geçirip evin duvarının dışından çelik plakalara tutturmuştu.

"Bunu geçmek isteyen birinin tüm duvarı yıkması gerekir," demişti Tom.

Benny sürgüyü kaldırdı ve tırtı. Çok ağır ve sağlamdı. Yirmi zombi bile onu kıramazdı. Bir ucunu yuvalardan birine yerleştirip kapının üstünden diğerine doğru kaydırmaya çalıştı.

Tom, elinde kılıçtan başka bir şey olmadığı hâlde dışarıdaydı. Ayakkabısız, silahsız, ışıksız. Eğer bir ağaç devrilip çitlerde bir delik açıtıysa kim bilir kaç zombi içeri girmişti.

Daha çok silah sesi gelmeye başladı. Yaylın ateşi gibiydi. Birileri bağıırıyordu ama Benny kelimeleri seçemiyordu. Yağmurun sesi çok yoğundu.

Kararsızlıkla dudaklarını ısırıldı.

Tom ona kapıyı sürgülemesini tembih etmişti. Kapı zaten kilitliydi. Zombiler de kilitleri açamazdı. Tüm panjurlar kapalıydı ve ön kapı da en az bunun kadar sağlam durumdaydı.

Peki ya Tom?

Eğer kasabada çok büyük çapta bir çarpışma olursa Tom

sığınmak için eve girmek isteyebilirdi –ki böyle bir durumda saniyelerin bile önemi olurdu.

Benny'nin arka kapıya gelip de ağır sürgüyü kaldırıp, kilitleri açması ne kadar sürerdi? Sekiz saniye, belki de on. Fazla uzundu.

Sürgüyü tekrar indirdi ve duvara yasladı.

Tom'un tüm silahları kilitliydi ve anahtarı da boynuna asılıydı. Eğer gidip kilidi kırar da sonra hiçbir acil durum ortaya çıkmazsa Tom onu çok fena haşlardı.

Diğer taraftan...

Kararsız bir hâlde, ne yapacağını şaşırılmış bir durumdaydı.

Bu esnada dışarıdaki duvara bir cisim çarptı. Sert ve sivri bir şey. Yağmur değildi. Dinledi ve sesi tekrar tekrar hatırlamaya çalıştı. Tom'la birlikte Harabe'de dinledikleri gibi ortalığı dinlemeye çalışıyordu. *Bahçedeki meşeden düşen bir kozalak olabilir mi*, diye düşündü. Hayır, onların daha farklı ve hafif bir sesi oluyordu. Ama bu her neyse çok daha hızlı ve güçlü bir şekilde çarpmıştı.

Kurşun?

Evet, şimdi bir kurşun olduğuna neredeyse emindi.

Emekleme pozisyonunda eğildi ve kulağını mutfak penceresinin köşesine dayadı. Çıglıklar ve silah sesleri birbirine karışıyordu. Sonra arka verandada ayak sesleri işitti. Bir saniye sonra da kapının kolu döndü. Benny döndü ve pencereden bakıp gelen kişiyi görmeye çalıştı. Ama tek görebildiği dışarıdaki parıldayan şeydi.

Yağmurluk.

Dışarıdaki kapı kolunu tekrar tekrar döndürdü.

Tom!

Benny ayağa fırladı ve hızla kilitleri açmaya çalıştı. Bir yandan sürgüleri açıyor bir yandan da “Tanrım... Umarım başına bir şey gelmemiştir!” diye dua ediyordu. En sonunda tüm kilitleri çevirip kapıyı ardına kadar açiverdi.

Tom içeri süzüldü. Başı eğikti. Parçalanmış yağmurluğu üzerinden sarkıyor, koyu saçlarından yağmur damlaları süzülüyordu.

Benny geri çekildi.

Ona bir şey olup olmadığını görmek için dikkatle yüzüne baktı ve olduğu yere çakılı kaldı.

Bu Tom değildi.

Bu erozyon ressamı, Rob Sacchetto’ydu.

Ve bir zombi olmuştu.

YARATIK BEYAZ YÜZÜNÜ BENNY'YE DOĞRU KALDIRDI VE AĞZINI açtı. Kırık dişinden süzülen kanlar yağmurluğunun üstüne damlıyordu.

“Bay Sacchetto!”

Zombi, kemik beyazı ellerini kaldırarak ona doğru yamuk bir adım attı. Parmakları, sanki tüm eklemlerinden kırılmış gibi, garip bir biçimdeydi. Benny olduğu yerde donakalmıştı. Bu hastalık annesini ondan aldığından beri, tanıdığı birinin zombi hâlini daha önce hiç görmemişti. O, Nix ve Chong, bunun hakkında konuşmuş, nasıl olabileceğini merak etmiş ve hatta birbirleriyle bu konuda şakalaşmışlardı. Ama bu durum, bu dünyada yaşayan onlar için bile oldukça gerçek dışıydı. Zombiler dışarıda bir yerlerde; gerçek dünya ise burada, bu kasabadaydı. Ve şimdi, derinlerde bir yerde bir anlık bir uyanışla, Benny de diğer herkes gibi dünyanın gerçekliğinden kopmuş olduklarını fark etti. Akrabaları susturulmuş insanlarla konuşmuş olmasına ve her gün yüz yüze geldiği, hiçbir şekilde yadsınamaz kanıtların varlığına rağmen, zombilerle insanlar arasında

hiçbir zaman direkt bir bağ kurmamış olduğunu fark etti. Harabe'ye yapmış olduğu gezi esnasında bile tam olarak yapmamıştı bu ayrımı. Ama şimdi, bu insan, zombi olarak kendisine doğru yaklaşıyorken, bu korkunç gerçeğe karşı karşıya kalıvermişti.

Dehşet dolu saniyeler boyunca, olduğu yere bu farkındalıkla mihlanmıştı âdeta. Yaratığın gözleri onunkilerle buluştu. Bir an için Sacchetto'nun gözlerinde de ufacık da olsa onu tanımış olduğunu gösteren bir ifade gördüğüne ve o ufacık şeyin, şimdi dönüşmüş olduğu şeyden duyduğu panik durumuyla ona baktığına yemin edebilirdi.

"Bay Sacchetto," dedi tekrar. Bu sefer sesi o kadar çatlak çıkmıştı ki, neredeyse kırılacaktı.

Zombinin ağzı kıpırdadı. Kelimeler oluşturmaya çalışıyor gibiydi. Tüm akıl dışılığına rağmen, Benny ressamın hâlâ oralarda bir yerde olmasını ümit etti. Canavara dönüşmemek için tarif edilemez bir biçimde kendisiyle mücadele ediyor olacağını düşündü. Ama ölünün boğazından çıkabilen tek şey, asla anlaşılamaz ve dindirilemez bir açıklıktan başka bir anlamı olmayan sessiz bir inilti oldu.

Artık insan kabuğundan başka bir şey taşımadığını ve onu insan yapan şeyin gitmiş olduğunu görmek Benny'nin kalbini kırmıştı. Bu gerçeği tutmaya devam ederse kafasının patlayacağını hissediyordu.

Zombi, Benny'ye doğru bir adım daha attı. Kırık parmakları ona uzanmıştı. Ama Benny hâlâ yerinden kıpırdamıyordu. Sanki yağmurdan ıslanmış zemine kök salmıştı. Zombinin soğuk parmaklarının ucu çenesine temas edinceye kadar kendisine gelememi.

Ve o dokunuşla birlikte bir bağırta kopardı.

Sesinde korku ve öfke bir aradaydı. Korku, ölümün ona ulaşmış olmasından dolayıldı. Öfke ise bir arkadaşını, tanıdığı bir insanı ondan almış olduğu içindi.

Onu yakalamaya çalışan ellerden kaçmak için geri geri yürüdü. Sırtı, orta odaya açılan kapının kenarına çarpana kadar ayaklarını yerde kaydırarak geriledi. Çarpmanın etkisiyle bir anda hareketlendi ve dönerek oturma odasından içeri atıldı. Ayağına çarpan sehpayı tutup arkasına doğru fırlattı. Zombinin kaval kemiklerinden çıkan sese aldırış bile etmedi. Yaratık düşmüştü ve Benny, dizleriyle dirseklerini sert bir şekilde yere vurduğunu duydu. Ama canının yandığına dair hiçbir emare göstermemişti. Böyle insani bir tepki vermemişti.

Benny odayı geçti ve antrenman takımlarının bulunduğu çantaya doğru atıldı. En iyi ekipmanlar mutfakta kalmıştı. Bıçaklar, çekiçler ve alet çantaları. Odada ise sadece tahta kılıçlar vardı. Kumaş çantayı çekti. Parmakları acele mice fermuarı açmaya çalışıyordu. Yarıya kadar açmıştı ki, elini fermuara kısırdı. Acıya aldırmadan bir lanet okudu. Çantayı açtı ve Sacchetto içeri giriyorken, elini içine daldırdı. Ön kapıya hızlı bir bakış attı. Kilitliydi ve yaratık ona ulaşmadan kilitleri açmasının imkânsız olacağını biliyordu. Tom için korktuğu şeyin tersi başına gelmişti.

Zombinin parmakları tekrar uzandı ama Benny çantayla birlikte kendini kanepeye doğru attı. Tahta kılıçlar etrafa dağıldı. Zombi ona doğru eğildiği esnada içlerinden birini kapıp dizlerinin üstünde savurmaya başladı.

Kılıcın ucunu zombinin göğsüne saplamaya çalıştı. Korkuyla tüm gücünü kullanmıştı ve etkisi beklediğinden çok daha sert oldu. Çarpmanın etkisiyle oluşan şok dalgası ge-

risin geriye kollarına döndü. Neredeyse kılıcı düşürüyordu.

Zombinin tırnağı yüzünü sıyırdı. Yanağında oluşan çizgi, kulağından burnuna kadar hissetti. Ellerini kılıcın üstünde kaydırды ve onu asker gibi, kılıcı tutan iki elinin arasında boşluk bırakarak tuttu. Zombiyi omzundan ittiriyordu. Sacchetto beklediğinden daha güçlüydü. Onun çok yakın bir zamanda dönüşmüş olabileceğini fark etti. Ya fırtına esnasında ya da hemen öncesinde. Henüz bozunmamış ve kaslarını kaybetmemişti. Belki aklını da tamamen yitirmemişti. Belki bu yüzden kapının tokmağını çevirebilmişti. Tom'un dediklerini hatırladı.

'Çok az zombi kapı tokmağını çevirebilir ve çoğunun pencereden dışarı çıkmaya yetecek becerisi yoktur.' Çok azı yapabilir demekti bu. Hiçbirisi yapamaz demek değildi. Belki de yeni ölmüş olanlar yapabilirdi.

Bunu fark etmesi konuya biraz netlik kazandırdı ama onu azıcık da olsa rahatlatmadı. Çünkü bu Sacchetto'nun daha da tehlikeli olduğu anlamına geliyordu. Zihnindeki zombi imgesinden daha güçlü, daha hızlı ve belki daha zeki.

Zombi tekrar ona doğru atıldı. Kanepenin üstüne çıkmaya çalışıyordu.

Benny ayaklarının üstüne fırladı ve geri çekildi. Bunu yaparken de neredeyse bilinçsiz bir şekilde, kılıcı kuralına uygun şekilde iki elle kavrama pozisyonuna geçirmişti. Avuçlar birbirinden ayrı, kılıç havada ve dirsekler hafif bükük.

Zombi tekrar atıldı ve bileğine uzandı.

"Çok üzgünüm," dedi Benny ve kılıcı ressamın kafasına

indirdi.

Yaratık durmadı.

Benny tekrar tekrar vurdu.

Kolları bir yükseliyor, bir düşüyordu. Sert tahta kılıçla defalarca zombinin kafasına vurdu. Vurdukça çığlıklar duyuyordu. Ama bunlar zombinin değil, kendi çığlıklarıydı.

“Dur!”

Tom’un bağıışıyla olduğu yerde kalakaldı. Kolları havadaydı. Elleriye kan ve beyin parçalarına bulanmıştı. Başını çevirdi ve odanın kapısında dikilmiş duran Tom’u gördü. Abisinin üstü başı kan ve çamura batmıştı. Sağ elinde katanası, sol elinde de bıçağı vardı.

“Benny,” dedi Tom, “bitti, sen kazandın.” Bıçağı masaya bıraktı, ona yaklaştı ve tahta kılıcı tutan eline uzandı. “Başardın çocuk, öldürdün canavarı.”

“Canavar mı?” dedi Benny yumuşak bir ses tonuyla. Aşağıya, Sacchetto’dan geriye kalan, dağılmış kütleye baktı. Artık bir insandan çok, et ve kırık kemik yığınınına benziyordu. Tom’un kılıcı elinden almasına izin verdi –zaten ellerini zar zor hissediyordu. Sanki donmuş, ondan ayrılmış ve ona yabancılaşmışlardı. O eller, onun asla yapamayacağı bir şey yapmıştı. Hissiz bir hâlde ellerine, bir katilin kanlı ellerine baktı.

Birden döndü ve saksıdaki bitkinin içine kustu. İçtiği çay, yediği kekler ve burgerlerdi çıkardıkları. Az önce yaşadığı dakikaları da tüm anılarıyla birlikte kusmayı diledi.

Tom yanında dikilmiş, kılıcı elinde heyecanla soluyordu.

“Yaralandın mı Benny?” diye sordu. “O seni...”

“Beni ısırıldı mı?” Benny ağzını sildi ve başını iki yana

salladı. “Hayır ısırmadı.”

Tom yavaşça onaylar biçimde başını sallıyor ve Benny’nin sağını solunu inceliyordu. Benny’nin tek yarası yanağındaki çizik ve kırık bir tırnaktı. Ama Tom’un endişesini anlayabiliyor ve eğer ısırılmış olsaydı onun ne yapacağını merak ediyordu.

En sonunda, Tom tahta kılıcı bıraktı ve bir bezle katana-sını sildi.

“Ne oldu?” diye sordu Benny. “O yıldırım bir ağaca mı düşmüş?”

“Yıldırım kuzeydeki gözcü kulesini vurmuş. Kule de çökmüş ve Ramon Olivera’yı çitlerin diğer tarafına fırlatmış. Kuleden düşünce, iki düzine zombi ona saldırmış. Diğer iki muhafız da panikleyip, Ramon’u kurtarmak için kapıyı açmış. Ama her tarafta zombiler varmış. Sally Parker’ı tanıyorsun değil mi? Morgielerin yanında oturuyor. O öldü.”

“Hayır...”

“Muhafızlar fırtına yüzünden çılgınlıkları duymamış ve ne olduğunu anlayana kadar da yirmi otuz zombi dolmuş içeri. Bunca zamana ve olan bunca şeye rağmen insanların paniklemeyeceğini sanırsın, değil mi? Ama paniklemişler işte. Tetiğe basabilen tüm geri zekâlılar ateş etmeye başlamış. Üç kişi vurulmuş ve iki kişi de ısırılmış. Silahla vurulanlar kurtulacak sanırım, ama diğerleri...”

Sözleri yarım kaldı. Zombi ısırtısından bulaşan enfeksiyonun durdurulamayacağını herkes bilirdi. Her insan bağışıklık sistemine göre, bir gün ile bir hafta arası dayanabilirdi ama kurtulmak mümkün değildi.

Kurbanlar, kasabanın uzak bir köşesindeki, susturulma

evine götürülürdü. Yanlarına yiyecek, su ve kitap verilirdi. Bir rahip veya haham gelip yanlarına oturabilirdi. Kapılar kilitlenir ve beklemeye başlanırdı. Chong bazı kurbanların intihar ettiğini, bazılarının da acı çekmesine dayanamayan aileleri tarafından öldürüldüğünü söylemişti. Benny, Chong'a inanmamıştı ama şimdi haklı olduğunu biliyordu.

"Tüm zombileri çıkarttılar mı?"

"Evet, Kaptan Strunk ve ekibi bundan eminler. Ramon da iyileşecek. Ayağı kırılmış ve bazı yanıkları var. Etrafında oluşan enkaz yüzünden zombiler ona ulaşamamış."

"Başka ısırılan var mı?"

"Hayır. Zombiler kırmızı bölgenin ilerisine geçememişler. Strunk kırk kadar tüfekli adamla birlikte kuzey girişinde bekliyor ve adamları da çiti tamir ediyor." Bir küfür savurdu. "Eğer çiti sağlamlaştırmamız gerektiğini Kasaba Kurulu'na her söyleyişimde kenara bir sent koymuş olsaydım..."

"Tom," dedi Benny. "Bazı zombiler seni geçmiş olmalı."

"Hayır. Bir tane bile geçmedi."

"Ama... Bay Sacchetto... Onu zombiler yakalamış olmalı. Su deposunun orada oturuyordu çünkü."

Tom dizlerinin üstüne çöktü ve ölü ressamı sırt üstü çevirdi. Ellerini ve bileklerini kontrol etti. Gömleğini kaldırıp altına baktı. Tom'un dudakları büküldü, gözleri kısıldı. Hızla kalktı, arka kapıyı açtı ve verandaya çıktı. Benny onu takip etti ve verandayla basamaklardaki ayak izlerini inceleyişini izledi.

Yağmur çoğu izi yıkamıştı ama yeterince kalmış olmalıydı ki, Tom iğrenmiş gibi bir ses çıkarıp birkaç saniye için gözlerini karanlığa dikti. Benny, fırtınanın yavaşlamış, çığ-

lıkların ve silah seslerinin de kesilmiş olduğunu fark etti.

Tom Benny'yi nazikçe içeri itti ve kapıyı kilitledi. Sonradan aklına gelmiş gibi, meşe odunundan sürgüyü alıp demir yuvalara geçirdi. Benny'ye ellerini yıkamasını söyledi ve kırılan tırnağını sarması için de bir bandaj verdi. Aslında eli acıyordu ama şimdi bu acı çok ufak bir detaymış gibiydi. Tüm bunları sessizlik içinde yaptılar ve tekrar oturma odasına, cesedin yanına döndüler. Benny, abisinin hâlâ bir şeyleri çözmeye çalışıyor olduğunu fark etti. Sürekli olarak arka kapıya sonra da Sacchetto'ya bakıyordu.

"Lanet olsun," dedi Tom yumuşakça. "Haklı olduğum zamanlardan nefret ediyorum."

Benny, Sacchetto'nun başında dikilmiş, cesede bakıyordu. Zombiye değil, Kayıp Kız'ın resmini yapmış olan ressama bakıyordu aslında. Kasabanın kurulmasında birçok katkısı olan bir adama. Bir arkadaşa.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Tom bir saniye için onun yüzünü inceledi ve şüphelerini paylaşmasının güvenli olup olamayacağına henüz karar veremiyormuş gibi kafasını salladı.

"Parmaklarına bak ve ne gördüğünü söyle."

Benny bakmadı, çünkü parmaklarının nasıl kırılmış olduğunu zaten biliyordu.

"Bunu ona birileri yapmış olmalı," dedi Benny, "hem de henüz yaşıyorken."

Tom onayladı. "Kaburgaları da ezilmiş. Görünen o ki, birkaç dişi sökülmüş, birkaçı da kırılmış. Birileri ona öldürmesiye işkence etmiş Benny. Zombi olarak tekrar dirilince de onu buraya getirmişler."

"Getirmişler mi? Neden biri buraya zombi getirsin ki?"

Tom, Benny'ye tehlikeli ve soğuk bir bakış attı.
"Neden mi? Bizi öldürmek için elbette."

“Bizi kim öldürmek istesin ki?”

Tom cevap vermedi. Onun yerine, “Dışarıda kimseyi gördün mü? Veya bir şey duydun mu?” diye sordu.

“Hayır. Sadece fırtına,” dedi Benny, sonra durdu. “Aslında... bir şey duydum. Bir şey evin duvarına çarptı. Bir kurşun olduğunu sandım. Sen, kurşunlar uzun mesafeler kat edebilir demiş olduğun için onun çarpışmadan çıkan bir kaza kurşunu olduğunu düşündüm. Sonra biri kapı tokmağını çevirmeye çalıştı. Ben senin içeri girmeye çalıştığını sandım. Anahtarlarını almamıştın çıkarken, bu yüzden de...”

Tom omzuna dokundu. “Tamam, merak etme. Kapıyı neden açtığını anlıyorum. Ve bunun için bir kod bulmamış olmam, benim hatam. Önce üç, sonra iki vuruş gibi.”

“İçeriye seslenmeye ne dersin?”

Tom güldü. “Haklısın. Özür dilerim. Biraz kafam karışık şu an. Neyse kapı tokmağına dönelim. Birinin kapıyı açmaya çalıştığını söyledin.”

“Birkaç defa.”

Cesede baktılar. "Sanırım açmaya çalışan Rob'du."

"Kırık parmaklarla mı?"

"Zombiler acı hissetmezler, biliyorsun."

"Ama... kapıyı açmak... işte zombiler bunu yapamaz."

"Çok nadir de olsa yapabildikleri biliniyor. Bu tür şeyleri dönüşümden sonraki birkaç dakika içinde yapabiliyorlar. Ama süre uzadıkça, koordinasyon becerisi daha da zayıflıyor. Beyin ölmeye devam ediyor."

"Sence Bay Sacchetto bu kadar zaman önce mi öldü?"

Tom eğildi ve parmak uçlarıyla ressamın derisine dokundu. "Söylemesi zor. Sıcak bir gün ve üstüne soğuk bir fırtına. Ama bir iki saatten daha önce ölmüş olduğunu sanmam. Bu yüzden gri bölgedeyiz."

"Başka ne olmuş olabilir?"

"Eğer kapıyı Rob açmaya çalışmamışsa bir başkası yapmış olmalı. Aynı kişi veya kişiler Rob'u da buraya getirmiş olmalılar. Rob'un kapı tokmağını çevirmek için yeterince beyin yetisinin kaldığını kabul edebilirim ama bir zombiye dönüşüp, özellikle bizi hedef alarak buraya kadar gelmiş olduğuna hayatta inanmam. Zombilerin bunu yapamayacak olmaları dışında, su deposuyla aramızdaki bölgede yüzlerce insan yaşıyor. Hayır. Bu birine silah doğrultup tetiği çekmek kadar kasti yapılmış bir eylem."

"Ama... neden?"

Tom dudaklarını büktü ve vahşi bir öfkeyle yüzünü ekşitti.

"Burada neden diye sormak yerine kim diye sorman daha uygun olurdu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimin açık olduğunu zannediyorum"

çocuk. Bunu her kim yaptıysa bizim Kayıp Kız'ı bulmamızı istemiyor."

Bu, Benny'nin aradığı cevaptı. Şimdi tüm parçalar yerli yerine oturmuştu.

"Charlie mi?" diye sordu kuşkulu bir şekilde.

"Charlie ve Çekiç Marion."

"Onlar Bay Sacchetto'nun evine öylesine uğramamışlardı, değil mi?"

Yeni seri zombi kartlarının gelmiş olduğunu biliyor olmalıydılar. Zak Matthias bir deste almıştı. Kayıp Kız'ın kartı ona da çıkmış olmalı. O da gidip amcasına göstermiştir."

"Evet, bu mümkün."

"Kartı bulduğumda Zak de oradaydı. Belki de görüp amcasına söylemiştir. Ama öyle olsa bile Charlie, Lilah'ı niçin önemsesin? Onu tanımıyor bile." Durdu ve gözlerini Tom'a dikti. "Tanıyor mu yoksa?"

"Evet, tanıyor," dedi Tom. "Charlie'nin, Büyük Zak ve arkadaşı küçük Zak'le ne kadar sıkı fıkı olduğunu göz önünde bulundurmak gerekiyor. Charlie onlardan, eğer Kayıp Kız hakkında bir şey duyarlarsa kendisine rapor etmelerini istemiş olabilir. Zombi kartının üstüne resminin basılması gibi masum görünen bir şey olsa bile, bu Charlie'nin benim küçük kardeşimin bulduğu karta dair bilgi edinmesinin yolunu açmış olabilir." Cesede tekrar bir bakış attı ve sonra dinlemek için başını dikti. "Yağmur birazdan duracak. Beni dinle Benny. Günün ilk ışıklarıyla beraber buradan ayrılacağım ve senin de benimle birlikte gelmeni istiyorum."

"Nereye?"

"Çürük ve Harabe'ye çocuk."

"Neden?"

“Çünkü Kayıp Kız’ı, Pembe Göz Charlie ve Çekiç’in elinden kurtarmalıyız,” dedi Tom. “Ve umarım geç kalmayız.”

78

AMA İMURA KARDEŞLERİN GECEİ HENÜZ SONA ERMEMİŞTİ.

İlk önce ressamın cesedini evden çıkarmalı ve kasaba güvenliğine haber vermeliydiler. Cesedi almak için iki adam bir at arabasıyla geldi. Kaptan Strunk da yanlarındaydı. Gece boyunca süren koşuşturmalardan bezmiş görünüyordu. Strunk, İlk Gece'den önce tiyatro öğretmenliği yapıyordu. İlk Gece esnasında, yeni oyunlarını prova eden öğrencilerini okula saldıran zombilere karşı savunmuştu. Öğrencileri ile birlikte tam üç hafta boyunca yardım gelmesini umarak beklemişlerdi. Ama yardım hiç gelmemişti. Sonunda dışarıdaki zombilerin ilgileri dağılmış, okulun olduğu küçük kasabadan kaçan insanların ve hayvanların peşlerinden gitmişlerdi. Bahçede bir düzine zombiden biraz daha az kalınca, Strunk çocuklara kalın giysiler ve koro cüppeleri giydirmiş ve ellerine golf, hokey ve beyzbol sopaları vermiş, binadan çıkmaları için de bu geçici orduya önderlik etmişti. Binadan ayrılan otuz yedi çocuk ve dört yetişkinden, yirmi sekiz çocuk ve iki yetişkin kurtulabilmişti. Ve California'nın merkezindeki çitle çevrili yerleşke-

ye doğru ilerleyen grupla karşılaştıklarında hâlâ hayatta ve enfeksiyon kapmamış hâldeydiler.

Strunk kasabanın güvenliğini de organize etmiş ve ilk belediye başkanı olarak görev yapmıştı. Şimdi de çit devriyelerini ve kasaba güvenliğini koordine ediyordu. O ve Tom birçok konuda anlaşıyor olsalar da Strunk kasabayı genişletmek veya dünyayı yeniden ele geçirmek fikrine tamamen karşıydı. Kurtaramamış olduğu çocukların hayalleriyle lanetlenmişti âdeta.

Strunk ressamın cesedinin arabayı yüklenişini izlerken bir yandan da Tom'un olanlar hakkındaki görüşlerini dinledi. Belediye Başkanı Kirsch de hemen yandaki evinden gelerek onlara katılmıştı.

"Bunu yapanların Charlie ve Çekiç olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Strunk, parmaklarını kalın dalgalı kır saçlarında gezdirerek.

"Evet, Keith, öyle düşünüyorum."

Başkan Kirsch bir iç çekti. "Bilemiyorum Tom. Ortada birkaç tesadüfi olaydan başka bir kanıt göremiyorum. Tahminlerini, kanıtmış gibi kabul edemeyiz."

"Biliyorum," dedi Tom, "ama benim söylemek istediğim, tüm parçaların yerine oturuyor olması."

"Peki, ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu Strunk.

"Onları tutuklasanız nasıl olur?" diye atıldı Benny.

"Onları neyle suçlayacağım peki?"

"Cinayet. İşkence. Siz harekete geçmeden önce daha başka ne yapmaları gerekiyor?"

"Sessiz ol Benny," diye çıkıştı Tom. Ve diğerlerine, "Benim söylediklerimle harekete geçemeyeceğinizi biliyorum ama benim de bir şeyler yapmam gerekiyor," dedi.

“Bir dakika Tom, lütfen kendimize hâkim olalım,” dedi başkan hızlıca.

“Merak etme Randy. Kasabada onlara bir şey yapacak değilim. Kanıt olmadan olmaz.”

“Bir şeyler yapmamız gerekiyor!” dedi Benny ve sonra bağırmakta olduğunu fark etti. Sesini alçalttı. “Tom, bir şeyler yapmamız gerekiyor. Ne demiştin, hatırlasana...”

“Ne demiş olduğumu biliyorum çocuk. İçeri gir, bir duş al ve biraz uyumaya çalış.”

“Uyumak mı? Nasıl uyuyabileceğimi düşünüyorsun?”

“Sadece dene.”

“Peki, sen ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Kardeşin doğru bir noktaya değindi, Tom,” dedi Strunk. Başparmakları eski, Batı tarzı kemerine asılı duruyordu. Bu hâliyle, Benny’nin daha önce bir kitapta gördüğü silahşora benziyordu. Benny, Strunk’ın güç kullanmak isteğini fark etti –ya da en azından Tom’un kanunu kendi eline almasını engellemeye çalıştığını göstermek istemişti. Adama bir yumruk atası geldi. Nasıl oluyordu da Charlie Matthias özgür bir şekilde dolaşırken, o gelmiş Tom’la uğraşıyordu? Tam bir şeyler söylemek için ağzını açmıştı ki Tom’la göz göze geldi. Abisi olumsuz bir ifadeyle hafifçe kafasını salladı.

Gönülsüzce sessiz kaldı Benny.

Tom, Strunk’a, “Ben gidip Rob’un evine bakacağım. İstersen benimle gelebilirsin ama bunu kendim de yapabilirim. Rob’a işkence edilmiş ve eminim bunu orada yaptılar. Neler göreceğimizi kim bilebilir?”

“Sonra ne olacak?”

“Sonra sabahın ilk ışıklarıyla, Benny ve ben Harabe’ye

gidip o kızı bulmaya çalışacağız.”

Başkan Kirsch homurdandı. “Tüm ödül avcıları ve istasyon keşifleri beş yüz kilometre boyunca Kayıp Kız’ı aradı ama kimse bulamadı.”

“Ben onu buldum,” dedi Tom. “İki kez. Bu sefer de bulabilirim.”

Diğerleri bakakaldı. Yüzlerindeki ifadeden inanmak istemedikleri anlaşıyordu, ama Benny, onun asla uydurmayacağını biliyordu. Bir sürü kusuru vardı belki ama yalan söylemek bunlardan biri değildi.

“Millet buna niye aldırısın ki?” diye sordu görevlilerden biri.

“Lunapark,” dedi Tom.

“Orası kül oldu.”

Strunk bir iç çekti. “Tom onu tekrar inşa ettiklerine ve çocukları oraya bir tür zombi oyunu oynamak için götürdüklerine inanıyor. Kayıp Kız da yeni yerin nerede olduğunu biliyormuş.”

Adamlar birbirine baktı ve rahatsızca kıpırdandılar. Benny, hiçbirinin de Tom’dan bunu doğrulamasını istemediğini ya da bu Lunapark’ın nerede olabileceğini sormadıklarını fark etti. Hiçbir şey söylemediler. Tom rahatsızlığını belirten bir gürültü çıkardı.

Strunk onayladı. “Tamam. Senin dediğin gibi yapalım. Zavallı Rob’un evine gidip neler bulabileceğimizi görelim.”

“Ben de gelmek istiyorum,” dedi Benny.

“Senin uyuman gerek.”

“Bunu zaten söylemiştin. Belki kırk yaşına gelince uyurum. Ama az önce, tanıdığım bir zombiyi öldürdüm. Eğer gözlerimi kapatırsam o da orada olacak. O yüzden uyanık

kalmayı tercih ederim.”

Şaka yapıyormuş gibi söylememişti ve kimse de öyleymiş gibi davranmadı. Üç adam da onaylar şekilde başlarını eğdi.

“Tamam, Ben,” dedi Tom.

Çıkmadan önce, Tom içeri gidip kovboy çizmelerini ve pantolonunu giydi. Silah kemerini takmış, komando bıçağını da sağ botunun içine sokmuştu. Kılıcı da sırtı boyunca, omzunda asılıydı.

“Bu da ne böyle Tom, çarpışma bitti zaten,” dedi Başkan Kirsch.

Tom buna cevap vermedi.

Yoldan aşağıya doğru yürümeye başladılar. Tom bir tarafta, Strunk diğer taraftaydı. Benny de ortalarında yürüyordu. Tom, tahta kılıcı ona geri vermişti.

“Gerçeğini versen nasıl olur?”

“Hayır desem nasıl olur? Benim başımı uçurabilirsin veya kendininkini. Diğer taraftan, bununla da yeterince zarar verebileceğini biliyorsun.”

“Peki ya silah versen nasıl olur?” diye sordu Benny umutla.

“Eve dönsen nasıl olur?”

“Tamam, tamam. Tanrım.”

Gölgelerin arasından ilerliyorlardı. Fırtına sona ermiş olduğu için lambacılar sokak lambası olarak kullanılan meşaleleri yeniden yakıyorlardı. Kaptan Strunk yollarını aydınlatсын diye meşalelerden birini aldı. Mountainside geniş ve düz bir araziye kuruluydu. Dağlar arazinin arkasında dimdik uzanıyor ve çitler, diğer üç tarafı bir kutu gibi olan dağın bir yamacından diğer yamacına giden bir hat boyunca

ca çevreliyordu kasabayı. Çoğu ev birkaç metre genişliğinde, iki tarafında da kapısı olan uzun ince dikdörtgenler biçimindeydi. Çoğu, atlarla buraya getirilmiş birkaç yüz de karavan bulunuyordu. Bunların bazıları da elektromanyetik dalgalar arabaların enjeksiyon sistemlerini ve elektrik aksamalarını bozmadan önce buraya getirilmişti. Ensesi kalın kimi tüccarlar, etraftaki çiftliklerden ve kasabalardan at arabalarıyla giysiler, kitaplar, aletler ve diğer değerli şeyler dışında, yapı malzemeleri de getiriyorlardı. Bu malzemeler bazı iki katlı evlerin yapımında kullanılıyordu. Imuraların evi de küçük, iki katlıydı ve Tom burayı tek başına inşa etmişti.

Ressamın evi, en başlarda inşa edilen dar evlerden biriydi. Sacchetto'nun dış duvarlarına yaptığı yağmur ormanı temalı duvar resimleri olmasa çirkin sayılabilirdi. Yaklaştıklarında Benny durdu ve duvar resmini inceledi. Derin bir keder hissi doldu içine. Sadece iki kere görüşmüşlerdi ama onu sevmişti.

Tom kardeşinin bu hislerini anlamış gibi elini dostça Benny'nin omzuna koydu.

"Kapı açık," dedi Strunk, "Rob döndükten sonra açık bırakmış olabilir."

"Kıçım da kanatlı mavi kuzucuklar uçuşuyor olabilir," diye mırıldandı Benny. Tom sırtışını Strunk'ın sert bakışlarından saklamak için başını çevirdi.

"Ben sadece varsayımlar üstüne konuşmamamız gerektiğini söylemeye çalışıyorum," dedi Strunk ters ters.

Benny espriyi daha da uzatacak ama Tom'un dokuz milimetrelik berettasını çekip, dikkatlice kapıya doğru ilerleyişini görünce kendini tuttu. Strunk da silahını çekti ve

meşaleyi kaldırıp Tom'u takip etti. Benny ise bu şık parti için fazlasıyla sade giyinmişti. Gergin bir şekilde kılıcını kavramakla yetindi ve arkalarından yürümeye başladı.

Tom düz ilerlemek yerine yan yan yürüyor ve eğilip ayak izlerini inceliyordu. Sonra canı sıkkın biçimde kafasını sallayıp, "Burada birçok ayak izi varmış ama yağmur, izleri yıkamış," dedi.

En üst basamağa kadar ilerlediler fakat değişen bir şey olmadı. Sadece belirsiz, birtakım izler vardı. Tom işaret parmağıyla kapıyı yavaşça araladı ve Strunk yanına geldiğinde kapı kilidinin parçalanmış olduğunu gördüler.

"Hiçbir zombi böyle bir şey yapamaz," dedi Benny.

Buna Strunk bile itiraz etmedi.

Tom kapıyı ardına kadar açtı ve Kaptan Strunk, içeriği aydınlatacak şekilde meşaleyi kaldırdı.

Ev tam bir viraneye dönmüştü. Daha girmeden, evin tamamen dağılmış olduğu görülebiliyordu. Ayak izi gibi görünen yerlere basmamaya özen göstererek içeri girdiler. İçerideki tüm tablolar yırtılmış ve duvardaki taslaklar paramparça edilmişti. Boya kutuları duvarlara ve yerlere saçılmıştı.

"Hâlâ zombilerin işi olduğunu mu düşünüyorsun Keith?" diye sordu Tom sessizce.

Strunk neredeyse bir dakika süren ve bir kez bile kendini tekrar etmeyen küfürler savurdu. Benny etkilenmişti ve Kaptan'ın söylediklerine harfiyen katılıyordu. Katiller için ressamı öldürmek yetmemişti, adamın yaptığı tüm eserleri de yok etmişlerdi. İçeride zarar görmemiş tek bir parça bile kalmamıştı. Bununla da bitmiyordu. Tüm tabak çanak kırılmış ve mobilyalar tahtalarına varıncaya dek parçalanmıştı.

“Bunlar kudurmuş,” dedi Strunk.

“Gerçekten öyle,” dedi Tom, “ve sanıyorum ki, Rob istedikleri bir şeyi vermemiş onlara.”

“Ondan ne istemiş olabilirler ki?” diye sordu Strunk.

Tom silahının horozunu indirdi ve kılıfına koydu. Meşalenin sarı ışığında yüzü daha yaşlı ve sert görünüyordu.

“Ben Kayıp Kız’ı en son nerede gördüğümü sadece iki kişiye anlattım. Rob da bunlardan biriydi ve Charlie bugün Rob’un, Benny’ye Kayıp Kız’la ilgili bir şeyler anlattığına şahit olmuş. Sanırım ondan bilgi alabilmek için işkence yapmışlar.”

Benny kaskatı kesildi ve abisinin kolunu yakaladı. “Bir dakika! Kayıp Kız’dan bahsettiğim iki kişi var, dedin. Diğeri kim?”

Tom’un yüzü kireç gibi oldu ve gözleri açıldı. “Ah, ne kadar aptalım.”

“Ne oldu?” diye sordu Strunk.

“Tanrım, sakın onları öldürtmüş olmayayım!”

Tom, Strunk’ı iterek geçti ve evden dışarı fırladı. Benny ve Kaptan da arkalarından koştular ama onlar basamaklara geldiğinde, Tom bir blok öteye varmıştı bile. Tüm hızıyla kasabanın yoksul kesimine doğru koşuyordu.

“Nereye gidiyor?” diye sordu Benny’nin omzundan yakalayıp.

Benny elinden kurtuldu ve abisinin peşinden koşmaya başladı. Tom’un nereye gittiğini çok iyi biliyordu. Onun bu kadar güvenebileceği bir tek insan vardı.

Jessie Riley.

Benny koşarken tekrar tekrar aynı kelimeyi fısıldıyordu.

“Nix, Nix, Nix...”

BENNY TÜM HIZIYLA KOUYORDU. AHIRLARI GETIĞİNDE Tom çok ilerlerde olmasına rağmen, ona yetişti. Kaptan Strunk ise çok gerilerde kalmıştı. Benny ve Tom, Maliye Bürosu'nun uzun ve düz binasına geldiklerinde aynı hizada-
daydılar ve Rileylerin evinin sol yamndaki çitlerden aynı zamanda atlayıp ıslak çimenlerde kayarak durdular.

Verandanın en üst basamağında bir ocuk oturuyordu. İyi giyimliydi ve bir elinde küçük bir nergis demeti vardı. Çiçeklerin bir kısmı kalçasının etrafındaki yere saçılmıştı.

Benny büyük bir sürprizle karşılaşmış gibi, "Morgie?" diye seslendi.

ocuk hareket etmedi. Başı, sanki oracıkta sızmış gibi ne eğikti. Kara bulutların arkasından sızan solgun ay ıřĐı altında yüzü bembeyaz parlıyordu.

"Dikkatli ol, Benny," diye uyardı Tom. Kılıcını çekti ve yolun aşağısına göz attı. Ama bir meşale ıřĐının uzaktan titreyişi dışında hiçbir hareket yoktu. Sessizliği bozan tek şey ahırlardaki atların gergin kişnemeleriydi.

Benny bir adım ilerledi. Morgie hiç kıpırdamadı. Kolla-

rı midesinin üstünde, çapraz hâlde dizlerine yaslanmıştı. Sanki soğuk hava ve yağmur yüzünden oracığa büzülmüş sonra da uyuyakalmış gibiydi. Ama elbiseleri kuruydu.

“Morgie? İyi misin dostum?”

Morgie başını kaldırmadı ve hiçbir şekilde kıpırdamadı.

“Morg ne olur dostum, yapma bunu bana,” diye inledi daha da yaklaşarak. Tahta kılıcını iki eliyle önünde tutuyordu. “Hadi bir şeyler söyle dostum.”

Morgie Mitchell, yavaş ve tuhaf bir şekilde başını kaldırdı. Benny gördüğü şey karşısında nefesini tuttu. Morgie’nin suratı ay gibi bembeyaz kesilmiş, gözleri karanlıklara dalmıştı.

Sarkık dudaklarındaki taze kan, ay ışığı altında yağ gibi parlıyordu.

“Hayır...” diye inledi Benny. Nefesi ciğerlerini yakıyor, başını, olanları inkâr eder şekilde iki yana salıyordu.

Tom kılıcını kaldırdı. Keskin çeliği ay ışığında parladı.

“Bir şeyler söyle,” dedi sertçe.

Morgie’nin ağzı kıpırdadı ama hiçbir kelime çıkmadı. Tom’un elleri kılıcı daha da sıkı kavradı.

“Tom... yapma lütfen,” diye yalvardı Benny.

“Yapmak zorunda olduğum şeyi yapacağım, Benny,” dedi Tom sıkıdığı dişlerinin arasından.

Benny bir adım daha ilerledi. Neredeyse Morgie’ye ulaşmıştı. Morgie’nin karanlık gözleri hareketi yakaladı ve Tom’a doğru döndü.

“Morgie, seni şişko ayı, hemen bir şeyler söyleyen iyi edersin!” diye bağırdı Benny. Kaptan Strunk da gelmişti ve nefes nefese kalmış bir hâldeydi.

“Tanrım!” dedi. “Mitchellların oğlu değil mi o?”

“Onun adı Morgan,” diye çıkıştı Benny. “Morgie.”

“O... o dönüşmüş mü?” dedi Strunk sertçe başını sallayan Tom’a bakarak. Bu sorusuna cevap değil, sessiz olması için bir uyarıydı.

Benny bir adım daha attı, öyle ki, artık yanına gelmişti. Tom derin bir nefes aldı ama kıpırdamadı. Kılıcı harekete hazır pozisyonda bekliyordu. Benny abisinin ne kadar hızlı olduğunu biliyordu, ancak Morgie onu yakalayacak olsa yeterince hızlı olup olamayacağından tam emin olamadı.

“Morgie... beni korkutuyorsun. Eğer bu da o şakalarından biriye hiç komik değil.”

Morgie’nin ağzı sürekli hareket ediyordu.

“Morgie... lütfen.”

“Nix!” diye fısıldadı Morgie.

Sonra da öne doğru düşerek basamaklardan yuvarlanacak gibi oldu. Strunk korkuyla silahını çekti. Tom neredeyse çocuğun kafasını uçuracaktı. Ama Benny ileri atılıp arkadaşını yakaladı. Tom’un hamlesi yarım kalmıştı. Morgie soğuk elleriyle Benny’nin kollarını yakaladı ve kendine doğru çekti. Şimdi ağzı Benny’nin gırtlığının tam yanındaydı. Benny, Morgie’nin ağır nefesini boynunda hissediyordu.

“Benny, çekil oradan!” diye bağırdı Tom. Bir eliyle Morgie’nin omzunu yakaladı; kılıcın olduğu diğer elini ise öldürücü darbe için havaya kaldırdı. “Benny!”

“Öldür onu!” diye bağırdı Strunk.

Benny, Strunk’a dönüp, “Kes sesini!” diye hırladı. Sonra tekrar Morgie’ye döndü ve iyice sokuldu.

“Benny...” diye mırıldandı Morgie. “Nix’i aldılar.”

“Ne? Ne oldu?”

"Bayan Riley... Ona bir şeyler söyletmeye çalışıyorlardı... Bir şeyler... Ama söylemedi. Onlar... onu dövdüler. Benim de izlememi istediler. Başıma silah... Nix de onları... durdurmaya çalıştı. Yapamadı. Yaralandı. Bayan Riley..."

Gözleri yuvalarında döndü ve Benny'nin üstüne yığıldı. Dudakları sarkmış ve başı düşmüştü.

"Tom!" diye yardım istedi Benny, yere yuvarlanmak üzere olan arkadaşını tutmaya çalışarak. Tom ve Strunk, Morgie'yi kollarından yakalayıp geri çektiler. Elindeki çiçekler yere düşüp dağıldı. Onu sırtüstü yatırdılar.

"Işığı getir!" diye seslendi Tom. Strunk meşaleyi getirdi.

"Isırılmış mı?" diye sordu Strunk. "Ölmüş mü?"

Tom iki parmağını Morgie'nin boğazına koydu. "Hayır. Hâlâ yaşıyor ama yaralı." Daha iyi görebilmek için meşaleyi yaklaştırdı. Morgie'nin kıyafetleri yağmurdan ıslanmış olmamasına rağmen başının ve gömleğinin arkası sıırılsıklamdı. Benny uzandı ve nedenini görmeye çalıştı. Morgie'nin başının arkası kanlar içindeydi ve kanlar sırtına akıp orayı ıslatmıştı. Tom nazikçe yaraya dokundu. İfadesi hiçbir iyimserlik taşımıyordu.

"Kötü mü?" diye sordu Benny.

"İyi değil. Sanırım kafatası çatlamış ve şoka girecek. Keith, git ve yardım getir."

Strunk kasabanın güvenlik amiri olmasına ve belediye başkanı hariç kimseden emir almaya alışkın olmamasına rağmen, başını salladı ve tartışmadan yola koyuldu. Sokağın başındaki alarm ziline koşup kasaba güvenliğini çağırmak için var gücüyle çalmaya başladı.

Tom, Benny'den yaklaşmasını istedi ve Morgie'nin başını yavaşça onun kucağına koydu. "Onunla kal Benny. İçeri-

yi kontrol etmeliyim.”

İkisi de içeriden ışık geldiğini fark etmişti ama kimse dışarıdan gelen patırtıları kontrol etmek için çıkmış değildi. Köpekleri Korsan bile havlamamıştı. Benny’nin kalbi, suyla dolu derin bir kuyuya düşen taşın çıkardığı ses gibi aralıksız güp güp ediyordu.

“Tom, Morgie dedi ki—”

“Söylediklerini duydum.” Tom kılıcını kınına koydu ve silahını çıkarıp horozunu kaldırdı. Ön kapıya doğru dönerken, Benny abisinin ay ışığı altındaki ifadesini seçebilmişti. Yüzünden eşit miktarda korku ve öfke okunuyordu.

Benny, kucağında Morgie’nin başı olduğu hâlde, çamurlu yere oturdu. Arkadaşının dudakları bir iki defa kıpırdadı. Hiç ses çıkmamasına rağmen, Benny onun ne dediğini anlamıştı.

“Nix.”

İnsanların bağırıışları gelmeye başladı. Elllerinde silahlar, baltalar ve yabalarla sokağa fırlamışlardı. Bazılarında yağ lambaları vardı ve kimisi de sokaktan meşaleleri toplamıştı. Kasaba güvenliğinden sorumlu adamlar, halılarla sarılmış atlarıyla dörtnala geliyorlardı.

“Tom nerede?” diye sordu Strunk geri geldiğinde. Silahı elindeydi.

“İçeri girdi,” dedi Benny. Evde sadece sessizlik vardı. Ne bir çığlık ne de bir silah sesi geliyordu.

Sessizlik çok korkutucuydu.

Kasaba güvenliğinden iki sıhhiyeci gelip Morgie’yi aldı. Benny kalktı ve bugün ikinci defa tanıdığı birinin kanına bulanmış olduğunu fark etti. Eğildi, tahta kılıcını aldı ve merdivenleri çıktı.

Kaptan Strunk önüne geçip, "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu.

"Yolumdan çekil," dedi Benny. Neredeyse tahta kılıcıyla vuracaktı. "İçeri gireceğim."

Strunk, gözlerine baktı ve Benny Imura'nın görünüşünde değişen bir şeyler olduğunu fark etti. Belki de gözlerinde Tom'un gölgesini görmüştü. Ya da değişen Benny'yi. Başıyla onayladı ve "Tamam ama beraber gireceğiz ve atış hattında durmayacaksınız," dedi.

Diğer silahlı muhafızlar da silahları hazır şekilde veranda-ya gelmişti.

Ön kapı açıldı. Oturma odasında mumlar yanıyordu. Grup içeri girip silahlarını duvarda oynaşan gölgelere doğrulttu. Oturma odası harabeye dönmüştü. Sacchetto'nun evindeki gibi tamamen yok edilmemişti ama çoğu mobilya ters dönmüş, vazolar kırılmış, gitar parçalanmış ve duvardaki resimler yırtılmıştı. Yerde çamurlu ayak izleri vardı. Rileylerin küçük kırma köpeği Korsan, ters dönen kanepe- nin altına girmişti ve gözleri acıyla parlıyordu. Üstünde bariz bir çamurlu bot izi vardı. Köpek sessizce inliyor ama hareket etmiyor veya havlamıyordu. Benny yanına geldiğinde, birkaç kez heyecanla patilerini yaladı. Ve Benny etraftaki kan lekeleriyle, Nix'in odasının duvarındaki kanlı el izini gördü.

Nix'in enkaza dönmüş odasına fırladı.

İçerisi boştu. Yatağı ters dönmüş, koleksiyonundaki bebeklerin kafaları kopartılmıştı. Dolabındaki tüm elbiseler parçalanmış, az miktardaki zombi kartları bile yırtılıp atılmıştı.

Nix orada değildi.

Şerif Norman arkasından geldi ve odayı inceledi. "Görünüşe göre iyi karşı koymuş," dedi.

Benny yutkundu ve başıyla onayladı. "Eminim yapmıştır."

"Çok sağlam kız."

"Tahmin bile edemezsin."

"Şansa ihtiyacı olacak," dedi Norman odadan çıkarken. "Sanırım onu götürmüşler."

Bunu zaten tahmin ediyor olmasına rağmen, kelimeler kalbine kurşun gibi çarpmıştı. Tam odadan çıkacakken, yazı masasının üstündeki dağınıklık içinde gözüne tanıdık bir defter çarptı. Benny onu aldı. Bu onun günlüğüydü. Göğsüne bastırdı.

"Nix," diye fısıldadı.

"Burada," diye bağırdı biri. Benny, Nix'in odasından çıkıp muhafızların önünde gruplaştığı Jessie Riley'nin odasına doğru seğirtti. İnsanların arasından geçmeye çalışıyordu ama Strunk onu omzundan yakaladı.

"Oraya girmek istemezsin evlat."

"Bırak gireyim, Tom!" Sert bir biçimde Strunk'ın elinden kurtulup odaya daldı ve durdu.

Küçük bir odaydı. O ve Nix küçükken, evde saklambaç oynadıklarında, bu odanın saklanabilmek için hep fazla düzenli olduğunu hatırladı. Şimdi ise tam bir harabeydi. Ucuz elbise dolabı parçalara ayrılmış; Bayan Riley'nin tüm elbiseleri, pantolonları, bluzları ve iç çamaşırları yerlere saçılmış; ayaklar altında ezilmiş ve kana bulanmıştı.

Tom çökmüş yatağın bir ucunda oturuyordu. Silahı hemen yanında, yerde duruyordu. Jessie Riley de kollarına kıvrılmıştı. Benny onun her zaman nazik ve tatlı olan

yüzünün şimdi eziklerle ve kesiklerle dolu olduğunu görebiliyordu. Bir gözü şişip kapanmış, diğer gözü ise şokla açılmıştı. Tom'a sarılmış ve hayatları boyunca hep beraber olmuşlar gibi, onu boynundan ve kolundan kavramıştı. Elleri kan içindeydi. Nix gibi o da karşı koymuş ve tüm gücüyle savaşmıştı.

"Bayan Riley," diye seslendi Benny. Ama kadın duyduğunu belirten herhangi bir belirti göstermedi.

"Şimdi değil Benny," diye mırıldandı Tom. "Uyuması gerekiyor."

"Tom, o iyi olacak mı?" diye sordu Benny.

Tom yavaşça başını kaldırdı. Onun kırılmış bakışlarından, hiçbir şeyin artık iyi olmayacağını anlamıştı. İyiliğin zamanı, boş yürekli zalimlerin bu eve gelişiyle sona ermişti.

"Sihhiyeciler burada, Tom," dedi Kaptan.

Tom başını iki yana salladı ve "Bana bir kıymık verin," dedi.

Kıymık.

Bu basit kelime Benny'de çılgılık atma isteği uyandırmıştı. Tom'un istediği şey, yirmi santim uzunluğunda, bir ucu tutmak için düz, diğer ucu ise saplamak için sivriltilmiş parlak metalden bir çubuktu. Kasaba güvenliğindeki herkes onlardan bir düzinesinin asılı olduğu kemerler takarlardı. Tom ise onlardan taşımaz, bu iş için botunda taşıdığı siyah hançeri kullanırdı.

Benny bunu yaparken görmüştü onu ama Tom şimdi onu kullanmak istemiyordu.

"Ahh, hayır..." diye itiraz etti Benny, Kaptan Strunk belinden bir tane kıymık çıkarıp Tom'a uzatırken.

Tom başını salladı ve sonra kapıya bakıp tekrar Strunk'a

döndü. Kaptan bir anda dönüp herkesi aceleyle dışarı çıkardı. Benny olduğu yerde kalmıştı.

“Belki iyi olur, Tom. Belki yanılıyorsundur,” dedi.

“Hayır,” dedi Tom, çatlak bir sesle. “O artık gitti.”

Sonra, Benny de bunu fark etti. Tom’u tutan elleri, parmakları Tom’un tişörtüne takılmış olduğu için orada duruyordu, ama dirsekleri ve eklemleri boş ağırlıklarıyla sarkmıştı. Tom onu kendine doğru çekti. Ve o bunu yapınca, Jessie Riley’nin elleri solan çiçekler gibi yatağın kenarına düştü. Tom onu tek eliyle tuttu ve diğer eliyle kıymığın ucunu ense köküne dayadı.

Ölen herkes zombi olarak geri dönüyordu. Nasıl öldüğü ve kim olduğu hiç fark etmiyordu.

“Dışarı çık Benny.”

“Ben... yapamam.”

“Benny... lütfen!”

Benny kapıya kadar geri geri yürüdü ama odadan çıkmıyordu.

Tom başta gözlerini uykuya dalmış gibi hafifçe kapadı. Sonra da çılgılık bile atamadığı bir kâbus görüyormuş gibi var gücüyle kasıldı. Dudaklarını dişlerinden geriye bükerek göğsünü bir kez şişirdi, sonra bir kez daha. Ve sonra da gümüşün ani parıldayışı görüldü.

Jessie Riley ölümden geriye hiç dönmemişti. Yeterince acı çekmiş ve bu onun gururunun son kırılışı olmuştu.

Benny birkaç dakika boyunca Tom’u yatağa oturmuş, Jessie’yi kollarında bir ileri bir geri sallarken izledi. Tom hiç ağlamadı. Gözlerinden bir damla bile yaş gelmedi. Onun yerine acısını yutmuş ve tüm zehrini ruhuna akıtacak kadar derinlere gömmüştü. Benny bunu anlayabiliyordu. Bel-

ki bir gün bu öfkenin dışarı çıkmasına izin verecekti, ama şimdi burada olmayacaktı bu. Nix dışarılarda bir yerlerdeyken değil.

Uzun bir süre sonra, Tom Jessie'yi yatırdı ve üstünü çarşafla örttü. Onu tamamen kaplayan örtünün altından ayakları ve başı belli oluyordu. Benny abisinin dudaklarının oynadığını gördü. Dua mı ediyordu yoksa söz mü veriyordu?

Benny hiç konuşmadı. Burada bir yabancı olduğunu ve Tom'un özeline girdiğini biliyordu ama ayrılamıyordu da. Tom'un, Jessie'nin yanından ayrılamayışı gibi o da Tom'un yanından ayrılamıyordu.

Tom ona döndüğünde, yüzü sakın görünüyordu. Ya da en azından sakın görünmeye çalışıyordu. Benny abisinin dengeli ve sarsılmaz duruşunun bir yetenek mi yoksa gerektiğinde taktığı bir maske mi olduğundan emin olamıyordu. Bundan önce bu sakın duruşu onu hep rahatsız etmişti ama şimdi iyice sinirini bozuyordu. Çok yabancı, çok doğaüstü görünüyordu.

Benny'nin yanından geçti ve kasaba güvenliğinin didik didik edip incelediği oturma odasına gitti. İçlerinden biri, kısa boylu bir Navaho olan Gorman, parmaklarını şıklattı ve "Bir şey buldum!" diye bağırdı.

Tom ve Strunk aceleyle oraya yöneldi. Benny de görebilmek için toplananların üstünden uzandı. Gorman birkaç kırık tabak çanağı yana doğru süpürdü. Yerde eski bir madenî para duruyordu. Paranın bir tarafında egzotik bir çiçek resmi, diğer tarafında da *Chúc may mán* yazıyordu.

Gorman parayı Strunk'a uzattı ama Tom elinden kaptı.

"İyi şanslar, anlamına geliyor," dedi.

"Hangi dilde?" diye sordu Gorman. "Rileyler İrlandalıy-

dı; Kelt parası olmasın bu?"

"Hayır, bu Vietnamca."

Strunk kaşlarını çattı. "O zaman... bunu yapanlar Charlie ve Çekiç değil."

Tom parayı elinde tekrar tekrar çevirdi. Ne başını sallıyor, ne de katıldığını belirten bir işaret yapıyordu.

Sonra, "Benny... hadi eve gidip hazırlanalım," dedi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Strunk. "Gidip o lanet Mekong Kardeşler'i yakalamalıyız."

"Sen öyle yap," dedi Tom. "Bu arada ben ve kardeşim gidip bu işi gerçekten yapanların peşine düşeceğiz."

"Sen neden bahsediyorsun? Elimizde kanıtımız var."

Tom cevap vermekle uğraşmadı. Parayı yere attı ve kapağıya doğru yürümeye başladı.

Dışarıda büyük bir kalabalığı yarararak ilerlemek zorunda kaldılar. Herkes sorular soruyordu ama Tom'un yüzü taş gibiydi. Benny abisinin arkasında yürüyebilmek için insanları itmek zorunda kalıyordu. Sıhhiyeciler Morgie'yi revire götürmüştü.

Kalabalıktan kurtulup yolun aşağısına doğru ilerlediler. Gökyüzü berraklaşmış ve soğuk bir rüzgâr çıkmıştı. Benny insanlardan iyice uzaklaşana kadar bekledi.

"Tom... Bayan Riley için çok üzgünüm."

Tom cevap vermedi.

"Nix'i bulabilecek miyiz?"

"Deneyeceğiz."

"Kayıp Kız hakkında bilgi almak için Bay Sacchetto'yu ve Bayan Riley'yi öldürdüler. Ama Morgie'ye neden zarar verdiler?"

"Onu gördün. Belli ki en güzel kıyafetlerini giyip elinde

çiçeklerle Nix'i görmeye gelmiş. Ama anlaşılan çok yanlış bir zamanlama olmuş. Zavallı çocuk."

"Peki, Nix'i niçin götürdüler?"

Tom'un üzgün ifadesi yeterince açıklayıcı olmuştu. Nix'i ya öldürecekler ya da Lunapark'a götüreceklerdi.

Kasaba güvenliğinden bir muhafız arkalarından gelip atını dizginleyerek durdu. "Tom, kapı muhafızları, Charlie ve Çekiç'in yaklaşık üç saat önce çıktıklarını söylüyorlar."

"Peki ya Nix?"

"Bütün o karışıklık içinde bir şey anlayamamışlar. Çekiç'in yanında büyük bir alet çantası varmış, bilirsin şu bez olanlardan. Sirtına asılıymış ve çok ağır görünüyor-muş. Ama kapıdaki, içinde ne bulunduğunu sormayı düşünmemiş bile. Silahlar ve diğer aletlerle dolu olduğunu sanmış. Bilirsin işte, ödül avcılarının malzemeleri. Charlie ve Çekiç'in olanlar yüzünden bir iş almış olduklarını düşünmüş."

"Anladım," dedi Tom. "Peki ya Mekong Kardeşler?"

"Onlar da birkaç dakika sonra çıkmışlar. İkisinin de alet çantaları yanlarında gezdirdikleri o aptal eşeğin eyerine bağlıymış. Hani şu Sam Amca diye çağırdıkları eşek..."

Tom daha önce hiç Mekong Kardeşler'in espri anlayışlarıyla ilgili düşünmemişti.

"Teşekkürler Billy," dedi Tom.

"Siz onların peşinden mi gideceksiniz?"

"Evet. Ben ve Benny."

Billy eyerinden onlara doğru eğildi. "Dinle Tom, sana işini öğretmek benim haddim değil ama eğer bunu yapan onlarsa birilerinin onları takip edeceğini de düşünmüş ol-malılar. Peşlerine hemen düşerseniz, karanlıkta sizi öldü-

rürler. Geldiklerini göremezsiniz bile. Ayrıca, gece vakti yakılan bunca meşale yüzünden yüz kilometre içindeki tüm zombiler buraya toplanmış olmalı.”

“O zaman biz de şafak sökünce yola çıkarız.”

“Bir dakika,” dedi Benny, “peki, Nix’e ne olacak?”

“Billy haklı. Eğer ölürsek onu bulamayız.”

Yolun kalanını sessizce yürüdüler. Bütün gece boyunca hiç uyumadılar. Önce temizlenip et ve yumurtayla, yüksek proteinli bir yemek yediler. Sonra da yürüyüş kıyafetlerini giyip ihtiyaç duyabilecekleri eşyaları hazırladılar. Birkaç şişe kadaverin, en hafifinden birer halı ceket ve en önemlisi bir sürü silah aldılar. Sonuçta bu bir avcılık gezisi değil, kurtarma operasyonuydu. Hatta bundan da fazlasıydı. Imura kardeşler savaşa gidiyorlardı.

Hava aydınlanmadan bir saat önce verandadan dışarı çıkarlarken Benny döndü ve evlerine baktı. Sırtından kollarına doğru bir ürperti yayıldı. Bu evi ve belki de Mountainside’ı bir daha göremeyebileceğini düşündü. Bu his uzun bir süre boyunca aklına takıldı ve sonra da geldiği gibi ansızın kayboldu. Onun yerini ise daha önce hiç hissetmediği türden, buz gibi bir ürperti aldı ve bu, ne evle ne de kasabayla ilgiliydi. Artık tüm dünyası değişmişti ve bunu biliyordu. Bu seferki, gözlerindeki saflığın kayboluşu filan değildi. Hayır, bu sefer sanki içi oyulmuş ve bir parçası zorla ondan koparılıp alınmıştı. Bay Sacchetto gibi işkence görmüş veya Bayan Riley ve Morgie gibi dövülmüş değildi ama onlar kadar incinmişti. Bunu hissedebiliyordu. Ruhunda ölü bir nokta, vahşice oyulmuş ve eski bir yara izi gibi hissiz kalmıştı.

Eve sırtını dönüp Tom’la birlikte verandanın en üst ba-

samağında bir süre dikildi. Hiç konuşmadan çantalarının kayışlarını ayarladılar. Harabe’de ihtiyaç duyabilecekleri şeyleri almış olduklarından emin olabilmek için ceplerini kontrol edip tekrar silahlarına baktılar. Benny tahta kılıcını ve Tom’un beline asması için kendisine verdiği büyük av bıçağını almıştı.

Yanına aldığı son şey ise Nix’in deri kaplı defteriydi. Kapağını daha hiç açmamıştı. Orada Nix’i bulabilmek için bir ipucu yoktu, ama onu bir tılsım gibi yanına almak istemişti. Bu yüzden onu da arka cebine koymuştu.

“Tom?”

“Evet?”

“Charlie ve Çekiç’in yaptığına emin misin?”

“Evet.”

“Mekong Kardeşler değil, öyle mi?”

“Eğer bu işe dâhil olmuş olsalar bile bu Charlie onlara ödeme yaptığı içindir. Ya da Charlie suçu üzerlerine atmak için parayı oraya koymuş da olabilir. Belki de sonra Mountainside’a dönebileceğini düşünmüştür.”

“Kayıp Kız’ı öldürdükten sonra mı?”

“Evet.”

“Ama sen burada olduğun sürece buraya dönemeyeceğini biliyor olmalı. Veya ben burada olduğum sürece. Biz Kayıp Kız’a olanları ve onun yaptıklarını biliyoruz. Kaptan Strunk ve diğerlerine bu konuda bir şey ispatlayamasak da onları şüpheli durumuna sokabiliriz, değil mi?”

“Evet haklısın.”

“O zaman... oraya gitmesek bile, burada da hep tehlike içinde olacağız.”

Ay kaybolmuştu ve Tom’un yüzü karanlıkta neredeyse

görünmüyordu. Sokak lambaları onun ifadesini okuyabilmek için fazla uzaktaydı, ama Benny, Tom'un kendisini incelediğini ve ifadesini okumaya çalıştığını anlamıştı.

"Bu çok doğru Benny."

"O zaman her ne olursa olsun, onlarla yüzleşmek zorundayız."

"Evet."

"Sence biz... yani sen onları alt edebilir misin?"

"Göreceğiz." Tom durdu. "Bana pek güvenmiyorsun, değil mi?" diye sordu. Sonra da Benny cevap veremedi, "Küçük kardeşim, bunu kelimelerle ifade etmemiş olabilirsin ama benim bir korkak olduğumu düşündüğünü biliyorum. Benim İlk Gece'de kaçtığımı ve annemizi ölüme terk ettiğimi düşünüyorsun."

Benny tek kelime bile etmeye cesaret edemedi.

"Evet, gerçekten kaçtım Benny. Annemi orada bıraktım ve seni de alıp deliler gibi koştum. Söylememi istediğin şey bu mu? Bunu söylemiş olmamın sana yardımı dokunacak mı?"

"Ben..."

"Anlaşılması senin düşündüğünden çok daha zor ve büyük bir yerdir dünya, Benny. Bu İlk Gece'den önce de böyleydi, şimdi de. Bu yüzden zihnini de gözlerin gibi açık tutmalısın. Çünkü hiçbir şey görüldüğü gibi değildir."

"Ne demek istiyorsun?"

Tom bir iç çekti. "Bunu şimdi açıklamak çok uzun sürer, ama bizim hiç zamanımız yok. Kırk dakika içinde hava aydınlanacak ve ben de etrafın yeterince görülebildiği anda çitlerin dışında olmak istiyorum. Sen hazır mısın?"

"Evet."

“Emin misin? Sana son bir şans daha veriyorum. Burada Kirschlerde veya Chongların evinde kalabilirsin...”

“Gelmek zorundayım.”

Tom başıyla onayladı. “Umarım bu senin için de aynı anlama geliyordur. Sana bebek bakıcılığı yapacak değilim. Oradayken çok sessiz ve hızlı bir şekilde ilerlemeliyiz ve oraya eğlence olsun diye gitmiyoruz. Bununla başa çıkabilecek misin?”

“Ben de Rileylerin evindeydim,” dedi. Bu ikisi için de yeterli bir cevap olmuştu.

“Tamam.”

“Şimdi onlardan iki tane olmuş oldu.”

“Ne ikisi?”

“Kayıp kızlar. Nix ve Lilah. Onların ikisini de kurtarmalıyız.”

Tom elini Benny’nin omzuna koydu ve dostça sıktı. “O zaman hadi gidelim.”

Çitlere doğru yürümeye başladılar ama birkaç sokak sonra koşuya geçtiler.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KAYIP KIZLAR

"İnsan yemeksiz kırk gün, susuz üç gün,
havasız sekiz dakika yaşayabilir, ama umutsuz
bir saniye bile yaşayamaz."

— Bilinmeyen Yazar

30

YOLLARININ ÜSTÜNDE UZUN, İNCE BİR FİGÜR BELİRDİ VE KOŞARLARKEN, o da aralarına katıldı. Ana cadde boyunca ilerleyip kasabayı çit hattından ayıran Kırmızı Alan'a doğru döndüler.

"Ben de duydum," dedi Chong ve söylediği cümlenin taşıdığı anlam herkesçe anlaşıldı. "Revirden geliyorum. Morgie'nin durumu kötü görünüyor ama Doktor Gurijala atlatacağını söyledi."

"Tanrıya şükür," dedi Benny. Boğazına takılı kalan bir yumrudan kurtulmuştu sanki. "Onu tekrar gördüğünde, Nix'i geri getireceğimizi söyle."

"Tamam söylerim. Bunu bilmeye ihtiyacı var."

Sabahın çok erken vakitleri olmasına rağmen, gece olanlar yüzünden sokaklar insanlarla doluydu. Kırmızı Alan'a yaklaştıkça kalabalık arttı ve en sonunda yürüyerek ilerlemek zorunda kaldılar. İnsanlar önlerine çıkıp Tom'a başsağlığı diliyor ya da Benny'nin okuldan bazı arkadaşları Morgie'nin durumunu soruyordu. Tom çok az şey söyleyip ilerlemeye devam ediyordu. Yüzünde haşın bir ifade vardı.

İnsanlar ortak bir algıyla, bakışlarını görüp geriye çekilerek onlara yol veriyordu. Kırmızı Alan'a geçer geçmez kalabalık bir anda sona erdi. Ve hayatında ilk defa Benny bir şey fark etti. Az veya çok, insanların Kırmızı Alan'ı görmezden geldiklerini biliyordu ve bunun sebebini insanların zombilerden korkuyor olmasına bağlıyordu. Ama şimdi fark ettiği üzere, kasabayı çitlerden uzağa kurmuşlardı, çünkü bu sayede kasabanın dışında, zombilerle dolu bir dünya olmadığını varsaymak daha kolay oluyordu. Bunu fark etmiş olmak Benny'yi hem üzdü hem de iğrendirdi.

Kasabalılardan uzaklaştıklarında Chong, "Tom. Babam, Kaptan Strunk ve Şerif Gorman'la konuşuyordu," dedi. "Nixlerin evinde bulunan bozuk parayla ilgili tartıştıklarını duydum. Şu Vin'in her zaman elinde oynadığı maddenin para."

Vin Trang, Mekong Kardeşler diye bilinen ikiliden biriydi. Vin'le akraba bile olmayan diğerinin ismi de Joey Duk'tı. Kökleri Vietnam'a uzanıyordu ama ikisi de Los Angeles'ta doğup büyümüştü. Vietnam'la tek alakaları İlk Gece'den önce UCLA'nın kampüsünde, seyyar araçlarıyla *phô ve bánh cuốn* satıyor olmalarıydı.

"Kaptan'a göre Nix'e ve annesine saldıranlar Vin ve Joey'miş. Ve büyük ihtimalle ressama saldıranların da onlar olduğunu söylüyor." Benny'ye baktı. "Morgie bir şey söyledi mi?"

"Hayır, sadece Nix'i aldıklarını söyledi. Hiç isim vermedi."

Chong tekrar Tom'a döndü. "Bayan Riley bir şey söyledi mi?"

Kırmızı Alan'da yürüdükleri süre boyunca Tom gözleri-

ni çitlere dikmişti.

“Nefesi bir tek şey söylemeye yetti.” Çok uzun süre boyunca bekledi. Çocuklar devamını getirmeyeceğini sandı. Ama sonra, “Küçük kızımı kurtar, Nix’i kurtar,” diyebildi.

“Bunun olduğuna inanamıyorum,” dedi Chong gözlerindeki yaşları silerken. “Babam Mekong Kardeşler’in arasında Charlie Matthias’la birlikte çalıştıklarını söyledi.”

“Biliyorum,” dedi Tom.

“Babam, Kaptan Strunk’a, sizin bulduğunuz izleri incelemesi için Leroy Williams’ı görevlendirmesi gerektiğini söyledi. Sanırım bunu yapacak.”

Tom başını salladı.

“O ne yapabilir ki?” diye sordu Benny. Onun İlk Gece’de arabasına aldığı insanlarla birlikte kaçarken bir kaza sonucu tek kolunu kaybetmiş bir çiftçi olduğunu sanıyordu.

“İlk Gece’den önce Leroy, San Diego’da dedektiflik yapıyormuş. Eğer tek kolunu kaybetmeseydi, buradaki muhafızların kaptanı o olurdu.”

Muhafızların ileri karakol olarak kullandıkları binaya geldiler. Dışarıda iki at bağlıydı ve Leroy Williams ile Kaptan Strunk atların yanında dikiliyordu. Bir grup muhafız ve yardımcı şerif de onların arkalarında duruyordu.

Leroy, kot pantolon ve pamuklu beyaz bir tişört giymişti. Onlara doğru yaklaşıp tokalaşmak için sol elini Tom’a uzattı ve tokalaştılar.

“Jessie için çok üzgünüm, Tom,” dedi Williams. Altmışlı yaşlarının sonunda bir siyahiydi. Kapkara derisi berbat yara izleriyle doluydu ama bakışları sevecendi. “Bu gerçekten de çok boktan bir iş. Tüm dünya silinip gitti ama insanlar hâlâ birbirlerini öldürüyorlar. Hiçbir şey öğrenmiyorlar.”

“Evet, haklısın,” dedi Tom acıyla.

Leroy, Benny’ye göz atıp onu süzdü. “Belki siz çocuklar daha iyi bir gelecek kurarsınız.”

“Evet, yapacağız,” dedi Benny ama daha bunu söylerken bile emin olamamıştı.

“Leroy, Lou Chong bana suç mahallini incelemek için Jessie’nin evine bakacağınızı söyledi,” dedi Tom.

“Şimdi oradan geldik,” dedi Strunk yanlarına gelerek.

“Ve...”

“Yani...” dedi Leroy, “...kasaba güvenliği sizin bulduğunuz izler üzerinde bayağı bir gezinmiş.” Ayakkabılarındaki çamura bakan Strunk’a onaylamayan bir bakış fırlattı. “Ama Nix’in ve Jessie’nin odalarında bazı ayak izleri buldum. Birkaç farklı izi ölçüp Joey Duk’ın yaşadığı boktan yere gittim. Çamaşırlıkta bu izlere uyan ayakkabılar buldum. O oradaymış Tom. Vin Tran de öyle. Bu konuda bir şüphem yok.”

“Bu saçmalıkları bana yutturmaya çalışma Leroy,” diye çıkıştı Tom. Ama ihtiyar elini kaldırıp onu susturdu.

“Sessiz ol evlat.” Leroy bir adım yaklaştı ve sesini alçalttı. Bu yüzden Benny ve Chong onu duyabilmek için biraz daha eğildiler. Sonra Strunk da eğildi. “Mekong Kardeşler evde değildi, bu yüzden ben de Matthiasların eve gittim. Büyük Zak’e, Charlie’nin odasına bakabilir miyim, diye sordum. Bana ettiği küfrü size söyleyecek değilim. Charlie’nin bu geceki olaylarla herhangi bir bağlantısının olmadığını söyledi. Ben buna inanmadım tabii, çünkü Büyük Zak’in ağzından yalandan başka bir şey çıkmaz. Aynı zamanda da terliyordu ve gergin görünüyordu. Beni verandasından kovmaya çalıştı. Beni, yani beli bükük bir ihtiyarı.”

“Sonra ne oldu?” diye sordu Benny.

“Ne olduğunu sanıyorsun genç adam? Onun aptal kıcı-
na bir tekme basıp verandadan aşağı yuvarladım. Sonra da
eve dalıp Charlie’nin odasının kapısını kırdım. Aslında Bü-
yük Zak’ın oğluyla da bir problem yaşarız zannediyordum
ama babasının çimenlerin üstünde boylu boyunca yatıyor
olduğunu görünce, büyüklerin işine karışmak yerine, ken-
disini odasına kilitlemeyi daha uygun gördü.”

“Bir şeyler bulabildin mi? Charlie’nin ayağına uyan iz
var mıydı?” diye sordu Tom.

“Hayır. Her neredeyse Charlie şu anda o ayakkabıları
giyiyor olmalı. Ama izlerden bir tanesi neredeyse elli nu-
mara bir ayakkabıya aitti. O kadar büyük ayağı olan başka
kim var Mountainside’da?”

“Bu dolaylı bir kanıt,” diye mırıldandı Strunk. Ama
Benny, Kaptan’ın sesinin artık inandırıcılıktan uzak oldu-
ğunu söyleyebilirdi. Strunk’ın itirazlarının kişisel düşün-
celerinden veya aptallığından olmadığını fark etti. Zeki ve
şefkatli bir adamdı ama bunu yapanların Mekong Kardeş-
ler olduğunu kabul etmek daha kolayına geliyordu. Çün-
kü Mountainside’da odası kiralık olan bir tek onlar vardı.
Aslında yüz kilometre güneyde, daha küçük bir kasabada
yaşıyorlardı. Charlie ise burada yaşıyordu. Eğer suçlu oysa
bir takım toplayıp onu Harabe’de takip etmesi gerekirdi.
Pembe Göz Charlie’nin ve Çekiç’in kaçmasına korktuğu
için göz yumuyordu.

Tom elini çiftçinin omzuna koydu. “Teşekkürler Leroy.”

İhtiyar adamın yüzünde acı ve keder belirdi. “Çocuklar
sizinle gelebilmeyi o kadar çok isterdim ki.”

“Biliyorum Leroy. Ama bana bir iyilik yap.”

“Söyle.”

“Hâlâ ateş edebiliyorsun, değil mi?”

“Sadece tabancayla. Ama nişan aldığım şeyleri genelde tuttururum.”

“Öyleyse eğer Charlie buraya geri dönerse ve biz geri dönmeyi başaramazsak...” gerisini getirmedi.

“Ah evlat bunu sormana bile gerek yok. Eğer o pembe gözlü gangster kasabaya geri gelecek olursa ölmüş demektir.”

“Bir dakika, bekleyin bakalım...” diye atıldı Strunk.

Leroy üstüne yürüdü. Strunk’ın gözleri geniş göğsünün hizasına gelmişti. “Diyeceğin bir şey mi vardı Kaptan?” dedi. Son kelimeyi bastıra bastıra söylemişti.

“Evet, var,” dedi Strunk. Önünde, bir ufuktan diğerine kadar uzanıyormuş gibi görünen, kaslı göğüs duvarına aldırmamış görünüyordu. “Eğer Pembe Göz Charlie ya da Çekiç, Mountainside’a dönecek olursa ben ve adamlarım onları tutuklayacağız. Cinayet, adam kaçırma ve üzerinde sonradan düşüneceğim diğer birkaç yüz çeşit suçlamayla, en uygun şekilde mahkemeye çıkarılacak ve kanuna uygun şekilde yargılanacaklar.” Strunk, diğerleri cevap veremedi ekledi: “Mesele şu ki, jüriyi oluşturmak için tamamen tarafsız on iki kişi bulabilmek çok zor olacak. Jessie Riley’nin bu kasabada Charlie’den çok daha fazla dostu olduğu aşikâr. Bunun yanında, cezası idam olan yalnızca iki tür suç bulunuyor: cinayet ve adam kaçırma.”

Sözleri uçuşan kıvılcımlar gibi havada asılı kaldı. Tom ve Leroy bir süre Strunk’ı inceledi. Benny ve Chong anlamlı anlamlı birbirlerine baktılar ve Chong korkuyla, işaret parmağını boğazma sürttü.

“Daha fazla konuşmanın lüzumu yok,” dedi Tom. “Gidecek daha çok yolumuz var ve çok geride kaldık.”

“Öyleyse şartları eşitlemeye çalışalım.” Strunk elini kaldırdı ve parmağını şaklattı. Şerif Gorman dizginlerinden tuttuğu iki yerli atla birlikte yanlarına geldi. Benny iki atın da sert ve hafif kilimlerle sarılmış olduğunu gördü. Strunk dizginleri alıp birini Tom’a diğerini de Benny’ye uzattı. Dayanıklı halılarla hazırlanmış oturma yerleri, eyere iki taraftan tutturulmuştu.

“Benekli olanın adı Şef, kızıl olanınki de Apaçi. Çok genç, besili ve hızlılar. O kızı evine geri getirin.”

Tom birkaç saniye boyunca Strunk’ın yüzüne baktı ve sonra başıyla onayladı.

Şafak doğu tarafından sökmek üzereydi. Silahlı iki düzine kadar adam, ellerinde meşalelerle kapıda onları bekliyordu.

“Bizim çocuklar, mümkün olduğu ölçüde sizinle gelecekler. Zombileri meşgul ederek ilerlemenize yardım edeceğiz,” dedi Strunk.

“Teşekkürler, Keith,” dedi Tom ve Benny’ye dönerek “Hazır mısınız?” diye sordu.

“Evet, ama zaman sanki uçup gidiyormuş gibi geliyor.”

Tom tüm gece boyunca olanlardan sonra, Benny’ye yapabildiği ölçüde gülümsemeye çalıştı. “Ama onlar yaya,” dedi benekli atının üstüne atlarken. “Şimdi gerçekten bir şansımız oldu.”

Benny kızıl atın sırtına abisi kadar zarif olamadan ve poposuyla Chong’dan destek alarak tırmanmaya çalıştı. Daha önce sadece midilliye binmişti; bu ise normal büyüklükte bir attı.

Strunk kapıyı açmaları için nöbetçilere işaret verdi ve tüm muhafızlar aynı anda çitlerden dağın eteklerine kadar dümdüz uzanan, açık ovaya doğru fırladılar.

Arazide en az elli kadar zombi vardı. Bir kısmı ayakta dikiliyor, diğerleri de durmadan bir ileri bir geri yürüyordu. Muhafızlar sola döndü ve yüz metre kadar ilerledikten sonra havaya ateş etmeye ve meşalelerini sallamaya başladılar. Zombiler, bir tür itkiyle seslerin ve hareketlerin olduğu tarafa yöneldi. Silahların ve pompalı tüfeklerin gürültülerine rağmen Benny, sonsuz bir açlıkla, çimenlere sürtüne sürtüne muhafızların olduğu tarafa doğru ilerleyen zombilerin sessiz iniltilerini duyabiliyordu.

“Temiz!” dedi Leroy sert bir fısıltıyla. “Çabuk olun!”

Tom ve Benny atlarını hafifçe dehlediler. Kapıdan çıkar çıkmaz da güneye yönelip sertçe mahmuzladılar. Atlar çok genç ve güçlüydü. Imura kardeşler büyük Çürük ve Harabe’ye açılan, dağdaki dar geçide doğru dörtnala ilerlemeye başladılar. Benny binicilik konusunda çok zayıftı ve atın her ayak vuruşunda kalçasında, karnında ve bacaklarında berbat bir acı hissediyordu. Ama bu acı gerekliydi. Çünkü çok hızlı hareket etmeliydiler. Ve rahatsızca dişlerini sıkmış, dağın ötesinde olanlara doğru yoğunlaşmışken çektiği bu acının hiçbir önemi olmadığını düşünüyordu. Şu an Nix’in hissettiği acı kendisinininkinden milyon kat daha fazla olmalıydı. Kafasında bu düşüncelerle ağrılarını unuttu ve atını daha hızlı gitmesi için yeniden tekmeledi.

Chong kuleye çıkıp onları kıızıla boyanmış şafakta siyah bir nokta oluncaya kadar izledi. Sonra da tamamen kayboldular.

TÜM SABAH BOYUNCA ATLARI, SON LİMİTLERİNE KADAR zorlayarak sürdüler. Kimi zaman gürültüleri zombilerin dikkatini çekiyordu ama atlar zombilerden kaçınmak ve sahiplerini de bu konuda uyarmak konusunda eğitilmişlerdi. Bununla birlikte zombiler onları yakalayabilecek kadar hızlı olamıyorlardı. Öyle bile olsalar, atları koruyacak ve Tom ile Benny zombileri kılıçlarıyla indirene kadar zaman tanıyacak şekilde sarılmışlardı kilimlerle.

Bütün bunlar Benny için son derece korkunçtu ama Nix'in başına gelebilecek olanlar onu daha fazla korkutuyordu. Dişlerini sıkıp Tom'un hızına ayak uydurmaya çalıştı.

Başlarda, sabah serinliğinden dolayı oldukça hızlı ilerlediler fakat güneş yükseldikçe ve sıcaklık arttıkça atlar tıslamaya başladı. Ağızlarından köpükler çıkmaya başlamıştı ve kilimlerin altında kalan derileri terden sırılsıklam olmuştu. En sonunda Tom yavaşladı ve yürüme hızına geçti. Benekli olan Şef, neredeyse görünür şekilde rahatladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Benny. "Daha hızlı gitme-

liyiz.”

“Eğer bu hızda devam edersek atları öldürürüz. Onları kaybedersek ne yaparız? Onlara biraz su vermeli ve bir süre yürütmeliyiz. Böylece ikinci bir koşuya hazır olurlar.”

Bu çok can sıkıcı olmuştu ama Tom’un haklı olduğunu biliyordu. Apaçi’nin sırtından indi. Gizliden gizliye memnun olmuştu aslında. Çünkü bacakları kaskatı kesilmişti ve attığı her adımda pantolonunun içinde zımpara kâğıdı varmış gibi hissediyordu. Kasabada midilli sürmenin, büyük bir atı sürmekle alakası yoktu. Kalçaları, uyluk kemikleri yerinden sökülmüş gibi ağrıyordu ve eyerin üstündeki tüm o berbat zıplayışlar yüzünden hiçbir zaman baba olamayacağını düşünüyordu. Konuşurken fazla mızırdanmamaya çalıştı.

Tom’un çantasından kâse alıp içini mataradaki suyla doldurdular ve atlara verdiler. Sonra da yürümeye devam ettiler. Atlar cehennem sıcağında onları takip ediyordu.

Yayayken izleri takip etmek de kolaylaşıyordu. İlk başta ayak izleri tek bir hattı takip ettiği için görmesi kolaydı ama yükseklerle çıkıldıkça bu daha zor bir hâl aldı. Bir noktada Tom yere eğilip yol kenarındaki, Benny için hiçbir şey ifade etmeyen bazı işaretleri inceledi. Kaşlarını çatmış, kendi kendine homurdanıyordu.

Benny gözlerini rahatsız bir şekilde Tom’a dikti. Tamamen uykusuzdu ve her taraf sivrisineklerle doluydu. Ve ağaçların oradan ne zaman bir rüzgâr esse Nix’in, kendisini çağıran sesini duyduğuna yemin edebilirdi.

“Orada gerçekten bir şey yapıyor musun?” diye sordu.

“Hayır,” diye homurdandı Tom. “Sadece seni kızdırmak için oyalanıyorum.”

Benny bir dakika kadar bekledi ve “Özür dilerim,” dedi.

Tom, “Bariz bir yönü işaret ediyorlar mı diye ayak izlerini kontrol ediyorum,” dedi.

‘Ayak izi mi?’ diye düşündü. Tüm görebildiği kurumuş çamur ve birkaç çakıl taşıydı. Yerden, geldikleri yöne doğru baktı. İzledikleri yol güneyden, güneydoğuya doğru dolana dolana gidiyordu. Önceki gece yağan yağmur yerleri yıkamış ve Mountainside’den bu yana izleri kolayca takip edebilmişlerdi. Ama Tom, güneş yükseldikçe daha az emin olmaya başladı.

Ayağa kalktı ve üstündeki tozu silkeledi. O kadar yağmura rağmen üstte kalan toprak birkaç saat içinde pudra gibi kupkuru olmuştu.

“Ne oldu?” diye sordu Benny.

“Problem şu ki, dün geceki yağmur bayağı sertti. Burada ufak çapta bir sel olmuş ve toprak, yağmuru ememedi sular akıp gitmiş. Burası bir süre boyunca ufak bir nehir gibi, tüm suları yamaçtan aşağıya sürüklemiş. Fırtınadan hemen sonra buradan her kim geçtiyse hâlâ ufak bir akıntı varken yapmış bunu. Böylece bu akıntı, ayak izlerinin çoğunu süpürmüş.”

“Bu bizim için ne anlama geliyor?”

Tom, matarasından koca bir yudum su içti. “Bu kazara olmuş değil. Charlie düzenbaz alçağın teki. Şimdiye kadar geçtiği yerlerden birkaç defa geri dönüp fırçayla izlerini silmeye çalışmış. Şimdi de kasıtlı olarak bu killi toprağın üzerinden yürümüş. Çünkü bu tür topraklar izleri uzun süre korumaz.”

“Yani? Onları yakalıyor muyuz? Yoksa burada takılıp kaldık mı?”

“Her ikisi de.” Tom bunu söylerken gülümsüyordu.

“O zaman izleri kaybetmiş değilsin.”

“Elbette kaybettim. Birkaç defa hem de. Ama bizi şaşırtmaya çalıştığının her defasında izler az ilerisinde tekrar başlıyordu. Charlie kendi zekâsının dışında, başka kimse-ninkine saygı göstermez. Peşinden Kaptan Strunk’ın geleceğini düşünmüş olmalı.”

“Kaptan yeterince zeki değil mi peki?”

“Ne? Oo, tabii ki... ama Strunk bir iz sürücüsü değil. Charlie’nin numarası, onu bilmeyen biri için iş görür ancak. Kendisini başka bir ödül avcısının takip ettiğini biliyor olsa oyununu başka türlü oynardı belki.”

“Bunu bilmediğinden emin misin peki?” diye sordu Benny. Tom’un gülümseyişi bir saniye için kayboldu.

Tom kardeşine bir süre baktı ve dudaklarını büktü. Sonra bir daire içinde dönüp izleri tekrar inceledi. “Tepelere doğru giden, güvenli üç rota var. Güvenli derken, zombilerden temizlenmiş olmalarını kastediyorum. Bu geçit ise bir çeşit ticaret yolu. Silahlı muhafızlar ve tüccarlar genelde bu yolu takip ederler ve gördükleri tüm zombileri temizlerler. Bu alana daha fazla zombi çekmemek için de bunu sessizce yaparlar. Beni takip et, olur mu?”

Benny kafasını salladı.

“Şimdi burada gördüğümüz izler kesin olarak insanlara ait. Mesele şu ki, bu izler eskiden kaldı da yağmur yüzünden tamamı olmasa da bir kısmı mı silindi, yoksa çok ağır yük taşımayan ve hızlı hareket eden bir grup adam tarafından mı bırakıldı, bilemiyorum. Son yağan yağmurlar buradaki alanın sınırlarını iyice belirsizleştirmiş. Toprağın üst katmanı da ince, çünkü kayalık bir araziye doğru iler-

liyoruz.”

“Tamam ama eğer buradan bu yakınlarda birileri geçtiyse bunlar Charlie ve Çekiç olmalı, değil mi?”

Tom direkt olarak cevap vermedi. “Beni esas rahatsız eden şey, ufak ayak izleri göremiyor olmam.”

“Nix’in izlerini mi?”

Tom başını salladı. “Daha önce onun izlerini de görüyorduk ama son bir saattir hiç görmedim. Bir tane bile.”

“Ya adamlardan biri onu taşıyorsa?”

Tom bunu düşündü. “Eğer toprak daha yumuşak olsaydı bunu anlayabilirdik, çünkü o durumda izlerden biri daha derin olurdu. Haklı olabilirsin ama emin değilim. Çünkü burada tek görebildiğim bir sürü farklı ayakkabıdan kalma iz.”

“Charlie ve Çekiç’ten fazlası mı var?”

“Evet.”

“Mekong Kardeşler olabilir mi?”

“Onlar da olabilir. Bu durumda iki değil dört adam avlamamız gerekecek.” Tom bir şeyler daha söyleyecekti ama kendisini tuttu. Ama Benny yakaladı.

“Ne?”

“Daha başka ihtimaller de olabilir Benny ve bunlar için de hazırlıklı olmamız gerekiyor.”

“Neymiş onlar?”

“En iyi ihtimal, Nix’in bir şekilde kaçmış olması. Eğer durum buysa her an onun izlerinin ayrıldığı noktayı görebiliriz. Eğer ellerinden kurtulmuşsa kasabaya dönmeye çalışmak yerine yüksek yerlere doğru çıkmaya devam edeceğini umalım.”

“Çünkü yukarılarda fazla zombi yok, değil mi?”

“Hem o, hem de oralarda yiyecek ve saklanacak yer bulma olasılığı daha fazla. Orada keşişler de var. Eğer onlara doğru giderse güvende olur. Ona göz kulak olurlar ve hemen haber ulaştırırlar bana.”

“Kötü ihtimal nedir?”

Gözleri Tom’unkilerle buluştu. “Burada cesetleri saklamak için çok fazla yer var Benny.”

Benny’nin bunun üstüne söylemek istediği hiçbir şey yoktu. Batıl inanç seviyesinde bunun üstüne daha fazla yorum yaparsa gerçek olmasının şansını artıracakmış hissetti. Bu düşüncenin ne beyninde ne de kalbinde daha fazla yer etmesine izin veremezdi. Nix’in defteri arka cebindeydi. Bir tılsımmış gibi, tüm şeytani ihtimalleri uzaklaştırmak için ona dokundu.

Boğazı tümünden kurumuştı ve sesi karga gibi çatlak çıktı. “Peki, ne yapacağız? Ne yapabiliriz?”

“Eğer ben Charlie’nin yerinde olsaydım alçaklarda kalırdım. Ya doğu yamacındaki ticaret yollarına giderdim ya da...” Yutkundu.

“Ya da ne?”

“Ya da Lunapark’a.”

“Yeni yerinin nerede olacağına dair bir fikrin var mı?”

“Hayır. Ama her nereye gidecek olurlarsa olsunlar geçmek zorunda oldukları bir nokta var ve oraya ulaşmak için tüm bu araziye kesen eski bir yangın müdahale yolunu kullanabiliriz. Bu yol tüm gezginlerin de kullandığı az çok zombilerden temizlenmiş bir yol.”

Yürürlerken Tom, “Sana Kayıp Kız’ı nasıl bulduğumun hikâyesini anlatmayı bitirmemiştin. Bunu daha sonra uzun uzadıya konuşabiliriz ama Lunapark’ı bulmamız ihti-

maline karşılık, orayla ilgili bilmen gereken bazı şeyler var. Lilah'ın öldürdüğü insanları bulduktan sonra onun izini takip ettim. Hemen hemen dört gün sürdü bu. Ama en sonunda, buraya çok da uzak olmayan bir tepede onun izine rastladım. Sütunların üzerinde duran bir gözcü istasyonu vardı. Oraya tırmanıp dürbünle tüm araziye taradım. Sanırım oraya çıktıktan üç veya dört saat sonra onu gördüm. Birkaç ağacın içinden bir açıklığa çıkmış ve bir süre orada dikilmişti. Çiğ mısır yiyordu. Zombi kartındaki resminde olduğu gibi giyinmişti. Ama sende olanı gibi değil, ilkindeki gibi."

"İlki mi? Ne demek istiyorsun? Bende neredeyse tüm seri var..."

Tom başını iki yana salladı. "Anlamıyorsun Benny. Zombi kartları, çocuklar biriktirsin diye ortaya çıkmadı. Bu sonradan, yayıncılar biraz daha fazla istihkak parası almak isteyince olan bir şey. İlk başta amaç; ödül avcılarının bu resimleri taşıyarak ölülerin yerlerini tespit etmeleri ve kapanış yapabilmelerini sağlamaktı." Tom, bir eliyle Şef'in yularından tutarak diğeriyle arka cebine uzandı ve yumuşak deriden bir kese çıkarıp Benny'ye uzattı.

Benny keseyi açtı ve kalm bir deste kart çıkardı. Kartları karıştırmaya başladı. "Bunların çoğunu daha önce hiç görmemiştim. Üstelik bunlar farklı." Kartlarda zombi kartı logosu veya arkalarında sansasyonel yazılar yoktu. Daha çok Kırmızı Alan'ın yakınlarındaki duvarlara asılan standart erozyon portrelerine benziyordu. Arkalarında da isimler, görülmesi muhtemel yerler ve bazı biyografik bilgiler yer alıyordu. Sol alt köşede, bulunması ve onaylanmış bir kapanışı yapılması hâlinde ödenecek fiyat yazıyordu. Ba-

zılarının sağ alt köşesindeyse tarihle birlikte G, Y, DB ve S harfleri vardı.

“G, görüldü; Y de yaşıyor manasına geliyor. S, susturuldu anlamında. DB ise durumu bilinmiyor demek. Lilah’ın kartı da onların arasında.”

Benny hem Y hem de DB yazan kartı bulana kadar kartları karıştırdı.

Resim on bir yaşlarında kar beyazı saçlı, yırtık bir kot ve UCLA tişörtü giyen bir kıza aitti. Son resminde de olduğu gibi uzun bir mızrak taşıyordu. Kayıp Kız. Benny kartı çevirdi ve sessizce arkasındaki yazıları okudu.

*Bu enfeksiyon kapmamış kız, en
son, dağlarda Tom Imura tarafından
görüldü. Eğer onu bulursanız,
Mountainside’dan Tom Imura ile
bağlantıya geçin veya yol istasyonları
ağıyla George Goldman’a haber
ulaştırın. Lilah ya da Annie diye
çağrıldığında karşılık verebilir.
Dikkatli yaklaşın. Tehlikeli sayılabilir
ve travma sonrası stres bozukluğu
yaşıyor olabilir.*

“George kim?”

“Sacchetto’nun sana anlattığı hikâyeyi hatırlıyor musun?”

“Evet! George kızlarla beraber kulübede kalan adamdı. Ama onun ölmüş olduğunu varsaymıştım.”

“Kızı gördükten sonra, hemen kuleden aşağı indim ama

oraya vardığımda gitmişti. Birkaç gün daha aradım ama bir şey bulamadım. Beni bir şekilde görüp kaçtı mı yoksa sadece oradan geçiyor muydu bilmiyorum. Tekrar dışarı çıktığımda David Kardeş'i gördüğümüz benzinliğe, George Goldman'ı görmeye gittim. Çok iyi bir adam ama tükenmiş ve biraz kafayı sıyırmış durumda."

"Lilah ve bebekle birlikte kalmamış mı?"

"Evet kalmış. Yıllar boyunca onlarla birlikteymiş. Neredeyse iki yıl boyunca zombiler tarafından kuşatılmış hâlde kulübede kalmışlar. En başta yiyecekleri varmış ve George çoğu yiyeceği kızlara veriyormuş. Yiyecekler tükenmeye yüz tutunca, zor bir karar verip, dışarı çıkmış. Çocukları banyoya kilitleyip son kalan yiyecekleri ve suyu onlara bırakmış. Rob'un yaptığı gibi yapmış. Yırtık halı parçalarıyla her yerini sarmış ve eline bulabildiği en ağır golf sopasını alıp kapıdan dışarı fırlamış. O gece ve sonraki gece defalarca ölüm tehlikesi geçirmiş ama en sonunda başka bir çiftlik evine ulaşmış.

Orada yaşayan insanlar ölmüşler ve George içeri girebilmek için onlarla savaşmak zorunda kalmış. Ama içeride bir sürü yiyecek bulabilmiş. İki büyük seyahat çantasını doldurabildiği kadar yiyeceklerle doldurup onları kulübeye taşımış. Kulübenin etrafındaki zombileri geçmek çok zor olmuş. İçeri girene kadar neredeyse tam bir gün boyunca bir sürü numara denemiş. Sonra bu yolla yaşamayı sürdürmüşler. Ayda iki defa, George dışarı çıkıyor, bir zamanlar insanların yaşadığı yerleri gezip yardım bulmaya veya canlı birilerine ulaşmaya çalışıyormuş. Yıllar boyunca, yaşayan tek bir insan bile görmemiş. Düşünebiliyor musun?" Benny başını salladı. "Ve sonunda George, etraflarındaki araziye

büyük ölçüde zombilerden temizlemiş. Bu da kendisine daha fazla hareket özgürlüğü sağlamış. Yiyecek aramak için rahatça gidebiliyor ve el arabasıyla kitaplar, giysiler, oyuncaklar ve kızların hayatını kolaylaştırabilecek ne varsa alıp getirebiliyormuş. Onlara okuma yazmayı öğretmiş ve elinden geldiği kadarıyla öğretmenlik yapmış onlara. Kendisi bir öğretmen veya okumuş biri değil aslında. Sıradan, orta yaşlı bir adam.”

“Hiç de sıradan görünmüyor. Daha çok bir kahraman gibi geldi bana,” dedi Benny.

Tom gülümsedi. “Evet, gerçekten de öyle. İlk Gece ve sonrasındaki zamanlar hakkında bir sürü kurtuluş hikâyesi dinledim. Birçok insan öldü ama bir sürü de kahraman doğdu. Genelde en umulmadık insanlar, içlerindeki kıvılcımı keşfettiler. Aslında hep orada olan ama hiçbir zaman test etmedikleri, tüm hayatları boyunca onlarla birlikte olan ama işler en kötüye varıncaya kadar ortaya çıkmayan kıvılcımlar. George Goldman da bu insanlardan biri ve kendisini bir kahraman olarak da görmez asla.”

“Ona ne oldu peki?”

“Lilah biraz büyüyünce, ona nasıl zombi öldüreceğini öğretti. Kız ufak tefek ve hızlıydı. Bu yüzden George ona zombilere arkadan yaklaşmayı ve tendonlarını kesip onları düşürdükten sonra mızrağı ense kökünden saplamayı öğretti. Onu kendinden çok daha hızlı olana kadar eğitti. Dedğine göre kızın bu konuda doğuştan gelen bir yeteneği varmış.”

“Bu yarı havalı yarı da üzücü bir hikâye. Hatta belki daha çok üzücü.”

“Evet, ama o bu yolla hayatta kalabildi.”

“Peki ya bebek?”

Tom’un yüzü gerildi. “Bu nokta hikâyenin en karanlık kısmı. George bebeğe Philadelphia’da yaşayan kız kardeşi-ne ithafen Annie adını vermiş. Ona da Lilah’a öğrettiği şey-leri öğretmiş. Ve küçük kız aynı ablası gibi yetişmiş. Güçlü, zeki ve gerektiğinde de vahşi.”

Birkaç dakika durdular ve atların dereden su içmesini beklediler.

Normalde Tom, akarsulardan uzak dururdu ama şimdi bu yolu takip etmek zorundaydılar. Ama orman çok sessiz olmasına rağmen Tom gözleriyle etrafı kolaçan etmekten bir saniye olsun geri durmuyordu. Atların kulakları durmadan oynuyor ve ara ara da gergin bir şekilde titriyordu. Şef iri olmasına rağmen daha ürkekti ve sık sık başını kaldırıp ağaçların arasına bakıyordu. Ama çoğu zaman dikkatini çeken şey ya bir tavşan ya da bir kuş oluyordu. Apaçi ise daha yavaşça bakınıyor ve tüm vücudu gergince seğiriyordu.

“Hadi devam edelim. On dakika daha yürürsek atları tekrar kullanmaya başlayabiliriz,” dedi Tom.

Benny başıyla onayladı ve eliyle uzanıp kötü şansı kovması için Nix’in defterine dokundu yeniden.

Tom hikâyesine kaldığı yerden devam etti. “George İlk Gece’nin üstünden sekiz yıl geçtikten sonra ilk defa, şimdi bulunduğumuz yerin yakınlarında bir yerde, ormanda yürüyen bir adamla karşılaşmış. Adamın üstünde avcı giysileri varmış ve ceset gibi kokuyormuş. George onun bir zombi olduğunu sanıp neredeyse saldıracakmış.”

“Adam kadaverin mi kullanıyormuş?”

Tom başını salladı. “George onu takip etmiş. Silahla bir zombi avladığına şahit olunca, onun canlı biri olduğuna

kanaat getirmiş. Bu George için yıldırım çarpması gibi bir şey olmuş. Bağırarak tepeden aşağı adamın üzerine doğru koşmuş. Bir yandan da hüngür hüngür ağlıyormuş, çünkü onun için bu adamı bulması kâbusun sona erdiği anlamı taşıyormuş. Adam dönüp George'a ateş etmiş. Neredeyse onu vuruyormuş. Ama George bir ağacın arkasına saklanıp hortlak olmadığını ona haykırmış."

Benny hortlak kelimesine takılmıştı. Bu bazı yaşlı insanların zombiler için kullandığı kelimeydi.

"Avcı, George'un ölümlerden biri olmadığını fark edince, ortaya çıkabileceğini söylemiş. George koşmuş ve ona sarılmış, ellerini sıkmış. Ve bana söylediğine göre tam bir aptal gibi davranmış. Avcı çok memnun olmuş ve onu çok kibar karşılamış. George'a yemek vermiş ve çok uzak olmayan bir yerde bir kasaba dolusu insanın refah içinde yaşadığını anlatmış. California'nın bu kesiminde daha birçok başka kasaba olduğundan da bahsetmiş. Onu kampına davet etmiş ve kendisinin bir grup adamla birlikte, insanlar yerleşim kurabilsin diye o bölgeyi zombilerden temizlemekle görevli olduğunu söylemiş."

"Ama benim bildiğime göre..."

"Bekle. Gerisini dinle. George ona yanındaki iki küçük kızıdan bahsetmiş. Adam heyecanlanıp iki küçük çocuğun bu kadar uzun süre hayatta kalabilmelerinin bir mucize olduğunu söylemiş. George'a kızları da alıp tamamen güvenli olan kampa götürmeyi teklif etmiş. Tabii George da hemen kabul etmiş. Yıllar boyu ettiği duaların en sonunda kabul olduğunu düşünüyormuş. Alelacele George'la kızların yıllar boyu yaşadıkları kulübeye gitmişler. İlk başta, kızlar adamdan çok korkmuş. Sonuçta Lilah iki yaşından, Annie

ise doğumundan beri yaşayan başka birini görmemiş. Lilah neredeyse adama saldıracakmış ama George onu engelliyip silahlarını almış. Kızları, adamın güvenli olduğuna razı etmek uzun bir süre almış. Ve tüm bu süre boyunca avcı yere oturup gülümseyerek beklemiş, onları ürkütecek hiçbir şey yapmamış.”

“İyi bir adammış,” dedi Benny.

“Öyle mi dersin? Evet, hikâyenin bu kısmı için doğru. Her neyse; avcı George’a değerli neleri varsa almalarını ve onunla birlikte kampa gelmelerini söylemiş. George yiyecek, kitap, yani onlar için değerli ve kullanışlı olan ne varsa alıp bir el arabasma doldurmuş. Dolambaçlı yollardan geçerek büyük bir mısır tarlasına kurulmuş olan kampa ulaşmaları dört saat sürmüştü. Kamptaki adamlar çok sert görünüyormuş ve hepsi de silahlıymış. Aslında George yaptıkları işin doğası gereği bunda bir gariplik görmemiş ama adamların kendisine gülümseyiş tarzlarını ve arabadaki eşyalara ya da kızlara bakışlarını hiç beğenmemiş. Bu kadar çok insan gördüğünden memnun olmasına rağmen, şüphelenmeye başlamış.”

“Bir dakika. Adamlar ödül avcısı mıymış?”

“Evet.”

“Sonra ne olmuş?” diye sordu Benny, tıkanıyormuş hissiyle.

“Bundan sonra olanlar çok kötü. Avcı kızların çok sert göründüklerini söyleyince, George ikisinin de zombi avlayabildiğinden bahsetmiş. Bunu duyan avcının gözleri açılmış ve ‘oyunlarda ağırlığınca altın eder bunlar’ demiş. George ne demek istediğini sorunca biri arkasından gelip başına vurmuş. George saatler sonra uyandığında mısır tar-

lası tamamen boşmuş. Ne silah ne yemek ne de kızlardan herhangi bir iz varmış. Tarlanın ve arkasındaki ormanın her santimini incelemiş ama hiçbir şey bulamamış.

Nal ve ayak izleri görmüş ama bunlardan çıkarabildiği tek şey kamp dağıtıldıktan sonra adamların farklı yönlerle doğru gittiği olmuş. Bana söylediğine göre, deliye dönmüş –ki bu konuda onu suçlayamam. Tüm hayatını o kızları korumak üstüne kurmuşken ve tam canavarlardan tamamen kurtulduğunu düşünüyorken, birileri gelip onları elinden almış. Tüm dünyası başına yıkılmış. George uzunca bir süre etrafta dolanmış ve en sonunda eskiden kalma konserve yiyeceklerin bulunduğu terk edilmiş bir ev bulmuş. Sabahın ilk ışığıyla tekrar kızları aramaya koyulmuş. Sonra bu bir takıntı hâline gelmiş ve sabahları uyandığı ilk andan itibaren onu tüketmeye başlamış.”

“Kızlara ne olmuş?”

“George her yere bakıyormuş ve gitgide daha çok insanla karşılaşmış. Sonra istasyon keşişleriyle tanışmış ve onlara başından geçenleri anlatmış. Onlar da etrafa haber salmışlar. Sonra bazı söylentiler duymaya başlamış. Kimileri bir grup ödül avcısının dağlarda kurduğu bir Lunapark’tan bahsediyormuş. Bu yerle ilgili söylenenler George’u çok derinden yaralamış. George kızları ve onları alan adamları tarif etmeye başlayınca insanlar bir anda konuşmayı kesiyormuş. Lunapark’ı kuran adamlardan korkuları, iki küçük kıza duydukları merhametin önüne geçiyormuş. Sonra insanlar George’dan iyiden iyiye uzaklaşmaya başlamış. Sadece keşişler ona yardım ediyor ve bazıları da kaybolan kızları aramaya gidiyormuş.”

“Sen onları alanların zombiler olabileceğini hiç düşün-

müyorsun, değil mi?”

“Sen olsan düşünür müydün?”

Benny kafasını iki yana salladı.

“Ben George’la karşılaştığımda tamamen yitik bir hâldeydi. Ona bir kız gördüğümü söyledim ve onu tarif ettim. Gördüğüm kızın Lilah olduğunu söyledi ve Annie’yi de görüp görmediğimi söylemem için bana yalvardı. Ama görmemiştim. Onu gördüğüm yere gittiğimde sadece bir kişiye ait ayak izleri olduğunu söyledim.”

“Annie’ye ne oldu peki?”

“Kesin olarak bilmiyorum. Ama karşılaştığım bazı gezginler bana Lunapark’a götürülen iki kızla ilgili eski bir söylentiden bahsetti. Buna göre bazı kötü şeyler olmuş ve kızlardan sadece birisi oradan kurtulabilmiş.”

“Hayır...” diye inledi Benny. “Charlie ve Çekiç de bu işin içinde miymiş?”

“George bana kampta gördüğü adamların çok açık tariflerini verdi. Başına kimin vurduğunu ya da kızları kimin aldığını bilmiyor, ama Charlie ve Çekiç kesinlikle oradaymış.”

Benny başını salladı. Bir zamanlar Charlie’ye duyduğu saygı yerini ölümcül bir nefrete bırakmıştı.

“George’a ne oldu?”

“Bilmiyorum. David Kardeş bana George’un kendini astığına dair bir söylentiden bahsetti ama ben buna inanmıyorum. George ölmüş ya da asılmış olabilir ama onun kendini öldürdüğüne hayatta inanmam. Lilah oralarda bir yerlerdeyken asla.”

“Biri onu öldürmüş olabilir mi?”

“Cinayet işten bile değil buralarda.”

Yürümeye devam ettiler. Atlar artık çok daha iyi görünüyordu. Ve Benny, bir an önce onlara binip yürüyerek kaybettikleri süreyi telafi etmeyi umdu. “Eğer Lilah’ı bulursak... ne yapacağız?”

“Onu bizimle Mountainside’a götürmeye çalışacağız. Çocuğun bir hayata ve etrafında yaşayacağı insanlara ihtiyacı var.”

Benny cebinden kartı çıkarıp baktı ve bu vahşi yaratığı okula giden normal bir çocuk olarak düşünmeye çalıştı. Ama zihnine bu resmi bir türlü oturtamadı.

“Hadi,” dedi Tom coşkuyla, “atlar yeterince dinlendi. Sürelim şunları... Bakalım o hayvanları yakalayabilecek miyiz?”

DAĞIN TEPESİNE ULAŞTIKLARINDA ATLARIN AĞZINDAN TEKRAR köpük gelmeye başlamıştı. Yol tekrar düzleştiği yerde yangın müdahale yolunu buldular. Harabe'deki diğer tüm yollar gibi bu yolu da otlar kaplamıştı ama Benny ayak izlerini, tekerlek izlerini ve taze sayılabilecek kurumuş at pisliklerini görebiliyordu.

"Tüccarların kullandığı yol bu mu?"

"Evet. Burası Kayıp Kız'ın izine ilk rastladığım yer. Lilah'ın öldürdüğü zombileri ilk burada görmüştüm. Hepsi aynı boyda ve görünüşteydi."

"Evet, sanki aynı adamı tekrar tekrar avlıyormuş gibi. Küçük bir kızın böyle bir şeyi yapabileceğine inanmak çok güç."

"Yani yetişkin bir adamı öldürmekten mi bahsediyorsun? Tek gereken biraz dikkat ve doğru bir silah."

"Hayır. Yani küçük bir kızın birini öldürebildiğine inanmak çok zor. Nasıl olur da bir çocuk birinin hayatını almayı isteme noktasına gelebilir?"

"Haklı bir soru bu Benny. Ama ben sana sorayım. Eğer

Pembe Göz Charlie şu an, şu dakika önünde olsa onu öldürmek ister miydin?"

Benny başıyla onayladı. "Tereddüt bile etmezdim."

"Emin misin?"

"Bu yaptıklarından sonra mı?"

"Eğer Nix'i sağ salim geri alsak bile mi?"

"Bu konu hakkında bana soru sorma Tom."

Tom bir süre onu inceledi. "Sana bununla ilgili birkaç şey söyleyeyim. Charlie'yi öldürmek istediğini söylediğinde seni duydum ve sana inanıyorum. Ama sesinde ufak bir tereddüt sezdim. Bu soruyu sana dün gece sormuş olsaydım, en ufak bir tereddüt bile göstermeden evet derdin. Çünkü acın çok tazeydi. Bu direkt olarak yüzünden okunabiliyordu. Ama şimdi, saatler sonra, kanın soğudu. İntikam ateşiyle gerçekleştireceğin eylemin arasına ne kadar çok mesafe koyarsan, birini öldürmek gibi zor bir fiil, çok daha güç olur. İnsanlar soğukkanlı katil dediklerinde; sakinleştikten ve düşünecek vakit bulduktan sonra bile öldürebilenleri kastederler. Charlie'yi bulmamız bir ay sürecektir, onu öldürmek istemeyebilirsin. Elini kana bula maktansa sistemin işlemesini ve onu mahkemede görmeyi tercih edebilirsin."

"Tamam, tamam. Ne demek istediğini anladım. Birkaç şey söyleyeyim demiştin. Diğer söylemek istediğin ne?"

"Neden Charlie'nin ölmesini istiyorsun?"

"Bu bir soru mu gerçekten?"

"Elbette. Yani aslında o seni fiziksel olarak incitmedi ya da ailenden kimseye zarar vermedi. Bildiğimiz kadarıyla Nix'i de öldürmedi... Ve ben şimdi bile, öldürmüş olduğunu sanmıyorum."

“O...” diye söze başladı, ama bocaladı. “Bay Sacchetto ve Nix’in annesi yüzünden. Nix’e yapmış olabileceği şeyler yüzünden. Ne biçim bir soru bu?”

“O zaman onu intikam almak için öldürmek istiyorsun?”

Benny cevap vermedi. Apaçi, çimenlerin arasındaki birkaç kızılgerdandan korkup gürültüyle kişnedi.

“Bu, Rob Sacchetto’yu ve Jessie Riley’yi geri getirecek mi? Ya da Morgie’nin başını iyileştirip, Nix’i zarar görmeden bulabilmemizi sağlayacak mı?”

“Hayır, ama...”

“O zaman neden Charlie’yi öldürmek istiyorsun? Bu ne yarar sağlayacak?”

“Peki, sen neden onu öldürmek istiyorsun?” diye karşılık verdi Benny. Tom’un sorusundan dolayı hayal kırıklığına uğramıştı.

“Şu anda beni tartışmıyoruz. Bunu da yapabiliriz, ama şimdi değil.”

“Charlie benim önemsedığım insanları incitiyor ve dün akşam ikimiz de bizim peşimizden geleceği konusunda hemfikirdik. Bizi susturmak için veya her nedense. Bizim neler bildiğimizi ve mahkemede aklansa bile onun peşini bırakmayacağımızı biliyor.”

“Haklısın. Charlie bunu anlayabilecek kadar akıllı. O zaman... seni öldüremesin diye mi onu öldürmek istiyorsun?”

“Bizi, sadece beni değil. Ama evet, bu mantıklı değil mi?”

“Üzücü ama evet.”

“Neden üzücü?”

“Çünkü insanlar arasındaki bu düzen hâlâ aynı. Leroy

Williams'ın da söylediği gibi, biz hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz."

"Alternatifi nedir? Hiçbir şey yapmayalım da Charlie bizi öldürsün mü?"

"Hayır. Ben pasifist bir insan olma eğilimindeyim ama benim de sınırlarım var. Ve sonuçta bir aziz de değilim."

"O zaman sen de Charlie'yi öldürmeye niyetlisin?"

Tom'un gözleri karardı. "Evet."

"Peki, o zaman bunları bana neden soruyorsun?"

"Çünkü dün olanlar seni de Kayıp Kız'ın olduğu dünyaya itti. Bu dünyanın bir mantığı ve kendine özgü bir adalet anlayışı var. Ama bu dünyaya ne kadar çok dalarsan o kadar çok zarar görürsün. Ve bizim için artık geri dönüş yok."

"Ne demek istiyorsun?"

"Benim bulduğum cesetler... Kız sadece belli bir insanı ya da belli tipte insanları öldürmeye çalışmıyordu. Zihninde canlanan insanın görüntüsünü cezalandırmaya çalışıyordu. Ona yapılan çok kötü ve trajik bir şey. Ve bu şey onu tamamen değiştirmiş. Belki de sonsuza kadar. İntikam sözcüğü onun hissettiklerini ya da yapıyor olduğu şeyleri neden yaptığını açıklamaya yetmez. Bu daha çok ruhuna bulaşan bir hastalık gibi. Gördüğü ve yaptığı her şeyi bozuyor."

"Öyleyse..." diye söze başladı Benny, söyleyeceklerini düzene sokmaya çalışarak. "O zihnindeki adamı öldürmeye çalışıyor. Hastalığa yol açan şeyi öldürerek gidermeye çalışıyor."

Tom, Benny'ye keskin bir bakış attı.

"Ne var?" diye sordu Benny.

"Bu şimdiye kadar kurduğun en zekice cümle olabilir

çocuk. İyi bir içgörü sahibi olduğunu gösteriyor bu. Evet, yaptığı şey tam olarak bu.”

“Öyleyse... öldürmeye çalıştığı adam kim?”

“Belki Annie’yi öldüren ödül avcılarında biridir veya onu Z Oyunu için çukura atan adamın görüntüsüdür. Onu bulmak istememin sebeplerinden biri de bunu öğrenmek.”

Benny, ağaçların gölgesinden çıkıp muhteşem güzellikte yabani çiçeklerin, bir renk cümbüşüyle set boyunca yayıldığı alana girerken konuştuklarını düşündü.

Uzak gökyüzü masmaviydi ve kocaman beyaz bulutlar üzerinde süzülüyordu. Manzara o kadar güzeldi ki, Benny’nin zihni, içi muhtemelen eski kemiklerle dolu olan, otlarla çevrili, terk edilmiş arabaları görmezden gelmişti.

“Böyle bir yerde bu kadar çok acı ve kederin yattığına inanmak çok güç değil mi?” dedi Tom yumuşakça.

Benny’nin tek yapabildiği başını sallamak oldu. Kayıp Kız’ın kartını cebinden çıkarıp yeniden baktı. Ne kadar güzel, gururlu ve trajik bir yüzü vardı. “Lilah,” diye mırıldandı ama uzun çimenlerin arasından esen rüzgâr ona Nix’in sesiyle cevap verdi.

Dereye ulaştılar ve kuzeye döndüler. Birkaç kilometre boyunca sessizce at sürdüler. Paslanmış metalden bir köprüye ulaşınca, Tom eyerinden atlayıp yere çömeldi. Benny, abisi üst üste gelmiş ayak izlerini inceleyip avlarının hangi yöne doğru gittiklerini anlamaya çalışırken, sessizce onun yüzünü seyretti.

BAŞKA BİR YAMAÇTAN DAHA AŞAĞI İNDİLER. BİNLERCE YIL önceki buzul çağından kalmış gibi duran uzun bir kaya yığınının arasında, yemyeşil ormanda mavi bir kurdele gibi ışıldayan pırıl pırıl bir dereye ulaştılar. Atlarından inip, onları zombilerden, ödül avcılarından ya da orada her kim varsa ondan ayıran, ağaçların yanından kıvrıla kıvrıla giden patikayı takip etmeye başladılar. Şef bariz şekilde oraya doğru gitmek istemiyor, yularını çekiştirip duruyordu. Apaçi de oldukça gergin görünüyordu.

Tom, yerden aldığı bir avuç toprak ve kurumuş dalı, rüzgârın nereye doğru savuracağını görmek için havaya attı. “Rüzgâr bize doğru esiyor. Eğer derenin bu yakasında kalırsak daha güvende oluruz. Ama sesimizi alçaltmamız gerekiyor.”

Derenin kıyısındaki bu yol bir zamanlar manzaralı bir kır yoluydu ve ikisinin de yanyana yürüyüp atları çekmesine yetecek kadar genişti.

“Tom?”

“Evet?”

“Onu bulacağız, değil mi?”

“Lilah’ı mı? Ben—”

“Hayır, Nix’i. Onu bulacağız, değil mi?”

“Bunu deneyeceğiz.”

“Bu yeterli değil. Onu bulmak zorundayız. O her şeyini kaybetti. Herkesi. Biz onu terk edemeyiz.”

“Terk etmeyeceğiz.”

“Yemin et.”

Tom ona baktı.

“Ne olursa olsun onu bulacağımıza, onu aramaktan asla vazgeçmeyeceğimize yemin et!”

Başka bir yerde olsa Tom’un bu sözler üzerine yaptığı hareket aptalca ve klişe gibi görünürdü. Ama burada, Çürük ve Harabe’de, tuhaf bir ihtişam ve soyluluk kazanıyordu. Tom elini kalbinin üstüne koymuştu.

“Kardeşim sana yemin ederim ki; Nix Riley’yi bulacağız. Ve yemin ederim ki; onu aramaktan asla vazgeçmeyeceğiz.”

Benny başıyla onayladı.

Yürümeye devam ettiler ve dere boyunca uzanan ormanın, en geniş noktasına ulaştılar. Yapraklarla örtülü ağaçların altı serin ve mağara gibi rutubetliydi. O kadar çok kuş sesi vardı ki içlerinden özellikle birini ayırt etmek imkânsızdı.

Yarım kilometre sonra Tom çömeldi ve parmaklarını ıslak çimene sürttü. “Yakaladım seni pislik!”

“O ne?”

“Ayak izleri. Büyük. Charlie’nin olmalı. Çimen tam olarak tekrar doğrulmak için zaman bulamamış.”

“Ne kadar olmuş?”

“Yarım saat. Onlara yaklaştık çocuk. Hızlı ve sessiz hare-

ket etmenin zamanı geldi.”

“Atlar çok gürültü yapıyor ama.”

“Biliyorum, ama yapacak bir şey yok. Bu yüzden iki kat daha uyanık olmalıyız.”

Tekrar atlara binip önde Tom, arkada Benny çimenli yolda ilerlemeye devam ettiler. Çimenlerin yumuşacık yeşilliği, pırıl pırıl akan, masmavi su ve kesintisiz kuş cıvıltıları ortama masalsı bir hava veriyordu. Ve Benny bu atmosferin etkisinden kurtulmakta zorlanıyordu. Etraflarındaki narin ve telaşsız güzellik gerçeküstü gibi duruyor; acı, keder ve telaşla dolu gerçek dünyalarındaki her şeyden daha tuhaf görünüyordu.

“Tom. Lunapark’ı tekrar inşa ettiklerine yüzde yüz emin misin?”

“Kendi gözümle görmedim ama sözlerine güvendiğim insanlardan duydum. Bana Lilah’ın da orada bulunmuş olduğunu söyleyen insanlar. Bugün orayı bulamasak bile ben aramaya devam edeceğim.”

“Neden? Kasabada kimse bunu umursamıyor bile. Bu konuda hiçbir şey yapmayacaklardır.”

“Biliyorum ama ben umursuyorum.” Tom bir iç çekti. “Dünyamızı kaybettik Benny. Bunun bize insan hayatının değerini öğretmiş olması gerekiyordu. Lunapark asla var olmamalıydı. Ve şimdi de yok edilmesi gerekiyor.”

“Onu bir defa yeniden inşa ettiler. Bir daha yapmayacakları ne malum?”

“Olabilir. Ve eğer bunu yaparlarsa birileri onu tekrar yok etmek için hep hazır olmalı.”

“Kim? Sen mi?”

Benny bir anda ses tonunun, abisinin yetenekleri konu-

sunda fazlaca şüphe barındırdığını fark etti ve söylediğine pişman oldu. Bu aslında eski reflekslerinin bir parçasıydı. Oysaki artık Tom'dan nefret etmiyordu. Dün gece olanlardan ve Harabe'de ilk olarak beraber tecrübe ettiklerinden sonra, artık onu başka bir gözle görmeye başlamıştı. Ama sözler artık söylenmişti ve onları nasıl geri alacağını bilmiyordu.

Tom gözlerini kısarak güneşe baktı. Yanağındaki küçük kaslar kasılıp gevşedi. "Konuştuğum bazı gezginler ve tüccarlar, isimlerini vermek istemedikleri bazı ödül avcılarının, kız ve erkek çocukları toplayıp Lunapark'a götürdüklerini söylemişti."

"Neredeki çocuklar? Kasabadan bir çocuğun kaybolduğunu hiç duymadım."

"Başka kasabalar da var Benny. Ve istasyon keşişleriyle beraber yaşayan çocuklar var. Üstelik yalnız yaşayanların da çocukları olabiliyor. Mountainside'da yaşayanlar kaybolmaz, çünkü ödül avcıları oradan besleniyor. Bu yüzden de kimse onları korumaya çalışmıyor. Kimse itiraz edip onlar için konuşmuyor. Burası kötü, çok kötü bir dünya."

"Yani hepsi bu mu? Tüm yapabilecekleri bu kadar mı? Burada bu kötülükler sürerken kasabaya tekrar korku mu hâkim olacak?"

"Umarım olmaz."

İzledikleri yol bir viraj alıp suyun kenarından aniden uzaklaştı. Sonunda onlara siper olan ağaçlık, yerini bir dizi alçak, kayalıklı tepeye bıraktı. Yaprakların gölgesi ortadan kalkınca, korkunç sıcak tepelerine bir lanet gibi yeniden çökmüştü. Üstündeki tişörte rağmen Benny'nin omzu ve sırtı kavruluyordu. Kolları güneşten tamamen yanmıştı

ve gözeneklerinden boşalan terler bir saniye olsun serinlik sağlayamadan buharlaşıveriyordu.

Tom araziye inceledi ve endişeli bir şekilde yavaşlayarak durdu.

“Ne oldu?”

“Ters bir şeyler var,” diye fısıldadı Tom. Parmağıyla yolun ilerisindeki, iki yanı kayalık duvarla çevrili virajı işaret ediyordu. Paslı bir tren köprüsü yolun ilerisinde bir kavis yapıyordu.

“Orada herkesin uzak durduğu bir nokta var. Bütün gezen zombilerin ister istemez toplandığı doğal bir çukur. Geçen sefer buradan geçtiğimde, birkaç yüz zombi vardı orada.”

“Birkaç yüz mü?”

“Evet. Bazıları büyük ihtimalle İlk Gece’den beri orada. Diğerleri de sonradan gelmiş.”

“Yerçekimi yüzünden inmişler, değil mi? Bayır aşağı inen yolu takip etmişler.”

“Aynen öyle. Orada, aşağıda bir kavşak var. Şu an üzerinde bulunduğumuz yolun, iki farklı çitlik yoluyla kesişen otoyola bağlandığı, büyük bir kavşak.”

“Peki, neden etrafından dolaşmıyoruz?”

“Yapabiliriz ama takip ettiğimiz izler direkt olarak bu yoldan devam ediyor.” Yumuşak toprağın üstündeki belirgin izleri işaret etti.

“Hiç mantıklı değil. Neden Charlie direkt olarak bir zombi ordusunun üstüne doğru gitsin? Onun da Harabe’yi senin kadar iyi biliyor olması gerekmiyor mu?”

“Benden daha iyi bilir. O buralarda çok vakit geçirir.”

“Bak, senin küçük kardeşin olabilirim ve bir ödül avcısı

da değilim ama burada parlak kırmızı boyayla bir tuzak olduğu yazmıyor mu?"

Tom neredeyse gülümser şekilde, "Öyle mi diyorsun?" dedi.

"O zaman sen de bir tuzak olduğunun farkındasın?"

"Benny, tüm bu şey bir tuzak. Charlie'nin Rob Sacchetto'ya saldırdığından beri yaptığı her şey de bu tuzağın bir parçası."

Tom durdu ve bir anda virajın oralarda başlayan ayak izlerini gösterdi. İzlerin çoğu koca ayaklı o adama aitti: Charlie. Ama bir noktada bunların yanında bir küme ayak izi daha belirliyordu. Küçük, çıplak ayaklar.

"Nix mi?" diye sordu Benny.

Tom parmağıyla dudaklarına bastırdı ve fısıltıyla, "Görünüşe göre Charlie onu taşıyormuş ve burada yere indirmiş," dedi. "Görüyor musun? Ayak izleri virajın içine doğru devam ediyor ve doğrudan kavşağa doğru ilerliyor."

"Belki de onlara ne kadar yakın olduğumuzu bilmiyorlardır," dedi Benny. Tom'un yüzünde bir onay ifadesi aradı ama yoktu. Bıçağını çıkarmaya başladı fakat Tom başını salladı.

"İhtiyacın olana kadar bekle. Çelik, güneş ışığını yansıtır ve bu da zombilerin dikkatini çeker. Şimdi çok sıkı durmanı istiyorum çocuk. Virajı bir kez döndük mü işler tuhaf bir hâl alacak. Belki bir tuzaktır, belki de değildir. Ama öyle olmasa bile, burası buralardaki en tehlikeli noktalardan biri. Neden öyle olduğunu sen de göreceksin."

"İyi bir moral konuşmasıydı, koç."

Tom sırtıttı.

Çok yavaş ve mümkün olduğunca sessizce ilerleyerek

virajı dönmeye başladılar. Duvara yakın durarak kayaların gölgesinde kalıyorlardı. Apaçi ve Şef bunun için eğitilmişlerdi ve yalnızca mahmuzlandıklarında hareket ediyorlardı.

Virajın sonunda manzara tekrar genişledi ve Benny tepelerden gelen tüm yolların kesiştiği bayırın aşağısındaki kavşağı gördü.

“Tanrım!” diye soludu, ama aniden elleriyle ağzını kapadı.

Soluğunu kesen, ne sonsuza uzanan dağların güzelliği ne de yola doluşmuş on binlerce arabaydı. Kavşak ve etrafındaki alan yaşayan ölülerle doluydu. En az bin taneydiler. Benny gözlerini dikip bir hareket aradı. Canavar denizinin onlara dönüp ayaklarını sürüye sürüye üzerlerine doğru gelmelerini bekliyordu. Ama yapmadılar. Zombiler kalabalık bir kütle hâlinde oracıkta dikiliyorlardı. Bazıları da yalnız başlarına ya da küçük bir grupla beraber yolda veya arazide duruyordu. Hepsi sakın ve sessizdi.

Atlar eğitilmiş olduklarını gösterip, ölülerin gerçekten orada oluşlarına rağmen hiçbir ses çıkarmadı. Ama Apaçi’nin tüm vücudunu saran korkulu titreyişi, Benny’nin vücuduna geçiyordu.

Benny gördüklerini anlamaya çalıştı. Tüm hepsinin sadece yollar buraya doğru meylettiği ve yerçekimi onları buraya çektiği için toplanmış olduklarına inanmıyordu. Bunun için çok fazlaydılar. Belki de bazı insanları buraya doğru kovalamış ve öldürdükten sonra da gidecekleri bir yer veya dikkatlerini çeken bir şey olmadığı için burada kalmışlardı. Bir kısmı büyük ihtimalle, arabalarından çıkıp orada ölen ve tekrar dirilen insanlardan oluşuyordu. Sert

otlar kalçalarına kadar uzamıştı ve bazıları da tamamen sarmaşık ve mor salkımlarla sarılmıştı. Askerler, hemşireler, onlu yaşlarındaki çocuklar, sıradan insanlar ve yaşlılar... Çoğu, kendilerini öldürmüş olan korkunç ısırıkların izlerini taşıyordu. Öğlen güneşinin altında, orada öylece heykeller gibi dikilmeleri son derece tuhaf bir görüntü oluşturunuyordu.

Hayır, heykel değil... Mezar taşları gibiydiler. Nerede öldüklerini ve ebediyete kadar nerede kalacaklarını göstermek için kendi vücutlarını kullanıyor gibiydiler. Bir tabuta gömülmemiş, onun yerine hareket eden, avlanan ve saldıran, bozunmuş birer vücuda hapsolmuşlardı. Onları çeken bir hareket olmazsa orada sonsuza dek kalacaklardı. Bu düşünce üzücü olduğu kadar korkunçtu da. Benny, bir anda içinde bir şeylerin bir değişim sürecine giriyor olduğunu hissetti. Neredeyse tüm Çürük ve Harabe kadar büyük olan korkusu, sanki azalıyor gibiydi. Tamamen değil ama bilinçli bir şekilde bunu hissedebileceği ölçüdeydi. Nedenini anladığını düşündü.

Harabe'ye yaptıkları ilk gezilerinde Tom, korkunun onu daha akıllı yapacağını söylemişti. Ama şimdi anlıyordu ki abisinin bahsettiği korku değil, dikkatti. Bu zombilerden herhangi biri, en genç olanı bile, yapabilecek olsa onu öldürebilirdi ama ona bilerek zarar vermek istiyor değillerdi. Yani bunun için bir istek veya arzuları yoktu. Bunların hiçbir yaradılışlarının bir özelliği değildi. Bunun hiçbir tarafında, düşen bir yıldırımdan ya da paslı bir çivinin üzerindeki bakteriden öte bir kasıt yoktu. Orada oturmuş duruyorken, onlara karşı duyduğu korku yerini farkındalığa bırakıyordu. Bir zamanlar onlara karşı taşıdığı nefret Harold Simmons'ın

evinde tamamen kaybolmuş, geriye sadece korku kalmıştı. Ve şimdi onun da etkisi yavaş yavaş azalıyordu.

Oysaki Charlie, hâlâ çok korkulması gereken bir şeydi. Gezegendeki tüm zombilerden daha tehlikeliydi. Çünkü o, kasıtlı olarak kötü niyetliydi.

Kasıtlı ve kasıtsız olan bu iki tür tehlikenin arasındaki farkı anlamış olmak ona büyük bir rahatlık sağladı.

Benny bunu Tom'a da anlatmak istiyordu ama hiçbir şey söylemedi. Şimdi kesinlikle zamanı değildi bunun.

Tom eyerinin üzerinden aniden döndü ve arkalarına baktı. Benny bazı zombilerin hareketi fark edip bembeyaz yüzleriyle kendilerine döndüğünü gördü.

"Ne oldu?"

"Bir şeyler yanıyor," dedi Tom. Bunu aynı anda Benny de fark etti. Bu, onun da çok iyi bildiği sülfür kokusuydu. Bu kokuyu, çukurculuk yaptığı gün, dinamit patlatıp kayalar küllerin ve yarı yanmış kemiklerin üzerine düşürüldüğü zaman belki yüz defa duymuştu.

"Bomba!" diye bağırdı Benny. Ya da bağırdığını sandı. Söylemiş olabileceği her şey yarım milyon kilo kum taşıyı kayalıklardan koparan büyük bir patlamayla silinip gitmişti. Sivri taşlardan oluşan bir enkaz bulutu iki duvardan birden püskürerek zemine indi. Apaçi bir çığlık koparıp etraflarında patlayan tonlarca kayadan kurtulmak için ileriye atıldı.

At, çöken kayalıklardan kaçmak için dörtnala zombi denizine doğru ilerlerken, Benny bağırmayı sürdürüyordu. Kontrolsüzce zombilere doğru koşarken, zombiler de çoktan onlara doğru dönmüş; kapkara ağızlarını açıp mum beyazı ellerini uzatmıştı.

BİR İNSANIN TÜM HAYATINI BELİRLEYEN, NASIL BİRİ OLDUĞU-
nu veya olabileceğini hissettiren, hassas dengeli kararlara
varılan kimi anlar vardır. Yaşam ya da ölüm, umut ya da
hayal kırıklığı, zafer ya da mağlubiyet; o an verilecek karar
üzerinde tehlikeli bir şekilde tıngırdar. Bu anlar ne tesadüf-
le çözülür ne de şansla. Bunlar öyle anlardır ki insan yaşam
hakkını ya kazanır ya da kaybeder.

Benny Imura'nın atı, gideceği yol sanki işaretlerle be-
lirlenmişçesine ölümlerin üzerine dörtnala gidiyordu. Eğer
bir şey yapmayacak olsa tamamen delirmiş ve paniğe ka-
pılmış at, zombi denizine dalıp onu öldürebilirdi. Apaçı'yi
yavaşlatmaya çalışacak olsa, zombiler etraflarını sarıp onu
eyerinden aşağı indirebilirdi. Attan inip koşmaya çalışacak
olsa arayı kapatabilirlerdi. Geriye tek bir seçenek kalıyordu.
Ve bu, çılgınca olduğu kadar imkânsızdı da. Daha on gün
önce abisinin korumasından çıkan, ressam Sacchetto'nun
yeniden dirilen cesediyle karşılaşmasının dışında, zombi-
lere dair başka hiçbir tecrübesi olmayan Benny Imura böyle
bir kararı asla veremezdi.

Apaçi onu aç ağızlara doğru sürüklerken, Benny'nin ağzından yalnızca bir kelime çıktı. Bu, ne bir dua ne de bir yardım çığılığıydı. Abisinin ismini de haykırıyor değildi. Zihninde kendi ölümünden daha çok yer tutan, zombi korkusundan daha büyük, tek bir şey vardı.

“Nix!” diye haykırıyordu.

Tahta kılıcını çekti, tüm gücüyle Apaçi'yi tekmeledi ve canavarların üstüne sürdü.

AT TEKMEYE VE ARDINDAKİ KUDRETE BOYUN EĞDİ. BİRKAÇ sıçrayıştan sonra, koşusu panik hâinden çıkıp düzenli bir saldırıya dönüştü. Benny, Apaçi'nin geniş göğsü ilk sıradaki zombilere çarpınca bir çığlık koparıp sağ kolunu tüm gücüyle indirip kaldırmaya, tahtadan kılıcının yontulmamış kenarıyla, zombilerin yüzlerine, ellerine, boyunlarına ya da omuzlarına vurmaya başladı. Ölümler ona ulaşmaya çalışıyor, ama o iki ayağıyla tekmeler savuruyordu. Kilimlerle sarılmış Apaçi, ısırıkların acısını belli belirsiz hissediyor ama zombiler kilimleri yırtamadıkları için zarar görmüyordu. Hatta bu ısırıklar onu gitgide yükselen bir öfkeye sevk ediyor, ara ara şaha kalkıp çelikten nallarıyla tekmeler savuruyordu. Çeneleri dağıtıp kafaları kırarak ilk sırayı geçtiler ve terk edilmiş arabalara doğru yol almaya devam ettiler. Geçtikleri zombiler dönüp onları takip ediyor, önlerindeki de sallana sallana üzerlerine geliyordu.

Benny, Apaçi'yi cesaretlendirmek ve tekrar tekrar şaha kaldırmak için yularına asılıyor, şaha kalkan yarım tonluk hayvan da tüm gücü ve korkusuyla önlerine çıkan zombi-

leri eziyordu. Benny'nin halı semeri bacaklarını koruyordu ama halı ceketini giymemişti. Eğer düşecek veya yaratıklar kalçasından tutacak olsa tek şansı son kırıntıları kalan kadaverin olabilirdi.

Ama olayların bu hızlı akışı içinde, bu berbat kokulu kimyasalın işe yarayacağı veya zombilerden herhangi birini uzaklaştırabileceği meçhuldü.

"Hadi!" diye bağırdı Benny. Ve Apaçi önündeki zombilere doğru atıldı. Onların da arkasında alan açılıyordu. Benny kılıcını yeniden indirip kaldırmaya başladı. Artık kolundan yükselen acıyı hissedebiliyor ama bu acıyı öfkesini beslemek için kullanıyordu. Sol eliyle av bıçağını çekti ve kendisine doğru uzanan elleri kesip biçmeye başladı. Anlamsız böğürtüler havayı doldurmuştu. Ama sonra bıçak bir kemiğe denk geldi; kolu burkuldu ve bıçağı kaybetti.

O esnada, bir el onu pantolonundan yakaladı. Az kalsın eyerinden düşecekti. Yarım bir dönüş yapıp kılıcını kendisini yakalayan ele indirdi. Vuruşun etkisiyle kırılan kolun çatırtısını duyabilmişti.

Tom da hangi cehennemde? diye düşündü. Kayalıklar havaya uçtuğunda, abisinin görüntüsünü kaybetmişti. Büyük bir risk alıp arkaya doğru bir bakış atmış ama tüm yamacı kaplayan toz bulutu dışında hiçbir şey görememişti.

Göğsünde, öfkesinin ateşini bastıran bir panik dalgası yükseldi. Ama beyaz eller kendisine doğru uzandıkça, öfkesi tekrar kabarıyor ve kılıcını tekrar tekrar indiriyordu.

İleride parlak mavi bir şey gördü. Dere! Tepenin gerisinden dolanarak yeniden karşılarına çıkmış, kalabalık yolun yüz metre ilerisinde akıp gidiyordu. Benny atını o yöne doğru çevirip tekrar mahmuzladı. At neredeyse insan sesi-

ne benzer bir sesle sızlandı.

Sağrısındaki kaslar kasıldı ve önlerine çıkan zombileri devirerek ileriye doğru atıldı. Benny Apaçi'nin boynuna doğru eğildi ve akarsuya ilerlediler. Uzun otların arasında minik çukurlar ve tümsekler vardı; Benny yolun düşündüğünden daha uzun ve zor olduğunu fark etti. Akarsuyun güvenli mavisiiyle aralarında en az elli zombi daha vardı.

Bir tarafta bir hareket sezdi ve arazinin uzağındaki ağaçlıktan çıkan bir adam gördü. Bu bir zombi değil, insandı.

Çekiç.

Dinamitleri hazırlayan da o olmalıydı. Bir saniye daha gecikseler, patlama yüzünden dağın yarısı Benny ve Tom'un üzerine devrilmiş olacaktı.

Tom.

Benny yamacın bu tarafında mahsur kaldığını biliyordu. Ağaçlığa doğru da gidemezdi. Eğer Çekiç oradaysa Charlie de orada olmalıydı. Ve Mekong Kardeşler de. Hepsi de silahlıydı. Nix de orada olabilirdi ama Benny şu an için hiçbir şey yapamazdı. Kendisi ve onun için tek umut, şimdi kurtulabilmesinde yatıyordu. Ve güvenli tek yer Coldwater deresinin diğer tarafıydı. Zombilerin hızlı akan suları geçebilecek becerileri yoktu. Bunu ona Tom söylemişti.

Yollarına bir zombi çıktı. Apaçi manevra yapacak zaman bulamadı ve yaratığı devirip geçti. Atın ayakları altında kırılan kemiklerden iğrenç bir çatırtı duyuldu.

Başka ikisi –bir itfaiyeci ve sadece boksör şortu giymiş bir adam– onlara doğru yaklaşıp yollarını kapadı.

Benny, atı dizleriyle yönlendirip hafifçe sola kaymasını sağladı. Kendisi de sağ tarafa büküldü ve itfaiyecinin kafasına vurup öbürünün üstüne devirdi. Birbirine dolanan

zayıf ayakları yüzünden yere yuvarlandılar.

Son birkaç küçük tepeyi de aştıklarında, Benny bir anda kanının donduğunu hissetti. Önlerine uzun, yavaşça alçalan, birkaç metre derinliğinde bir vadi çıkmıştı. At kolaylıkla burayı geçebilirdi, ama aşağısı zombilerle doluydu. Bunu daha önce fark etmemişti. Belki yüz taneydiler ve yarısı da çocuktü.

Çocuklar.

Çocuklar okul üniforması giymişlerdi ve ortalarında otobüs şoförü kıyafeti içinde erkek bir zombi dikiliyordu. Tuhaf bir koyun sürüsünün ortasındaki bir çobandı sanki. Bazı çocukların yüzleri buruşmuş ve kararmıştı. Acaba okul otobüsleri kaza yapmış ve yanmışlar mıydı? Bu düşünce Benny'nin midesini bulandırdı. Kararsız kalmıştı. Elleri terliyor, elinde tuttuğu kılıcın kabzası kayganlaşıyordu. Bu yaratıkların ölü olduklarını ve sadece bir zamanlar bulundukları bedenlerinde yeniden canlandıklarını biliyordu. Ama Tom'un sözleri beyinde dönüp duruyordu.

Onlar da bir zamanlar insandı.

Nasıl olur da onlara vurabilirdi? Onları nasıl incitebilirdi?

Çocuklar, kadınlar, yaşlılar. Kayıp ruhlar...

Apaçi yamaçtan aşağıya doğru hızlandı. Masmavi sular onları çağırıyordu.

Burnunun bir santim ötesinden bir şey geçti. Bir an için Benny, bunun bir arı veya sinek olduğunu düşündü. Sonra, hemen arkasından, düzlüğün ilerisinde yankılanan bir silah sesi işitti.

Ardından da bağırان bir kızın sesi duyuldu.

"BENNY!"

Benny sesin geldiği yöne doğru başını çevirdi ve ağaçların arasından araziye fırlayan ince bir figür gördü. Emin olamayacak kadar uzaktaydı ama yine de emindi.

“Nix!” diye bağırdı.

Nix, devrilmiş bir ağacın üzerinden atlayıp durdu. Ve kalınca bir dal kapıp peşinden gelen adama savurdu. O kadar sert vurmuştu ki, Benny tak sesini koca arazinin diğer ucundan duymuştu. Ama sonra üç adam daha geldi ve onu kaldırıp ağaçların arasında gözlerden kayboldu. Beşinci adam, küçük bir tümseğin üstüne çıkıp Benny’ye mavi kıvılcımlar saçan bir şey doğrulttu. Benny ne yaptığını tam anlayamasa da eğildi ve kurşunun boynunun hemen arkasında havayı yararak geçtiğini hissetti. Atılan kurşunun keskin sesi boş havada onu izlemişti. Sonra bir daha ve bir daha. Kurşunlardan biri çantasına isabet etti. Herhangi bir acı var mı, diye vücudunu dinledi. Ama yoktu. Elli metre ötesinde bir zombi düştü. Midesinde koca kara bir delik açılmıştı. Ama at hızla yanından geçerken bile, ayakları üzerinde doğrulmaya çabalıyordu.

Dere önündeydi ve ölü okul çocukları kalabalığının arasına karışmıştı.

Onu hangisinin öldüreceğini düşündü. Zombiler mi yoksa ödül avcılarının kurşunları mı?

“BENNY!” Nix’in sesi tepenin ardında çalan bir zil gibi, apaçık geliyordu. Döndü ve yalnızca bir metre arkasından gelen beş adamla birlikte ona doğru koştuğunu gördü. “KOŞ!”

Koşuyordu. Sadece otuz metre kalmıştı. Yirmi.

Nix’in bağışını bir kez daha duydu. Tekrar döndüğünde, adamlardan en iri olanının onu tutup, bebek gibi kal-

dırmış olduğunu gördü. Adamlar, bir grup zombi onlara doğru yaklaşmaya başlayınca hemen dönüp ağaçlara doğru koştular.

“HAYIR!” diye bağırdı Benny. Bir elini etkisizce kaldırıp kaybolan figürlere doğru uzattı. Ve sonra parlak bir şey yanından geçip önündeki zombi duvarına daldı. Benny gümüşten bir ateşin, güneşin altında dans edişini izliyordu. Zombiler düşüyor; kopan kollar ve kafalar, havada uçuşarak onlardan uzaklaşıyordu.

“Benny! Beni takip et!” diye haykırdı Tom.

İmkânsızdı ama işte oradaydı. Kana ve toza bulanmış kılıcı, akan bir cıva gibi parılıyordu. Tom, kılıcıyla ölüleri doğradıkça, Şef’in gözleri korkuyla kırpışıyordu.

Benny’nin atı ön ayaklarıyla otobüs şoförünün kafasını ezip son ölüyü de geçti. Sonra suya daldılar. Soğuk suyun etkisiyle, Apaçi derin bir nefes alıp kişnedi. Benny kalçasında ve göğsünde soğuk suyu hissetti. Kırk kadar zombi onların ardından suya daldı ama güçlü akıntı onları süpürdü.

Benny dönüp ağaçlığa doğru baktı. Nix’ten hiçbir iz yoktu ama bir an için Nix’i alan adamlarla aynı yöne doğru ilerleyen küçük bir figür gördüğünü sandı. Belki hayal görmüştü ama çok hızlıydı ve eğilerek ilerliyordu. Ve elinde çelik gibi parlayan bir şey taşıyordu.

Benny eliyle gözlerindeki teri silip tekrar baktı. Ama koşan figür gözden kaybolmuştu.

Kesintisiz bir meşe ve akağaç sırası oluşturmuş olan ağaçlıkta, herhangi biri görünmüyordu. Arazi binlerce zombiyle dolmuş ve bu yol da tepede göçen geçit gibi tıkanmış ve kullanılamaz olmuştu. Atlar karşı kıyıdaki sete

tırmandı.

Artık güvendeydiler.

Ama Nix gitmişti.

Ve onlar da takip edemiyorlardı.

ÜZGÜN, YORGUN VE KIZGIN BİR HÂLDE DEREDEN UZAKLAŞARAK, yükseklerde güvenli bir nokta bulabilmek için atları mümkün olan en yüksek hızıyla sürerek, tepelere çıktılar. Tom sık ormanın içinde güvende olduklarına ve etrafta başka zombi bulunmadığına ikna olunca, atlarından inip yere çöktüler. Birkaç uzun dakika boyunca hiç hareket etmeden, karaya vurmuş balık gibi nefes nefese uzandılar. Üzerlerinden ter boşanıyor ve hiçbir şey düşünemiyorlardı. Yan yana duran Apaçi'nin ve Şef'in bacakları korkuyla titriyordu.

"İyi misin?" diye sordu Tom, nefesi düzelince.

"Hayır," diye inledi Benny.

Tom'un başı omzundan çıkmış gibi sertçe döndü. "Yaralandın mı? Yoksa ısırıldın mı?"

"Hayır... Ama Nix orada."

"En azından hâlâ hayatta olduğunu biliyoruz Benny. Bu da bir şeydir. Bunu düşün."

"Ve artık bizim geldiğimizi de biliyorlar."

Tom doğrularak oturdu. Bir düzine küçük yarasından kan akıyordu. Bunların kayalar havaya uçtuğunda fırlayan

sivri taşlardan dolayı oluştuğuna ikna etti Benny'yi.

Atının yanına kadar süründü. Eyerinden matarasını çıkarıp büyükçe bir yudum aldı ve sonra Benny'ye uzattı. "Zaten başından beri biliyorlarmış. Böyle bir planı ve onca taş yığınının havaya uçuracak düzeneği hazırlamak vakit alır. Hayır çocuk... Peşlerinde olduğumuzu biliyorlarmış ve çok zekice bir plan yapmışlar."

İçtiği su Benny'nin kurumuş boğazını gıdıkladı ve bir anda öksürüp suyu ağzından püskürttü.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu Tom. Merakla ona bakıyor, kollarını ve bacaklarını dikkatle süzüyordu. "Isırılmadığına eminsin, değil mi?"

"Isırılmadım," diye çıkıştı Benny. "Sadece gidip Nix'i bulmak istiyorum."

"Bulacağız. Ama atlar ölmek üzere. Eğer onları yaya olarak kovalamak istemiyorsan dinlenmek zorundayız."

"Ne kadar?"

"En az bir saat. Hatta iki saat daha iyi olur."

"İki saat mi?"

"Hişt... Sesini alçalt ve beni dinle Benny. Eğer iki saat dinlenirsek sonraki iki saatte onları yakalarız. Ama dinlenmezsek onlara yetişmemiz bir gün sürer. Sakin olursak daha hızlı oluruz."

Benny kızgınca Tom'a baktı. Sonra da kendi kendine homurdanıp başını çevirdi. Onun haklı olduğunu biliyordu ama orada oturdukları her saniye Nix'ten daha da uzaklaştıklarını hissediyordu. Saniyeler dakikaları, dakikalar saatleri kovaladı. İki saat geçip de Tom gitmeye hazır olduklarını söylediğinde, neredeyse çılgılık atmak üzereydi.

"Charlie ve diğerleri neden kayaların arkasına saklanıp

bizi vurmadılar?”

Tom halı ceketini atının arkasına bağlamakla meşguldü.

“Tom?”

“Sanırım, şanslarını bu şekilde heba etmek istemediler,” diye cevapladı.

“Şaka mı yapıyorsun? Bire karşı altı kişi?”

Tom omzunu silkmekle yetindi. Benny ise abisine bakarak ne demek istediğini anlamaya çalıştı.

Eyerin son kayışını da sıkarken, “Bununla birlikte,” diye söze başladı Tom, “dinamit büyük bir patlama yarattı. Ölülerin büyük çoğunluğunu da geçide doğru çekti. Bu sayede onları ormandan uzaklaştırmış oldular. Eğer ölmüş olsaydık, bize ateş etme riskini almamış olacaktık. Bizi vurmak için bile olsa ateş ederek çok aptalca bir risk almış oldular. Çünkü zombilerin bir kısmını üzerlerine çektiler. Adım gibi eminim, Charlie ateş edene bayağı köpürmüştür.”

“Çekiç değil miydi o?”

“Hayır. Daha zayıf biriydi. Büyük ihtimalle Mekong Kardeşler’den biri. Ama her kimse onunla ufak bir sohbet etmek isterdim.”

“Sohbet mi?” dedi Benny. Saatlerdir ilk defa tebessüm etmişti.

“Evet. Anlamlı bir sohbet,” dedi Tom. “Hadi atlara. Bir süre ağaçların altında olacağız. Derenin bu yakasında hep çiftlikler var. Bu yüzden kestirmeden gidip, derenin birkaç kilometre yukarısına ulaşacağız. Eğer şanslıysak yola onlardan önce ulaşır, biz de bir tuzak kurabiliriz. Otoyol çok zor bir yer, o yüzden incelemek için biraz zamanım olsun istiyorum.”

“Güzel,” dedi Benny. Eyere tutunup kendini yukarı çek-

ti.

“Bu, büyük ihtimalle kovalamacanın son ayağı olacak Benny. Az önce olanların çok zor olduğunu biliyorum, ama zombilerle savaşmakla insanlarla savaşmak arasında çok büyük bir fark var. Nix’i bulduğumuzda ben, Charlie ve diğerlerini uzaklaştırmaya çalışacağım. Senin de Nix’i alıp kaçmanı istiyorum. Nereye gideceğini hiç düşünme, ben seni bulurum. Eğer yapabilirseniz, suya girin ve tekrar karaya çıkmadan önce, mümkün olduğunca güneye ilerleyin. Arkanızda da iz bırakmamaya çalışın.”

“Sen bizi nasıl bulacaksın peki?”

“Merak etme çocuk. Daha hiç kullanmadığım bir sürü numara var.” Eyerine çıkarken hınzır bir gülüş attı. “Haydi gidelim.”

Kuzeydoğuya yönelip neredeyse tamamen çalılarla kaplı birkaç çiftlik yolunu takip ettiler. Giderken, Tom cebinden bir şişe kadaverin çıkarıp giysilerine sürdü. Sonra da şişeyi Benny’ye uzattı. Apaçi, kokudan dolayı rahatsızca kişnedi. Benny bir saniye için şişeyi inceledi.

“Tom... sence bunun sayesinde mi kurtulduk?”

“Onun yardımı da olmuştur. Zombilerin tereddüt etmesini sağladı. Unutma ki, ölü gibi kokan şeyleri ısırarak için istek duymuyorlar.”

“Bunu hiç anlayamıyorum,” dedi Benny, iğrenç kokulu sıvıdan pantolonuna birkaç damla dökerken.

“Kimse anlamıyor. Bu da zombilerle ilgili başka bir gizem. Ama işe yaradığına memnunum. Hey... O kadar çok kullanma. Biraz da sonraya bırak. Elimizde sadece iki şişe kaldı.”

Benny, kapağını kapatıp Tom’a doğru fırlattı. Ama tam

olarak kapatamamış olduğu için Tom yakalayınca sıvı etrafa sıçradı ve tişörtüne bulaştı.

“Hay lanet... Çok pardon!” diye sızlandı Benny.

Üstünden berbat kokular yükselirken, Tom şişeyi tekrar sıkıca kapattı. “Aslında memnun oldum. Şimdi bir zombiyle dans edecek bile olsam ısırılmam herhâlde.” Eğildi ve şişeyi tekrar Benny’ye uzattı. “Hâlâ yarım şişe var. Bu sende kalsın, ben diğerini kullanırım.”

“Eğer biterse ne olur?”

“Umalım ki bitmesin.”

Çiftliklerden sonuncusunun yolu, dereye ulaşan bir yamacın başında sona eriyordu. Dereyi sessizce geçtiler. Gürültüyü azaltmak için çok yavaş hareket ediyor ve araziye dört gözle kolaçan ediyorlardı. Her şey sakın görünüyordu. Dere yatağından çıktılar ve tamamen arabalarla tıkalı bir otoyola vardılar. Dört şeritli iki yol, sağ taraftan bir kilometre uzaktaki dönemece, sol taraftan da sisli ufka kadar uzanıyordu. Tom’un bir UH-60 Kara Şahin olduğunu söylediği helikopter, yolun yanında uzanan çalılığa düşmüştü. Koca pervaneleri kırılmış ve çalılara gömülmüştü. Benny, helikopterin nasıl düşmüş olduğunu merak etti. Acaba mürettebattan biri enfeksiyon mu kapmıştı? Yanlış türden birini mi kurtarmaya çalışmışlardı? Ya da evden çok uzaktayken benzinleri mi bitmişti? Belki de elektromanyetik dalgalara yakalanmışlardı. Bilebilmenin olanağı yoktu. Ve bu güçlü makineyi düşüren her neyse, onu teknolojinin ve ilerlemenin hiçbir işe yaramadığı bir savaşın anıtı olarak oracığa bırakmıştı.

Atlarını yolun dışına kadar sürdüler. Benny, terk edilmiş arabaların arasında hiç zombi göremiyor olmasına rağmen,

atlar bu sonsuz araba yığınınından hoşlanmamıştı.

Her yerde kemikler vardı. Her yere dağılmış iskeletler, bakteriler tarafından çoktan temizlenmiş; binlerce kafatası, kaburga, kol ve bacak kemiği, merhametsiz California güneşinin altında bembeyaz kalakalmıştı. Arabalar birbiriyle çarpışıp ezilmiş; kimi yanmış, kimi de kaldırıma çıkmış ya da ters dönmüştü. Birkaç tanesi yoldan dışarı fırlamış ve uzun otların arasında gizlenmişti. Benny, neredeyse hepsinin camlarının kırılmış olduğunu görebiliyordu. Kimisi dışarı çıkan veya çıkmaya çalışan insanlar tarafından, kimisi de taş kullanmayı becerebilecek kadar beyin yetisi kalmış taze zombiler tarafından kırılmıştı. Yol yatağına drenaj için yerleştirilmiş, erik büyüklüğünde sayısız taşın, silah olarak kullanıldığını fark etti.

Büyükçe bir kemiği ayağıyla itip, "Neden bu kadar çok kemik var? Ölenlerin çoğu zombiye dönüşmedi mi?" diye sordu.

"Dönüştü elbette. Ama binlercesi, hatta milyonlarcası savaşta zombi olarak dirilemeyecek şekilde öldü. Boyunları ya da kafaları kırıldı ya da beyinlerine kurşun yiyerek öldüler. Kopan kollar ve bacaklar da var. Kasabada bizim yaptığımız gibi gömülemedikleri için geriye sadece kemikleri kalana kadar çürüyüp gidiyorlar."

Yüzlerce araba kurşun delikleriyle doluydu. Bir noktadan sonra helikopterin arabalara yaylım ateşi açtığı belli oluyordu. Tom Benny'nin baktığı yeri fark edip düşen Kara Şahin'in yan kapısından yükselen siyah şeyi gösterdi.

"Otomatik silah. 7.62 milimetre, uzun namlulu bir maki-neli tüfek. Dakikada üç bin atış yapabiliyor."

"Ama yetmemiş," dedi Benny.

“Maalesef.”

Araba hattının diğer tarafında, uzun çimenlerle ve yabancı otlarla kaplı devasa bir yeşil çayır uzanıyordu. Oraya buraya dağılmış, yüzlerce çam, kavak, meşe ve akağaç, yer yer uzun otların arasından yükseliyordu. Ağaçlar yüzünden arazinin temiz olup olmadığını anlamak imkânsızdı. Ama sert bir rüzgâr, tüm çalıları bir tarafa yatırınca, daha detaylı bakmaya gerek kalmadı.

Bir gıklama duyuldu ve Benny dönüp helikopterin kırık pervanesine tüneyen, tüyleri tel tel olmuş kargayı gördü.

“Hangi yöne gidiyoruz?”

“Kamplarına ulaşmadan önce onları yakalayabilmemiz için bu yolu geçmeliyiz. Orada kim bilir daha başka kaç adamı vardır. Eğer burada yoldan ayrılıp büyük çayırı geçerse onların önüne geçebiliriz. Evet, at sırtında onları geçebiliriz.”

Büyük çayırın kuzeydoğu köşesinde yeşil ve gri renkleriyle uzanan dağa doğru dönmüş, kendi kendine kafa sallıyordu.

“Charlielerin kampı şu dağın arkasında. Yarım düzine kadar farklı yol var. İnsan yapımı yollar. Hangisini izleyeceklerini bildiğimden oldukça eminim. Biliyor musun? Lilah’ı ikinci kez gördüğümde tam şurada, dağa giden yolun ortasındaydı. Rob Sacchetto’yla beraber çıkmıştık. Onun, kasabadaki bazı insanlarla akraba olduğunu düşündüğüm zombilerin resimlerini yapmasını istiyordum. O gözcü istasyonuna giden patikanın oralardaydık. Bu kez yanımda büyük bir teleskop getirmiştım. O sabah Lilah’ın izlerini tekrar görünce, Rob’un yanından ayrılıp ormana daldım. Onu buldum. Günün ilk yarısı boyunca, kendisine

hiçbir zarar vermeyeceğim üzerine onu ikna etmeye çalıştım. Diğer yarısında da bana zarar vermenin ona bir şey kazandırmayacağına iknaya çalıştım.”

“Onunla konuştun mu?”

“Evet konuştum. Fazla bir şey söylemiyordu ama yavaş yavaş açıldığını düşünmeye başladığım zaman, bir şeylerden ürktü ve ortadan kayboldu. Nereye kaybolduğunu Tanrı bilir, çünkü izini tamamen kaybettim.”

“Onu iki kez gördüysen, buralarda bir yerde yaşıyor demektir,” dedi Benny.

“Olabilir. O zamandan sonra başka yere yerleşmiş de olabilir. Ama gel önce şu işi halledelim. Atları yoldan geçirmeliyiz.”

“Ama nasıl?” dedi Benny, araba sırasının önünde gidip gelirken. Yalnızca bir kişinin geçebileceği genişlikte bazı noktalar vardı. Ve elbette, o ve Tom arabaların üzerinden de atlayabilirdi. Ama atların geçebileceği hiçbir boşluk göremiyordu. “Etrafından dolanamaz mıyız?”

“Yarım gün kaybederiz.” Az ileride, delik deşik, büyük bir arabayla çarpışmış, kasası örtülü ters dönmüş bir kamyon vardı. Çamurluğunda kararmış gümüş harflerle *Escalade* yazıyordu.

Bu iki aracın oluşturduğu, Imura kardeşlerin ve atların durmasına yetecek büyüklükte bir gölgelik vardı. Attan indiler ve Tom atının yularını, kamyonun arka tamponuna bağladı. “Burada bekle. Bir yol bulmaya çalışayım. Gözlerini ve kulaklarını açık tut. Zombiler konusunda dikkatli ol ama en önemlisi, Pembe Göz ve onun takımına dikkat et.”

Ama Tom daha on adım atmamıştı ki, birden durdu ve yere çömeldi.

“Benny!” diye fısıldadı. Benny koşup Tom’un ne bulduğuna bakmaya gitti. Asfaltta kurumaya yüz tutmuş, bir su birikintisi vardı. Yemek tabağı büyüklüğündeydi ama etrafındaki ize bakılınca, başta daha büyük olduğu, ama sıcaktan zamanla çekildiği görülebiliyordu. Tom elini sürttü ve kokladı.

“Yağmur suyu değil. Dün geceki yağmurun kokusu tuzluydu. Bunun hiç kokusu yok. Sanırım filtre edilmiş içme suyu bu.”

Benny, birinin gelip sıcak öğlen güneşinin altında, buz gibi suyu çenesinden ve göğsünden akıta akıta içtiğini görür gibi oldu. Tom kalktı ve kendi matarasını çıkarıp yaklaşık yüz seksen santim yukarıdan yere biraz su döktü. Yere düşen suyun izi hemen hemen aynıydı ve damlalar yere çarpma noktasından aynı uzaklığa sıçırıyordu.

“Uzun biri. Charlie veya Çekiç olmalı. Mekong Kardeşler’in ikisi de kısa,” dedi Tom.

Benny etkilenmişti. Etrafta başka kanıt aramaya başladı. Ve gözlerinin fal taşı gibi açılmasına neden olan bir şey gördü. “Tom!”

Üç metre ötede, yerde, sıcak güneşin altında hemen hemen yarısına kadar kurumuş bir ayak izi vardı. İz, yetişkin birinin ayağına değil, küçük, çıplak bir ayağa aitti.

“Nix,” dedi Benny.

“O olmalı,” diye onayladı Tom. Ama ayak izinden, endişeli bir şekilde tekrar su izine döndü.

“Ne oldu?”

“Mesafe çok uzun. Eğer su birikintisine basmış olsaydı, daha yakınında başka bir iz daha olması gerekirdi.” Hemen ayağını birikintinin hizasına getirdi ve boyu en fazla bir elli

olan bir kız gibi bükülüp, adımını taklit etmeye çalıştı. “Burada bir yanlışlık var. Su birikintisine bir ayağıyla basmış olsa bile, mesafe yine de çok uzun. Şurada bir tane daha ayak izi olmalıydı.” Asfaltta ayağının ucuyla başka bir noktayı işaret etti.

“Yani bu ne anlama geliyor?”

Tom bir anda onu kolundan yakaladı ve hızlıca kamyonun gölgesine doğru çekti.

“Charlie ve onun tayfası dışında buraya kimse gelmiş olamaz. Yani bu demek oluyor ki, bir şekilde bizim önümüze geçmeyi başarmışlar. Charlie bu tepeleri benden daha iyi biliyor. Benim bilmediğim bir kestirme veya geçit kullanmış olmalı.”

“Yani onları kaçırdık mı?”

“Atları arabaların arasından geçirmemiz gerekiyor. Yine arkalarında kaldık. Ve daha başka kaç şansımız olur, bilmiyorum.”

“Şans mı? Şimdiye kadar ne şans yakaladık ki?”

“Burada kal,” dedi Tom ve eğilerek arabaların arasında kayboldu. Benny atları sürmeye hazır bir şekilde yaklaşık üç dakika bekledi. Tom geri döndü ve hiçbir şey söylemeden, ters yöne doğru koşmaya başladı. Benny, onun her otuz metrede bir durup arabaların arasındaki boşlukları, kollarını açarak ölçmeye çalıştığını görüyordu. Ama hiçbir atların geçmesine müsaade edecek kadar geniş değildi.

Beş yüz metre uzaklaşmıştı ki vazgeçip tekrar geri koştu. Gergin görünüyordu ve hayal kırıklığıyla çenesini sıkmıştı.

“Bir şey yok mu?”

“Hayır. Bunu zor yoldan yapmamız gerekecek. Atlara halat bağlayıp arada yeterince boşluk açılana kadar araba-

ları çekebiliriz. Ama atlar da yarı ölü sayılır.” Kendi kendine bir küfür savurdu.

Benny’nin yanından geçip tekrar su birikintisinin ve Nix’in ayak izinin olduğu yere gitti. İkisi de neredeyse kurumak üzereydiler. Benny, Tom’un yüzündeki ifadeden, yerdeki suyun buharlaşma hızına bakarak ödül avcılarının ne kadar zaman önce buradan geçmiş olabileceklerine dair bir hesap yaptığını anladı. Benny bu hesaplamayı yapamazdı ama zaten buna gerek de kalmadı. Tom bir anda dikilip şimşek hızıyla silahını çekti.

Aynı anda, Benny arkadan ve önden gelen garip bir ses işitti. Durup, sıcak havada enkaz hâlindeki araçların gölgesinin hemen dışında, asfaltta dikiliyorken, bulundukları durumla hiçbir ilgisi olmayan bu sese dikkat kesildi. Ses, bir sürü ayağı olan büyük bir kızıl yılan ya da devasa bir çıyandan geliyormuş gibiydi. Sanki bir yere sıkışmış, dönüyor, köpürüyor ve dumanlar çıkarıyordu. Benny’nin açık kalan ağzından, gereken kelime bir türlü çıkmıyordu. Yaz kutlamalarına, bahçede verilen partilere ve Noel bayramına ait bir şeydi bu sanki.

Kendi kendine konuşuyormuş gibi garip bir sesle, “Maytap,” diyebildi. Dönüp, korku hissini endişeli bir yüz ifadesiyle maskeleyen Tom’un yüzüne baktı. Silahını kabzasına geri koyup kılıcını çekmişti.

İlk maytap patlayınca, Benny her şeyin farkına vardı. Su birikintisi ve dikkatlice yerleştirilmiş ayak izi. Onlar kazara olmamıştı. Birer ipucu değillerdi. Onları oyalamak ve dikkatlerini oraya çekmek için kasıtlı olarak bırakılmışlardı.

Maytaplar arka arkaya patlamaya başladı. Arabalardan dönen yankıları, uzun otlarla çevrili çayırı ve arkalarındaki

ormanı sarmıştı. Patlama sesleri durgun havada, tüm ölüleri uyandırmaya ve oraya çekmeye yetecek ölçüde büyük ve korkunç bir gürültü çıkarıyordu.

Benny, ağaçların ve uzun otların arasında bazı hareketler gördü. Ezilmiş arabaların ve ağaçların arasından çıkan, ağır hareketli karaltılar. Atlar, Benny'nin arkasından korkuyla kişnedi. Yine tuzağa düşmüşlerdi.

SON MAYTAP DA PATLADI VE BİR SESSİZLİK OLDU. BENNY’NİN tek duyabildiği, zombilerin yavaş ve sendeleyerek adımlarının hışırtısıydı. En yakınlarındaki ile aralarında yaklaşık üç yüz metre vardı ama zombiler her yönden yaklaşıyorlardı. Artık dereye giden yol da tamamen kapanmıştı.

“Tom Imura!” diye bağırdı biri. Benny ve Tom, yoldan uzakta, uzun otların arasında dikilen Vin Trang’i görmek için döndüler. Yaşayan ölülerden mümkün olan en uzak yerde duruyordu ama birkaç tanesi sesini duyup ona doğru döndü. Vin’in bir elinde tabanca ve diğerinde de birkaç tane maytap vardı.

Tom’un dudakları gerildi ama sesi sohbet ediyormuş gibi çıktı. “Kız nerede Vin?”

“Kız mı? Ne kızı?” dedi Vin gülerek.

“Oyun oynamayalım istersen.”

Sol taraflarından bir tıslama sesi daha duydular. Arkalarındaki ormandan bir dizi maytap daha fırlatılmıştı. Asfalta çarpıp patlamaya başladılar. Arabaların içinden çıkan zombiler de inlemeye başladı.

“Tom,” diye fısıldadı Benny.

“Biliyorum,” dedi Tom dudaklarını oynatmadan. Sesi-
nin tonunu sertleştirip seslendi: “Kız nerede?”

“O öldü; zombiler aldı onu,” dedi Vin.

Benny neredeyse feryat edecekti ama Tom bir baş hare-
ketiyle onu durdurdu. “Şu an onun ayak izine bakıyorum
Vin. Daha kurumamış bile.”

“Ne diyebilirim ki?”

“İyi tuzak. Bunu kim akıl etti?”

“Ben.”

“Sen emir almadan pantolonunun fermuarını bile çeke-
mezsin. Bunun arkasında Pembe Göz Charlie’nin parmağı
var.”

Vin kısa bir kahkaha koyverdi. “Sana ne kızıdan? Ben se-
nin Jessie’den hoşlandığını sanıyordum. Tamam, o küçük
kızda da potansiyel var, ama annesi kadar değil henüz.”

Benny dişlerini gıcırdattı. Tam bir şey söyleyecekti ki,
Tom ona dokunup kafasını salladı. Eğilip “Seni kızdırması-
na izin verme çocuk,” dedi fısıltıyla.

“Onun ağzını yırtmak istiyorum...” dedi Benny.

“Ben de çocuk. Ama benim konuşmama izin ver. Gözle-
rini zombilerden ayırma. Otuz metreye gelince bana haber
ver. Bu mesafe bizim kırmızıçizgimiz olacak.”

“Dün gece sen de Jessie’nin evinde miydin Vin? Kızı
oradan mı aldınız?”

“Jessie mi? Ben Jessie’nin oraya hiç gitmedim, ama ça-
ğırırsa koşarak giderdim. Jessie’yle pembe düşler kuran kişi
Charlie.”

“Dün gece orada olmadığını mı söylüyorsun yani? Bu
tuhaf çünkü Kaptan Strunk, dün gece senin uğurlu paranı

buldu orada.”

“Uğurlu... Sen neden bahsediyorsun? Ben onu haftalar önce kaybettim.”

“Onu Jessie’nin orada düşürmüşsün.”

“Ben oraya hiç gitmedim ki.”

“Peki, Kaptan Strunk onu nasıl buldu?”

“Yüz yirmi metre,” diye fısıldadı Benny.

Arkalarında bir dizi maytap daha patlamaya başladı ve Vin Vietnamca bir şeyler söyledi. Ağaçlardan gelen maytaplar kesildi.

Tom dişlerinin arasından Benny’ye, “Joey Duk’a beklemesini söyledi. Sanırım onu korkuttum,” diye fısıldadı.

“Strunk’ın, Jessie’nin evinde işi neymiş?” diye bağırdı Vin. “Ve senin paranı buldu, demekle ne kastediyorsun?”

“Şans paranı suç mahallinde düşürmüş olman büyük talihsizlik Vin.”

“Suç mahalli mi? Ama... ne suçu? Joey ve ben kasabada suç işlemeyiz. Bunu sen de biliyorsun.”

“Bunu Kasaba Kurulu’na anlatırsın. Senin başını istiyorlar. Joey’inkini de.”

“Neden?” diye sordu Vin ve Benny sesinden onun tamamen çileden çıkmış olduğunu anladı.

“Jessie Riley’ye yaptıklarınız yüzünden.”

Bir süre sessizlik oldu. “Benimle dalga geçiyorsun Tom. Biz Jessie’ye hiçbir şey yapmadık.”

“Kanıtlar öyle söylemiyor ama.”

“O zaman git de Jessie’ye sor. O sana söyleyecektir.”

Tom’un yüzünde garip bir gülümseme belirdi. Sert, canice bir gülümseme. “Jessie öldü Vin. Sen ve kardeşin onu öldüresiye dövdünüz.”

Ardından gelen sessizliği sadece ölülerin iniltileri bozuyordu.

“Yüz metre,” dedi Benny.

“Beni kandırmaya çalışıyorsun Tom.”

“Oyun oynayacak havada değilim Vin. Jessie benim kollarımda öldü ve yerde de senin paran vardı. Artık aranan birisin. Sen ve Joey. Kasabadakiler sizi yakalarsa ne yaparlar biliyor musun?”

“Öyle bir şey yok... yemin ederim ki yok.” Vin’in sesi artık kuşkulu ve korkulu geliyordu. “Bana inanmalısın Tom.”

“Neden sana inanayım ki? Burada beni ve kardeşimi zombilere yem etmeye çalışıyorsun. Bu hiç de masumca bir hareket değil.”

“Altmış metre kaldı Tom.”

En yakındaki zombiler, günlük kıyafetli sıradan insanlar ve yanmış üniformalı askerlerden oluşan karışık bir gruptu. İçlerinden biri siyah bir yağmurluk ve itfaiyeci kaskı takıyordu.

“O senin kardeşin mi? O yanındaki küçük Benny mi? Lanet olsun.”

“Evet, gerçekten bütün iyi puanları topluyorsun Vin. Bir kadını dövdün, küçük bir kızı kaçırdın ve şimdi de küçük bir çocuğu öldürmeye çalışıyorsun. Evet, çok masum birisin. Tam bir azizsin gerçekten.”

“Yanlış düşünüyorsun Tom. Burada olanlar bir iş. Sen, ben, Joey. Bizler profesyoneliz. Bu işin tüm risklerini ve Harabe’de işlerin nasıl yürüdüğünü hepimiz biliyoruz. Burada kural filan yok. Ve hepsi de işimizin bir parçası.”

“Cinayet de işin bir parçası mı?”

“Burada mı? Öyle olduğunu biliyorsun.”

“Tom,” dedi Benny telaşla. Tom döndü ve ormandan başka zombilerin de çıkıyor olduğunu gördü. Korkmuş atlar kişneyerek kafalarını tokuşturuyor ve bağlanmış oldukları yerden kendilerini kurtarmaya çalışıyordu.

“Tamam, ama küçük kızın bütün bunlarla ilgisi ne?”

“O Charlie’nin yeğeni ya da kuzeni sanırım. Bize öyle söyledi.”

“Sen de inandın, öyle mi?”

Cevap gelmedi. Benny bile Vin’in bu hikâyeye inanmadığını biliyordu ama insanların çoğu gibi o da Charlie Matthias’a bir yalancı olduğunu söyleyemezdi.

“Kendi yeğenini gecenin köründe annesinden zorla almış olması sana da tuhaf gelmedi mi?”

Cevap gelmedi.

“Peki, ya para Vin? O nasıl oluyor?”

“Biri onu oraya koymuş olmalı.”

“Neden?”

“Beni suçlamak için.”

Tom güldü ve Benny’ye göz kırptı. “Peki, böyle bir şeyi neden yapmış olsunlar? Şüpheleri senin üstüne çekmek isteyen kim olabilir?”

Uzun bir sessizlik oldu. Zombiler, neredeyse otuz metre çizgisine kadar gelmişlerdi. Benny, ilk sırada on altı tanesini sayabildi. Soğuk terler, yüzünden ve sırtından akıp omurgasından aşağı süzülüyordu. Tahta kılıcı elinde duruyordu ama gelenler karşısında bir kürdandan farkı yoktu.

“Charlie, böyle bir şey yapmaz. Döndüğümüzde adımızı temize çıkaracağımızı biliyor olmalı.”

“Yani eğer dönebilerseniz. Harabe’de hiçbir kuralın olmadığını şimdi kendin söyledin.”

“Otuz metre,” dedi Benny, kılıcını iki eliyle tutarak geri geri gidiyordu. “Gitmeliyiz!”

“Vin,” diye bağırdı Tom. “Benny’yi buradan götürmem gerekiyor. Sen de gitmemize izin vereceksin. Sana mahkemede yardım edeceğime söz veriyorum.”

“Sözünü tutacağını nereden bileceğim?” dedi Vin biraz durduktan sonra.

“Çünkü benim sözlerimin ne ifade edeceğini biliyorsun,” dedi Tom.

Ölülerin iniltileri, bağırان adamlar kadar yüksek çıkıyordu. Tom döndü ve itfaiyecinin ve başka bir zombinin gruptan ayrılarak önlerine kadar geldiğini gördü. Hırlayarak öne doğru bir hamle yaptı. Katanası güneşin altında parıldadı ve zombilerin kafaları bir yana, vücutları diğer yana devrilirken geri geri giderek yerine döndü.

“Teklifimin süresi dolmak üzere Vin.”

“Zombilerin sizi almasına izin verip şansımı mahkemede deneyeceğim. Joey ve ben kasabada hiçbir kanuna karşı gelmedik. Temiz bir sicilimiz var.”

“Artık bunu, Strunk olay yerindeki tek kanıtı verince mahkemede anlatırsın. Başkasına olan hınçlarını almak için sizi asacaklar.”

Kalan on dört zombi yalnızca on beş metre ötedeydi. Tom önce onlara sonra da atlara baktı. “Lanet olsun!” diye gürleyip, bir bilek hareketiyle, atları ters dönmüş kamyonu bağlayan ipleri kesti. Serbest olan eliyle, popolarına vurarak bağırdı. Şef acele etmeden döndü ve koşmaya başladı. Apaçi birkaç adım ilerleyip durdu ve Benny’ye baktı. Benny kendisine doğru atılan bir zombiden kurtulmaya çalışıyordu. Apaçi şaha kalktı ve zombinin yüzüne bir tekme

indirdi. Sonra da itiraz eder gibi hafifçe kişneyerek döndü ve dörtnala Şef'in peşinden gitti.

Ağaçlara yönelmişlerdi. Ama Benny ormanın aç ölülerle dolu olduğunu görebiliyordu. Üzerine sarılı kilimlere rağmen atlar nasıl hayatta kalacak, diye düşündü.

Ve Tom ve o, atlar olmadan nasıl kaçacaklardı?

"Benny! Tırman!" diye bağırdı Tom ve onu Escalade'ye doğru itti. Benny kaportanın üstüne tırmandı ve dönüp brandaya sarılı kasanın sağlamlığını ölçtü. Tom ayağının üstünde dönüp onlara yaklaşmış zombileri doğramaya başlamıştı. Kopan eller, kollar, kafalar havada uçuyordu ama onlardan daha çok vardı. Tom kılıcını kılıfına geri koydu ve bir zombi ona doğru uzanırken Escalade'nin üstüne atlayıp geriye doğru bir tekme savurdu. Benny, abisini güvenli yere çekmek için elini uzatmış bekliyordu.

Ters dönmüş kamyonun üstünde emeklediler. Tamamen açığa çıkmışlardı. Yolun ilerisinde, Vin Trang tabancasını onlara doğrultmuş, bekliyordu.

Tom yavaşça ayağa kalktı ve akan bir su yumuşaklığında silahını çekip Vin'e doğrulttu. Aralarındaki mesafe isabetli bir atış yapabilmek için fazla uzun sayılırdı ama Tom bir taş gibi hareketsiz duruyordu. O mesafeden bile Benny, Vin'in elinin titrediğini görebiliyordu.

"Eğer o atışı yapacaksan, beni ilk seferde vurabilmek için dua etsen iyi olur," dedi Tom.

Vin, Tom'un bakışlarına karşılık vermeye ve korkmadığını göstermeye çalışıyordu ama birkaç saniye sonra silahını indirdi.

"Charlie kızı nereye götürüyor Vin?" diye sordu Tom.

Vin olumsuzca başını salladı. Dövüşmek için iradesi

kırılmıştı ama Charlie'den korkusu Tom'a karşı duyduğu korkudan büyüktü.

Başını sallamaya devam ederek geri geri yürüdü ve sonra dönüp koşmaya başladı. Benny, uzun otların arasından Vietnamca konuşarak Joey'e seslendiğini duydu. Ve sonra Joey ağaçların arasından fırlayıp Vin'in kaybolduğu yere doğru koştu.

"Takip etmemiz gerekmez mi?" diye sordu Benny, ama aslında bir cevaba ihtiyacı yoktu. Mekong Kardeşler'le aralarında en az yüz zombi vardı ve yaklaşık bir bu kadarı da ağaçların arasından geliyordu. Yüzlerce değil binlerce zombi.

"Ne yapacağız?" diye fısıldadı Benny. Ama aslında sessiz olması için artık hiçbir neden yoktu. O bölgedeki tüm zombiler artık orada olduklarını biliyordu. İlk defa Tom'un hazır bir cevabı yoktu. Yüzü, onların taze eti için inleyen canavarlar kadar solgundu şimdi.

"Başka şansımız yok. Arabaların üzerinden atlayarak yapabildiğimiz ölçüde ilerleyeceğiz. Zombilerin azaldığı bir boşluk bulunca da çayıra atlayacağız. Sanırım Vin ve Joey'in nereye gittiklerini biliyorum. Charlie'nin kampı o dağın tepesinde olmalı." Uzaktaki sarp kayalıklardan oluşan dağı gösterdi.

Benny arabaların uzandığı sıraya baktı. Bazıları çok küçüktü ve çatılarında bile olsalar zombilerin yakalayabileceği mesafede olacaktı.

"Asla başaramayacağız," dedi.

Tom başını salladı. "Denemek zorundayız Ben. Başka şansımız yok. Sen önden git. Arkada kalırsam, başının belaya girmesi durumunda sana yardım etmem daha kolay

olur. Hızlı koş ve atacağın adımları en geniş ve düz yerlere atmaya çalış. Sakın durma.”

Kılıcını çekti. “Hemen arkanda olacağım.”

Soğuk bir el, ayak bileğini kavradı. Benny bir çığlık koparıp kurtulmak için bir tekme savurdu. Gerekli teşvik gelmişti; önündeki sıraya baktı. Escalade’nin ilerisinde, karışık sedan arabalar ve cipler vardı. Minyatür sıradağlara benziyorlardı. En dıştaki araba sırasının iki tarafı da zombilerle doluydu, ama iç sıralarda daha az zombi vardı. İlerleyeceği sırayı Tom’a gösterdi; o da başını salladı.

“İyi bir başlangıç çocuk. Şimdi koş.”

Benny iki adım koştu ve kendisine uzanan ellerin üstünden atladı. Ayağına ve bileğine sürtünen kupkuru elleri duymuş ve hissetmişti. Sarsıntı yaratmamak için güç bela dizlerini bükmeyi akıl ederek parmaklarının ucuyla Escalade’nin kaportasına indi. Zombiler kaportanın üzerinden ona ulaşmaya çalışıyordu. Ama Benny, kılıcını sertçe sallayarak ellerine vurdu. Rüzgârlığın üzerine çıkıp çatı boyunca koştu ve dışı tamamen yanmış bir Subaru’nun üstüne atladı. Oradan da elleri kendisinden uzak tutmasına yetecek kadar yüksek bir Scion’un üstüne. Ama sonraki üç araç kısaydı. Koştu ve vurdu. Koştu ve yine vurdu. Kılıcının kırdığı her bir kemik, bir şok dalgasıyla içine doluyordu. Önüne bir zombi çıktı. Açık ağzından kırılmış dişleri görünüyordu. Benny kılıcını savurdu ve yaratığın ağzı, iki beyaz kemik parçası ortaya çıkaracak şekilde ayrıldı. Ait olduğu cehennemde, birlikte yaşadığı yoldaşlarının üzerine düşerken, zombinin boş bakışları, Benny’nin zihnini meşgul etti bir süre.

Arkasından atlayan Tom’un, katanasını kullanarak

ölümcül bir salvoyla geçici bir temizlik yaptığını duydu.

Sonra, bir anda, Benny'nin hayatındaki her şeyi sonsuza kadar değiştiren üç şey oldu.

İlk olarak, gözünün bir köşesiyle sol taraftan iki şeklin çalılarının arasından çıktığını gördü. Bir tanesi çok iriydi ve zombi gibi solgun yüzündeki bir gözü yanıyordu. Pembe Göz Charlie. Diğeri ise zayıf ve çilliydi. Kızıl bukleleriyle taşlara ve ısırgan otlarına aldırış etmeden yalın ayak koşuyordu.

"NIX!" diye bağırdı Benny. Aynı anda o da bağırmıştı.

"BENNY! BU BİR TUZAK!"

Bunu söylemesi son derece gereksizdi, çünkü bunun tuzak olduğunu zaten biliyordu.

İkinci şey, Pembe Göz Charlie'nin şeytani beyninin nasıl çalıştığı ile ilgili ne kadar az şey bildiğini ispatladı Benny'ye. Çünkü Çekiç, ters dönmüş bir polis arabasının yan camından çıkıp ona bir pompalı tüfek doğrultmuştu. Turk ve Harris diye tanıdığı, Charlie'nin arkadaşı olan iki ödül avcısı da yolun aşağısında duran iki arabanın arkasından çıktılar. Onların da pompalı tüfekleri vardı.

Çekiç tetiği çektiğinde, Nix'in uzun, kesintisiz çılgılığı Benny'ninkiyle karıştı. Benny zombilerle dolu bir boşluğun üzerinden atlayarak ikinci sıradaki arabaların üzerine sıçradı. Yapabileceğine asla inanamayacağı bir hareket yapmıştı. Bir Ford kamyonetin kaportasına atladı, eğildi, döndü ve kendini arka kasaya attı. Ve nerede olduğunu anlamak için etrafına baktı.

Bu parçalanmış saniye içinde gördüğü üçüncü şey ise Tom'un kanlar içinde yere düşmesiydi. Pompalı tüfeğin sesi gök gürültüsü gibi çıkmıştı. Ama Tom'un arabanın ça-

tısından fırlayarak yaşayan ölülerin arasına düştüğünü gören Benny'nin çığlığı daha yüksekti sanki.

"TOM!"

Ayaklarının üzerinde doğruldu ve kamyonun arka kapısından içeri emekleyen zombiye öyle şiddetli vurdu ki, yaratığın kafasının yarısı dağıldı. Hâlâ Tom'un ismini haykırıyordu.

"BENNY!"

Döndü ve bir sıra yandaki arabaların üzerinde koşan Nix'i gördü. Elbiseleri parçalanmıştı ve yüzü kanlar içindeydi. Benny boşluğun üzerinden atlayıp yanına geldi. Ve onu kollarının arasına alınca bir an için her şeyin durduğunu sandı. Öyle güçlü sarıldılar ki, ikisinin de nefesi kesildi.

Çekiç'in yeniden doldurduğu pompalı tüfeğin şarjörünün sesi ikisini de kendine getirdi ve dönüp az önce geldiği yoldan geri koşmaya başladılar. Bata çıka arabaların önüne atlıyor, kaportalarından kasalarına geçiyorlardı.

"İndirin şunları," diye böğürdü Charlie. Ve Çekiç arka arkaya ateş etmeye başladı. Turk ve Skins de ateş ediyordu. Çok uzaktan ateş ediyor olsalar da attıkları saçmalar her taraftan cam ve metal kırıklarının fırlamasına sebep oluyordu. Çekiç daha yakındaydı ve bir sonraki atışı, yanlarındaki arabanın tüm camlarını indirdi. Ama Benny ve Nix batan güneşe doğru koşuyordu; bu yüzden güneş Çekiç'in gözünü alıyordu. Charlie de üzerlerine kurşun yağdırmaya başlayınca, birkaç ciddi tehlike atlattılar ama Benny, Nix'i tutup yüksekçe bir çiçek dağıtım aracının kasasına çekti. Kurşunlar etraflarında vızıldıyor ama hiçbiri isabet etmiyordu.

"Tom için geri dönmeliyiz!" dedi Nix.

Benny dönüp Tom'un düştüğü yere baktı. En az elli zombi orada toplanmıştı. Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

"O gitti," dedi terk edilmiş gibi bir ses tonuyla.

"Benny, çok üzgünüm," dedi Nix. Gözünden yaşlar akıyordu.

Kamyon bir tarafa doğru eğildi ve Benny o yana bakınca beş zombinin tırmanmaya çalıştığını gördü. "Gitmeliyiz. Şimdi!"

Nix baktı ve gelenleri görüp başını eğdi. Her ne kadar kalplerini kırıyor olsa da dönüp arabaların üzerinden koşmaya başladılar. Charlie ve Çekiç ateş etmeyi sürdürüyordu, ama bir süre sonra onlar da silahlarını üzerlerine gelen zombilere doğrultmak zorunda kaldılar. Benny ve Nix koşuyor, zıplıyor, yükselip tekrar iniyordu. Güneş, Benny'ye, abisini orada bıraktığı ve abisinin de bir zamanlar yaptığı gibi kaçtığı için ayıplıyormuş gibi bakan koca bir göz gibiydi. Ama geri dönemezdi. Nix burada, yanındayken yapamazdı bunu. Onu kurtarmak zorundaydı... Ve zaten Tom'u kurtarmak için çok geçti artık.

Acı sanki kalbinin kumaşına dikiliyormuş ve iğne her seferinde daha derine batıyormuş hissiyle koşmaya devam etti.

38

BENNY, NE KADAR KOŞTUKLARINI BİLMİYORDU. YAKLAŞIK İKİ ya da üç kilometre olmalıydı. Bacakları kurşun gibi ağırlaşmıştı ve ciğerleri yanıyordu. Her sıçrayışlarında Nix'in elini tutuyordu. Bir kez olsun düşmesine izin vermemişti Nix. Her bir adımda, Nix'in yanında ve güvende oluşunu hatırlayıp kalbi hafifliyor ve sonra Tom'u hatırlayıp tekrar ağırlaşıyordu.

"Bak!" dedi Nix, bir Chevy Suburban'ın üstüne atladıklarında. Yılan gibi kıvrıla kıvrıla, uzun otların arasında kaybolan bir yolu gösteriyordu. "Boş görünüyor."

Haklıydı. Zombilerin sonuncusu yüzlerce metre gerilerinde kalmıştı. Panikle gereğinden çok daha fazla koşmuşlardı.

"Peki ya Charlie?" dedi Benny. Parmaklarının ucunda uzanıp geldikleri yola baktı. Görünürde hiç ödül avcısı yoktu.

"Bilmiyorum," dedi Nix, "ama şu arabaların üstünden inelim artık."

Yere atlayıp bir süre beklediler. Sağa sola bakıp herhangi

bir hareket veya onların hareketlerinden dolayı iştahı açılan bir zombi var mı diye kontrol ettiler. Boş arabalardan, leş kargalarından, rüzgârda sallanan çimenlerden ve binlerce ölünün kemiğinden başka hiçbir şey yoktu.

Benny koluyla gözlerini sildi. Ama sildiği gözyaşları mıydı yoksa ter miydi bilemiyordu.

“Hadi gidelim,” diye fısıldadı. “Yavaş hareket et. Beni takip et ve ben ne yaparsam sen de aynısını yap. Ben hareket edince hareket et, ben durunca da dur.”

Dudaklarından Tom’un cümleleri dökülmüş ve bu canını çokça yakmıştı. Ama Nix’i ve kendini kurtarmak istiyorsa her şeyi abisinin gösterdiği şekilde yapmak zorundaydı.

El ele tutuşarak sonsuza uzanan araba zincirinin yanından ayrıldılar. Benny, rüzgârın çimenleri ve uzun otları ne yana yatıracağını görmek için bekledi. Otlar sola doğru yatınca onlar da o yöne doğru ilerledi. Rüzgâr durunca onlar da durdu. Otlar tekrar düzeline sağa doğru ilerlediler. Duruyor, bekliyor ve ilerliyorlardı. Benny, her şeyi doğru yapmaya özen gösteriyordu. Otoyoldan patıkaya ulaşmaları beş dakikalarını aldı. Ve sonra, uzun otların arasına daldılar. Yollarına mor gölgeler düşüren alacakaranlığın kadifemsi kasveti içinde tamamen ortadan kayboldular.

Ne kadar uzağa gitmiş olduklarını ve ne kadar süre boyunca koşmuş olduklarını artık takip edemez olmuşlardı. Benny, Tom’un yukarı kesimlerde daha az zombi olacağına dair öğüdünü dinleyip gördüğü her yamaçtan yukarı çıkıyordu. Yanmış binaların ve bahçesinde zombilerin bulunduğu evlerin yanından geçiyorlardı. Ama kendilerini tedirgin edecek bir şey gördüklerinde hemen uzun otların arasına sinip sessizce ilerliyorlardı. Korku onları daha dik-

katli bir hâle getirmişti ve bu türden her bir karşılaşma, fark edilmeden ilerleme yeteneklerini daha da geliştiriyordu.

Günün son ışıkları gölgelerin arasında kaybolmaya başladığında, Benny bir saatten fazla bir süredir zombi görmüyor olduklarını fark etti.

“Onların elinden nasıl kurtuldun?” diye sordu.

“Ödül avcılarından birinin hayalarına bir tekme attım ve kaçtım.”

Benny sırtıp, “Çok zor bir hatunsun,” dedi.

“Bana bir daha hatun dersen, ne kadar zor olduğumu sana da gösteririm.” Aslında şaka yapmaya çalışmıştı ama sesi çok zayıf çıkmıştı. Yine de Benny’nin yüzüne koca bir tebessüm yayıldı ve dağın yamacına tırmanmaya koyuldular.

Bir ara, Nix Benny’nin kolunu yakaladı ve bir şey gösterdi. Benny kayalık bir yamacın üstünde yükselen, otuz metre uzunluğundaki sütunların üstüne oturtulmuş gözcü istasyonunu gördü. Güneş, minik saçaklarıyla yer yer kendini belli ediyordu. Merdivenlerin başına kadar koştular.

“Tırmanabilir misin?” diye sordu Benny ama Nix’in cevap vermeye mecali kalmamıştı ve başıyla onaylayıp paslı demiri yakaladı. Tırmanmaya başladılar. Yamaçtan yukarı uzun bir koşudan sonra merdivenlerden çıkmak bir işkenceye dönmüştü. Bütün kasları yanıyor, dudakları titriyordu, ama hiç durmadılar ve bocalamadılar.

Merdiven tahtadan, kutu gibi bir yapıyı çevreleyen, dar bir balkona ulaşıyordu. Balkonun zemini pas yüzünden kırmızıya dönmüş, eski kuş kafesi kalıntıları ve hayvan dışkılarıyla kaplanmıştı. Toz ve kirden bembeyaz olmuş camlardan içerisi görünmüyordu. Benny tahta kılıcını çekti.

Nix'e beklemesini söyleyip en üst basamaktan emekleyerek ilerlemeye başladı. Nix'in hiç silahı yoktu ve gözlelerinden biraz korku, biraz da çılgınlık okunuyordu. Ona hak vermiyor değildi. Başına gelen şeylerden sonra nasıl delirmesin ki?

Kılıcını vurmaya ya da saplamaya hazır şekilde, balkonda yavaşça ve sessizce ilerledi. Karanlık etraflarını iyice sarmıştı. Güneşin son altın dokunuşu kulenin çatısında eriyordu. Nem yüzünden iyiden iyiye zayıflamış duvarlar ve pencereler hiç güvenli görünmüyordu.

Sağda solda, eskiden kalma çamura benzer izler vardı. Ama bu izler başka şeylere de ait olabilirdi. Benny, köşede durdu ve uzanıp bakmaya çalıştı. Balkon boştu ve istasyonun kapısı da aralıktı. Bu iyi mi yoksa kötü mü, bilemedi.

Yavaşça ilerledi. Sessizce nefes alıyor ve sıcak yüzünden, bedeninden aşağı terler süzülüyordu. Üç küçük adımda kapıya kadar geldi ve durdu. Derin bir nefes alıp kapıya bir tekme savurdu. Taş devrinden kalma menteşeleri acı çekiyormuş gibi gıcırdayan kapı içeri savruldu ve kuru yapraklar gibi ses çıkaran yumuşak bir şeye takılıp kaldı. Benny bir saldırı veya hareket bekledi ama hiçbir şey olmadı.

İçeri girip etrafa hızlıca göz attı... Ve sonra kılıcını indirdi.

Çok önceden bir yaratık tarafından kapının arkasındaki köşeye, yuva yapmak için istiflenen yaprak ve dal parçalarından ve birkaç çürük mobilyadan başka hiçbir şey yok gibiydi içeride. Arka tarafta, üzerinde tuvalet yazan bir kapı daha vardı. Benny gidip dikkatlice kapıyı açtı. Işık çok kötü olduğu için hiçbir şey görünmüyordu. Cebinden bir kibrit çıkarıp sülfürlü kısmını kapının çerçevesine sürterek yaktı.

Ani parlamayla, Benny içerideki tuvaleti ve lavaboyu gördü. Ama sular çoktan gitmiş ve köşeler çöp ve paçavrayla dolmuştu.

Klozetle duvar arasındaki boşluğa atılmış paçavra yığınının ne olduğunu anlamaya çalıştı. Üstü yapraklarla ve tozla kaplanmış, etrafına bir sürü böcek ölüsü yayılmıştı.

Kibritin zayıf ışığı altında, yerde, eski dalların arasında kalmış bir silah namlusu gördü.

Hayır... Dal değil. Kemikti bunlar.

Kılıcını yere bırakıp baş ve işaret parmaklarını kullanarak eski kumaş parçasını kaldırdı. Kaldırır kaldırmaz da ne olduğunu anladı. Paçavralar, altın rengi ipliklerle dikilmiş, kahverengi bir üniformanın kalıntılarıydı. Eski, düz siperli ve üstünde kararmış bir yaka kartı iliştirilmiş bir şapka, kalıntının yanında duruyordu. Daha önce bir orman korucusuyla hiç tanışmamış, sadece kitaplarda resimlerini görmüştü. Bu da öyle bir korucuydu. Isırılmış ve buraya kadar sürünmüş müydü acaba? Ama hayır... Bu kulağa mantıklı gelmiyordu. Öyle olsa dönüşmüş olurdu. Sonra silahı inceleyince, nasıl olduğunu anladı. Adam ısırılmış ve kendini bir canavara dönüşmekten alıkoymak için gerekli olan şeyi yapmıştı. Benny buna benzer yüzlerce ve binlerce olayın dünyanın her yerinde meydana gelmiş olduğunu biliyordu, ama ilk elden, böyle bir şeyle karşılaşmak, tarif edilemez derecede üzücüydü.

Kibrit sönmek üzereydi ama paçavraları itip yaka kartına bakacak kadar zaman buldu.

M. Horwitz.

“Çok üzgünüm,” dedi.

Bu, Tom’la Bay Sacchetto’nun, teleskoplarıyla birlikte

geldikleri istasyon muydu? Eğer öyle olsa bunun belirtileri olurdu. Bu yüzden, Benny dağın etrafında bunun gibi başka istasyonların olabileceğine kanaat getirdi.

Ayağa kalkıp tuvaletten dışarı çıktı ve aceleyle içeriden geçip Nix'in beklediği köşeye gitti. Nix sıcağa rağmen titriyordu. Benny içinde bir panik duygusunun tekrar yükseldiğini hissetti.

İzcilikte şokun nasıl bir şey olduğu öğretilmiş ve kimi zaman bir kurşun kadar tehlikeli olabileceği söylenmişti.

"Hadi gel," dedi ellerini tutarak. Nix bir saniye için tereddüt etti. Onu pek tanıyamamış gibi gözlerini odaklamaya çalışıyordu. Benny'ye uzandı, o da onu göğsüne doğru çekti. Nix, güçlü kollarını boynuna dolayıp ona sarıldı. Benny de tüm gücünü kullanarak onu kaldırdı.

Birbirlerine tutunarak tuhaf bir bale oyunu sergiliyorlarmış gibi, sendeleye sendeleye içeri girdiler. Benny kapıyı arkasından ayağıyla itip kapattı. Ve sırtını kapıya yaslayıp Nix'i tuttuğu hâlde yere doğru kaydı.

Nix, Benny'nin içini paralayan ve kalbini kıran bir kelime fısıldadı.

"Anne!"

Nix'i iyice kendine yaklaştırmak ısını onunla paylaşmaya çalıştı.

"Biliyorum," dedi. Bu onun söylemesi ve Nix'in de duyması gereken tek kelimeydi. Onun için korkunç olduğu kadar gerekli olan şey, Benny'nin de bildiğini ve anladığını duymaktı. Nix, gözyaşlarına boğuldu. Benny ona sıkıca sarıldı. Onun için, annesi için, Bay Sacchetto için ve Tom için duyduğu keder şimdi dayanılmaz bir acı veriyor ve vücudunun her santiminde hissediliyordu.

Onlar birbirlerine sarılıp ağlarken, gece, küçük sığınaklarının etrafını iyiden iyiye sarıyor, altlarındaki dünya ise tekrar ölü ve diri katillerle kaynıyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

AİLE İŞİ

"Korku yalnızca zihnin izin verdiği ölçüde derinleşir."
— Japon Atasözü

BENNY GÖZLERİNİ AÇTI VE UYKUYA DALMIŞ OLDUĞUNU FARK etti. Yalnızdı. Kulübe zifiri karanlıktı. Gerildi ve kılıcına uzanmaya çalıştı ama parmaklarına gelen bir şey yoktu. Kılıcını banyoda bırakmış olduğunu hatırladı.

“Nix?” diye fısıldadı.

Cevap yoktu.

Yavaşça, dizlerinin üstünde doğrulup ayağa kalktı. İyice eğilerek etrafı dinledi. Gömleğinin yakası Nix’in gözyaşları yüzünden hâlâ nemliydi. Bu yüzden uzunca bir süredir uyuyor olmadığını düşündü. Belki sadece yarım saat.

Dışarı çıktı. Nix tırabzanların önünde durmuş, kollarını sıkıca bağlamıştı. Saçları rüzgârda uçuşuyordu. Ay inceikti. Gökyüzüne serpilmiş yıldızlar parıltıyordu. Işık, Nix’in yüz çeperini ve yanaklarında cıva gibi ışıldayan gözyaşlarını aydınlatıyordu. Benny gidip yanında dikildi ve kollarını tırabzana yaslayıp devasa gökyüzünü izlemeye koyuldu. Yıldızlar, gökyüzünde dalların arasından süzülen ışık gibiydi. Ağaç denizi âdeta sonsuzluğa uzanıyordu.

“Bir şey duydun mu?” diye sordu Benny fısıltıyla, bal-

konun kenarında oturup ayaklarını karanlığın içine sarkı-
tırlarken.

“Hayır.”

“Güzel. Sanırım artık güvendeyiz,” dedi ve zayıf bir ses-
le ekledi, “yani bu kadar yüksekteyken, demek istiyorum.”

Nix başını salladı. Yakınlarındaki bir ağaçtan, bir bülbül
şizofrenik melodiler şakıyordu.

“Işık tekrar yükselince, kasabaya dönmek için bir yol
bulmamız gerekiyor.”

Nix başını iki yana salladı. İtirazının o kadar çok olası
anlamı vardı ki, Benny nedenini sormaktan vazgeçti.

“Morgie... O?..”

“Hayır. O iyi. Veya iyi olacak. Kafasına çok sert vurmuş-
lar, ama iyileşeceği söyleniyor.”

Benny, Nix’in kendini bir sonraki soru için hazırladığını
görüyordu ve onun ne olacağını çok iyi biliyordu.

“Annem,” diye söze başladı. Benny balkonun metal ze-
minini sıkıyordu. “Onun şey olduğunu söylüyorlardı... şey
olduğunu...” Nix, durdu ve başını salladı. Başka bir şekilde
söylemeye çalıştı. “Tom için bir hediye bırakmak istedikle-
rini söylüyorlardı. Yani söyledikleri buydu. Hediye.”

“O şekilde olmadı. Oraya oldukça çabuk vardık. Annen
hâlâ... annendi. Tom ona sonuna kadar sarıldı. O da ona
sarılmıştı. O... bilemiyorum. Daha önce hiç böyle bir şey
görmemiştim. Ama sonra o... gitti. Acı çekiyormuş gibi gö-
rünüyordu. Sadece uykuya dalmış gibiydi.”

“Uyku,” dedi Nix, yumuşak bir sesle. “Ve... sonra?
O şey... yani onu, şey olmasına izin verdiler mi? Tanrım
Benny, bana söyletme!”

“Hayır, asla dönüşmedi. Zamanı olmadı. Tom, gereken

şeyi yaptı.”

“Tom mu?”

“Evet. Kıymıkla. Çok hızlı ve çabuk. Asla bilmedi. Ve sonrasında da onu tuttu.”

Nix, hiç yorum yapmadı ama Benny onun acısını hissedebiliyordu. Orada öylece oturup düşüncelerinin karanlığına gömüldü.

“Sizden ne istiyorlardı, Nix?”

Nix ona döndü. “O kartı. Üzerinde kızın resminin olduğu zombi kartını.”

“Anlamıyorum.”

“O karttan Zak Matthias’da da vardı. Dün onunla karşılaştım. Dükkândan çıkmış, elinde zombi kartlarıyla evine gidiyordu. Onları görebilir miyim, diye sordum. Garip davrandı ama kartları bana gösterdi. Kayıp Kız’ın kartını gördüğümde, bu resmi daha önce de gördüğümü söyledim. Bir anda çok ilgilendi ve nerede gördüğümü sordu. Ona annemin erozyon ressamı Bay Sacchetto’yla arkadaş olduğunu ve onun Tom’la birlikte bizim eve gelip birkaç kez Kayıp Kız hakkında konuşmuş olduklarını söyledim.”

“Bana bunu daha önce anlatmamıştın.”

Omuzlarını silkti. “Neden anlatayım ki? Bizi ilgilendiren bir şey olduğunu düşünmemiştim. Ama Zak’e söylediğimde, bana bir sürü soru sordu. Annem, Kayıp Kız hakkında ne biliyormuş? Tom ve Bay Sacchetto ona ne söylemişler? Kayıp Kız’ın nerede olduğunu biliyor muymuşum?” Gözünden süzülen bir damla gözyaşını koluyla sildi. “İlgisinin resim yüzünden olduğunu düşündüm. Yani bilirsin, kız çok güzel. Kitaptan fırlamış gibi. Bir masal prensesi veya onun gibi bir şey. Tüm bu süre Zak bana gülümsü-

yordu ve... bilmiyorum... o çok yakışıklı ve bana karşı da oldukça kibardı ve..."

"...ve ben de seni satmıştım, öyle mi?"

Nix ona keskin bir bakış attı ama sonra yüzü yumuşadı ve uzaklara bakmaya başladı. "Bilmiyorum. Belki."

"Ona ne anlattın?"

Uzun süre cevap vermedi. Ruhundaki acıyı bastırmak istermiş gibi yüzü iki kez kasıldı. "Ben... ben ona bildiğim her şeyi anlattım. Çok fazla bir şey yok aslında. Annem ve diğerleri onun hakkında konuşurken fazla önemsememiştım. Ama Zak'e annemin onun hakkında birçok şey bildiğini söyledim." Pişmanlıkla başını iki yana sallıyordu. "Bilmiyorum Benny. Zak çok kibardı... Ne söylediğimi bilmiyorum."

"Tamam Nix."

Ona döndü. "Tamam mı? Hayır, tamam değil! Anlamıyor musun? Zak'e annemin Kayıp Kız hakkında her şeyi bildiğini söyledim ve sanırım Charlie evimize bu yüzden geldi. Benim söylediklerim yüzünden."

Son kelimeleri, acıyla ve kendine duyduğu nefretle, tıslayarak söylemişti.

"Annem benim yüzümden öldü!"

"Hayır, senin yüzünden ölmedi," diye gürledi Benny. Nix'i kollarından tuttu. Ama Nix tüm gücüyle kurtulmaya çalıştı ve ayağa kalktı. Ama Benny onu bırakmadı. "Beni dinle Nix! Annem öldü, çünkü Charlie Matthias denen o ucube bir katil ve bir... bir..." O canavarın doğasını tarif eden yeterince rezil başka bir kelime bulamadı.

Nix'in gözyaşları yüzünden süzülüyordu ama dişleri sıkılı ve ağzı açıktı. "Charlie aynı kartın sende de olduğunu

biliyordu. Bizim evdeyken, sürekli olarak kartı senden almış olması gerektiğini söylüyordu. Sana çok kızmıştı. Ona küstahça davranmış olduğunu ve eğer Tom gelmemiş olsa seni terbiye etmiş olacağını söylüyordu. Terbiye... Bizim evimizde kullandığı kelime buydu. Yapmamız gereken tek şeyin kendisine biraz terbiyeli davranmak olduğunu söylüyordu.”

Benny kollarını bıraktı ve Nix ondan uzaklaştı. “Neden senin annenle uğraştı o hâlde? Onun gibi daha bir sürü kart basılıyordur şimdi. Onun gibi nadir kartlar bile her kasabada bulunur. Ona sahip olan herkesi öldüremez ya.”

“Hayır... Sadece kart yüzünden değil. Annemin kız hakkında bildiğini düşündüğü şeyler yüzünden; onu nerede bulacağı gibi. Ve... sanırım annem bazı şeyler biliyordu. Tom, Kayıp Kız’ı nerede görmüş olduğunu ona söylemiş olabilir.” Benny’ye bir bakış attı. “Tom sana annem ve Lunapark hakkında bir şeyler anlattı mı?”

Benny başıyla onayladı.

“Annem sürekli o yer hakkında kâbuslar görüyordu. Yaşayabilmemiz için zombilerle dövüşmek gibi şeyler. Tanrım! Benim yüzümden yapmak zorunda kaldığı şeyler!”

“Böyle düşünme Nix. Bu seni çıldırtır. Hem doğru da değil. Annen doğru olduğunu düşündüğü şeyi yaptı, yapmak zorunda olduğu şeyi. Bunu yaptı, çünkü seni seviyordu. Bunu yapacak cesareti ve ilgiyi ancak bir anne gösterebilir. Bunun seni tüketmesine izin veremezsin.”

Nix gözlerindeki yaşları sildi ve başını salladı. Ama Benny bunun iyileşmesinin yıllar süreceğini biliyordu. O yıllara sahip olabilmelerini umdu.

“Birkaç ay önce annem bana Charlie’nin Lunapark’ı tek-

rar inşa ettiğini söyledi. Sanırım bunu ona Tom söylemiş. Ondan sonra kâbusları daha da kötüleşti. Ve bana Charlie veya Çekiç'le yalnız kalmamam gerektiğini söyleyip durdu. Ve... ve dün gece Charlie, ona, beni de oraya götüreceklerini söyledi. Bu annemin canını onu dövmelelerinden daha çok yaktı. Çılgına döndü ve onun kafasına merdaneyle vurdu. Keşke onu öldürebilseydi. Ama Charlie ona bir hayvan gibi saldırdı.”

Nix sustu ve Benny daha fazla anlatmasını istemeye cesaret edemedi.

Gece kuşları koro hâlinde ötüşmeye devam ediyordu.

“Sonra bana öyle sert vurdular ki bayılmışım. Uyandığımda çoktan Harabe'ye çıkmıştık. Beni Lunapark'a götürüyor olduklarını söylediler.”

“O zaman yakınlarda bir yerde olmalı.”

“Sanmıyorum. Çekiç'in öbür ödül avcılarına, Charlie'nin dağın tepesindeki kampına gidiyor olduklarını, sabah da doğuya dönüp Lunapark'a gideceklerini söylediğini işittim.”

“Kaçmış olman benim için inanılmaz bir şey Nix. Senin o pisliklerle birlikte olduğunu düşündükçe çıldıracak gibi oluyordum.”

“Charlie bana zarar vermelerini istemiyordu. Dediğine göre Z-Oyunları için diri kalmalıydım.”

“Dün gece kasabada yaptıkları, burada ve Lunapark'ta yaptıkları şeyler, zombilerin yaptıklarından çok daha kötü.”

“Biliyorum. Zombiler bir çeşit hastalığın etkisi altındalar; bilinçsiz ve ruhsuzlar. Bu adamların bilinçleri de ruhları da var, ama yine de bu şeyleri yapıyorlar. Sadece bir kere de değil; tekrar tekrar.”

İleriden bir yerden, çığlık gibi bir ses geldi. İnsan sesi değildi. Apaçi veya Şef miydi yoksa? Ya da sadece bir gece kuşunun çığlığı mıydı?

Benny daha yakın oturmak için Nix'in yanına kayd.

"Tom yokluklarmın fark edilmeyecekleri yerlerden çocukları kaçırıyor olduklarına dair söylentiler duyduğunu söylemişti. Lunapark için çocuklar. İçlerinden biri bununla ilgili bir şeyler söyledi mi?"

"Evet. Adamlardan biri, topladıkları bir grup çocuğun kampta onları beklediğini söyledi."

"Bu kampın nerede olduğunu biliyor musun peki?"

"Hayır... ama çok uzakta olamaz."

Benny bunu bir süre düşündü. "Eğer Tom... yani... belki Tom ne yapılması gerektiğini bilirdi. Kampı bulup çocukları kurtarabilirdi."

Nix ona baktı. "Tanrım! Keşke bunu yapabilmemizin bir yolu olsaydı."

"Biz mi? Mümkün değil. Silahımız yok. Eğitimimiz yok. Hiçbir şeyimiz yok. Ve orada milyon tane zombi olmalı."

"Yani ne diyorsun? Hiçbir şey yapmayacak mıyız? O çocukların o yere götürülmesine izin mi vereceğiz?"

Benny başını salladı. "O değil Nix... Sadece hiçbir şey yapamayız diyorum. Yani gerçekçi ol."

"Gerçekçi mi? Evet, sen hep gerçek bir dünyada yaşıyorsun Benny Imura."

"Bu ne demek oluyor?"

"Zombi kartının üzerinde gördüğün bir kıza âşık oluyorsun ve benim gerçekçi olmamı istiyorsun." Başını iki yana salladı ve gergin bir sessizlik oldu.

"Ben kimseye âşık filan değilim Nix. Hem, Lilah'ı tanı-

mıyorum bile. Kafayı mı yedin sen?”

Nix kendi kendine homurdandı.

“Benny. Birkaç yıl önce annem uykusunda konuşurken, onun Tom’a Charlie’yi öldürmesi için yalvardığını duydum. Tom’un onu burada, Harabe’de bulup öldürmesini istiyordu... ama o yapmadı, Benny! Yapmalıydı... ama yapmadı.”

“Biliyorum. Ama... Lunapark’ı o yakmış olabilir.”

“Ne olmuş yani? Esas sorun yer değil Benny, insanlar. Tom onları durdurmadı. Sanırım Charlie’den korktu.”

Benny başını salladı. “Anlamıyorsun. Tom düşündüğüm gibi biri değilmiş. Onun hakkında tamamen yanılmışım. O hiçbir şeyden kork-”

Nix sözünü kesti. “Tom’u asla sevmezdin, o yüzden şimdi bana onu savunmaya çalışma. Her zaman onun zayıf olduğunu söyledin. Güya çok sert biriydi ama annemin istediği şeyi bile yapmadı. Yapamadı... Ve şimdi olanlara bak. Annem öldü.” Yumruklarını metal tırabzanlara vurmaya başladı. Sesin yankısı kapkara ağaçlara çarpıp geri dönüyordu. Benny sesi duyar duymaz Nix’in bileğini yakaladı.

“Yapma. Burada olmaz. Gürültü...”

“Sen de mi korkuyorsun?”

“Evet korkuyorum. Orada zombiler var Nix. Zombiler ve o adamlar. Sesimizi duyabilirler.”

Ama Nix’in acısı ve öfkesi hâlâ bir hedef arıyordu. “Sen de Tom kadar kötüsün. Sen, Morgie ve Chong. Charlie ve diğer ödül avcılarına tapıyordunuz. Onun çok müthiş olduğunu söylüyordunuz.” Müthiş lafını öyle bir zehirle doldurmuştu ki, Benny bir daha bu kelimeyi söyleyemeyeceğini düşündü. Şimdi kulağına içi boş, çocukça ve aptalca bir

laf gibi geliyordu.

“Artık değil,” dedi.

“Ah tabii. Şimdi yapacak bir şey kalmayınca çok bilge ve soylu gibi davranıyorsun. Yapma lütfen.”

Ses tonu kinle doluydu ve sesi gittikçe yükseliyordu. Benny yıldızların ışığı altında yüzünü okumaya çalıştı. Ama tek görebildiği çatılmış kaşlarıydı.

“Tom... onun hakkmda ne hissettiğimi artık bilmiyorum. Yani onu özlüyorum. Hem de çok. Beklediğimden çok daha fazla.” Başını iki yana salladı. “Beni ilk kez Harabe’ye getirdiğinden beri her şey çok farklı. Onu anlamıyorum. Hiç anladım mı, onu da bilmiyorum.”

Nix sert bir şekilde Benny’yi göğsünden itti. “Kimin umurunda? Yapabileceği hâlde annemi kurtarmadı.”

“Nix incindiğini biliyorum. Keşke olanları düzeltebilsem. Tanrım. Keşke her şeyi değiştirebilsem ve olanların hiçbiri olmamış olsa... Yapabilecek olsam her şeyimi verirdim. Senin ve annen için her şeyi iyileştirirdim. Bana saldırarak, bana bir şey yapmak ya da söylemek istiyorsan, beni buradan aşağı atmak istiyorsan ve eğer bunun bir yardımı olacaksa, hiç durma yap. Artık bana ne olacağı umurumda bile değil. Ben istediğim şeyi aldım.”

“Neymiş o?”

“Sen. Seni sağ salim geri aldım. O canavarlar sana bir şey yapamadan.”

Nix gözlerini dikti. Ne kadar uğraşsa da konuşamıyordu.

Benny eskimiş, deri kaplı defteri arka cebinden çıkardı ve Nix’in ellerine bastırdı. “Bunu odanda, yerde buldum. Sakladım. Açmadım, okumadım. Çünkü bu benim yanımda.”

da olduğu müddetçe, seni bulacağımı biliyordum.”

Nix günlüğü aldı ve yıldızların soluk ışığı altında ellerini üzerinde gezdirdi.

Tekrar başını kaldırıp Benny’ye baktığında gözleri yeni yaşlarla ıslanmıştı.

“Benny, ben...” diye başladı, ama başka bir şey söyleyemedi eğilip Benny’yi öptü. Yanlış bir zamanda, yanlış bir yerde ve yanlış koşullar içerisindeydiler. Tüm dünyalarında doğru olan hiçbir şey yoktu.

O öpücük dışında.

40

NIX, BAŞI BENNY'NİN KUCAĞINDA UYUYORDU. BENNY DE onun saçlarını okşayarak ve üzerlerinde sonsuza uzanan yıldızlara bakarak bir iki saat uyanık kaldı. İlk ateşli öpüşmelerinden sonra gerisi de gelmişti. Sonrasında da kaybının gerçekliğini daha çok hisseden Nix, gözyaşı dökmüştü. Bu gözyaşları daha sessizdi ama. Şok ve inkârla gelenler gibi değildi; bunu atlatmışlardı. Bunlar teslimiyetin derin ve iç paralayan gözyaşlarıydı.

Artık yaşamları değişmişti. Dünyaları değişmişti. Orada oturmuş Nix'in saçlarını okşuyorken, garip bir hisse kapıldı. Sanki şöyle bir etrafında dönecek olsa düne ve ondan öncesine; Tom'un çırağı olmayı kabul ettiği güne geri dönecekti. Hayatının akla yatkın ve tahmin edilebilir oluşundan uzaklaştığı ilk anlardı onlar. On gün öncesindeki Benny'yi bulup ona bu yöne doğru gelmemesini söylemeyi dilerdi. Ona çukurdaki işi almasını, Alman çilingire çırak olmasını ya da Chong'la birlikte kulede çalışmasını öğütlerdi. Bu işin dışında herhangi birini.

Benny bunları düşünürken, aklına, hastalık gibi yayılan

ve bir tümör gibi yerleşen korkunç sorular gelmeye başladı.

Eğer bu lanet işi almamış olsaydım, bütiin bunlar yine de olur muydu?

Ama daha da kötüsü...

Bunlardan herhangi biri bile olmuş olur muydu?

Aslında derinlerde, bu soruların aptalca ve yanlış olduğunu biliyordu. Charlie ve Çekiç yine de Tom'un, Sacchetto'nun ve Nix'in annesinin peşinden gelirlerdi.

Öyle değil mi?

Bunun Nix'in Zak'e, annesinin Lilah'la ilgili şeyler bildiğini söylediği için duyduğu suçluluktan bir farkı olmadığını da biliyordu. Masumca söylenen ve yapılan şeyler asla silah olarak kullanılmamalıydı. Burada bir suç vardı ama tamamıyla Charlie'ye aitti.

O ismi düşünmek bile midesinde ateşler yanmasına sebep oluyordu.

Hayatında ilk defa Tom'un da burada olup ona bu konuda fikir verebilmesini diledi. Tom. Benny hayatı boyunca ondan nefret etmişti. Ve hâlâ anlayamıyor da olsa, tam Tom'u sevmeye başladığında zombiler onu almıştı.

Sonra, Tom'un sadece ölü olmadığı, büyük ihtimalle zombiye dönüşmüş olduğu fikri, Benny'ye bir tokat gibi çarptı. Benny gözlerini kapadı ve o çok ama çok eski bir anıyı tekrar hatırladı. Annesi kırmızı kollu beyaz elbisesiyle, onu Tom'a veriyor ve koşması için yalvarıyordu. Ve Tom da annesini geride bırakıp kaçıyordu. Zombi avcısı Tom. Korkak Tom.

Zombi Tom. Yeni bir zombi kartı olabilir miydi? İki hafta önce bunu düşünmüş olsa komik ve mantıklı bulabilirdi.

Şimdi ise fikri bile, etrafını saran karanlıktan daha kor-

kunçtu. Tom'un ona yaşlı adamı ve garson üniformalı kızı gösterdiğindeki tartışmaları geldi aklına.

"Aynı şey değil ki bu. Bunlar zombi. İnsanları öldürüyorlar. İnsanları yiyorlar."

Tom da *"Onlar da bir zamanlar insandı,"* demişti.

Şimdi Tom da onlardan biriydi. Son birkaç saniyesinin nasıl olmuş olabileceğini düşünmemeye çalışıyordu. Çekiç'in pompalı tüfeğinden çıkan kurşunlar onu bulmuş, Benny havaya fışkıran kanı görmüştü. Kurşunlar onu öldürmüş müydü? Öyle olsa daha iyi olurdu. Onun alternatifi çok daha kötüydü. Kana bulanmış hâlde, bir sürü zombinin içine düşüyor, beyaz eller derisini yoluyor, gri dişler onu ısırıyor ve etlerini koparıyor...

Tom bunu hak etmemişti. Benny onun korkak olduğuna ya da korkaklık etmiş olduğuna emin değildi artık. Ve İlk Gece olanlarla ilgili hatıralarından ya da onların ne anlama geldiğinden de şüphe ediyordu. Ama ne olursa olsun, Tom olanları hak etmiyordu.

İçi titredi ve Nix rahatsızca kıpırdandı.

Nix'e bakınca zihninde yeni bir oda açıldı. O öpücük. Çok saçma ve imkânsız geliyordu şimdi. Daha yeni kasabada bu engelle karşılaşp beraber aşamamışlardı. Bir arkadaşına âşık olmak çok tehlikeli ve yanlış. İşleri içinden çıkılmaz bir hâle getirirdi. O ve Chong asla tanıdıkları bir kıza âşık olmayacakları konusunda yemin etmişlerdi. Şimdi ise... Nix Riley onun kucağında uyuyordu ve dudaklarının sıcaklığını hâlâ hissediyor olduğuna yemin edebilirdi.

Buruşmuş ve terden ıslanmış zombi kartını gömleğinin cebinden çıkarıp Kayıp Kız'a baktı. Suçluluk duygusu göğüs kafesini deliyordu sanki. Hemen hızlıca Nix'e döndü.

Kapalı göz kapaklarının altında gözlerinin hareket ettiğini görebiliyordu. Rüya görüyor olduğunu anladı.

Ayrılmış dudaklarından, karmaşık duygu kırıntılarıyla dolu, yumuşak bir ağıt dökülüyordu sanki. Acı ve kayıp hayal kırıklığı ve korku vardı bu ağıtta; ama öfke ve meydan okuma da.

Benny, yanaklarına dökülen saç buklesini çekti.

Midesi karmaşık duygularla çalkalanıyordu. Şimdi bile; o inanılmaz öpüşmeden sonra, Kayıp Kız'ın resmine baktığında neredeyse fiziksel bir çekim duyuyordu. Lilah'ı bulup koruma isteği, Lafferty'nin genel marketinin önündeki verandada onu ilk defa görüp de hissettiği kadar güçlüydü hâlâ. Ve o zaman ne hissettiyse şimdi de aynı şeyleri hissediyordu. Bu kızı tanımıyordu. Sacchetto ve Tom bile onu gerçekten tanımıyordu. Hâlâ buralarda bir yerde bile olsa onun için hiçbir şey veya hiç kimse değildi. Ama işte...

Ama işte...

Yorgunluktan gözkapakları kapandığı hâlde, uzun bir süre karta baktı. Nix belalı uykusundaki kişisel cehenneminden tekrar inledi. Benny bir Nix'e, bir Kayıp Kız'a baktı.

"Çok üzgünüm," dedi.

Sonra kartı diğer eline alıp bir kez daha elini açarak, rüzgârın onu almasına izin verdi. Kart önce yükseklerle çıktı. Yıldızların gümüşü ışığında karton yüzü parıldıyordu. Sonra döne döne karanlığa karıştı.

Benny eğildi ve Nix'i yanağından öptü. Sonra tekrar arkasına yaslandı ve bakışlarını geceye, yıldızların denizine daldırdı.

“AH NE KADAR DOKUNAKLI DEĞİL Mİ?”

Benny ve Nix, duydukları bu sesle bir anda sıçradılar. Alacakaranlıkta gözlerini kırpıştırıp birbirlerinden ayrılmaya çalışarak, dünyanın neresinde bulunuyor olduklarını anlamaya çalıştılar.

İki adam terk edilmiş gözcü kulesini çevreleyen balkonda, önlerinde dikiliyordu. İkisinin de belinde silahları, omuzlarında pompalı tüfekleri vardı ve yüzlerine de iğrenç birer sırıtış kondurmuşlardı.

Skins ve Turk.

“Genç âşıklar gibisi yoktur,” dedi Turk.

“Kalbim sımsıcak oldu,” diye katıldı Skins.

Benny içgüdüsel olarak, Nix’le adamlar arasına bir bariyer olacakmış gibi, ayaklarını açtı.

“Charlie buna bayılacak. Küçük cadının o şekilde kaçmasına epey sinirlenmişti,” dedi Skins.

“Bizi rahat bırakın,” diye gürledi Benny.

“Tabii,” diye güldü Turk. “Bunu yapacağız. Bütün bir geceyi bu korkunç ormanı arayarak geçirdik, sonra bu la-

net kulenin tepesine kadar çıktık ve sen öyle istiyorsun diye öylece gideceğiz. Emredersiniz efendim, şimdi gidiyoruz. Güzellik uykunuzda sizi rahatsız ettiysek çok özür dileriz.”

Skins elleriyle bacaklarına vurdu. “Hadi kaldırın kışınızı!”

Benny ve Nix yavaşça kalktılar ama ödül avcılarına doğru hareket etmediler. Turk içeri girdi ve elinde tahta kılıçla geri geldi. “Baksana, çocuğun oyuncak kılıcı varmış.”

Kılıcı başının üstüne kaldırdı ve iki eliyle metal tırabzana geçirdi. Sert tahta, vuruşun etkisiyle esnedi ama kırılmadı. Turk bir küfür savurup kılıcın bir ucunu metal basamağa dayadı ve keskin bir çatırtıyla kılıcı ikiye ayırdı. Çatırtı ağaçların arasmda yankılandı. Turk güldü ve kırık parçaları ayağıyla itti.

“İçeride başka bir şey var mı?” diye sordu Skins.

“Hayır.”

“O zaman haydi uzayalım,” dedi, Benny ve Nix’e dönerek.

“Hadi çocuklar, Charlie’nin sizinle konuşmak istediği şeyler var.”

“Dostça,” diye güldü Turk.

“Çok anlamlı bir konuşma,” diye onayladı Skins.

“Bırakın da gidelim,” dedi Nix. “Bunu yapabilirsiniz. Charlie’ye gidip bizi bulamadığınızı söylersiniz.”

Skins akli çok karışmış gibi davrandı. “Böyle bir şeyi neden yapacaktınız ki?”

Benny bir adım ilerledi. “Charlie’nin dün gece ne yaptığını biliyor musunuz?”

“Beni ilgilendirmez.”

“Siz de onunlasınız. Bunları yapmasına yardım ettiniz.”

Skins sıkılmış göründü. “Benim iyi niyetimi bu şekilde mi ortaya çıkarmaya çalışıyorsun evlat?”

Arkasında duran Turk, “Sana iyi şanslar,” dedi gülerek.

“Lütfen... Biz size hiçbir şey yapmadık,” dedi Benny.

“Kimin umurunda?”

“Onu almanıza izin vermem...”

Skins bir anda elinin tersiyle Benny’ye vurdu. O kadar sert ve aniydi ki, Benny tokat yediğini fark ettiğinde çoktan yere düşmeye başlamıştı. Sırtını demirlere çarptı ve eğer Nix onu tutup çekmeseydi aşağı düşecekti. Benny dizlerinin üstüne eğildi ve yere kanlı, kırık diş parçaları tükürdü.

“Onu rahat bırak!” diye bağırdı Nix.

Ödül avcısı, Nix’i saçlarından yakalayıp Benny’den ayırdı ve onu istasyonun duvarına çarptı.

“Kes sesini. Bize ne yapacağımızı söyleyemezsin.”

Benny yerden fırlayıp Skins’in göğsüne bir yumruk savurdu. İyi bir denemeydi ama almış olduğu darbeden dolayı hâlâ biraz sersemdi. Attığı yumruk adamın yanından kayarak gitti. Skins ayağının üstünde dönüp sırtına okkalı bir yumruk indirdi. Kürek kemiklerinin arasma darbe alan Benny, yüzüstü yere kapaklandı.

“Bunu bir daha denersen evlat, seni parçalara ayırırım.”

Benny’nin tek yapabildiği nefes almaya çalışmaktı. Yere düştüğünde, yerde duran kırık tahta kılıcın kabzası tüm göğsüne birden yumruk indirmişti.

“Benny!” diye sızlandı Nix. Ama eğilip ona yardım etmeye çalışırken, Turk onu kolundan tutup çekti. Nix’in bu hareket yüzünden tişörtü sıyrıldı ve göğsünün büyük bir kısmı açıldı.

İki ödül avcısı birden ıslık çalıp gülmeye ve kaba oldu-

ğu kadar tehditkâr kimi sözler söylemeye başladı. Ama Nix teslim olup vazgeçmedi. Onlarla dövüşmeye, yapabildiği kadar sert vurmaya ve Turk'ün yüzüne ve kollarına tırnaklarını geçirmeye çalıştı. Saldırısı o kadar ani ve vahşice olmuştu ki ödül avcısı sendeleyip, Nix'in ellerini bırakarak yüzünü korumaya çalıştı. Nix hayalarına tekme atmaya çalıştı ama Turk döndü ve Nix'e bir yumruk savurup onu tekrar duvara yapıştırdı. Sertçe duvara çarpan Nix, dizlerinin üstüne kaydı.

"Seni lanet fahişe," diye gürlledi Turk. Dudakları ve sağ kulağı kızarmıştı.

Ama sonrasında bile durmadı Nix. Benny'nin bakışları önünde, dizlerinin üstünden kalkıp Turk'ün bacağına bir tekme savurdu ve onu yere devirdi. Adam, avlanan bir kedi gibi ses çıkarıyordu. Boğazında sessizce başlayan hırıltı, kızgınlık, aşağılanma ve gelecekte olabileceklerin korkusuyla birleşip bir çığlığa dönüşüyordu. Bağırışı ağaçlardaki kuşları korkutup dağın yamacında yankılandı. Turk uzaklaşmaya çalıştı. Dün gece boyunca korkuyla ve sessizce bekleyen bu çocuğun şimdi delice bir güç ve hızla kendisine saldırıyor olmasından ürkmüştü.

"Şu küçük cehennem kaçkınına bir ders ver," dedi Skins. "Veya boş ver... ben hallederim."

Skins, Benny'nin üstünden çekildi ve Nix'i saçından yakaladı. O anda Turk de kalkıp Nix'in bileklerini yakaladı. Skins boşta kalan eliyle bıçağını çıkardı. "Bu kadar saçmalık yeter küçük kız. Zombi çukurunda iki gözüne de ihtiyacın olmayacak."

Artık Benny daha fazlasını kaldıramazdı. Zar zor nefes alabiliyor olmasına rağmen, bir elini göğsünün altına dal-

dırıp kırık tahta kılıcı yakaladı. Diğer eliyle de yerden destek alarak dizlerinin üstünde doğruldu.

“Bırakın onu!” diye bağırdı. Ve içinde akan tüm öfke ve korkuyla, tahta kılıcın kırık ucunu Skins’in sırtına sapladı. Kılıç ortadan ayrıldığında, kırılan kısmı keskin bir bıçak gibi sivri kalmış ve Benny tüm ağırlığını vermiş olduğu için, Skins’in kemerinin üstündeki yumuşak noktadan içeri saplanıvermişti. Ve Benny kılıcı sonuna kadar ittirdi. Skins döndü ve elleri sıcakkanla dolan Benny’yi devirdi. Benny düşerken tekrar saplamak için kılıcı kaldırmıştı ama Skins inanılmaz bir sürprizle karşılaşmış gibi gözlerini sonuna kadar açmış, sudan çıkmış balık gibi nefes almaya çalışıyordu.

Nix sertçe Turk’ün ayağına bastı ve bileklerini kurtardı. Onu balkondan aşağı yuvarlamak umuduyla göğsünden ittirdi. Skins’i izlemeye dalan Turk, bir anlığına savunmasız kalarak merdivenlere kadar geri geri gitti. Ama düşmedi.

Son saniyede dengesini tekrar kazandı. Skins sertçe dizlerinin üstüne düştü. Metal balkon bir çan gibi çınladı. Skins’in gözleri yuvalarında döndü ve yüz üstü devrildi.

“Sen bir ölüsün,” diye gürledi Turk, Benny’ye. Seri hareketlerle silahını yakaladı, kılıfından çıkardı ve horozunu kaldırdı. “Seni öldüreceğim, her iki...”

Tek söyleyebildiği bu oldu. Bunlar ağzından çıkan son sözleriydi.

Başını eğdi ve kaburgasının sol tarafında beliren garip şeye baktı. Benny ve Nix de bakıyordu. Turk’ün göğsünden fırlayan yedi santim büyüklüğündeki parlak ve sivri uçlu çelik, ödül avcısının gömleğinin önünü tamamen kızıla boyamıştı. Bir şeyler söylemeye çalıştı ama ne akciğerlerinde

nefes ne de sesinde güç kalmıştı.

Türk'ün arkasında flu bir hareket göze çarptı ve bir homurdanma duyuldu. Çelik bıçağın ucu kayboldu. Önce kesikten, sonra da Türk'ün vücudundan geri çıktı. Arkasındaki kişi, ödül avcısını ayağıyla itip onu yüzüstü yere, Skins'in hemen yanına devirdi.

Yeni yeni beliren sabah güneşinin altında bir figür belli oluyordu. Üstünde parça parça olmuş bir kot pantolon, elde dikilmiş deri ayakkabılar ve yabani çiçeklerle bezeli bir gömlek giymişti. Göğsünde çapraz bağlanmış, ince kemerli deri bir torba asılıydı. Yüzünü çevreleyen, yeni yağmış kar gibi beyaz saçları vardı. Kurnaz bakışlarıyla onları süzüyordu. Güneşte yanmış elinde, deri kuşakla sarılı, üstüne donanma kasaturası yerleştirilmiş iki santimlik siyah bir boru tutuyordu.

Bu, Kayıp Kız'dı.

“SEN DE KİMSİN?” DİYE SORDU NIX. AMA CEVAP BENNY’DEN geldi.

“Lilah!”

Kız birden sertleşti ve kanlı mızrağını Benny’ye doğrulttu. Ela gözlerini tehlikeli bir ifadeyle kısmıştı.

Benny ellerini kaldırdı. “Hayır, bekle... Ben, Benny Imura.”

Kız tanıdığını belirten hiçbir işaret yapmadı.

“Tom Imura’nın kardeşiyim.”

Kız yine hiçbir şey söylemedi.

“Abim Tom... George’u tanıyor.”

Yüzüne bir tokat atmış olsa bile ifadesini bu kadar çabuk değiştiremezdi. Kızın şüphesi dağılmış, yerini bir şok ifadesine bırakmıştı.

“G... George?”

Sesi, konuşmaya konuşmaya paslanmış gibiydi. Benny gerçekten de böyle olmuş olabileceğini düşündü. Sonra bir anda kızın kuşkusu geri döndü ve mızrağın ucunu birkaç santim daha kaldırıp Benny’nin göz seviyesine getirdi.

“Nerede? George?”

Nix, Benny’ye bir bakış attı ve hızla fısıldadı: “Bu, o mu?”

“George!” diye seslendi kız tekrar, mızrağını sallayarak. Sesi hâlâ bir hırıltı gibi çıkıyordu. Ve Benny, Rob Sacchetto’nun anlattığı o korkunç hikâyeyi hatırladı; annesi ölüp zombiye dönüşünce küçük kulübedeki adamlar tarafından öldürüldüğü sırada Lilah’ın nasıl bağırdığını.

Dakikalarca bağırdı ve sonra konuşmayı kesti. O çığlıklar ses tellerine epey zarar vermiş ve onu bu mezarlık hırıltısı gibi sese mahkûm etmiş olmalıydı.

“Ben... onun nerede olduğunu bilmiyorum,” dedi Benny hızla. “Onu abim tanıyordu. George’a seni bulması için yardım etmiş.”

“Bulmak? Beni mi?” Kız için cümle kurmanın zorluğu açıkça belli oluyordu. Zamanla kaybedilmiş bir yetenek gibi. Benny kimseyle konuşmadan yıllar geçirmenin nasıl olabileceğini tasavvur edemiyordu. Tuhaf bir biçimde bu da zombilerin çöplüğünde yaşamak kadar kötü bir şeydi ona göre.

“Ödül avcıları seni ve kardeşini George’dan alınca, o da sizi aramaya başlamış.” Benny, ölümcül mızrağın tehdidine rağmen, ona doğru bir adım attı. “O asla durmamış Lilah. George seni aramaktan hiç vazgeçmemiş. Ve Annie’yi de.”

Kardeşinin adı geçince, Lilah’ın gözleri yaşlarla doldu ama dudakları daha da gerilerek inceldi.

“Lilah, dinle beni. Seni inciten adamlar, Annie’yi ve George’u inciten adamlar...”

“Benny, yapma...” dedi Nix durgun bir sesle.

“O adamlar Nix’in annesine de zarar verdi.” Nix’i belirtmek için bir saniyeliğine kafasını ona çevirdi. “Ona zarar

verdiler... ve o öldü.”

Lilah olduğu yerde duruyor, bakışlarını Benny'den ayırmıyordu.

“Benim abimi de öldürdüler. Bu adamlar bizim sevdiğimiz tüm insanlara zarar verdi. Hepimizi ayırdılar.” Benny konuşurken, Tom'u ne kadar sevdiğini fark etti. İlişkileri hep zor ve karmaşık olduğu için kalbinin ta en derinine giden bir sızı hissetti. “Hepimizi incittiler. Anlıyor musun? Hepimizi.” Son kelimeyi uzatıp kızın üzerindeki etkisini görmeye çalıştı. Mızrağın ucu hâlâ kalkıktı.

“Biz,” diye tekrarladı, “sen... Nix... Ben. Biz.”

Bir saniye bekledi. Kalbi göğsünde gümbürdüyordu. Bir adım daha öne geldi. Mızrağın ucu yüzünden iki santim ilerideydi şimdi. Çok yavaş hareketlerle ve gözlerini Lilah'ın gözlerine dikmiş bir hâlde, ellerini açtı. Donanma bıçağının asılı olduğu mızrağın ucuna uzandı. Onu yana doğru itti. Kayıp Kız da bunu yapmasına izin verdi.

Bir saniye sonra da geri çekilip silahını indirdi.

“Biz?” dedi.

“Biz,” diye onayladı Benny.

Bir saniye sonra Nix de, “Biz,” dedi.

Birdenbire Kayıp Kız gerildi ve balkondan aşağı baktı. Benny ve Nix de baktı ama görülecek bir şey vardysa da göremediler.

“Gidelim,” dedi Lilah. “Şimdi. Şimdi!”

Takip ediyorlar mı diye bakmadan, etrafında döndü ve bir maymun gibi hızlı ve seri hareketlerle merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Nix de peşinden gitti ama Benny bir saniye kalıp öldürdüğü adama baktı.

“Benny!” diye çağırdı onu Nix.

“Bekle. Bana bir saniye izin ver. Yapmam gereken bir şey var.”

Ölü adamların silahlarını aldı ve Turk’ün silah kemeri-
ni çıkararak kendi beline taktı. Tabanca ağırdı ama ağırlığı
onu konforlu hissettiriyordu. Pompalı tüfekleri bırakmıştı.
Çünkü onlar ağır ve hantaldı ve daha önce hiç ağır silah
kullanmamıştı. Şimdi, yabancısı olduğu silahlarla oynama
zamanı değildi. Skins’in bıçağını da aldı. Tom’un çift taraf-
lı kaması ya da kaybettiği av bıçağı gibi değildi ama idare
ederdi.

Cesedin yanına diz çöktü ve elinde bıçakla bir saniye
bekledi.

“Bu senin için bir iyilik olacak ama buraya tekrar ihtiya-
cımız olabilir,” diye mırıldandı.

Sonra bıçağı adamın ensesinin arkasına yerleştirip onu
susturdu. Bıçağı tekrar çekip iğrenmiş şekilde dudaklarını
bükerek aynısını Turk için de yaptı. Sonra bıçağı Turk’ün
gömleğine sürterek temizledi, silahı kemerinin üstündeki
kılıfa yerleştirdi ve Nix’le Lilah’a yetişmek üzere aşağı in-
meye başladı. Zihni az önce yapmış olduğu şeyle çalkala-
nıyordu. Bu türden bir kapanış yapmak, ölü birine huzur
getirmekten çok; evden çöp çıkarmaya benziyordu ama her
şekilde gerekli bir işti.

Ve aile işinin bir parçasıydı.

BENNY VE NIX, KORUCU KULESİNİ ÇEVRELEYEN ORMANDA Lilah'ı takip ettiler. Lilah onları yağmur sularının açtığı, dolambaçlı bir patikadan otuz metre kadar yukarıya götürdü. Arkalarında iz bırakmamak için taşların üstüne ya da kütüklere basıyorlardı. Bunu ilk Nix fark etmiş ve Benny'yi de uyarmıştı. Lilah'ın tedbirlerini taklit etmeye çalışıyorlardı ama ondan çok daha beceriksiz ve yavaştlar.

Lilah birden durdu ve kafasını kaldırıp dinlemeye koyuldu.

"Saklan!" diye tısladı, sessizce ve aceleyle. Ve aniden yabani çalılıkların arasında kayboldu. Nix, Benny'yi bir orman gülünün arkasına çekti ve bir tavşan kadar küçülmeye çalışarak çömeldiler.

"Ne oldu?" diye fısıldadı Benny ama Nix kaburgasından dürttü ve eliyle gösterdi.

Önlerinde kulenin zeminini ve dolana dolana giden çeşitli patikaları görebildikleri koca bir açıklık vardı. İlk başta Benny hiçbir şey göremedi, ama sonra uzun çalılar kıpırdandı ve bir adam dikkatlice saklandığı yerden dışarı çıktı.

Charlie Matthias.

Nix keskin bir nefretle tıslayıp Benny'nin kolunu öyle bir sıktı ki Benny kemiğinin kırıldığını sandı.

Tırnaklarını kolunun etine batırmıştı ve Benny, Nix'in tırnaklarının etiyle birleştiği yerden içine akan iğrenme hissi ile öldürücü nefreti hissedebiliyordu. Annesini öldüren adam işte oradaydı. Benny diğer eliyle, kalçasında sallanan silahına uzandı ama Lilah nasıl olduğu anlaşılmaz bir şekilde birden ortaya çıkıp eline dokundu. Ona bakınca, Lilah başını salladı ve başıyla açıklığın diğer tarafını işaret etti. Üç adam daha ortaya çıkmıştı. Çekiç ve Mekong Kardeşler. Hepsi de silahlıydı.

Adamlar korucu kulesinin ayaklarına geldiler. Etraflarındaki ormana dikkatli bakışlar atıyor, ayak izleri için yeri kontrol ediyorlardı. Ama Lilah'ın, Nix ve Benny'yi götürdüğü yolun başına geldiklerinde dikkatlerini çeken bir şey göremediler.

Çekiç, merdivenin başına gelip iki elini de ağzının kenarına yerleştirdi ve bir orman kuşu gibi ses çıkaran kısa ve keskin bir ıslık çaldı. Birkaç saniye bekledi ve tekrarladı. Sonra Charlie'ye dönüp başını salladı.

"Yukarı çık ve ne olduğuna bir bak," diye gürledi Charlie, Vin'e. Açık sabah havasında sesi çınliyordu.

"Evet. Belki şans paramı da bulurum," dedi Vin ve merdivenlere yöneldi ama Charlie onu omzundan yakaladı.

"Eğer söyleyeceğin bir şey varsa yüzüme söyle evlat."

Vin, Charlie'ye baktı ve bir an için Benny bu küçük adamın bir şeyler yapacağını sandı. Pompalı tüfeği vardı. Bir adım geri çekilip Charlie'nin yüzüne doğrultabilirdi. Biraz cesaret veya gurur, şeytanı devirebilirdi.

Nix de heyecanla Benny'nin bileğini yakalamış, sallıyordu. Sanki bir şekilde Vin'e doğru olan şeyi yapması için cesaret veriyordu. Ama en sonunda Vin korkak olmayı tercih etti. Ağzında bir şeyler geveleyip gözlerini ve silahını yere indirdi.

"Git de şu işi hallet o zaman," dedi Charlie monoton bir sesle. "O adi sıska kışını şu merdivenlerden yukarı çıkar ve o iki moron orada ne yapıyor öğren."

Vin, ifadesini Charlie'nin görmesine izin vermeden, Joey Duk'a kısa bir bakış attı. Pompalı tüfeğini omzuna asıp ve diğerleri silahlarını balkona doğrultmuşken, merdivenlerden çıkmaya başladı. Çok dikkatli ve yavaştı. Başı balkonun hizasına gelince donup kaldı. Benny çalıların arasında, savurduğu küfürleri duyabiliyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Charlie.

"Buraya gelsen iyi olur patron."

Joey yerde kalıp merdiveni korurken, Charlie ve Çekiç homurdanarak yukarıya çıktı. Benny ölen arkadaşlarının cesetlerini inceleyen üç adamı görmek için birkaç metre kenara kaymalıydı.

İşte o anda yapmış olduğu şeyin gerçekliğini hissetti.

Ben bir adam öldürdüm.

Zombi değil... Gerçek, canlı bir insanoğlu.

Bunun yanlışlığını haykırarak olan vicdanının sesini duymaya çalıştı. Ama içinin karanlığından tek duyabildiği; Morgie'nin titreyen sesi ve Jessie Riley'ye sarılmış bekleyen Tom'un sesiydi. Ve Nix'in dün geceki korkunç hıçkırıkları.

Eğer vicdanı, yaptığı şey hakkında bir şeyler söylüyor idiyse de bunu duyurabilecek kadar yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyordu. Ve içinden bir başka parçası, o

tahta kılıcı, otuz metre ötesinde, ellerini kalçasına dayamış soluk yüzlü ve tek gözü kırmızı herife saplamayı diliyordu. Ona ateş etmeyi sadece Tom öğretebilirdi. Ama zaten otuz metrenin isabetli bir atış için uzak bir mesafe olduğunu biliyordu. Tüm şarjörünü kulenin balkonuna boşaltsa bile hiçbirini vuramayabilirdi. Ama sonrasında adamlar uzun namlulu silahlarıyla üzerlerine yaylım ateşi açabilirlerdi. Charlie'nin sırtında bir tüfek asılıydı.

Nix ve Lilah'a doğru iyice eğilip, dudak hareketleriyle, "Gidiyor muyuz? Kalıyor muyuz?" diye sordu.

Lilah avucunu yere doğru döndürerek kalıyoruz işareti yaptı.

Charlie kulenin balkonundan dağın yamacına ve etraflarındaki ormana bakıyor, gözlerini yavaşça bir yandan öbür yana gezdiriyordu. Bir saniye için bakışları Benny'nin ve kızların eğilip beklediği yere takıldı. O şeytani kızıl göz kendilerini görebilir miydi acaba diye geçirdi içinden Benny. Ama sonra Charlie'nin bakışları geçip gitti.

Çekiç gelip yanında durdu. "Bu tam bir zaman kaybı Charlie. Artık çocukları da alıp dağı geçmeliyiz."

"Bunu bu şekilde bırakmak istemiyorum," diye gürledi Charlie. "Yarım kalmış işler ayağımıza dolanır."

"Evet ama burada zaman kaybettikçe, para da kaybediyoruz."

"Ya o Imura veledi kasabaya geri dönerse?"

Çekiç bu fikre güldü. "Onunla, kasaba arasında bir ordu zombi var Charlie. Onun için en iyi ihtimal, yakalanmadan önce düşüp boynunu kırması olur."

"En kötüsü de elime düşmesi olur," dedi Charlie.

"Doğru söyledin," dedi Çekiç, Charlie'nin sırtını tıpışla-

arak. "Doğru söyledin."

"Tamam, haydi gidelim. Houston John ve Bull bu gece gelecek; o yüzden ilk ışıkla beraber yolda olmak istiyorum."

Aşağı inmeye başladılar. Gömülmeye değmezlermiş gibi arkadaşlarının cesetlerini orada bırakmışlardı. Yere inip tekrar uzun otların arasına daldılar. Benny, yürüdükleri yola bakınca, kamplarına giden yolun otoyoldan ya da onun yakınlarından bir yerden geçiyor olduğunu fark etti.

Benny, Nix'e dönüp bir şeyler söyleyecek oldu ama Lilah parmağını dudaklarına koyup uzun bir dakika boyunca öyle bekledi. Sonra ayağa kalkıp açıklığı ve ilerisindeki ormanı inceledi. En sonunda omuzlarını serbest bırakıp Benny ve Nix'e döndü.

"Teşekkürler," dedi Benny.

Kayıp Kız bir an için nasıl karşılık vereceğini bilemedi. Kafası karışmış gibi göründü.

"Yardıma ihtiyacımız olduğunu nasıl anladın?" diye sordu Nix.

Lilah nasıl cevap vereceğini bulmaya çalışıp değişik kelimeleri ölçüp biçmeye başladı. Benny, ikinci kez, en son biriyle konuşmasın üstünden ne kadar geçmiş olduğunu düşündü.

"Takip," diye başladı. "Takip etmek. Adamlar. Adamları takip etmek?" diye bitirdi anladıklarını umarak.

"Adamları mı takip ediyordun?" diye sordu Nix.

"Evet, adamları takip etmek ben. Şeyden beri... sabah karanlığı."

"Alacakaranlıktan beri mi?"

"Alacakaranlık," diye onayladı Lilah. Hafifçe gülümse-di. "Alacakaranlıktan beri."

“Neden takip ediyordun?” diye sordu Benny.

Lilah bir süre düşündü. “Siz.”

“Biz mi?”

“Gördüm sizi. Onlardan kaçarken. Yürüyenler. Adamlar. Silah seslerini duydum. Takip ettim. Dün gece sizi duydum. Ağlamak. Konuşmak.”

Benny, Nix’e hızlı bir bakış attı. Ama Nix bakışlarını kaçırdı. Bu vahşi kız onların öpüştüğünü duymuş olabilir miydi? Bunu düşündü ama sonra ihtimal vermedi. Öpüşmeleri çok ateşliydi ama sesli de değildi. Ama sonra burada durup izlemiş olabileceği aklına geldi. Bunu düşünürken, Nix’in bu sonuca çoktan ulaşmış olduğunu, o yüzden de bakışlarını kaçırdığını anladı.

“Lilah... Dün gece bizim konuşmalarımızı dinlediğinde bizim söylediğimiz her şeyi duydun mu?”

Lilah düşündü, omuz silktiler... sonra da başıyla onayladı.

“Konuştuklarımızı anladın mı?”

Tekrar yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. “Ben... Anladım. Ama siz...” Elini onların arasında ileri geri salladı.

“Sadece konuşmuyor muyduk?” dedi Nix. “Muhabbet değil miydi?”

“Muhabbet,” diye yavaşça tekrarladı Lilah. Kelimeyi kullanmak hoşuna gitmişti.

“Buradan gitmeliyiz,” dedi Benny. “Kasabaya geri dönmeliyiz. Kasabayı, Mountainside’ı biliyor musun? Bizim yaşadığımız yer.”

“Bilmek. Biraz. Fazla değil.”

“Bizi oraya götürebilir misin?” diye sordu Nix.

“Yapabilirim. Yapmam,” dedi Lilah.

Benny kaşlarını çattı. “Yapmaz mısın? Neden?”

“Yemek,” dedi Lilah. Ve onlar karşılık vermeyince, rahatsız olmuş gibi, eliyle bir yiyecek alıp yeme taklidi yaptı. “Yemek.”

“Evet,” dedi Benny, “yemek yemek zorundayız. Bunu anlıyorum ama eve de gitmeliyiz.”

Ev der demez, kelimenin gerçek anlamı havada asılı kaldı ve çirkin görüntüler ve yeni anlamlar yüklendi.

“Ne evi?” diye sordu Nix sertçe dönerek. “Kimin için ev?”

Benny, “Ben...” diye söze başlayacak oldu ama ne söyleyeceğini hiç bilmiyordu. Nix tamamen haklıydı. Kimin için ev? Onun annesi ölmüştü. Tom da öyle. İkisinin de Mountainside’da birer boş evi vardı. Bomboş evleri ve mahvolmuş hayatları.

“Yemek,” dedi Lilah, “önce yemek. Yemek ve düşünmek.”

“Nerede yiyeceğiz? Burada mı?”

Lilah başını iki yana salladı. “Takip et.”

Başka bir söz söylemeden döndü ve ormana yöneldi. Dağı kesip yılan gibi kıvrıla kıvrıla giden bir patika boyunca yürüdüler. Yol boyu Nix, Lilah’la konuşmaya çalıştı. Ama o başını sallayıp önlerinden yürümeye devam etti. Görünüşe bakılırsa doğada iken kendi düşünceleriyle baş başa kalmak istiyor gibiydi.

Sonrasında bir su çağıltısı işittiler ve aşağı düzlükleri kesip Coldwater deresine ulaşan bir akarsuyla karşılaştılar. Akarsuyu görmek Benny’yi rahatlattı. Çünkü bunu takip ederek dereye ulaşabilir ve oradan da Mountainside’a dönebilirlerdi. Ama dereyi düşünmek ona Tom’u hatırlattı.

Nix, Benny'nin yüzündeki ifadeyi görüp ne olduğunu sordu.

"Tom'u düşünüyordum," dedi Benny.

Başıyla onayladı Nix. "Biliyorum. Onun hakkında söylediklerim için özür dilerim. Annem... annem ona gerçekten önem veriyordu. Ve sanırım ona biraz âşıktı da."

"Bence bu karşılıklıydı, Nix." Kısa ve acı bir gülümsemeyle, "Kendimi zeki sanırdım. Chong kadar olmasa da..." dedi.

"Kimse o kadar olamaz," dedi Nix gülümseyerek.

"Ve senin kadar da değil."

Nix bir şey söylemedi.

"Ama çok ahmak biri de sayılmam."

"Tamam, ama ne demek istiyorsun?"

"Ben... ben bunu daha önce kimseye anlatmadım," diye söze başladı. Ve sonra İlk Gece'yle ilgili anısını Nix'e anlattı. Annesinin kırmızı kollu beyaz elbisesi içinde, Tom'a onu alıp koşması için yalvarışını ve Tom'un da kaçışını anlattı. "Bu benim ilk hatırladığım şey. Ve ben Tom'u hep bu şekilde gördüm," diye bitirdi.

Bununla nereye varmaya çalıştığını Nix'in anladığını sanmıştı ama Nix, "Ne şekilde?" diye sordu.

"Bir korkak olduğunu. Onun kaçtığını düşündüm hep."

"Belki annen seni güvenli bir yere götürmesini söylemiştir."

"Evet söyledi. Tom o kadarını anlattı bana ve ona inanıyorum. Ama anneme yardım etmek için geri dönmedi. Yaptığı tek şey kaçmak oldu."

Nix kayalara tırmanmaya başlayınca sustu. Lilah yaklaşık yüz metre önlerindeydi ve hiç de onların yetişmesini

bekliyormuş gibi değildi.

“Lilah, bulmayı düşündüğün gibi biri mi?” diye sordu Nix, bir kaşı kalkık şekilde.

“Hiç değil,” dedi Benny. “Epey tuhaf biri.”

“Öyle olmak zorunda kalmıştır,” dedi Nix.

“Burada yaşamak, zombilerle savaşmak ve Charlie gibi heriflerden kaçmaya çalışmak. Evet, onun yerinde ben olsaydım çoktan üşütmüştüm.”

Nix kayalardan birine oturdu ve Benny’nin de çıkmasını bekledi. Sonra yan yana yukarı çıkmaya devam ettiler.

“Mesele şu ki; ya Tom hakkında bu zamana kadar hep yanıldıysam?”

“Şimdi bunu düşünmene sebep olan ne?”

“Olan şeyler. Onun beni ilk defa Harabe’ye getirdiğinde nasıl olduğunu görmem: Çok akıllı ve yetenekliydi. Benim bilmediğim şeyleri biliyor ve daha başka birçok şey yapabiliyordu.”

“Bu çoğu insan için geçerlidir. Onları tanımadan bilemezsin. Ve bazen onları çok iyi tanıyor olduğunu zannetsen bile aslında hiç tanıımıyorsundur.”

Benny başıyla onayladı. “Ve insanların onunla nasıl konuştuğunu gördüm. Ona büyük bir saygı gösteriyorlardı. Samrım Charlie ve Çekiç, Bay Sacchetto’un evinin önündeyken ondan biraz tırsmışlardı. Ya da Çekiç biraz korkmuştu ve Charlie de dikkatliydi diyelim. Ama Neden? Tom onlar kadar iri veya güçlü değildi ki.”

“Annem onun bir kez dövüştüğünü görmüş. Ama ne olursa olsun bana asla anlatamayacağını söylerdi.”

Benny, Tom’un Bayan Riley’yi Lunapark’tan kurtardığı zamanı kastetmiş olduğunu düşündü.

“Evet, tüm zombiler üzerimize gelirken, Vin Trang ve Joey Duk’la karşılaştığımızda ben de onu gördüm. Tom durumu anlamaya çalışıyordu. Belki biraz stresliydi. Korkacağını düşünerek ona bakıp duruyordum. Çünkü zora gelince korkacağını sanıyordum.”

“Ama?”

“Ama tek yaptığı savaşmaktı. Savaşarak öldü.”

“Bir şey daha var,” dedi Nix. Yüzü üzüntülüydü. “Charlie ve Çekiç, Bay Sacchetto’yu öldürdüler ve evimize girdiler. Ama... direkt olarak Tom’a hiç saldırmadılar.”

Benny bir iç çekti ve ağır bir bunalıma girmiş gibi, bir süre Nix’in yanında ağır adımlarla yürüdü. “Bu berbat bir şey,” dedi en sonunda. “Tom, benim, yani kardeşi ve yüzündeki tek akrabası tarafından bir korkak olarak adlandırıldığını bilerek öldü.” Başını iki yana salladı. “Ama beni buraya ilk getirdiğinde böyle düşünmeye son vermiştim. Aramızdaki sorunları düzeltmiş olmak için neler vermezdim.”

Nix elini tuttu ve sıktı. İkisinin de değiştirebilmeyi diledikleri bir dünya dolusu şey vardı.

LİLAH'ı, ÇAĞLAR ÖNCESİNDEN KALAN SÖĞÜT AĞAÇLARIYLA dolu orman boyunca takip ettiler. Ağaçlar o denli sıktı ki, aralarından süzülen gün ışığı ortalığı alacakaranlığa ancak çevirebilmişti. Sabah sisi yosunlu arazinin üzerine çökmüştü, ağaç kütükleri nemli karanlığın içinden fırlayan hayaletler gibi görünüyordu. Bu kâbus gibi manzarada atıklarını birkaç adımdan sonra, rüzgâr tamamen kesilmiş, onları korkunç bir durgunluk içinde bırakmıştı.

Zombilerin iniltisini ilk duyan Nix oldu.

“Bekleyin!” diye tısladı eğilerek. “Zombiler!”

Benny ödül avcısından aldığı büyük avcı bıçağını çekti.

Amaçsızca dolaşan hayaletlerin hüznü yakarışları gibi, zombilerin iniltileri de onları meşe ağaçlarının arkasına sürükleyen, açlığın sözsüz ağıtıydı sanki.

“Nerede?” diye fısıldadı Nix.

“Şu yönden geliyor sanırım,” dedi Benny eliyle işaret ederek.

Lilah eğildi ve hızlıca o yöne koştu. Yosunlu yerde, ayakları hiç ses çıkarmıyordu. Vücudu bükülüydü ve mızrağı

kullanıma hazırdı.

“Benny! Zombilerin üstüne doğru gidiyor.” Lilah, elli metre ileride durdu ve onlara el salladı. “Ve bizim de kendisini takip etmemizi istiyor.”

“Ah tanrım.”

“Eh, ona takık olan sensin,” dedi Nix.

“Çok komiksin.”

İstemeye istemeye takip ettiler.

Onlar yaklaştıkça zombilerin iniltileri artıyordu. Benny’nin duyduğu diğer zombilerin sesinden farklı geliyordu sesler. Ama farkın ne olduğunu henüz anlayamıyordu. Ama bu her neyse kolundaki ve sırtındaki tüylerin diken diken olmasına sebep oluyordu.

Lilah’a yetiştiler ve beraberce patikanın üstündeki dönemece geçtiler. Tam önlerinde bir zombi duruyordu. Bir zamanlar çok iri bir adam olduğu belliydi. Ve şimdi ölmüş ve bozulmuş olmasına rağmen kocaman gövdesi, geniş omuzları ve Benny’yi ortadan ikiye bölecek gibi devasa elleri vardı. Tamirci tulumu giyiyordu. Üzerinde de göğsü ve midesi boyunca bir dizi kara kurşun deliği bulunuyordu.

Nix korkuyla çığlık attı. Benny de bir bağırıtı koparıp bıçağını uzattı ve onun yerine kendini feda edecekmiş gibi, Nix’i arkasına çekti.

Zombinin iniltileri, hemen giderilmesi gereken bir açlık yakarışına dönüştü ve dudakları, çürümüş sarı dişlerini ortaya çıkararak büküldü. Sonra da etraflarındaki ormanda, taze et için yalvaran bir zombi ordusunun açlık iniltilerinden oluşan bir koro çıktı ortaya.

Benny ve Nix etraflarına baktıklarında yüzlerce kadın, erkek, çocuk zombi gördüler. Lilah onları yanlış yoldan

getirmişti. Ya da onları güvenli bir yere götürmek yerine, korkunç bir tuzağın içine sürüklemişti.

Lilah iri zombinin birkaç santim yakınına kadar geldi. Benny ve Nix'e dönüp gülmeye başladı.

"Nasıl yani?.." diyebildi Nix. Açıklamaya ihtiyacı olan zihni değil de gözleriymiş gibi gözlerini kırpıştırdı.

"Seni kaltak!" diye hırladı Benny. "Bizi kandırdın!"

45

ÖLÜLERİN İNİLTİLERİ TÜM ORMANI DOLDURMUŞTU.

Benny ve Nix sırt sırta verdiler. Lilah'ı ormanda takip ederken bir düzine zombinin içinden geçmiş olduklarını fark ettiler. Geriye bakınca geçtikleri zombilerin de orada durmuş onlara bakıyor olduğunu gördüler.

Lilah elini iri zombinin göğsüne koymuştu.

Kayıp Kız hâlâ gülüyordu. İri zombi onu yakalamak ve ısırarak için çabalıyordu ama yapamıyordu.

"Nasıl?" dedi Benny yumuşakça. Zihni, gözü önünde olan şeyleri anlamaya çabalıyordu. Ve sonra nedenini anladı.

Zombi ağaca bağlıydı. Eski bir halat göğsünden dolanıp ağaca bağlanmış, daha kısa bir iple de elleri sabitlenmişti. Ellerini sadece birkaç santim hareket ettirebiliyordu ama hepsi bu kadardı.

Benny döndü ve diğer ağacın yanındaki zombiye baktı. O da öyle bağlıydı. Bir diğeri de.

"Hepsi de... bağlanmış," dedi Nix, yavaşça etrafında dönerek.

Doğruydu.

Orman yüzlerce ve yüzlerce zombiyle doluydu ama hepsi de bağlıydı. Bazı iri meşe ağaçlarına üçü veya dördü bir arada bağlanmıştı.

“Ben... anlayamıyorum,” dedi Nix ama Benny anlamıştı. Tom’un ona, Charlie’nin zombileri yakalayıp ağaçlara bağladığı ve bir ödül işi olduğu zaman buradan gelip aldığı söylemiş olduğunu hatırladı.

Nereye gelmiş olduklarını anladı.

Aç Orman’dı burası.

Nix, Lilah’ın üzerine yürüdü. “Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?”

Lilah gözlerini kırptı. “Evet. Çok komik. Yüzleriniz!” Tekrar güldü ve onun sesini, zombilerin bir kez daha uzunca inlemeleri takip etti.

“Burası da neresi?” diye sordu Nix.

Benny ona açıkladı. Lilah da dinleyip başıyla onaylamıştı. Nix duyduklarına inanamıyordu. Lilah eliyle koparılmış halatları gösterdi. Oradaki zombiler götürülmüştü.

“Tanrım...” dedi Nix, “...Charlie onları tarla gibi ekiyor.”

“Buraya geliyorum. Bazı ipleri kesiyorum. Gitmelerine izin veriyorum,” dedi Lilah.

“Neden?”

“Charlie’nin geleceği zaman yapıyorum bunu.”

“Tuzak. Çok iyi,” dedi Benny tebessümle. “Çok hastalıklı ve haince, ama... oldukça iyi. Ah... sana kaltak dediğim için çok özür dilerim.”

Lilah omuzlarını silkti. “Daha kötüsünü de duydum. Umursamam ben.”

Nix hâlâ gözlerini yüzlerce yaşayan ölüden ayıramıyordu. “Burada kaç tane var bu şekilde?”

Lilah düşündü ve omuzlarını silkti. “Üç binden fazla.”

“Bu korkunç.”

Lilah tekrar omuz silkti ve Benny’ye döndü. “Sence korkunç mu?”

“Bununla ilgili ne düşüneceğimi bilmiyorum,” dedi Benny.

“İki kez buraya gelip gitmelerine izin verdim. Tüm ipleri kestim,” dedi Lilah Nix’e bakarak.

“Neden?”

“Onları özgür bırakmak için. Arazide beni takip ettiler. Derenin oraya.”

“Tanrım,” dedi Benny. “Onlar Coldwater deresinde kaçtığımız zombilerdi. Onları sen mi bıraktın?”

Lilah başıyla onayladı. “Bazen... onları görmek. Bağlı. Beni üzüyor. Çözüp götürüyorum.”

“Götürüyor musun? Bunu parçalanmadan nasıl yapıyorsun?”

Lilah Benny’ye sanki bir moronmuş gibi baktı. “Onlar yavaş. Ben yavaş değilim.” Sonra kolunun derisini çimdikledi. “Eti takip ederler.”

Benny zar zor kabullenebildi. Yüzlerce zombinin bu güzel ve çılgın kızı takip etmelerini hayal etmeye çalışıyordu.

Lilah ağaçların arasındaki küçük bir aralıktan güneşin konumuna baktı. “Gitme vakti.”

Sonra hemen dönüp Aç Orman’ın derinlerine doğru yürümeye başladı. Geçtiği her zombi boynuna uzanarak onu ısırmaya çalışıyordu ama Kayıp Kız aldırış ediyor gibi görünmüyordu.

Benny ve Nix bir süre daha kaldılar. Bu yerin hangi açılardan yanlış olduğunu bulmaya çalıştılar. Zombileri buraya bağlamış olmak mı, onları ödül için götürmek mi yoksa serbest bırakmak mı? Ama işin içinden çıkamadılar.

En yakınlarındaki zombi taze etlerinin kokusuyla acı çekiyormuş gibi havayı ısırarak inildedi.

“Kız arkadaşın tam bir kaçık,” dedi Nix.

“O benim kız arkadaşım değil. Çok teşekkürler. Ve sanırım Tom’un bu konuda kullanacağı ifade ‘Tanrı’nın eli dokunmuş’ olurdu.”

“Evet, tamam. Burası korkunçtan da öte. Bir an önce gidelim buradan Benny,” dedi Nix.

“Bu konuda sana katılıyorum.” Ama Lilah’a yetişmek için hızla giderken, Benny durup durup arkaya bakmaya, kafasından bir şeyler geçirmeye başladı. Aklında bir fikri döndürüp duruyordu. Tuhaf ve korkunç bir fikri.

Nix onun bakışlarını fark edip sordu: “Ne oldu?”

“Hiçbir şey,” diye yalan söyledi. Kafasında dönüp duran fikirleri onunla paylaşmak istemiyordu. Henüz zamanı gelmemiştir.

COLDWATER DERESİNE ULAŞAN TÜM AKARSULARI BESLEYEN şelalenin, milyon yıl boyunca oyarak ortaya çıkardığı, kayalıklarla çevrili ve korunaklı bir alana geldiler. Oldukça garip bir yerdi burası. Ağaçlar sarmaşıklarla çevrili, yerler de çam iğnelerinden kalm bir halıyla kaplıydı. Yamacın dibinde cam gibi berrak suyu olan bir havuz oluşmuştu. Ama açıklığın her yerinde, çürümenin çeşitli evrelerinde bulunan hayvan leşleri bulunuyordu. Berbat bir koku vardı ve hava uçuşan sineklerden ağırlaşmış gibiydi.

Nix kusacak gibi oldu ve Benny cebinden nane kremini çıkarıp burnunun altına nasıl sürmesi gerektiğini göstererek ona uzattı. Bunu yaparken de giysilerinin hâlâ bir miktar da olsa kadaverin koyuyor olduğunu fark ederek, dün gece boyunca Nix'in bu kokuya nasıl katlanmış olduğunu düşündü.

Lilah patikanın açıklığa ulaştığı noktada dikilmiş duruyordu.

Şelaleyi göstererek, "Burası," dedi.

"Buradan mı geçeceğiz?" diye sordu Benny.

Başıyla onayladı ve önlerindeki yeri göstererek kendi bastığı yerlere basmalarını öğütledi.

Benny tam olarak ne demek istediğini anlamayarak, Lilah zikzak çizerek yürüdüğü hâlde, kendisi direkt olarak suya doğru yürümeye başladı. Lilah birden dönüp bağırdı: “Dur!”

Aynı yolu izleyerek hızlıca geri geldi.

“Salak mısın?” diye sordu sertçe. Sonra da eğilip elini çam iğneleriyle kaplı yere daldırdı. Çok ince olduğu belli olan, çam kozalakları ve toprakla kamufle edilmiş bir levhayı tutup kaldırdı. Levhanın altında uçları sivriltilip toprağa gömülmüş uzun sopalar vardı.

“Aman Tanrım,” dedi Benny.

Nix boş alanı işaret ederek, “Tüm bu yer bunlarla mı kaplı?” diye sordu.

“Evet,” diye cevap verdi Lilah, mezarlıktaymış gibi fısıltıyla konuşarak. “O yüzden ayağıma bakın. Ben nereye yürürsem. Tamam mı?”

“Kesinlikle,” diye onayladı Benny.

Tek sıra hâlinde, açıklığın etrafından dolanıp kayalık yamacı kadar Lilah’ı takip ettiler. Tam olarak nereye basacağını bilmeden, birinin güvenli rotayı bulması imkânsızdı. Benny bundan çok etkilendi.

Yamaç boyunca, sık iğneli çam ağaçlarından bir sıra vardı. Benny ve Nix iyice yanına gidinceye kadar, bu sıranın arkasında şelalenin ardındaki bir girintiye ulaşan dar bir patika olduğunu fark edemediler. Şelale bir yerde yamacın duvarından uzaklaşıyordu ve burada bir buçuk metre yüksekliğinde ve iki metre genişliğinde bir mağara ağzı bulunuyordu. Lilah mağaranın ağzını, bir yerlerden bulduğu

ağır endüstri plastiğinden levhalarla tamamen kapatmıştı. Levhaları çekip, küçük ve rutubetli bir odaya ulaştılar.

Odanın üç metre ilerisinde başka bir set plastik levha daha vardı ve onların arkasına ağır perdelerden kalın bir tabaka koyulmuştu. Benny, düzeneğin ne kadar zekice yapılmış olduğunu görüp etkilenmişti. Plastik levhalar suyu dışarıda tutuyor, perdeler de ışığın dışarı sızmasını engelliyordu. Ve ikisi birden şelalenin gümbürtüsünü azaltıyordu. İçeri önce Lilah, ardından da Benny girdi. O sırada Nix de içeri ışık girebilsin diye perdeyi tutuyordu. Görünüşe bakılırsa Lilah'ın ışığa ihtiyacı yoktu. Mağaranın en karanlık dibine girdi ve sonra bir sürtme sesi ile sülfür kokusu duyuldu. Lilah eski bir yağ lambası yakmış ve odanın içini sarı ışıkla aydınlatmıştı.

Benny ve Nix hayretten donakaldılar. Mağara define odası gibiydi. İçeride konforlu bir koltuk ve küçük bir masayla beraber, tel bir askıya koyulmuş tabaklar, variller dolu konserve yiyecek, bazı eski oyuncaklar ve kitaplar vardı. Binlerce ve binlerce kitap. Çeşitli kullanma kılavuzları, romanlar, kısa öykü ve şiir kitapları, büyük düşünürlerin biyografileri, fıkra kitapları, dergiler ve karikatürler. Her tarafta yığınla kitap kümelenmiş veya duvara dayanmıştı. Benny kasabanın kütüphanesinde bile bu kadar çok kitabı bir arada görmemişti. Nix sersemlemiş, ağzından sessiz bir "Oh" çıkmıştı.

Lilah şaşkınlıklarını görüp bir onlara bir kitaplara baktı. Basitçe, "Okurum," dedi.

Benny, Lilah'ın biriktirmiş olduğu diğer şeyi de fark etti. Ağır ansiklopedi yığınlarının üstüne tahtadan bir levha koyularak yapılmış ve üzerindeki silahların ağırlığından

dolayı bel vermiş bir masa daha bulunuyordu. Tabancalar, kutular dolusu mermi, bıçaklar, sopalar, mızraklar ve baltalar... Bir savaş başlatıp kazanmaya yetecek kadar silah vardı. Bu kızın zaten bunu yapıyor olduğunu düşündü birden. O bir savaş veriyordu. Lilah'ın onu izlediğini bilerek masaya doğru yürüdü.

Kapağı açık bırakılmış ve iyiden iyiye karıştırılmış bir mermi yapma kılavuzu gördü. Mermi uçları, barutla doldurulmuş kahve kutuları ve çeşitli kalibrelerde hazırlanmış kurşun kalıpları vardı. Benny bu tür düzenekleri, kasabadaki birkaç kişide daha görmüştü.

"Bu muhteşem," dedi.

Lilah omuz silkti. Onun için günlük hayatını geçirdiği, sıradan bir yerdi burası. Birkaç battaniyeyi katlayıp yere serdi ve o küçük taş ocağının ateşini yakarken, oturabileceklerini söyledi. Benny dumanın mağaraya dolmayıp yukarı doğru çıktığını fark etti. Bir delik olup olmadığını anlamak için bakmaya çalıştı. Direkt gün ışığının geldiği bir delik yoktu. Bu yüzden duman tek bir delikten değil bir sürü ufak çatlaktan dışarı çıkıyordu. Bunu Tom'un da onaylayacağını düşündü.

Benny günlük rutin işlerini yapan Lilah'ı izliyordu. Onun birincil önceliği güvenlikti. Bu yüzden, önce ışık sızmadığından emin olmak için perdeleri kontrol etti. İğne ucu kadar bile ışık olsa karanlık havada kilometrelerce öteden fark edilebilirdi. Sonra girişe iki farklı ip gerdi. Bir tanesi, üzerinde bir düzine boş teneke kutu ve kırık metal parçalarının yerleştirildiği bir levhaya bağlıydı. Bunu perdenin arkasına yerleştirdi. Eğer biri perdeyi yerinden oynatacak olsa levha yere düşecek ve Lilah'ı uyandırmaya yetecek ka-

dar gürültü çıkaracaktı. Diğerleri ise karanlıkta görülmeyen, diz hizasının hemen altına gelecek şekilde yerleştirilen, gümüş renginde bir ipti. Eğer biri perdeyi geçecek olsa buna takılıp düşecekti. Gürültü ve geciktirici tuzaklar yüzünden, içeri girecek olan her kimse yere yuvarlanıp deneyimli bir katil olan Lilah tarafından avlanacaktı.

“Hiç bu tuzaklara takılan oldu mu daha önce?” diye sordu Benny. O, Nix ve arkadaşları izcilikte zombi saldırıları için ideal birkaç basit bubi tuzağı öğrenmişlerdi.

Lilah tuzağın ipinin gerginliğini kontrol etti. Gitar ipi gibi gerilmiş olduğuna ikna olunca, “Bir keresinde işe yaradı,” dedi.

“Zombi miydi, yoksa insan mıydı?” diye sordu Nix.

Lilah omuz silkti. “Ne fark eder?”

Girişi hallettikten sonra, silah kemerini çıkarıp yatak olarak kullandığı paletin yanına bir yere yerleştirdi. Mızrağını da çeşitli boylarda beyzbol ve hokey sopaları ile uzun saplı bir baltanın asılı olduğu şemsiyeliğe koydu.

“Lilah, bu yer ve tüm bu şeyler inanılmaz. Bunların hepsini kendin mi getirdin buraya?” diye sordu Nix.

Lilah pişirme kabına doldurduğu suyun içerisine çeşitli sebzeleri ve eti koymaya başlamıştı. “Kendi başıma. Başka kim olacak?”

“Bu kitapların ne kadarını okudun?”

“Hepsini.” Yürümeye başladıklarından beri ilk defa gülmsemişti. Eğilip tenceredeki yemeği karıştırmaya koyuldu. “Ben... okuyorum, konuşmaktan daha iyi. Üzgünüm.”

“Üzgün müsün?” dedi Benny ilgiyle. “Lilah sen inanılmazsın! Öyle değil mi Nix?”

Benny, gerçekten çok etkilenmişti ve dönüp Nix’e bak-

tı. Ama Nix'in ifadesi kendisinininkinden birkaç yüz derece daha soğuktu. Benny'nin sağduyusu, son birkaç saniye içinde olanları acil şekilde gözden geçirmek üzere zamanda geriye doğru koca bir adım attı.

Lilah, ocağın ateşiyle hafifçe aydınlanmış şekilde eğilmiş gülümsüyordu. Tişörtünün yetersiz olan askıları, olması gerekenden çok daha az iş görüyordu. Aslına bakılırsa Benny bunu hiç fark etmemişti ama bir anda görüp, Nix'in kendisine bakıyor olduğunu anladı. Sağduyusu alnına bir şaplak indirdi. Ansızın bir deprem olması ya da bir bölük zombinin saldırısına uğramaları için dua etmeye başladı. En son sorduğu soruyu biraz uzatarak başka bir hâle getirmeye çalıştı. "...yani bu kadar çok kitap okumuş olması."

Nix'e samimi, bilgece ve Lilah'ın göğüslerinden tamamen habersizmiş gibi gülümsemeye çalıştı ama Nix'in tebessümü çiçekleri bile solduracak kadar soğuktu.

Gülümsemesi yüzünde solan Benny, *Chong bir de Morgie'nin hödiük olduğunu söyler*, diye düşündü.

Nix, Lilah'a, "Sana okumayı George mu öğretti?" diye sordu.

İnsanlar arasındaki durumları anlamakta yeterince deneyimli olmayan Lilah, arkasına yaslandı ve başını salladı. "Evet. Okumak zorundaydık. Her zaman. *Bilgi güçtür*," diye cevap verdi. George'un sesini taklit etmeye çalıştığı belli oluyordu.

Kafa salladılar. Benny bu fırsatı kullanıp birkaç soru sormak istedi. "Lilah, burada hep yalnız başına mıydın? Yani... Lunapark'tan beri."

Başını salladı. "Yalnız."

"Nasıl hayatta kaldın?" diye sordu Nix.

Lilah soğuk bakışlarını ona çevirdi. “Ne gördüysem öldürdüm.”

“Tanrım,” dedi Nix.

“Peki ya istasyon keşişleri? Onlar da mı yardım etmedi sana?”

“Keşişler... Biz konuşmayız. Onların kendi şeyleri var. Benim de kendi şeylerim.”

“Tom seni iki kez gördüğünü söylemişti.”

“Tom,” dedi ve başını iki yana salladı.

“Bana benziyor. Ama benden daha yaşlı. Koyu renk saçlı ve koyu tenli. Uzun boylu. Kılıç taşır.”

Kayıp Kız’ın yüzü aydınlandı ve gülümsedi. Benny, onun Tom’u tanımaktan öte, daha farklı şeyler hissettiğini açığa vurduğunu duyumsadı.

“Kılıklı adam, çok tatlı.” Onaylaması için Nix’e baktı. “Tatlı mı?”

“Yakışıklı,” dedi Nix. “Seksi.”

Lilah bu kelimeyi sevmiştir. “Seksi.” Benny’ye döndü. “Peki... öldü mü?”

Benny başıyla onayladı. “Çekiç onu vurdu ve bir grup zombinin içine düştü.”

Lilah’ın gülümsemesi silindi. “O zaman, o bir zombi.”

Benny bunu düşünmeye daha fazla dayanamadı ve konuyu değiştirdi.

“Lilah, Tom senin, insanlara yeni Lunapark’ın nerede olduğunu söyleyebileceğini düşünüyordu.”

“Hangi insanlara?”

“Kasabadaki insanlara. Mountainside’daki insanlara.”

Omuzlarını silkti. “Neden?”

“Sanırım Charlie’yi tutuklatabileceğini umuyordu. Bu-

nun ne anlama geldiğini biliyor musun? Tutuklamak?”

“Okudum. Eski dünyanın şeyleri. Bizim dünyamızın değil.”

“Hayır,” dedi Nix acıyla. Lilah’ın koluna dokundu. “Bize anlat. Seni ve Annie’yi almalarından sonra neler oldu?”

“George,” dedi küçük ve acı dolu bir ses tonuyla. Bu bir zamanlar olduğu ve bir daha asla olamayacağı çocuğun sesiydi sanki. Karmaşık duygu ve düşüncelerini bir sıraya koymaya çalıştı. “George’a vurdular. Öldüğünü sandım. Ama... ölmemiş?”

“Hayır,” dedi Benny. “Yaralanmış ama ölmemiş. Uyanır uyanmaz seni ve kardeşini aramaya koyulmuş. Tom’la tanışmış. Beraber aramışlar. Sizi bulamamışlar. Sanırım George nereye bakacağını bilmiyormuş. Lunapark buradan ne kadar uzakta?”

“Uzak. Hızlı yürüyüşle üç gün. Arada iki dağ var. Nasıl bulabileceğini bilmelisin. Bulması zor.”

“George hiçbir zaman bulamamış. Ama sürekli orada olan şeyler hakkında söylentiler duyuyormuş. Bu onu derinden yaralamış.”

Lilah’ın son yorumu anlaması birkaç saniye sürdü. Sonra başını salladı. “George bizi sevdi. Biz onu sevdik. O... öldü mü?”

“Öyle sanıyorum. Bir keşiş Tom’a, George’un kendini astığını söylemiş.”

Lilah seslice güldü ve başını salladı. “Hayır,” dedi çok kararlı bir şekilde, “Tom da inanmamış.”

Bir dakika kadar sessizce oturdular.

“Öldürülmüştür,” dedi Nix en sonunda. “Sence Charlie olabilir mi?”

“Veya onun yaltakçılarından biri,” dedi Benny. Lilah’ın dudakları büküldü ama hiçbir şey söylemedi.

“Lilah... Annie’den bahsetsene bize.”

“Annie.” Lilah’ın bakışları çelik bir bıçak gibi keskinleşti ama gözlerindeki yaşlar parıldıyordu. “Bizi aldılar. Birçok kızı Lunapark’a götürdüler. Erkekler de vardı. Onlar... bizi dövüştürdüler.” Son cümlesini yüz kişiyi öldürecek kadar çok zehirle doldurmuştu sanki.

“Sizi dövüşmeye mi zorladılar?” diye sordu Nix. Benny cevabı duymak istemiyormuş gibi çekinmişti.

Ama Lilah başını salladı. “Denediler. Birçok defa dene-diler. Onlarla dövüştük. Isırdım. Vurdum. Gözlerine par-mak soktum. George bana öğretmişti. Annie’ye öğretmiş-ti.” Yumruklarını sıkıp parmaklarını küttetti. Gözündeki ışık tehlikeli ve çılgınca görünüyordu. “Sert olun, dedi Ge-orge. Sert olun ve hayatta kalm. George her zaman böyle söylerdi.”

“George haklıymış,” dedi Benny. “Keşke onunla tanışa-bilseydim. Çok iyi bir adammış.”

Lilah, Benny’ye bakıp yavaşça başını aşağı yukarı salladı. Sanki onu inceliyormuş ya da ilk defa tanıştığı birinin kim olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibiydi. Ama Benny bunun, söylediği şeyi onaylaması mı yoksa dile getirmediği bir düşüncesinin doğrulaması mı olduğundan emin olama-dı.

“Sen de dövüştün, öyle mi?” diye sordu Nix. Gerektiğin-den biraz daha sertçe sormuştu sanki.

Lilah’ın gözleri Benny’ye takılı olduğu hâlde, “Evet,” dedi.

“Sana ne yaptılar?” diye sordu Nix. Bu sefer sesinde bi-

raz daha merhamet vardı.

“Beni dövdüler,” dedi Lilah. Ve yaşadığı diğer şeylerin yanında hiçbir önemi yokmuş gibi omzunu silkti. Nix bembeyaz olmuş; Benny’nin de içi titremişti. “Çok dövdüler. Yemek vermediler.”

Nix bir lanet okudu.

Lilah bir kez daha omuz silkti. “Damarıma bastılar. Çıldırıttılar. İyice çileden çıkarttılar beni.”

“Ya Annie?”

“O... kaçtı.”

Ona baktıklarında ela gözünün köşesinden bir damla yaşın bronz yanağından aşağı yuvarlandığını gördüler. Fenerin ışığı altında bir elmas gibi parıldamıştı.

“Kaçtı mı?”

“Dövuştü ve kaçtı. Fırtınalı bir geceydi, çok yağmur vardı. Annie koştu ve çirkin adam onu kovaladı. Çekiç. Onu takip etti. Annie’nin ayağı takıldı. Toprakta kaydı. Düştü. Çok kötü. Başını taşa vurdu.”

“Hayır...”

“Ben hiçbir şey yapamadım.” Lilah hatırasını inkâr edermiş gibi başını sallıyordu. “Onu orada bıraktılar. Bir çöpmüş gibi. Bir hiçmiş gibi. Ben orada değildim. İki gün öncesinde kaçmıştım. Ama geri dönmüştüm. Sessizce. Annie’yi almak için. Ama... onu bulduğumda ölmüştü. Çoktan ölmüştü. Sonra... geri döndü.”

“Ah Tanrım, hayır...”

“Isırmaya çalıştı.”

Lilah’ın gözünden daha fazla yaş geldi. Bu konuda söylebileceği her şey bu kadardı. Nix kardeşine ne yaptığını sordu ama Lilah sadece başını salladı. Benny bunun

Tom'un söylediği şeyle uyuştuğunu fark etti. Lilah'ın tekrar tekrar öldürmeye çalıştığı adam Çekiç'ti. Tüm bu uzun yıllar boyunca Lilah, ona ve kardeşine yaptıklarının öcünü almak umuduyla Çekiç'in imgesini öldürmeye çalışıyordu.

"Çok üzgünüm," dedi Nix.

Lilah ona döndü. Sesi ve bakışları buz gibiydi. "Üzgün? Bu Annie'yi geri getirir mi?"

"Hayır, ama ben..."

"Üzgünüm gibi kelimeleri ölümler için sakla. Yaşayanların buna ihtiyacı yok."

Kaşığını aldı ve ocağa birkaç parça çalı çırpı atıp karıştırdı. Benny uzanıp Nix'in elini tuttu.

"Dünya nasıl bu kadar zalim olabiliyor?" diye sordu Nix sessizce.

Benny'nin bu soruya verilecek bir cevabı yoktu ama tutmuş olduğu elin sıcaklığında ve gerçekliğinde, bu dünyada zalimliğin tek güç olmadığını anlatan bir şeyler vardı sanki.

Nix, "Lilah, bizimle beraber kasabaya gelecek misin?"

Kayıp Kız bakışlarını kaldırdı. "Neden?"

"Güvende olursun böylece," dedi Nix.

"Şimdi de güvendeyim."

"Kasaba daha güvenli," dedi Nix ama Lilah güldü.

"Charlie ve Çekiç anneni kasabada öldürdüler." Sonra Benny'yi gösterdi. "Onun abisini de burada öldürdüler. Hiçbir yer güvenli değil."

Benny veya Nix bir şey söyleyemedi önce ekledi. "Burada öldürüyorum. Yürüyenleri, kötü adamları. Öldürüyorum ve yaşıyorum. Burada güvendeyim."

Yahni pişene kadar, konuşmaya ara verdi. Sonra yemeği tabaklara koydu. Benny yüzünü ekşitmemek için bayağı

çaba sarf etmişti, çünkü bu vahşi kızın beceremediği tek şey yemek yapmaktı. Yahninin tadı sıcak lağım suyuna benziyordu. Benny, Nix'in fazla yemediği hâlde hoşlanmış gibi yapıyor olduğunu fark etti.

"Lilah, Pembe Göz Charlie'nin kampı buralarda bir yerde değil mi? Dağın diğer tarafında bir yerde?"

Lilah başıyla onayladı.

"Nix, sen onları duydun. Çocukları oraya götürüyorlar, değil mi?"

"Evet," dedi Nix irkilerek. "Onları Lunapark'a götürecekler. Beni de oraya götüreceklerdi."

"Lunapark," dedi Lilah. Dişlerini avcı bir kedi gibi ortaya çıkarmıştı. Çatalını tuttuğu yumruğunu öyle bir sıkmıştı ki, elinin kasları keman yayı gibi gerginleşmişti. "Annie."

"Lunapark," diye tekrarladı Nix, hastalıklı ve düz bir ses tonuyla.

"Charlie ve Çekiç hepimizin ailesini yok etti. Onlar Harabe'deki bütün zombilerden daha kötüler. Tüm dünyadaki zombilerden daha kötüler. En azından zombiler yaptıkları şeyin kötü olduğunu farkında değiller. Charlie ve Çekiç ise farkında. Onlar birer şeytan."

"Şeytan," diye tekrarladı Lilah.

"Sen bununla nereye varmaya çalışıyorsun Benny?" diye sordu Nix.

Tabağını bıraktı ve dirseklerini dizlerine dayadı. "Bakın, ben bir kahraman falan değilim ama henüz kasabaya dönmek istemiyorum. O çocukların orada olduğunu bilerek de kasabaya dönebileceğimi sanmıyorum."

"Ne öneriyorsun? Kamplarına gidip çocukları salmalarını mı söyleyelim?" diye sordu Nix.

“Bilmiyorum, ama bir şeyler yapmalıyız.” Heyecanla ayağa kalktı ve bir ileri bir geri yürümeye başladı. “Onların burada bir yerlerde diğer aileleri ve hayatları yok etmekte olduğunu ve kimsenin de onları durdurmaya çalışmadığını bilerek hayatıma devam edemem. Tom bir keresinde, İlk Gece’den önce de insanların hiçbir şey yapmadığını söylemişti. Aileler sokaklarda yaşayıp açlıktan ölüyormuş. Ben yapamam. Bu benim yaşamak istediğim dünya değil.”

“Ama kampta çok adam var,” dedi Lilah.

“Kaç tane?”

Bunu düşündü. “Belki on iki. Belki yirmi.”

“Onlar çok fazla, ama...” diye söze başladı Nix.

“Ama bizden yeterince yok,” dedi Lilah.

Benny bir anda durdu. “Bekleyin, bekleyin... Bir saniye düşünmeme izin verin. Lilah sen ne dedin? Bizden yeterince yok, değil mi?” İleri geri yürümeye devam etti. Mağaranın dışını ve Charlie’nin kampına kadar her yeri görüyormuş gibi duvara bakıyordu. Kafasında bir fikir oluşturuyordu. Ama çok çılgınca ve aptalca bir fikirdi bu. Çok saçma ve imkânsızdı.

“Ne oldu?” diye sordu Nix.

“Hım...” dedi rahatsızca.

“Neden gülümsüyorsun?”

Bunu yaptığını fark etmemişti ve gerçekten gülmesi için bir sebep yoktu. Kafasında oluşan fikir hiç de komik değildi. Hatta daha çok bir intihar gibiydi.

“Tamam,” dedi, gözleri lambadan bile daha parlak bir şekilde. “Bir fikrim var ama hoşunuza gitmeyecek.”

“Anlat,” dedi Kayıp Kız.

“Bunun işe yaraması için dikkatlerini dağıtmamız gere-

kiyor. Ve sonra da çocukları kurtaracağız.”

“Dikkatlerini nasıl dağıtacaksın? Adamlar buralara alışkın. Her zaman hazır bekliyorlar. Ne yaparsak yapalım, ne olduğunu anlarlar.”

Benny Imura, kızlara garip ve karanlık bir gülücük attı. “Hayır, size garanti ederim ki bunun olacağını asla tahmin edemezler.”

Sonra da ne olduğunu anlattı.

LİLAH VE NIX İKİ DAKİKADAN FAZLA BİR SÜRE BOYUNCA SSS-
sizce Benny'yi süzdüler. Ocaktaki tencere önce fokurdama-
ya, sonra yanmaya başlamıştı. Şelale arka planda yumuşak-
ça çağlıyor, mağaranın derinliklerinde bir yerde, metronom
sesiyle durmaksızın bir su damlıyordu. Benny ayakta dikil-
miş sessizce bekliyordu.

"Sen delisin," dedi Lilah.

"Büyük ihtimalle," dedi Benny.

"Sen ciddi misin?" diye sordu Nix.

"Kalp krizi kadar," diye cevap verdi Benny.

Lilah yanan tencereyi ateşin üstünden alıp taşların üze-
rine koydu. Nix'e doğru eğilip, "Onun kafasında bir arıza
mı var?" diye sordu. Bir yandan da parmağı ile başına do-
kunup arızanın nerede olabileceğini gösteriyordu.

"Bu konuda çeşitli tahminler var," dedi Nix.

"Bu işe yarayabilir," dedi Benny.

"Ölebiliriz Benny."

"Ölebiliriz, belki de öleceğiz."

"Belki de ölmeyiz," dedi Lilah ve ikisi de ona döndü.

Yüzünde muzip bir gülümsemeyle, Benny'nin planını yeniden gözden geçiriyor gibiydi.

"Belki de," diye tekrarladı Benny.

Nix parmaklarını kızıl buklelerine daldırdı. "Belki," diye katıldı en sonunda. Ama diğerlerinden çok daha az ikna olmuşa benziyordu.

Gölgeler mağarayı gökyüzü kadar devasa gösteriyordu. "Bu planın tamamen çılgınca olduğunu anlıyorsunuz, değil mi?" dedi Nix.

"Evet," dedi Lilah. Bir yandan da hafifçe kafasına vuruyordu. "Çok çılgınca."

"Buna şüphe yok," diye onayladı Benny, "ama aynı zamanda adaletli."

Nix homurdandı. "Adalet öldü."

Benny kurnazca sırtıttı. "Bundan çok emin olma."

Kayıp Kız, Benny'nin karanlık sırtışına karşılık kocaman, parlak bir tebessümle Benny'ye döndü.

Bu çılgınca fikrin, Pembe Göz Charlie ve Çekiç tarafından Nix'in kalbinde açılan yaralarda kontrolü ele alması birkaç saniye sürdü. Sonra o da gülümsedi.

Birisi bu üç ergen çocuğun birbirlerine bu şekilde sırtıttırıyor olduklarını göreceksin korkuyla kaçardı.

Benny bundan emindi.

48

BENNY FİKRİ ORTAYA ATTIKTAN SONRA, ETRAFLICA DÜŞÜNÜP değerlendirdiler. Şurası kesindi ki hızlı davranmaları ve hemen harekete geçmeleri gerekiyordu. Lilah'ın silahları ve aletleri, onlara gereken tüm ekipmanı sağlıyordu. Bunları planlamaya çalışırlarken, Lilah gözlerini Benny'den hiç ayırmamış ve Benny de bunu ve bununla birlikte Nix'in de bakışlarını Lilah'tan ayırmadığını rahatsız olarak fark etmişti. Nix'in telepatik olarak Lilah'a bir mesaj yolladığını sanıyordu. Eğer öyleyse Lilah ya Nix'in düşüncelerinin yaydığı nükleer radyasyondan etkilenmiyordu ya da umursamıyordu. Ya da uzun zamandır yalnız yaşamış olması sebebiyle –ki bu büyüme çağını da kapsıyordu– Nix'in hissettiklerini, göndermiş olduğu sinyalleri ve sosyal ilişkilerin karmaşıklığını tam olarak anlayamıyordu. Benny, Chong'un da burada olup ona bu durumu anlatmasını dilerdi.

Hazırlıklarını tamamladıktan sonra, Lilah onlara mağaranın çıkışında ve bubi tuzaklarıyla dolu labirentte yol gösterdi. Sonrasında tekrar ormana daldılar. Lilah çok hızlı

ilerliyor, gizli olduğu kadar da kestirme olan yolları tercih ediyordu. Akarsuyu geçiyor, kayalıklardan tırmanıyor, dikenli çalılarının arasında emekliyor ve şaşırtmak için izler bırakıyordu. Benny ve Nix de sürekli olarak ona yetişmeye çalışıyordu.

Yazın en sıcak günüydü sanki. Her yerlerinden terler boşanıyor ama hiçbiri bunu önemsemiyordu. Bir amaca sahip olmak dudaklarını mühürlemiş; Charlie'den intikam alabilme ihtimali, göğüslerinde güneşten daha sıcak bir ateşin fitilini yakmıştı.

Ödül avcılarının kampı, dağın diğer tarafındaydı ve oraya ulaşmaları neredeyse iki saatlerini almıştı. Lilah onlara büyük çalılarla kaplı, kayalık bir arazi boyunca rehberlik etmiş, sonra dar bir yamacın kenarına gelip üzerlerine çalı çırpı koyarak gizlenmişlerdi. Kampın bulunduğu plato masa gibi dümdüzdü ve ormanın içinden, oraya ulaşan patikalar sayesinde, garip bir biçimde açıkta kalıyordu. Üç tane at arabası bu patikaları kapatacak şekilde dizilmiş, yola bakan taraflarına metal levhalar yerleştirilmişti. Sıcağa rağmen kilimlere sarılmış atlar, kampın merkezine alınmışlardı. Lilah tek kelime etmeden, yavaşça muhafızları ve kampın etrafında dolanan öbür adamları işaret etti.

Nix sessiz bir lanet okudu. Kampta tam yirmi üç adam vardı. Benny'ye baktı ama kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi olan Benny'nin çenesi sıkılıydı, o yüzden korktuğunu anlamadı. Benny'nin mağarada göstermiş olduğu biraz cesaret, biraz intikam ateşi ve biraz da çılgınlığın karışımı olan kararlılığı, paramparça olmuştu.

O kadar çok kişi olmasını beklemiyordu. Sonra boş bakışları, çocukları tuttukları ağla takıldı. Domuzları tuttuk-

ları türden bir ağıldı bu ve önünde de iki adam duruyordu. Sıcaktan dolayı oluşan sis yüzünden, çocukları birkaç defa da sayabildi. Tam on dokuz çocuk vardı. Diğer ödül avcıları kampa son birkaç saat içinde katılmış olmalıydılar. Çünkü muhafızların ve esirlerin büyük kısmı onlara aitti.

On dokuz çocuk. Beş erkek ve on dört kız. En büyüğü on iki, en küçüğü de sekiz yaşlarında gibi görünüyordu. Hepsi de çömelmiş bir vaziyette, deri boyunluklarına tutturulmuş metal halkalardan birbirlerine bağlanmıştı.

Nix'in aklındaki tüm şüpheler, kümese tıkılmış hayvanlar gibi bağlı bu çocukları görünce dağılmıştı. Eğer Nix kaçamamış olsa, o da diğerleri gibi boyun bağıyla bağlanıp buraya tıkılmış olacaktı. Ve Lilah'ın da bu cehennemden çok önce geçmiş olduğunu biliyordu.

Kampın ortasından geçen Charlie'yi gördü ve parmağıyla işaret etti. Sanki bir av tüfeğinin namlusunu doğrultmuş gibi, parmağıyla ödül avcısını takip etti. Eğer aklından geçenler birer kurşun olabilse Charlie çoktan yere yığılıp ölmüş olurdu.

En ufak bir gürültü bile yapmadan, dikkatle platonun kenarından geri uzaklaşıp bir söğüt ağacının altına saklandılar.

"Daha zor," dedi Lilah, "düşündüğümde daha zor."

"Çok fazla çocuk var. On dokuz kişiler."

Benny eliyle yeri temizleyip bir çubuk yardımıyla kampı çizmeye başladı. Diğer ikisi de eklemeler ve düzeltmeler yaparak ona yardımcı oluyordu. Benny Lilah'tan, Coldwater deresi, kapalı otoyol, korucu istasyonu gibi belli yerleri işaretlemesini istedi. Sonra da uzun bir süre, sessizce haritayı inceledi ve güneşin yönünü işaretledi.

İzcilikteyken Bay Feeney onlara güneşin pozisyonundan yaklaşık olarak saati hesaplamayı öğretmişti. Ve Benny kaba bir tahminle ne zaman batacağını çıkarabiliyordu.

“Tamam, alacakaranlığa kadar beş saat var,” diye fısıldadı.

“Daha az,” dedi Lilah ve başparmağıyla omzunun üstünden, bir sıra hâlinde kümelenmiş siyah bulutları işaret etti.

“Yağmur mu?” diye sordu Nix. “Bu bizim için iyi mi yoksa kötü mü?”

“Yağmur iyi değildir. Duyamazsın, göremezsın,” dedi Lilah.

“Onlar için de geçerli bu,” dedi Benny. “Eğer yağmur yağarsa bir şekilde bizim işimize yaraması için bir yol bulabiliriz.”

Lilah yamaçtan aşağı son bir kez baktı. “Gitmek gerek... çok...” deyip durdu. Benny bir şeyler söylemeye çalıştığını görebiliyordu. Sonra yavaşça konuştu. “Gitmem gerekiyor. Şimdi. Yapacak çok şeyim var.” Neredeyse tamamen kızarmıştı. “Ben... okuduğum... şekilde düşünemiyorum. Düşüncelerimi... kelimelere dökmek çok zor.”

“Ben senin yerinde olsaydım, hâlim çok daha kötü olurdu. Ayrıca şimdi bile Benny’den çok daha iyisin,” dedi Nix.

“Hey!” diye çıkıştı Benny ama gülüyordu.

“Çok garip. Hiçbir zaman konuşmak... isteyeceğimi düşünmemiştim. İnsanlarla. Sadece Annie ve George ile konuşuyordum. Kafamda.”

Benny, Kayıp Kız’la tanıştığından bu yana, ilk defa onun kim olduğu ile ilgili bir pencere açılmış olduğunu hissetti zihninde. Sadece bir çatlaktı bu belki ama onun dış dünya-

sını tanımlayan silahları ve hızlı hareketleri gibi, iç dünya-sını tanımlayan çıplak yalnızlığı ve hüznü görebilmişti.

“Lilah, tüm bunlar bittiğinde...”

“Evet?”

“Seni tanımayı ve arkadaş olabilmemizi çok isterdim.” Dikkatle dinleyen Nix’e bir bakış attı. “Sen, ben, Nix. Ve bizim diğer arkadaşlarımız. Morgie Mitchell ve Lou Chong.”

“Arkadaşlar,” diye tekrarladı Lilah. Sanki daha önce okumuş olduğu şeylerde bu kelimeyle hiç karşılaşmamıştı. “Neden?”

Benny cevap vermek için ağzını açmıştı ki, Nix araya girdi. “Çünkü bu olanlardan sonra, bize olan bu şeylerden sonra... Biz artık bir aileyiz Lilah.”

Bu tam olarak Benny’nin söyleyeceği şey değildi ama bunlar da doğruydı. O da kafa salladı. Kayıp Kız bunları bir süre düşündü. Sonra, “Bunları yarın konuşalım,” dedi.

“Tamam,” dedi Nix. “Ben de çok isterim...”

“Eğer bir yarınımız olursa,” dedi Lilah, gitmeden önce son bir kez silahlarını kontrol ederken.

“Lilah, bunu yapabileceğinden emin misin?” diye sordu Benny.

Tebessüm etmek ya da rahatlatıcı bir yorum yerine basitçe, “Denemek zorundayım,” dedi Lilah. Sonra durdu ve gözlerini direkt Benny’ye dikti. “Neden?”

“Ne... neden?”

“Geri dönebilirsiniz. Kasabanıza. Sen ve Nix. Bu insanlar...” Elini kafesin içinde bekleyen çocuklara doğru salladı. “Sizin değil. Öyleyse... neden?”

Benny’nin bunun için hazır bir cevabı yoktu. Geçmişte ve şimdi olan olaylarla ilgili hissettiklerini düşünecek za-

man bulamamıştı hiç. Onur ve haysiyetle ilgili güçlü bir konuşma yapmak ya da gelecek kuşakların bile alıntı yapacağı türden bir söylev çekmek isterdi. Ama söyleyebildiği tek şey, “Biz yapmazsak kim yapacak?” oldu.

Lilah bir süre onu inceledi. Ela gözleriyle Benny’nin düşüncelerine bir kapı aralamıştı sanki. Hoşuna giden bir şey görmüş ya da sözlerinin dürüstlüğünden etkilenmiş olmalıydı. Usulca başını salladı.

“Denemeliyim,” dedi.

“Denemeliyiz,” dedi Benny başını sallayarak. “Tom için, Nix’in annesi için... Annie için.”

Lilah gözlerini bir an için kapadı. Kendi kendine kafasını salladı. Sonra başka bir şey söylemeden döndü ve ağaçların gölgesi altında kayboldu.

Benny ve Nix, tekrar platonun oraya çıkıp kendilerine çam ağaçlarının altında karanlık ve korunaklı bir nokta seçtiler. Onların görevi birkaç saat sonra başlayacaktı.

Üstlerinde bir akbaba termal rüzgârlarla ilerliyordu.

Benny elini Nix’e uzattı ve o da gelip yanına oturdu. Benny’nin matarasından biraz su içip Lilah’ın onlara vermiş olduğu kuru etten yediler. Etin tadı, yahniden sadece biraz daha az iğrençti ama açtılar ve yemek yemek onlar için oyalanacak bir şey oluyordu.

Neredeyse bir saat boyunca hiç konuşmadılar. Benny zamanının çoğunu planı tekrar gözden geçirerek ve hatalarını bulmaya çalışarak geçirdi. Planda birçok boşluk vardı. Aslında işlerin ters gitme olasılığı, iyi gitme olasılığından çok daha fazlaydı.

“Hayat çok garip,” dedi Benny.

“Teşekkürler, Kaptan. Anlaşıldı!”

“Hayır... Demek istediğim, iki hafta öncesine kadar beni en çok endişelendiren şey istihkakımın kesilmesinden önce iş bulabilmektir. Tüm yaz boyunca hepimizin –sen, ben, Chong ve Morgie– yaptığı tek şey dışarılarda takılmak ve gülmektir. Hep gülerdik Nix. Hayat çok eğlenceliydi.”

Nix üzgünce başını salladı.

“Bunların hepsini atlatacağımıza inanmak zorundayım. Sadece bu gece olanları değil, hepsini,” dedi Benny.

“Ne sebeple atlatacağız? Artık hiçbir şeyin önemi yok gibi geliyor.”

“İşte mesele de bu Nix. Artık hiçbir şeyin önemi olmadığına inanmama izin veremem. Sen önemlisin. Biz önemliyiz. İkimiz de bunları atlatacağımıza inanmak zorundayız. Tekrar gülebileceğimize. Ve bunu isteyeceğimize.”

Nix başını iki yana salladı. “Bilemiyorum. Bunu şimdi hayal edemiyorum.”

Benny’nin buna bir karşılığı yoktu. Nix’in argümanı çok kuvvetliydi; kendisinininki ise sadece bir miktar hayalperest düşünceye ve bir parçacık iyimserliğe dayanıyordu.

Berberce oturup ormanı dinlediler.

Bir süre sonra, “Benny?” dedi Nix sessizce.

“Evet?”

“Dün gece... beni öptüğünde...”

Benny’nin boğazı ansızın kuruyuverdi. “Evet?”

“Bunu neden yaptın? Yani ben çok üzgünüm diye ve başka nasıl yardım edebileceğini bilmediğinden mi? Yoksa gerçekten istediğin için mi?”

“Ben...”

“Eğer istemiyorsan cevap vermek zorunda değilsin.”

Benny derin bir soluk aldı. “Seni öptüm, çünkü bunu

yapmak istedim,” dedi.

Nix başını salladı. “Dün gece, sen uyuduğumu sanıyordun ama... Onun kartına baktığını gördüm.”

Benny avucuyla bir avuç çimen koparıp parmaklarının arasından yavaşça yere bıraktı. Çimenler soğuk ipek gibiydiler. “Öyle mi?” diye sordu.

“Kartı attığını da gördüm.”

“Öyle mi?” diye sordu tekrar yumuşakça.

“Evet, Benny... gördüm.”

Başka bir şey söylemedi. Uzun bir süre boyunca ağzından başka bir söz çıkmadı. Başını Benny’nin omzuna yasladı ve orada öylece oturup güneşin batışını izlediler.

ÖĞLEDEN SONRA GÜNEŞ GRİ BULUTLARLA TAMAMEN ÖRTÜLDÜ. Sıcaklık düşmüştü ama hava nemden dolayı sıcak bir çorba kıvamındaydı. Benny çam ağaçlarından birine yaslanmış kestiriyor; rüyasında da Lilah'ın şelalesinin gürültüsüne benzer bir ses duyuyordu. Sonra ses azalıp uzaklaştı ve o ormanda koşarken bir arka fon müziğine dönüştü. Charlie ve Çekiç onu kovalıyordu. İkisi de birer zombi olmuşlardı ama bir şekilde kendi kişiliklerini de korumayı başarmışlardı. Karga sesleriyle, 'Küçük Benny' diye seslenip ona berbat şeyler yapacaklarını söylüyorlardı. Benny rüzgâr kadar hızlı koşmaya çalışıyor ama sanki yerinde sayıyormuş gibi etrafındaki manzara hep aynı kalıyordu. Zombi ödül avcıları, neredeyse onu yakalayacakmış gibi, arkadan ona doğru yaklaşıyorlardı.

Şelalenin sesi giderek artmaya başladı. Ve Benny şelaleye doğru koştuğunu, onlardan biraz uzaklaşmış olduğunu düşündü. Ama etrafına baktığında görebildiği tek şey ödül avcılarının kampının kurulu olduğu plato oldu.

Bir şey ona dokundu ve oraya doğru döndüğünde

Nix'in de onunla birlikte koşuyor olduğunu gördü. Çığlık atıyordu ama Benny onun sesini duyamıyordu. Şelalenin kükreyişi giderek artıyordu. Ve şimdi ses daha derin bir tondaydı. Su şırıltısından çok gürültülü bir tangırdamaya dönüşmüştü.

"Benny!" diye seslendi Nix ama çıkan ses ağzının şekline uygun değildi.

Ses daha da arttı.

"BENNY!"

Benny bir anda, Nix'in sesinin, yanında koşan kızdan gelmediğini ve rüya görüyor olduğunu anladı. Gerçek dünyada Nix ona bağıırıyordu. Gözlerini açtı. Kamp ve zombiler kaybolmuştu, ama suyun kükreyişi hâlâ devam ediyordu. Derin ve gitgide artan bir gürültü.

"Benny!" diye bağırdı Nix.

"Ne... ne oldu?"

"Gelip şuna bakmalısın!"

Nix, Benny'nin ellerini yakalayıp ayağa kalkması için çekti. Sonra da onu ağaçların gölgesinin altından çıkardı. Ama onu kampın olduğu yere bakan çalılığa değil ormana giden yola doğru çekiyordu. Koşmaya çalışıyor ve Benny'nin kolunu sıkarak onu da koşmaya teşvik ediyordu.

"Ne oldu? Bu gürültü de ne?"

"Gelip görmen lazım!"

Açıklığa giden yol boyunca koştular. Oraya geldiklerinde Nix durdu ve eliyle işaret etti. Tarif etmesine gerek yoktu, çünkü Benny de görüyordu. Gözleri fal taşı gibi açık ve çenesi düşmüş hâlde kükreyen şeye bakıyordu.

Gümüş ve beyaz renklerdeydi. Devasa kanatları, gövdesini dağların üzerine çıkarmıştı. Dokunabilecekmiş gibi

elini uzattı. Çok yavaş hareket ediyor gibiydi ama bu bir illüzyondu. Sadece çok uzakta olduğu için öyle görünüyordu. Etraftaki bütün dağlardan daha yüksekteydi. Gri fırtına bulutlarının hemen altında süzülüyordu. Bir saat içinde onu görebilecek kadar ışık olmayacaktı. Eğer fırtına başlamış olsaydı görülmez ve duyulmazdı.

Ama orada öylece dikilmiş, el ele tutuşmuş bir şekilde, üstlerinden kükreyerek bir ufuktan diğerine gidişini izliyorlardı. Çürük ve Harabe'nin çok çok üstünde, batıdan gelip doğuya doğru yol alıyordu.

"Anlamıyorum," dedi Benny.

Nix sadece başını iki yana salladı.

"Nereden geliyor olabilir?"

"Doğudan."

"Hayır, doğuya doğru gidiyor," dedi, ama Nix başını sallıyordu.

"Doğudan geldi ve geri döndü. Onu görüp seni uyan-dırmaya koştum."

Uzaklaşmasını izlediler. İyice ufaldı ve sonra kükreyişini de yanında götürüp tamamen kayboldu. O gittikten sonra kuşlar, en az beş dakika boyunca ötmeyip sessiz kaldı. Orada, açıklıkta on dakikadan daha fazla bekleyip geri dönmesini umdular.

"Nix... az önce onu gördük, değil mi? Yani gerçekten onu gördük, değil mi?"

Nix'in yeşil gözleri sihirle dolmuş gibiydi ve tebessümü fırtınayı bile uzak tutacak kadar parlaktı. "O gerçekte Benny. Gördük onu."

"Ama nasıl? Hiç mantıklı değil."

Nix başını sallıyor, doğuya doğru bakmaya devam

ediyordu. Az önce gördükleri şey, başka bir çağa aitti. İlk Gece'den önceki çağa. Onu tarih kitaplarından biliyorlardı ama daha önce hiç görmemişler ve görmeyi de ummamışlardı. Uzaklara bakmaya devam ettiler.

Ama yavaş ve hantal jumbo jet geri dönmedi.

50

AZ ÖNCE GÖRDÜKLERİ ŞEYLE İLGİLİ NASIL KONUŞACAKLARINI bilemiyorlardı. Çok tuhaf ve güzeldi. Ama yapmaya niyetli oldukları şeyden çok, bir rüyanın parçası gibiydi.

“Keşke bunu Tom’a anlatabilseydim,” dedi Benny.

Nix, “Keşke bunu anneme anlatabilseydim,” dedi ve ekledi, “Benny, eğer buradan kurtulabilirsek...”

“Buradan kurtulduğumuzda,” diye düzeltti Benny.

Nix bu ihtimalin olabilirliğine dair ufak bir baş işareti yaptı sadece. “Bu bittikten sonra, bu jetin nereden geldiğini bulmalıyız.”

“Elbette. Herkese bahsedeceğiz...”

“Hayır,” dedi sertçe. “Onu bulmalıyız. Lilah haklıydı. Bizim artık bir evimiz yok. Biz... nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. İplerimizden kurtulduk! Artık hiçbir şeye bağlı değiliz, özellikle de Mountainside’a.”

“Morgie ve Chong var.”

Omuzlarını silkti. “Eğer istersen onlar için dönebiliriz, Benny. Ama sonra o uçağı takip etmek istiyorum.”

“Nereye? Tek bildiğimiz doğuya doğru gittiği.”

“Doğudan geldi, döndü ve tekrar doğuya yöneldi.”

“Neden? Burada neler olduğunu keşfetmeye mi geldi? Ya da mesaj gibi bir şey mi vermeye çalıştı?”

“Ne mesajı?”

“Beni takip edin?” diye önerdi Nix. “Artık inandığım fazla bir şey kalmadı Benny... Ama bunun bir işaret olduğuna inanıyorum.”

“Ya değilse?”

“O zaman ne olduğunu öğrenirim. O veya bu şekilde Mountainside’daki hayatım sona ermiştir.”

Benny bunu düşündü ve doğudaki bulutlarla kaplı gökyüzünü seyretti. “Evet,” dedi biraz düşündükten sonra, “olabilir.”

“Bu benim yapacağım şey Benny. Eğer yarın hayatta olursam doğuya doğru gideceğim.”

“Orada üç yüz milyon zombiden başka bir şey var mı, bilmiyoruz.”

“Elbette. Üç yüz milyon zombi ve bir uçağı tamir edip, benzinini koyup, uçurmaya yetecek kadar insan. Bir jet. Bu bir şeyler söylüyor. Çok şey söylüyor.”

Fırtına bulutları bir şimşekle aydınlandı.

“Eğer sen doğuya gideceksen, o zaman ben de gelirim,” dedi Benny. Ve anlaşmalarını bir öpücükle mühürlediler.

İki saat sonra fırtına tüm öfkesiyle üzerlerinde hareketlenmeye başladı. Benny bunun da iki gece önce kasabada kopan fırtına kadar kötü olacağını biliyordu.

Tanrım, sadece iki gün önce miydi? diye düşündü.

İki saatten az bir süre sonra bulutlar beyazdan griye, sonra da mordan koyu siyaha döndü. Ve sert rüzgârlar aşı-

ğı düzlüklerden, yaprak, dal ve çöl kumunu sürükleyip bir top gibi savurmaya başladı.

Yağmur henüz düşmeye başlamamıştı ama Benny ve Nix çalılıktan aşağı, kampın yanına kadar ilerlerken suyun altındaymış gibi hissediyorlardı. Lilah görünürlerde yoktu ve ondan saatlerdir bir iz görmüş değillerdi. Acaba başarmış mıydı, yoksa Benny kuş beyinli planıyla onu ölüme mi yollamıştı?

Rüzgâr ağaçların arasından, ölüm perileri gibi uğulduyordu. Benny daha önce hiç böyle bir ses duymamıştı, ama her şeye rağmen, tuhaf bir şekilde bunu sevmişti. Bu çok müthiş filan değildi; o kelimeyi kullanacağına bacağını kesmeyi yeğlerdi. Hayır, bu kendi vahşi ve çiğ biçimiyle, muhteşemdi. Doğa öfkeyle kükrüyordu sanki. Yardım edemezdi ama bu öfkeli kükreyişin kamptaki adamların yaptıkları yüzünden olduğuna inanıyordu. Belki bu acı feryatlar bu üç çocuğun –çilli, kızıl saçlı güzel kız, ela gözlü vahşi katil ve kahramanlık taslamaya hiç hakkı olmayan, huysuz ve ezik oğlanın– yapmaya çalıştığı şeyi desteklemek için çıkıyordu.

Çalıların içinden emeklerken, sırtıtmayı sürdürüyordu. Nix ona baktı ve başını iki yana salladı. *Bir bu eksikti. Şimdi den çıldırdığımı düşünüyor,* diye düşündü.

Charlie Matthias çadırının giriş perdesini açtığında rüzgâr neredeyse onu devirecekti. Ağırlığını rüzgârın yönüne verip destek için genç bir ağaca tutundu. Etrafında toz toprak uçuşuyordu. Ayağının yanından bir tencere geçti. Fırlayan dal parçaları ve kozalaklar yüzünden olduğu yerde kalakalmıştı. Koca elini gözlerine siper ederek adamlarına eşyalarını sabitlemeleri için emirler yağdırıyordu.

Çocukların korkuyla sinmiş oldukları domuz ağılını gösterdi. “Joey! Buraya gel ve şunlara bir bak!”

Joey Duk, kampın diğer tarafındaki çadırından çıktı ve toz yağmurundan korunmak için eğilerek çitlerden atlayıp, çocukların arasından geçti. Hepsinin boyun bağları bir noktada birleşip küçük bir ağaca bağlanmıştı. Ama rüzgârın her esişinde ağaç bir ileri bir geri sallanıyordu. Joey ipleri sağlamlaştırıp ağaçla birleştiği noktayı aşağı çekerek, ağacın kalın olan alt bölgesine indirdi.

Benny ve Nix otuz metre öteden izliyorlardı. Çatlamış bir kayanın arkasında ve gölgedeydiler. Benny, Joey’in çıktığı çadırı işaret etti. Her rüzgâr esişinde çadırın kapısı havalanıyor ve Vin Trang’in yüzünün bir kısmını görebiliyorlardı.

“İşte bu,” dedi Benny acele bir fısıltıyla. “Planımızın birinci bölümünü bu şekilde gerçekleştireceğiz.” Aklındaki-leri çabucak Nix’e anlattı.

“Vin’i nasıl geçeceksin?”

“Bir şeyler düşünürüm.”

“Tamam ama Charlie ve Çekiç’i de kafesten uzaklaştırmalıyız,” dedi Nix. Ağzı Benny’nin kulağının hemen yanındaydı. Böylece fırtınaya rağmen ona sesini duyurabiliyordu.

Benny başıyla onayladı. Fırtına işleri karıştırmıştı. Yarım saat önce adamların çoğu çadırlarındaydı ama şimdi herkes etrafta koşuşturuyordu. Benny bu konuda Nix’e söyleniyordu ama Nix başını salladı. “Belki Vin de çadırından dışarı çıkar.”

“Evet, belki.”

“Lilah nerede? Şimdiye kadar dönmüş olması gerekmi-

yor muydu?”

“Ona biraz zaman tanıyalım,” dedi Benny. Ama gerçekte o da endişelenmeye başlamıştı. Lilah yirmi dakika önce dönmüş olmalıydı.

Derinlerde bir yerde belki de hiç dönmeyeceğini düşünüyordu.

Rüzgâr yavaşlamaya başladı ve yukarı baktıklarında koyu siyah bulutların şimdi parçalı gri ve mavi renge bürünmüş olduğunu gördüler.

“Ah Tanrım,” dedi çaresizce. “Birazcık ara veremez misin? Yani sadece... biraz?”

Koca bir yağmur damlası tam gözünün üstüne düştü.

İşte cevap gelmişti.

Benny sessiz bir küfür savurdu ve gözlerini sildi. Tekrar dönüp kampı izlemeye başladılar. Ödül avcıları şimdi gülüyorlardı ve etrafa dağılmış eşyaları toplayarak Tabiat Ana hakkında pis şakalar yapıyorlardı. Benny bir sonraki hamlesini hesaplamak için yapabildiği kadar uzandı. Neredeyse gölgenin içinden çıkacaktı.

Kafesin en dışındaki yerde, çocukların en büyüğü olan on iki yaşındaki kız, en küçüklerine sarılmış oturuyordu. Yüzü gözyaşlarıyla ıslanıp kirlenmişti, ama diğerlerine yatıştırıcı sözler söyleyerek onları sakinleştirmeye çalışıyordu. Sonra başını kaldırdı ve direkt olarak Benny’nin gözlerine baktı. Eğilmişti ve durduğu yerde kamptakilerin sahip olmadığı bir görüş açısına sahipti. Sadece o Benny’nin kayaların arkasından çıkan vücudunu görebiliyordu. Gözleri açıldı ve diğerlerine de söylemek için ağzını açtı. Ama Benny çabucak parmağını dudaklarının üstüne koydu ve başını iki yana salladı.

Kız ağzını kapadı. Benny parmağını çekip, dudak hareketiyle, "Hazır olun!" dedi.

Kız, anladığını anlatır biçimde dudaklarını oynattı ve hızlı bir baş işareti yaptı. Ve sonra, büyük ihtimalle hayatı boyunca bir daha yapamayacağını düşündüğü bir şey yaptı ve tebessüm etti.

Bir saniye sonra yağmur başladı.

Birkaç saniye sonrasında da cennetin vanaları açıldı ve okyanus, dağların üzerine boşalmaya başladı.

"Mükemmel," dedi Benny. Normal konuşma sesiyle söylemişti ama hiç fark etmezdi. Yağmur o kadar şiddetli yağıyordu ki Nix bile hemen yanında olmasına rağmen, onu duyamamıştı.

51

BENNY NIX'İN KULAĞINA EĞİLEREK ACELEYLE, "DAHA FAZLA bekleyemeyiz. Lilah'ın döneceğini sanmıyorum," dedi.

"Böyle söyleme."

"Tamam... Ama şimdi burada değil, o yüzden tek başımızayız. Bir fikrim var. Senin yapmanı istediğim şey de..."

Yağmur sert ve kesintisizdi ama gökyüzü hâlâ Benny'nin istediği ölçüde kararmamıştı. Yağmurun daha ne kadar bu şekilde yağacağını da bilmiyordu. Ama Lilah buraya gelmeden önce kesilirse bu büyük ihtimalle tarihteki en kısa süren kurtarma operasyonu olacaktı.

"Dikkatli ol," dedi Nix.

"Sen daha dikkatli ol," dedi Benny.

Birbirlerine gülümsediler. Benny, Nix'i kendine çekti ve öpüştüler. Aslında bunun için zamanları yoktu ama Benny umursamadı. Eğer bu son öpüşmesi olacaksa o zaman tarihteki en iyilerden biri olmalıydı. Hiç konuşmadılar ve hiç, 'seni seviyorum'lar olmadı. Bu bir veda öpücüğü de değildi. O öpücükten sonra, Benny Nix'i bırakıp tekrar doğru-

lurken, yaşamaya devam etmek istediğini düşündü.

Döndü ve hiçbir şey söylemeden ayrıldı. Ormanın içine tekrar daldı ve kampın etrafından dolaştı. Hızla koşuyor, kaygan toprakta kayıp duruyordu. Çıkan tüm sesler, düşen yağmurun kükreyişinde kayboluyordu. Donuna kadar ıslanmıştı ve giysileriyle silahları ağırlaşmıştı. Ama koşarken zihninde bir imge tutuyordu hep: Birbirlerine sıkı sıkıya sarılmış çocuklar ve en büyüklerinin umutla dolu gülen ve tüm gerçekler aksini gösteriyor olmasına rağmen, bu dünyada birilerinin hâlâ onu ve diğer çocukları umursuyor olduğu inancıyla aydınlanmış yüzü. Benny düştüğünde, bu imge onu kaldırıyor; çamurun içinde koşarak sarf ettiği eforla ciğerleri yanarken, bacaklarını çelikleştiriyor ve tüm kaslarını ateşliyordu. Korkudan kalbi yerinden fırlayacak gibi olduğunda, bu imge devam etmesini sağlıyor, titreyen adımlarını arka arkaya atmaya teşvik ediyordu.

Kampa giden patikaların sonuncusuna ulaşmıştı ki bir çift ölü ağacın arasında kayarak durdu. Bir muhafız bekliyordu. Sarı yağmurluk giymiş iri bir adam. İçine su girmemesi için namlusunu yere doğrulttuğu bir pompalı tüfeği vardı. Benny'nin yalnızca iki seçeneği vardı. Tüm öğleden sonra bu anın geleceğini düşünmüştü. Ya sessizce adamın yanından geçmeyi deneyecekti ya da ona saldıracaktı.

Birinci fikri tercih etti, çünkü o şekilde daha uzun bir geleceği olabileceğini hissetti. Ama durum şuydu ki; eğer muhafızı yerinde bırakırsa, Lilah döndüğünde büyük ihtimalle onun tarafından fark edilirdi. Hayır. Bir karar verdi. Artık çocuk gibi davranmanın zamanı geçmiş ve bir erkek olmanın zamanı gelmişti. İki yaşlı ağaç kütüğünün büyük olanının yanından ileri doğru yürümeye başladı. Yerler kı-

rık dallarla doluydu ve nereye bastığına dikkat etmesi gerekiyordu. Eğer dallardan biri yeterince eskiyse kırılırken çıkaracağı ses silah sesi gibi olurdu. Kampın oradan duyulmayabilirdi, ama muhafız kesinlikle duyardı.

Adam yağmurdan korunmak için kayalıklara doğru bir adım ilerledi ve ceplerini karıştırmaya başladı. Bir pipo ve kibrit çıkardı. Yakmak için iyice eğilerek birkaç saniyeliğine tamamen Benny'den diğer tarafa döndü. Benny bundan yararlanarak eğildi ve yerden sert bir dal aldı. Budaklı dal parçasının uzunluğu yaklaşık olarak tahta kılıcınunki kadardı. Yaş toprağın üzerinde kedi adımlarıyla ilerlerken, sopayı bir kılıç gibi iki eliyle kavradı. Adam piposunu yakmış, külahının altından dumanlar çıkararak döndüğünde Benny vuruş sahasına girmişti.

Adam, Benny'yi gördü.

Çok hızlıydı. Hemen piposunu attı ve tüfeğini kaldırdı. Ölümcül silah, ıslak omzunun üstünden kolayca kaydı. Ama Benny aynı anda öne doğru atılıp tüm gücüyle sopayı adamın yüzüne indirdi. Eski dal parçası adamın yüzünde patlamış gibi, yüzlerce parçaya bölünerek etrafa dağıldı.

Benny'nin vuruşu adamı kayalık yamacın duvarına çarpmıştı. Darbenin etkisi onu devirmeye yetmemişti ama kafası duvara çarpınca kendinden geçti.

Kemiğin kırılma sesi, tepede bir gök gürültüsü şaklaması gibi kaybolup gitti. Ama Benny adamın bir anda tüm vücudunun titrediğini gördü. Dizlerinin üstüne devrildi ve sonra yüz üstü, Benny'nin ayağının birkaç santim ötesine düştü.

Birkaç saniye, aptalca adama baktı. Sonra sopadan geri kalan parçaları elinden düşürdü. Yaptığı şey yüzünden mi-

desi kalkmıştı. Göğsü hâlâ yanıyor olduğu hâlde, bıçağını çekti.

Bıçağın ucunu adamın ense köküne dayayıp sapladı. Tekrar doğrulduğunda, dünya bir an için çok daha gürültülü ve parlak göründü gözüne. Birkaç sarhoş adımı atarak cesetten uzaklaştı.

“Biri indi,” diye mırıldandı. Sesi kalınlaşmıştı ve kalbi göğsünde çekiç gibi çakıyordu. “Sadece yirmi iki tane kaldı. Zafer partisine başlayabiliriz artık.”

Sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes aldı. Döndü ve yağmurun altında olabildiğince hızlı koşmaya başladı.

Nix kampın en dışındaki çadıra doğru sürüne sürüne ilerledi. Çadırda kalan adam yağmur başladığında dışarı fırlamış, kampın diğer ucundaki bir noktaya doğru koşmuştu. Nix kimse olmadığına emin olmasına yetecek kadar içeriyi dinledi. Sonra bıçağını çekti. “Hadi Benny, lütfen...” diye fısıldadı.

Benny kampın en uzak köşesine ulaştı ve kimse fark etmeden içeri daldı. Ağaçların arasına gerili brandaların altında, birlikte dikilen ödül avcılarını görebiliyordu. Benny ağaçların, şimşekleri çekiyor olduğunu hatırladı, ama şansının bu derece artıp cennetten şimşekleri indirerek bu ucubeleri kızartacağını hiç sanmıyordu.

Gölgelerin arasında kalarak, çadırın arkasına geçti ve eğildi. İçeriden hiç ışık gelmiyordu ve herhangi bir hareket yoktu. Eğer Vin Trang hâlâ içerideyse çok sessiz olmalıydı. Benny yerden bir taş aldı ve çadırın öbür tarafına fırlattı.

Hiçbir şey, hiçbir hareket olmadı. Hiç kimse kafasını dı-

şarı uzatıp ne olduğuna bakmadı.

Benny sırtı ve yerinden kalktı. Çadırı, kampın kalanıyla arasında tutarak çadırın kapısına ulaştı ve içeriye bir başka taş daha attı.

Yine bir şey olmadı.

Benny nefesini tuttu ve çadırdan içeri süzüldü. İçerisi zifiri karanlıktı ve birkaç saniye aradığı şeyi dokunarak bulmaya çalıştı. Eline birkaç çorap, sayfaları buruş buruş bir kitap ve birkaç tuvalet eşyası geldi. Kullanabileceği hiçbir şey yoktu.

Işık yakma riskine girmeliydi.

“Lanet olsun,” diye fısıldadı cebinde kibriti bulmaya çalışırken. Kibriti çıkarıp ellerini Vin’in yatağına sürerek kurutmaya çalıştı. Sonra kutuyu açıp kalan son üç kibritten birini aldı.

Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Sonra kibriti kutunun tırtıklı yüzüne sürttü. Kibrit bir kerede yanmış ve tüm çadırı aydınlatmıştı. İki adet kıvrılmış yatak ve etrafında bir sürü paçavra vardı. Yatağın birinin yanında iki tane pompalı tüfek duruyordu. Bir saniye için Benny aradığı şeyi bulamayacağını ve o olmadan bütün planın suya düşeceğini düşündü. Sonra yatakların yanındaki ince yastıklardan birinin, deri bir omuz çantasının üstünde duruyor olduğunu gördü.

Hızla çantayı açtı. İçinde aradığı şeyi bulmuştu.

“Mükemmel...” dedi sessizce.

“Hey!”

Benny sesi duyar duymaz kim olduğunu anladı. Joey Duk’tı bu.

Çadırın perdeleri kapalıydı, bu yüzden Joey onu gör-

müş olamazdı, ama kibritin alevi, çadırın parlamasına sebep olmuştu.

Dışarıdan bağrıışmalar ve çadıra doğru koşanların ayak sesleri geliyordu. Harekete geçmekten başka bir seçeneği kalmamıştı. Benny yanan kibriti yatağın üzerine attı ve deri çantayı omzuna asıp bıçağını çekti.

Kibrit yatağın kumaşını tutuşturdu ve ateş korkutucu bir hızla yayılmaya başladı. Benny bıçağıyla çadırın arka bezini yırttı. Acele etmesine rağmen akıllıca davranmış ve bezi alüminyum çerçeveyi sardığı alt kısmından yatay olarak kesmişti. Sonra bezi yukarı kaldırıp yılan gibi dışarı süzüldü. Çadırın bezi tekrar kapanmış ve sanki zarar görmemiş gibi eski hâline dönmüştü.

Karnının üstünde sürünerek platonun kenarından kayarken bağrıışmalar neredeyse hemen tepesinden geliyordu. Durdu ve sanki büyük, ıslak bir çamur tümseğiymiş gibi manzaranın içinde kendini saklamaya çalıştı.

Sesler artmaya başladı ve o da hızlı bir bakış atmak için döndü.

Çadır alev alev yanıyordu.

Vin Trang ve Joey Duk ateşe bakıyor, diğer ödül avcıları da kampın her tarafından koşarak geliyorlardı. Kimi bağırıyor, kimi de gülüyordu. Kimse ateş etmiyor ya da ormanı ve yamacın aşağısını kontrol etmeye çalışmıyordu. Vin, Joey'e döndü ve çok yüksek sesle Vietnamca bir şeyler söyledi. Sonra da arkadaşının göğsüne sert bir yumruk indirdi. Joey tökezleyip çamurlu yerde kaydı ve sert bir şekilde kışının üstüne düştü. Diğerleri kahkahaya boğuldu. Vin hırsını alamamışçasına kedi gibi hırlayarak Joey'in üstüne çullandı ve arkalarında çadırları yamyorken onu yumruk-

lamaya başladı.

Bu Benny'nin umduğundan da iyi olmuştu.

Anlaşıldığı kadarıyla Vin, Joey'in çadırda yanan bir şey unuttuğunu düşünmüş ve kazandıkları her şeyi kaybettiği için de onu yumruklamaya başlamıştı.

"Tanrı gerçekten var," dedi Benny, gölgelerin arasında kaybolurken. "Ve görünüşe bakılırsa tuhaf bir espri anlayışı var."

Karanlığın içinde koşarak kampın etrafında bir yarım daire çizdi. Şiddetli yağmura rağmen hâlâ gülüşmeleri duyabiliyordu. Birden paniğe kapıldı. Acaba Nix de duymuş muydu? Benny'nin planladığı şaşırtmanın bu olduğunu düşünmüş olabilir miydi? Eğer öyleyse işe çok erken başlamış olabilirdi!

Daha hızlı koşmaya başladı.

Sonra ayağı, görüldüğünden daha derin bir çukura girdi ve yüz üstü yere kapaklandı. Düşerken elleri açılmış, elinden fırlayan küçük kibrit kutusunun yağmurun altında gözden kayboluşunu izlemişti.

"HAYIR!" diye bağırdı.

Kutsal bir anmış gibi kimse onu duymadı. Ama zaten fark etmezdi. Çünkü kibritler olmadan o ve Nix büyük olasılıkla ölecekti.

Nix çadırı hızla yırtarak açtı ve içeri süzüldü. Kafes hemen dışarıdaydı. Elinde bıçağıyla dizlerinin üstünde dışarıyı gözlemeye başladı. On iki yaşlarındaki kız, diğer çocukları yanına toplamıştı. İçinde bulundukları koşullara göre oldukça sakindiler. Kız, durumu diğer çocuklara da anlatmış olmalıydı. Çünkü çocuklar ağlamıyor, yaşla ve

umutla dolu gözlerini kocaman açmış, fırtınaya doğru bakıyorlardı.

Gözcülerden biri hızla yürüyerek geçti ve kampa giden patikaların ortada olanından birkaç adım ilerleyip Vin Trang'ın çadırında neler olduğunu görmek için uzandı. Nix, tüm yolu yürümesini umdu ama onun gideceği yere çok yakın bir yerde durdu.

"İşte şimdi," diye fısıldadı Nix kendi kendine. Çadırdan dışarı çıkıp omzu çitlere çarpana kadar, eğilerek yan yan ilerledi. Çocuklar bir anda hareketlendiler ama Nix onları susturdu. Tahta parmaklıkların arasından elini uzatıp gerçek olduğuna onları inandırmak istermiş gibi birkaç tanesine dokundu. Kafes boyunca ilerleyip arka köşeye geldi ve muhafızı izlemeye başladı. Adam orada durmuş, yağmurun sesine rağmen olanları dinlemeye çalışıyordu.

Nix doğruldu ve hızla çite tırmandı. Ve sessizce ıslak çamurun içine atlayıp çocukların arasına yuvarlandı. Karanlık havada ve onca çamurun içinde o da aralarına karışmış, adam omzunun üstünden hızlı bir bakış attığındaysa gördüğü tek şey bir araya toplanmış çocuklar olmuştu. Kendi kendini rahatlattı ve eğlenceyi seyretmek için tekrar döndü. Vin ve Joey çok fena kavga ediyor ve herkes de gürültüyle onları izliyordu.

Nix bıçağını en büyük kıza gösterdi. Kızın gözleri bir anda açıldı ama sonra anladı. Nix dişlerini gıcırdatarak iplere saldırdı. Bir dakikadan az bir süre sonra tüm ipler kesilmişti.

Nix on iki yaşındaki kızı kendine doğru çekti. "Parmaklıklardan atlayın ve yamaçtan aşağıya inin. Orada bir patika var. Dereye ulaşana kadar o yolu takip edin. Kesinlikle

patikadan ayrılmayın ve sakın durmayın. Anladın mı?"

"Evet! Ama sen kimsin?"

"Kim olduğum önemli değil. Sen dediğimi yap yeter; koş!"

Kız kafesin kenarından atladı ve uzanıp çocuklardan ilkini yukarı çekti.

Sonra yağmurun içinden büyük ve karanlık bir şey çıktı. Hepsi birden korkuyla ona döndüler.

Pembe Göz Charlie üstlerinde dikiliyordu. Elindeki tabancanın namlusunu direkt olarak Nix'in yüzüne doğrultmuştu.

“İŞTE, BEN DE TEK GÖZLÜ BİR KOKARCA OLMALIYIM,” DİYE BAĞırdı Charlie. Sesi o kadar yüksekti ki yağmura, kahkahalara ve yumruk seslerine rağmen Benny onu duymuştu. Yanan çadırın etrafında kümelenmiş adamların hepsi birden durup, bir gün önce ellerinden kaçan kızıl saçlı kıza silah doğrultmuş patronlarını görmek için döndüler. Bu yeni tür bir eğlenceymiş gibi güldüler ve eğlenceyi paylaşmak için o tarafa koşuştular. Vin, Joey’i itti ve ikisi birden, yüzleri gözleri şişmiş bir hâlde ayağa kalkıp o tarafa gittiler.

Benny saklandığı yerden eğilerek çıkıp, hızla iki at arabasının arasında kalan gölgeye saklandı. Kalm bir çam dalıyla yağmurdan korunan büyük bir kamp ateşi yanıyordu. Neler olduğunu görebilmek için boynunu uzattı.

“Bir kasın bile kıpırdarsa tatlım, seni bir zombi parçasına dönüştürürüm. Sakın yapamayacağımı sanma,” dedi Charlie.

Benny’nin kalbi göğsünde donacak gibi oldu. Daha iyi görebilmek için arabaya tırmandı. Yağmura rağmen gördüğü şey yüzünden, ağzı kuruyuvermişti. Nix çamura bulan-

mış bir hâlde, kafesin içinde ayakta dikiliyor ve Charlie de kafesin dışından ona silah doğrultmuş bekliyordu.

Çıplak bir dehşet ve çiğ bir nefret kaplamıştı Nix'in yüzünü ve güzelliğini de Lilah'ınki kadar yabani ama tarif edilemez bir biçimde ondan daha yırtıcı bir yüzle maskelemişti. Belki de bu fark, Lilah'ın hiçbir zaman medenileşemeyen ruhunun, hislerini hiç düşünmeden yüzüne yansıtıyor olmasma karşın, Nix'in hep kontrollü ve bilinçli oluşundan kaynaklanıyordu. Ama Benny'nin şimdi gördüğü şey, Nix'in tamamen muhafazasız, çıplak duygularıydı.

Adamlardan ikisi kafesin üstünden içeri atlayıp iki taraftan Nix'e yaklaştı. Onu ciddi bir tehlike olarak görmedikleri aşikârdı ama yine de tuttuğu koca av bıçağı yüzünden dikkatli olmaya çalışıyorlardı. Charlie, tabancasının namlusuyla, avucunda tuttuğu bıçağı işaret etti.

"Bırak o bıçağı tatlım."

Nix bıçağı bırakmadı. İyice göğsüne yapıştırıp kaçacak yer var mı, diye sağına soluna umutsuz bakışlar attı.

Charlie, silahın namlusunu onun üstünden çekerek on iki yaşındaki kıza doğrulttu. "Bırak o bıçağı tatlım, yoksa bu ufaklığın beyinde bir delik açarım."

Kız, ölümü göze alarak doğruldu ve kafasını dikerek Charlie'nin ayağına tükürdü.

Charlie silahın horozunu kaldırdı.

Nix elini açtı ve bıçak Kral Arthur'un kılıcı gibi kabzası yukarı gelecek şekilde yere saplandı. Pişmanlıkla yere baktı. Adamlardan biri ağır elini omzuna koydu.

Benny gölgelerin arasından arabanın diğer tarafındaki büyük kamp ateşini görecektir şekilde uzandı. Çabucak deri çantayı açtı ve kullanabilecek kadar uzun yaşayabileceğini

umarak, içinden birkaç şey çıkardı. Sonra da çantayı yavaşça ateşin içine fırlattı.

Çanta alevin tam ortasına gelerek büyük bir kıvılcım çıkardı. Ama adamlar ne olduğunu anlamak için döndüklerinde, Benny gölgenin en karanlık köşesine gelerek görünmez olmuştu bile.

“O da neydi?” diye sordu Charlie.

“Bir şey değil patron, ateşteki kütüklerden biri kaymış olmalı,” dedi adamlardan biri.

Nix bundan faydalanarak aniden eğildi ve yerde duran bıçağını aldı. Tüm hızıyla tek ayağının üstünde döndü. Ve Benny, çeliğin havada parıldadığını ve adamlardan birinin acıyla haykırarak iki büklüm olduğunu gördü. Ateşin olduğu tarafa bakan bir diğeri, sesi duyup döndü ama Nix ona doğru atılarak, bıçağı göğsüne sapladı ve adamı yere yuvarladı.

Charlie büyük bir şaşkınlık ve öfkeyle silahı Nix’e çevirdi ve tetiğe bastı.

Çıkan ses bir top müfrezesinin yaylım ateşi gibiydi, çünkü Charlie tetiğe bastığı anda, Joey Duk’ın çantasındaki tüm fişekler de patlamıştı. Bu ani ses Charlie’nin sıçramasına sebep oldu ve atışı Nix’in saçlarını sıyrarak geçti.

Binlerce keskin patlama sesi gecenin tüm seslerini bastırdı ve adamlar silahlı saldırıya uğradıklarını düşünerek yere kapandılar. Her yöne ateş etmeye başladılar. Tabanca ve tüfeklerden fırlayan saçmalar ve kurşunlar her taraftan vızıldıyordu. Benny’nin çömeldiği at arabasının metal levhayla kapalı yüzeyine bir düzine kurşun isabet etti ve o da bu yaylım ateşinin metali ve tahtayı delebileceğini hissedip, yuvarlanarak arabanın altına girdi.

Nix bıçağını adamın göğsünden çıkardı ve kafesin çitlerine doğru koşarak, üzerinden atlayıp, bıçağı Charlie'ye saplamaya çalıştı. Ama koca adam onu görüp bir yumruk savurdu. O kadar güçlü bir darbeydi ki Nix uçuştı, yere çarptı ve iki metre kadar yerde kaydı. Bıçağı elinden fırlayıp gitmişti.

Benny bunu yattığı yerden gördü ve Nix'i düşerken görmek zihninde bir parçanın kopmasına sebep oldu. Arabanın altından fırlayıp tüm hızıyla koşarak kampı turladı ve Charlie'nin tarafına gelip gölgelerin arasında kaldı.

Ödül avcıları hâlâ ateş ediyorlardı. Kurşunlardan biri, bağlı İskoç atlarından birine geldi. Koca at çılgınlık koparak geri kaçtı ve yarım tonu geçen kas ve kemik yığınıyla yüklenerek yularını pamuk ipliği gibi kopardı. Debelenen hayvan yanmdakini tekmelemiş ve sonrasında ise tüm atlar birden bağırmaya, tekmelemeye ve yularlarını koparmaya başlamıştı. Acıdan, sürekli patlayan fişeklerin gürültüsünden ve sığınacak yer arayan ödül avcılarının koşuşturmalarından ürken atlar kampın her yanına dağıldı. Adamlardan biri, sağa mı yoksa sola mı kaçacağına karar vermeye çalışırken, koşan atların ayakları altında ezilmişti. Benny, Çekiç'i atlardan birini yakalamaya çalışırken gördü. Ama bir diğeri ona çarpıp onu Joey Duk'ın yanan çadırının üstüne fırlattı. Çekiç sertçe yere çarptı, sonra birden bağırmaya başlayıp ateşin dışına yuvarlandı. Yağmur ve çamur, üzerindeki alevleri söndürdü ama sersemlemiş hâlde, üzerinden dumanlar tüterek orada öylece kaldı.

Bu sırada, on iki yaşındaki kız, çocukları çitlerden atlatıyordu.

En son kendisi de atladı ve beraberce karanlık ormana

daldılar. Ama kaçarlarken Benny, Nix'in onlara takip etmesini söylediği yolda duruyor olduğunu fark etti. Ağacın arkasına saklanmaya çalıştı ama çocuklar onu görüp bağır-maya başladılar.

Charlie adamlardan birinin çocukları durdurmaya çalış-tığını düşünerek o tarafa döndü.

Direkt olarak Benny Imura'nın gözleriyle karşılaştı ve on dokuz kaçağın hepsinin de onu geçip arkasından gölge-lerin arasına dalıp uzaklaştıklarını gördü.

Pembe Göz Charlie'nin yüzü korkunç bir öfkeyle karar-dı ve silahını Benny'ye doğrulttu.

Ve Benny Imura da kendi silahını ona doğrulttu.

53

“HAYAT GİTGİDE DAHA EĞLENCELİ OLMAYA BAŞLADI,” DİYE gürledi Charlie Matthias.

“BENNY!” diye bağırdı Nix ama Çekiç arkasından gelip demir gibi kollarıyla onu kavradı. Diğer ödül avcıları gülmeye başladılar. Bu kötü gecenin giderek daha eğlenceli olmaya başladığını düşünüyorlardı.

“Eğer vurulmanın eğlenceli olduğunu düşünüyorsan, o zaman mutlu öleceksin,” dedi Benny.

Charlie güldü. “Evlat, bu konuşmayı abin yapabilirdi, ama senin o çatlayan sesinle bu saçmalıkları söylemenin hiçbir anlamı yok.”

Silah ağırdı ama Benny elini sabit tutmak için kendini zorladı. Charlie hiç etkilenmişe benzemiyordu. Yağmur azalıyordu. Ve fişeklerin sonuncusu da patlayınca bir sessizlik oldu. Benny dudaklarını yaladı. Çamur ve soğuk ter tadı geliyordu.

“Eğer o tetiği çekeceksen, hâlâ biraz cesaretin kalmışken çek.”

“Çekeceğim,” dedi Benny. Agresif bir hareket olmasını

umarak bir adım ileri attı. Charlie hiç etkilenmiş görünmüyordu. "Ama önce bir şey öğrenmek istiyorum."

Charlie sırttı ve diğer ödül avcılarına baktı.

Çoğu atları toparlamaya çalışıyordu, ama birkaç tanesi durmuş eğlenceyi izliyordu. Onlar da Benny'ye silah doğrultmuşlardı. "Bu velet, bir ateş başı muhabbeti çevirmek istiyor çocuklar, ne kadar da sevimli, değil mi?"

"Belki sende nasıl bir erkek olunacağını öğrenmek istiyordur!" diye bağırdı içlerinden biri.

"Belki bize katılmak ister," diye önerdi Vin Trang.

"Belki de Tom'a olanlar için sızlanmak istiyordur," dedi Çekiç. Üstü başı dağılmış ve kapkara olmuştu. Ama giysilerine aldırmış etmiyordu. Benny'ye katil bakışlarıyla bakıyordu ve eğer eline düşecek olsa, az önce olanları burundan getireceğini hissettiriyordu.

Benny, Charlie döndüğünde ateş edebilirdi, ama hâlâ Lilah'ın geleceğini umuyordu. Nix'i Çekiç'in elinden kurtarabilmesi için planının diğer kısmının başlaması gerekiyordu. Ama tek duyabildiği, azalan yağmurun yapraklara çarpan sesi ve ağaçların arasından gelen rüzgârın uğultusuydu.

Charlie, üzerine silah doğrultmuş olmasından hiç endişe etmiyormuş gibi, Benny'ye döndü. "Elbette evlat... Sormak istediğin birtakım sorular var aklımda. Yaşlı Charlie cevap vermekten mutluluk duyar. Charlie herkesin dostudur."

Bütün ödül avcıları birden güldüler.

"Bunu neden yapıyorsun? Yani, yaptığın bunca şeyle nasıl yaşıyorsun?"

İri ödül avcısı kıkırdadı. "Büyü artık evlat. Benim bir

şeytan olduğumu mu sanıyorsun? Elbette bu kelimeyi bana yakıştırmak istiyorsun, çünkü istediğimi elde etmek için güç kullanıyorum ben. Ama dünyanın nasıl yürüdüğüne dair hiçbir fikrin yok senin. İşler İlk Gece'den önce de şimdiki gibi yürüyordu. Aksini iddia eden ya aptaldır ya da yalancı."

Bir adım öne geldi ve Benny de refleks olarak bir adım geriledi. Charlie memnun olmuştu ve Benny'ye bakmak için öne eğildi.

"Bana baktığında, büyük, yaşlı bir kurt görüyorsun. Sana göre ben bir canavarım. Ama burada, Harabe'de, ihtiyar Charlie'den çok daha kötüler var. Ve ben zombileri kastetmiyorum. Senin şeytanın ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

"Ben şu an ona bakıyorum."

"Hayır, evlat, ben bir şeytan değilim. Sadece gücü elinde bulunduran bir adamım. Tarihteki tüm büyük krallar ve generaller gibi. Sen Lunapark yüzünden benim bir şeytan olduğumu düşünüyorsun. Sence bu şeytanlığın en büyüğü mü? Evlat, dünyanın yarısını fethetmiş insanlar var. Bütün kültürleri yeryüzünden silip insanları katlettiler. Ve tarih onlara ne diyor biliyor musun? Kahraman! Krallar, başkanlar, şampiyonlar, kâşifler. Sence Amerika'ya yerliler davet ettiği için mi yerleşti beyazlar? Hayır, bu toprakları aldık, çünkü biz daha güçlüydük. Ve işte tüm insanlık tarihi de böyle yazıldı. Bu bizim doğamız. Bizler yırtıcı türleriz. Besin zincirinin en tepesindeyiz. En iyinin hayatta kalması bizim kanımızda var. DNA'nın her bir genine işli bu gerçek. Güçlü olan alır, güçlü olan yapar. Ve zayıflar da sadece ona hizmet eder. Hikâyenin sonu budur."

“Sen bir yalancısın.” Silah artık son derece ağırlaşmıştı. Benny’nin eli titriyordu.

“Gözlerinde görebiliyorum evlat, haklı olduğumu sen de biliyorsun. Kahraman olmayı o derece istiyorsun ki, bunu kendine itiraf bile edemiyorsun.” Bir adım daha ilerledi ve Benny tekrar geriledi. Ya teslim olacak ya da tetiği çekecekti. Ama bir türlü yapamıyordu. Şimdi yapamazdı.

“Siz çocuklara okulda tarih öğrettiklerini biliyorum. Size eski dünyayı ve kahramanların büyük ulusumuzu nasıl inşa ettiklerini anlatıyorlar. Ama bir generalin istediği şeyi, istediği zamanda almadan tam olarak kazanabileceğini mi samyorsun? Veya adamlarının istedikleri şeyi istedikleri zaman almalarına izin vermeden? Tüm tarih boyunca kazananlar, bir şehri veya ülkeyi fethettiklerinde askerlerini oraya saldırlar. Ve olması gerektiği gibi koca bir parti oldu. Eğer adam hayatını ateş altına koyuyorsa bazı şeyleri de hak eder. En adili budur.”

“Sen neden bahsediyorsun? Sen bir orduyu yöneten general falan değilsin. Sen kimseyi özgürleştiriyor filan da değilsin. Sen bir şey için savaşıyor değilsin.”

Charlie’nin yüzü karardı. “Aa, yapmıyorum, öyle mi? İyi o zaman kendi tarihini öğren biraz. Mountainside’ı bulduğumuzda ben de vardım. Ben, Charlie Matthias. O kokuşmuş kasabanın inşasında ben de yer aldım. Harabe’den oraya ilk ticaret yolunu ben açtım. Çiti güçlendirmek için gereken malzemeleri ilk ben topladım. Hastanelere dalıp yarım ton sağlık malzemesini taşıyan benim. Tüccarların ve toplayıcıların çoğu ya benim için çalışıyor ya da benim tarafımdan eğitildiler. En çok insanı kurtaran ve iki yüzden fazla aileyi olduğu gibi Mountainside’a taşıyan be-

nim. Senin şimdiye kadar tanıdığın insandan daha fazla insan kurtardım ben, benim küçük çocuğum. O yüzden bana hiçbir şey için savaşmadığımı söyleme.”

Bir adım daha ilerledi. Bu sefer Benny geri çekilemeyecek kadar afallamıştı.

“Benny!” diye bağırdı Nix. “Onu dinleme. Sadece kafanı karıştırmaya çalışıyor.” Daha başka şeyler de söyleyecekti ama Çekiç, boğazına doladığı kolunu sıkınca Nix’in sesi kesildi. Benny dudaklarını yaladı.

“Bir zamanlar, bu dağda zombilerden kaçmaktan bıtmış düşmüş bir grup insanla karşılaştım. Bu grupta sırka bir Japon çocuk ve onun kardeşi de vardı... Ve onlara Mountainside’a giden yolu gösterdim. O yüzden evlat, eğer gerçekleri öğrenmek istiyorsan benim iyi bir savaş vermediğimi düşünme. Bundan yüz yıl sonra, İlk Gece’nin ve sonraki yılların tarihini yazdıklarında, benim zombi savaşının en büyük kahramanı olduğumu söyleyecekler. Ben, Charlie Matthias.”

Benny, Charlie’ye inanmak istemiyordu ama koca adamın doğru söylüyor olduğunun da farkındaydı. En azından kendi bildiği kadarıyla.

“Belki bunların hepsini yapmış olabilirsin,” dedi Benny. Şimdi titreyen elini diğer eliyle de destekliyordu. “Ama yine de bu sana yaptığın diğer şeyleri yapma hakkını vermez.”

“Öyle mi? Haklı olmak, sadece belli kurallara tabi olduğunda geçerlidir. Ve burada, Harabe’de hiçbir kural yok. Sana bu kadarını o solucan beyinli abin de söylemiş olmalı. Mountainside gibi yerlerde kanunlar kapıda sona erer. Çünkü orada yaşayan hiç kimsenin, ileri geçip kanun

koymaya cesareti yoktur. Benden başka hiç kimsenin. Ve buradaki en büyük köpek ben olduğuma göre, istediğim kanunu koyarım.”

“Ben kanunlardan bahsetmiyorum,” dedi Benny sıkı-
lı dişlerinin arasından. Arkasındaki ormanda rüzgârın
uğultusu artmıştı. Acaba fırtına yeniden mi başlayacaktı?
“Doğru ve yanlıştan bahsediyorum.”

Charlie güldü. “Orada dikilmiş, beni öldürmeye hazır
hâlde yüzüme bir silah doğrultmuşsun ve bana doğru ve
yanlış hakkında ders veriyorsun öyle mi? Seni kim hâkim,
jüri ve cellat olarak görevlendirdi? Yanan ateşin üzerinden
yürüyüp yeni bir vahiy mi aldın? Sanırım eski vahiyler,
ilk ölü ayağa kalkıp insanları yemeye başladığında kuru-
yup gitti. İstersen bana deli de ama bence artık oyunun
kuralları değişti. Eğer ölümler, ölmeyip diriliyorsa artık eski
kurallar geçerli değildir. O yüzden doğru, ben neye karar
verirsem odur.”

“Hayır...” diye başladı Benny ama Charlie izin ver-
medi. Sol elini yana doğru uzattı ve Benny’nin refleksleri
otomatik olarak bakışlarını oraya çevirdi. Şimşek gibi bir
hızla, Charlie sağ eliyle Benny’nin eline vurdu ve silahını
düşürdü. Bir adımda Benny’nin önüne gelmişti ve yüzün-
de çığ bir öfke vardı. Bir eliyle Benny’yi tişörtünden yaka-
ladı ve ayak parmaklarının ucuna kaldırdı. Diğer elinin
sert avuç içiyle bir tokat patlattı ve elinin tersiyle bir daha
vurdu. Benny’nin yanağındaki yanma, boynunun iki kez
sarsılmasından kaynaklanan acının yanında hiçbir şeydi.
Dizlerinin bağı çözüldü.

“Benny!” diye bağırdı Nix ama boğazına sarılan kolun
arasından çıkarabildiği tek ses bir gık olmuştı.

Pembe Göz Charlie, iğreniyormuş gibi Benny'yi itti. "Sen değersiz bir bok parçasısın çocuk. Elinde silah varken büyük biri gibi konuşuyorsun, ama şansın varken o tetiği çekecek cesaretin ya da aklın yok senin. Senin gibiler o yüzden dünyayı yönetemiyorlar. O yüzden benim gibi zor kararlar almaktan korkmayan insanlar neyin nasıl olması gerektiğini söylemeyi hak ediyorlar. Önemli olan tek şey güçtür çocuk ve üzücü olan şu ki bu şey sende yeterince yok."

"Kıçımı yala!" diye hırladı Benny ve Charlie'ye saldırdı.

Tom'la yaptığı eğitim, kavga etmenin inceliklerini öğrenmesine yetecek kadar uzun sürmemişti. Fazla numara bilmiyordu ve hiçbir kemer kazanmış değildi. Sahip olduğu tek şey öfkesiydi. Charlie'ye öyle bir yüklendi ki adam gerçekten de bir iki adım geriledi. Eğilerek hızlıca gelip Charlie'nin uyluklarına yüklenerek onu devirmeyi ummuştu. Eğer devirebilirse üstüne basıp bir dizini veya dirseğini kırabilirdi. Veya suratını tekmeleyebilirdi.

Ama Charlie devrilmedi. Topuklarını çamura daldırıp Benny'yi durdurdu ve sonra kolunu Benny'nin kafasına bir cop gibi indirmeye çalıştı. Benny yumruğun geldiğini görüp kendini biraz sakınmıştı, ama yine de yumrukta Benny'yi bir dizinin üstüne devirecek güç vardı. Tüm öfkesiyle Charlie'nin kasıklarına bir yumruk atmayı denedi ama Charlie görüp yana döndü. Benny'nin yumruğu onun kalça kemiğine çarptı. Elinde korkunç bir acı hissetti.

"İyi denemeydi evlat," dedi Charlie. "Biraz cesaretin olduğu için sana puan veriyorum. Düşündüğümünden de cesurmuşsun. Ama yeterli değil."

Benny'yi saçlarından yakalayıp ayağa kaldırdı. Sonra karnına öyle sert bir aparkat indirdi ki, ayaklarını yerden kesti. Karnı, Charlie'nin devasa yumruğu etrafında bükülmüş ve darbe, karnındaki tüm havayı dışarı çıkarmıştı. Yere düştü. Gözleri açılmış ve yüzü morarmıştı. Nefes almaya çalışıyor ama tiz bir hırıltı çıkarmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Nix'in Çekiç'le kavga ettiğini ve ona seslendiğini duyuyordu.

Charlie'nin ve diğer ödül avcılarının kahkahalarını duyuyordu.

Kendi insanlık dışı hırıltılarını duyuyordu.

Charlie'nin dediklerini de duyuyordu. "Digger ve Sting... Bana bir iyilik yapın ve şu üzgün veledi ağıla götürüp bağlayın. Nazik davranmayın sakın. Çekiç, sen de şu kıza biraz terbiye ver ve onu da diğerlerinin yanına bağla. Geri kalanlar, gidip şu diğer çocukları da bulun ve kampı tekrar toparlayalım. Her şey darmadağın ol—"

Digger denilen adam Benny'yi tutmak için eğildiğinde karanlığın içinden bir şey fırlayıp adamın sırtına saplandı. Adam bir feryat kopararak yüz üstü yere kapaklandı. Benny, adama ve neredeyse köküne kadar iki kürek kemiği arasına saplanmış bıçağa baktı bir süre. Kabzası siyah ve tırtıklıydı. Saplandığı yerden görünen bir santimlik keskin kısmı da aynı şekilde siyahtı ve çift taraflıydı.

Benny beyninin ters döndüğünü sandı. Bu bıçağı tanıyordu!

Sonra bir çığlık inletti ortalığı ve ölen adamın üzerinden atlayan devasa bir şey, ödül avcılarının arasına daldı. At kamptan kaçanlardan biri değildi. Apaçi'ydi bu!

Atı süren kana bulanmış adam da yırtık üstü başı ve kapkara, vahşi gözleriyle, parıldayan kılıcını ödül avcılarına savuruyordu.

Tom!

BENNY GÖRDÜKLERİNİN GERÇEK Mİ OLDUĞUNU YA DA TAMAMEN çıldırmış mı olduğunu bilmez bir hâlde, "TOM!" diye bağırdı. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Apaçi şaha kalkıp ödül avcılarından birini tekmeledi. Adam sanki göğsünden çifte kurşun yemiş gibi arka üstü uçtu. Başka biri ata yanından yaklaşıp Tom'u eyerden aşağı çekmeye çalıştı. Tom kılıcını aşağı doğru savurdu. Ve adam acı bir feryat kopararak atın ayakları altında ezildi.

"Yüce İsa!" diye gürledi Charlie. "Bu Tom Imura. Öldürün onu!"

Silahını kaldırdı ama Benny çamurların arasından fırlayıp bir kez daha omzuyla adamın üstüne yüklendi. Charlie bu sefer hazırlıksız yakalanmıştı ve ikisi birden yere yuvarlandı. Charlie'nin kurşunu Texas Jon McGoran denilen adamın omzunda bir delik açtı. Ve onun etkisiyle adam elindeki pompalı tüfeğin tetiğini çekip Wild Bill Fairchild'ın yüzünü parçaladı.

Benny'nin hiçbir kavgada Charlie'ye karşı bir şansı yoktu ama en azından onun Tom'u vurmasını engelleyebilirdi.

O yüzden koluna sarılıp bileğini ısırıldı.

Charlie acıyla haykırdı ve silahını düşürdü. Ama sonra o eliyle Benny'nin suratına bir yumruk indirdi. Benny burnunun kırıldığını hissetti. Diziyle iki kez Charlie'nin kalçasına vurup kolaylıkla boynunu kırabilecek başka bir yumruk yememek için geri kaçtı.

Doğrulup Nix'e bakındı. Nix yirmi metre ötedeydi. Çekiş onu Tom'a karşı kalkan gibi kullanıyordu. Batı tarafında gök gürültüyor ve şimşekler çakıyordu ama yağmur iyice azalmış ve ardından da durmuştu.

"At o kılıcı Tom, yoksa kızın boynunu kırarım!" dedi Çekiş. Çok ciddi görünüyordu. Kolunu Nix'in boynuna dolamış ve ayaklarını birkaç santim yerden kesmişti.

Diğer ödül avcıları da Tom'u ilk gördüklerindeki şoku atlatmış; yaşayan, nefes alan ve savaştan adamlar olarak ölümden geri dönmüşlerdi. Silahlarını çekip Tom'a doğrulttular.

Tom, Apaçi'yi durması için dizginledi. Atın üstündeki kilim sanki oradan eyalet sınırına kadar tüm zombiler tarafından kemirilmiş gibiydi, ama parçaları hâlâ duruyordu.

"Bunu yapmak istemezsin Marion," dedi Tom şaşırtıcı derecede sakin bir ses tonuyla. "Kızı rahat bırak."

"Kıllı kışımı öp Tom. Kılıcı bırak yoksa onun boynunu koparırım."

Tom bileğini çevirdi ve kılıca bulanmış kanlar Joey Duk'ın yüzüne sıçradı.

"Benny sen iyi misin?" diye sordu.

Benny ayağa kalktı. Burnuna yediği yumruk yüzünden başı dönüyordu. "Evet," dedi soluksuzca.

"Bu sana pahalıya patlayacak," diye gürledi Charlie

ayağa kalkarken. Silahı çamura bulanmış ve kullanılmaz olmuştu ama ona ihtiyacı yoktu. Tom'un etrafı neredeyse yirmi ödül avcısı tarafından sarılmıştı zaten.

Tom, ucu Çekiç'in yüzünü gösterir şekilde yavaşça kılıcını kaldırdı. "Sana son bir şans veriyorum Marion. Nix'i bırak."

Çekiç güldü ve diğerleri de ona katıldı. "Yoksa ne olur?" diye kıkırdadı. "Bu kadar silahlı adama karşı ne yapabileceğini sanıyorsun?"

"Ben mi?" diye sordu Tom, oldukça şaşırılmış görünüyordu. "Hayır, ben hiçbir şey yapmayacağım, ama sen onun gitmesine izin vereceksin."

"Bunu kim söylüyor?"

"Ben söylüyorum!" dedi karanlığın içinden yükselen bir ses. Sonrasında metal bir çubuğun havayı yaran ıslığı duyuldu. Ve gümüş gibi parlayan, sivri bir kasatura Çekiç'in sol ayağını boylu boyunca kesti. Aşıl tendonu kanlar içinde yırtılan Çekiç, küçük bir kız gibi tiz bir çığlık kopardı ve elinde olmayarak Nix'i, onu yakalamak için koşan Benny'nin üstüne fırlattı.

Herkes, ateşin ışığında öne doğru atılan soluk figürü ve onun bir ayağının üzerinde dönüp mızrağını tekrar savururken, dağılan kar beyaz saçlarını izledi. Hava birden yeni bir yağmurun damlalarıyla dolmuştu ama bu damlalar neredeyse siyah denebilecek derecede koyu kırmızı renkteydi. Çekiç iki eliyle boğazını tutuyordu. Gözleri dehşetle açılmıştı. Bu geceki kavgayı kim kazanacak olursa olsun – Pembe Göz Charlie veya Tom Imura– o, Çekiç Marion, ne zaferin ne yenilginin ve ne de burada yazılacak olan geleceğin bir parçası olacaktı. Yüzünde bunun ölümcül kesinliği-

nin ifadesi vardı.

Bir şeyler söylemeye, konuşmaya çalıştı. Kalbindeki korkuyu ve ihtiyacı ifade etmek istiyor gibiydi. Ama o boğa gibi boynu artık konuşmak için elverişli değildi. Yıllar süren bozulma ve çürümenin sonunda yıkılan bir bina gibi yavaşça öne doğru devrildi ve çamurun içine yuvarlandı.

Kayıp Kız gelip yanında dikildi. Ela gözleri, dünyadaki tüm nefreti ve hüznü bir arada taşıyormuşçasına buz gibiydi. Sonra önünde kıpırtısız yatan, kardeşini yağmurun içinde kovalayıp, cesedini bir çöpmüş gibi oracıkta bırakmış olan adamın üstüne tükürdü.

“Tanrım,” diye soluklandı Nix. Eliyle incinmiş boynunu ovalıyordu.

Charlie Matthias düşen arkadaşına bakıyordu. Gördüklerine inanamıyormuş gibi ağzı açık kalmıştı. Ve bu koca adamın aklından ne geçiyor olduğunu Benny tahmin edebiliyordu. Charlie ve Çekiç hakkındaki tüm hikâyeleri dinlemişti. Birçok öğleden sonrasını, Lafferty’nin genel marketinin önünde oturup onların maceralarını dinleyerek geçirmişti. Hep onların maceraları. Her zaman birlikte, bir çift şeytan. Birbirlerinden güç alıp birbirlerini destekleyen iki adam. Bu büyük Çürük ve Harabe’de şiddetin sağ ve sol yumrukları.

Ve şimdi Çekiç ölmüştü.

Birkaç dakika sonra zombi olarak dirilecekti. Charlie ve Çekiç’in hep nefret ettikleri, aşağıladıkları, eğlence veya para için avladıkları şeylerden birine dönüşecekti.

Charlie’nin yüzü değişirken Benny de izledi. Büyük bir şokla kocaman açılan gözleri, kısılarak ölümcül bir niyetle doldu. Ve ağzı gerilip kana susamış bir hâl aldı.

“Seni ikiye ayıracağım. Bunu beş yıl önce yapmalıydım ama şimdi doğru bir şekilde yapıldığından bizzat emin olacağım. Ve yemin ederim seni deliler gibi bağirtacağım!”

Lilah mızrağını, ödül avcıları da silahlarını kaldırdı. Benny ve Nix onu korumak için önüne geçtiler. Üçü de Pembe Göz Charlie’ye karşı durmak için hazırды.

Tom, Charlie ile onların arasına girdi.

“Uzun zaman önce sana bir şans vermiştim. Buradaki adamların bunu bilmiyor, ama Sunset Hollow’u yağmalamaya geldiğinde seni yenmiştim. Hayatın benim ellerimdeydi Charlie ve sen bana yalvarmıştın. Sana bir şans daha vermem için bana yalvarmıştın. Bana değişeceğine ve işlerin daha farklı olacağına dair yemin etmiştin. Burada olan bütün pis işlerin arkasında senin olduğunu bilmiyordum. Lunapark’ı kuran, devam etmesini sağlayan kişinin sen olduğunu bilmiyordum. O zamanlar, senin sadece bir kiralık katil olduğunu ve başkası için çalışıyor olduğunu sanıyordum. Şimdi ise daha farklı olduğunu biliyorum Charlie. Şimdi gerçeği biliyorum ve seni öldürmem gerektiği hâlde öldürmediğim için hayatımın geri kalan her günü kendimi kötü hissedeceğim. O zaman doğru şeyi yapmış olduğumu düşünmüştüm. Merhametli davrandığımı sanmıştım. Çaresiz bir düşmanımı öldürememiştim.” Benny Tom’un yüzünün pişmanlıkla karardığını görebiliyordu. “Ellerimde senin beş yıldır döktüğün kan var Charlie. Kaç hayat eder bu? Geleceği yok olan kaç kadın, erkek ve çocuk var? Kaç kişi işkenceden geçirildi ve öldürüldü?”

Charlie hiç etkilenmemişti. “Evet, beni bir kez yenmiştin. Çok büyük olay. Sence bu seni benden daha sert biri mi yapıyor? Bu seni bir şey mi yapıyor? Sen, eski tarih ki-

taplarında kayıp bir dipnottan başka bir şey değilsin. Ne bir polis ne de bir samuraysın. Bir ödül avcısı bile değilsin. Senin buna cesaretin yok. Aptal bir korkaktan başka bir şey değilsin.”

Benny öne atıldı ve Charlie’nin suratına bir yumruk indirdi. Tüm kızgınlığını ve on dört yıldır süren tüm iç çatışmalarını yüklemişti sanki o yumruğa. Yumruk, Charlie’nin tam çenesine gelmiş ve onu yarım tur döndürmüştü.

“Abim bir korkak değil!” diye gürledi.

Zaman iyice yavaşlayıp durmuş gibiydi.

Charlie yavaşça onlara doğru döndü. Çenesinde bir morluk oluşmuştu. Ama yumruk ona herhangi bir zarar vermişse bile bu, yüzünden okunmuyordu. Gözleri keyifle parladı ve çirkin bir kasap gibi sırıttı.

“İyi bir yumruktu evlat. Peki, elin nasıl?”

Benny bir şey söylemedi. Aslında, çenesini sıkmaktan ağzını açamıyordu. Çünkü elinin kırıldığından oldukça emindi. Yumruğundaki tüm sinir uçları beynine beyaz kıvılcımlar gönderiyor, eklemleri balon gibi şişiyordu. Acıyı bastırmaya ve gözlerine dolan yaşları engellemeye çalışıyordu. Charlie’ye karşı duyduğu nefrete ve Nix’i buradan kurtarabilmenin yoluna odaklanmaya çalışıyordu. Yağmur yeniden başlamış, ağaçların arasından gelen rüzgârın iniltisi de artmıştı.

Charlie, Benny’yi işaret etti. “Seni sona saklıyorum. Abinin kışını tekmeledikten sonra Kayıp Kız’ı alacağım. Bakalım silahsız olarak, çukurda zombilerle nasıl başa çıkacak? Bu kızıl saçlı arkadaşın için de geçerli. Sence de eğlenceli olmaz mı? Sonra da seni zombilere yem yapacağım. Her seferinde bir parmağını.”

Nix Charlie'ye doğru bir hamle yapacak oldu ama Tom onu omzundan yakalayıp geri çekti.

“Hayır, güzelim. Bu hayvan benim.”

Charlie, iki eliyle, “Gel de al bakalım,” der gibi bir hareket yaptı. Sonra adamlarına seslendi. “Sen ne tür bir ilaç kullanıyorsun Tom? Bal gibi de kuşatıldınız. Benimle kozunu paylaşamazsın. Bu adil bir kavga olmayacak. Hemen öleceksin. Otoyoldaki zombilerden nasıl kurtuldun bilmiyorum ama buraya gelmemeliydin. Hem de yalnız olarak hiç gelmemeliydin.”

“Evet,” diye onayladı Tom. “Bu adil bir dövüş değil. Ve bilmen gerekir ki... yalnız değilim.”

Charlie akıllı karışmış görünüyordu. Birkaç ödül avcısı birbirleriyle göz göze geldi ve herkes yavaşça etrafına bakınmaya başladı. Yağmur şimdi sağanağa dönmüştü, ama ormandan gelen uğultunun rüzgârla bir ilgisi yoktu.

Bütün kamp, yüzlerce yaşayan ölüyle çevrilmişti.

Tom Imura, Lilah'a baktı ve birlikte gülmeye başladılar.

55

ZOMBİLER KAMPA DOLUŞMUŞ, BASTIRILACAĞI VADEDİLMİŞ, amansız bir açlıkla inliyorlardı. Ödül avcıları bağırmaya ve birbirlerine çarpa çarpa kaçışmaya başladı. Silahı olan herkes ateş ediyordu.

Nix, “Benny!” diye bağırdı ve onu itip, üzerine atlamaya çalışan bir zombiden kurtardı. Zombinin kollarının altına sinip sertçe dizlerine vurdu ve düşerken de ödül avcılarının birinin üstüne attı. Adam zombiyle birlikte yere yuvarlandı ve zombinin omzuna geçen çürük dişleri yüzünden tiz bir çığlık attı.

Lilah mızrağının kalın ucunu kullanarak birkaç zombiyi göğüslerinden ittirip, yere devirdi ve geri geri gelerek, “Benimle birlikte!” diye bağırdı. Benny ve Nix ona yanaşıp birlik oldular. İkisinin de silahı yoktu. “Silah!” diye bağırdı Lilah. Benny, birinin ona silah doğrulttuğunu sanıp etrafına bakmaya başladı. Ama Nix, Lilah’ın ne demek istediğini anlayıp Kayıp Kız’ın kemerine uzanarak silahını çıkardı. Otomatik bir silahtı ve iki eliyle kavramıştı. Üçü birlikte at arabalarının olduğu yere doğru gerilemeye başladı.

Benny zombilerden birinin –tamirci kıyafetleri içindeki devasa zombiydi bu– bir ödül avcısını boğazından yakalayıp ağaçların altına sürüklediğini gördü.

Bir zamanlar onu Aç Orman'daki ağaca bağlayan ipler hâlâ kollarından sarkıyordu. Arkasındaki gölgeden, başka şekiller de belirdi. Bembeyaz boyunlarından ve bir deri bir kemik kalmış bileklerinden ipler sarkıyordu. Siyah gözlerinde bir kıvılcım vardı sanki.

Benny ilkel bir gurur ve rahatlama hissediyordu. Çok çılgın bir plandı ve umduğundan daha uzun sürmüştü ama işe yarıyordu. Lilah'a bu konuda güvenmeliydi.

Ama... Tom! Planındaki hiçbir şey, abisinin ölümden kurtularak, onları kurtarmak için buraya nasıl gelmiş olduğunu açıklayamıyordu. Ve onun söylediklerinden ve Lilah'la bakışmalarından anladığına göre, zombilerin kampa doğru yaklaştığını biliyordu. Nasıl bilebilirdi? Onca demeden sonra en sonunda, burada, fırtına ve kanla dolu bu gecede Kayıp Kız'la tanışıp konuşmuş muydu?

Benny, dönüp abisini bulmaya çalıştı. Ve işte oradaydı, her şeyin tam ortasında. Charlie'yle arasında zombiler vardı. Ve birkaç ödül avcısı ile aynı anda üzerine doğru geliyorlardı. İşte o anda Benny abisinin ne türden bir adam olduğunu bir kez daha gördü.

Tüm vücudu koordineli bir şekilde hareket ediyordu. Charlie'nin en azılı adamlarından biri olan Büyük Jim Star, Tom'u kolundan yakaladı ve etrafında döndürdü. Ama Tom adamın çektiği yöne doğru devinip sol elini bir kamçı hızıyla indiriverdi. Büyük Jim parçalanan boğazını tutarak yere devrildi. Ama o daha düşmeden Tom sola doğru geniş bir salvoyla iki tane zombiyi ikiye ayırdı.

Joker Brills silahını çekip ateş etmeye çalıştı ama Tom, silahına uzandığını görmüş, o daha namlusunu doğrultmadan harekete geçmişti. Silah ve silah tutan eli havada uçtu ve Tom bir ayağının üstünde dönüp başka bir zombinin bacaklarını kopardı. Sonra yükselip Baltacı Santiago'nun göğsüne derin bir X işareti bırakacak şekilde iki kesik attı. Tom döndü ve vurdu. Döndü ve vurdu. Ona saldıran canlı veya ölü herkes ondan önce yere düşüyordu. Benny, açıklığın diğer tarafından Charlie'nin, tüm uzuvlarına yayılan, şok ve dehşet arası, ağır bir ifadeyle Tom'u izlediğini görebiliyordu.

Sonra güçlü bir el Benny'nin bacağına yakalayıp onu yere düşürdü. Benny düşerken, Çekiç'in kapkara gözlerle kendisine bakıp, onu kanlı ağzına doğru çektiğini gördü.

Bir çığlık koparıp Çekiç'in suratını tekrar tekrar tekmelemeye başladı ama Çekiç acı hissetmekten çok uzaktı. Sonra Nix, Çekiç'in üzerine çıktı, silahını başına doğrulttu ve tetiği çekti. Çekiç'in başı geri düştü. Bu sefer tamamen ölmüştü.

"Teşekkürler!" dedi Benny, Nix kalkmasına yardım ederken.

"Al!" dedi Lilah. Çekiç'in yanına diz çöküp kemerinden her zaman taşıdığı metal çubuğu çıkardı ve Benny'ye fırlattı. Benny, şişmiş eliyle tutmuştu.

Bağırdı ve lanet okudu ama yumruğunu çubuğun etrafında kapamayı başardı. *Belki sadece incinmiştir*, diye geçirdi aklından. Zaten şimdi bunu düşünecek zamanı yoktu. Vin Trang elinde bir kasap bıçağı ile üzerine geliyordu. Joey Duk, Nix'e saldırmış ve dört tane zombi de Lilah'a doğru atılmıştı.

“Sen ve senin abin başımı...” diye başladı Vin, ama Benny duymak istemiyordu. Demir çubuğu kullanarak Vin’in eline vurup bıçağını düşürdü. Ve sonra da sopayı kafasına geçirdi. En sonunda da gözleri kayan Vin’i son bir salvoyla yere devirdi. Benny ölmüş olup olmadığını bilmiyor ve önemsemiyordu. Nix ve Lilah’a yardım etmesi gerekiyordu. Ama döndüğünde Nix’in geri geri gelerek her adımında ateş ettiğini gördü. Mermiler Joey Duk’ı çılgın bir kuklacının oynattığı bir kukla gibi dans ettiriyordu. Üzerine isabet eden son mermi de onu bir rahibe ve iki takım elbiseli adamın ortasına attı. Zombilerin arasına çöken adam, ziyafet başlayınca bağırmaya başladı.

Nix düşen adama baktı, sonra da bakışlarını tuttuğu silaha çevirdi.

“Tanrım!” diye mırıldandı. Sesi çok kırgın geliyordu. Benny bir an için Joey’i öldürmesinin kalbini kırmış olduğunu düşündü. Ama sonra ona uzanan bir zombiye sakın ve soğuk bakışlarıyla dönüp iki gözünün ortasından vurdu.

Benny’nin yanından bir başka ceset daha geçti. Ve o da dönüp üzerine doğru gelen dört zombiyi halletmiş olan Lilah’a baktı. Yağmur suyuyla yıkanmış yüzünde bir tebessüm vardı. Derin bir tebessüm.

Amma da tuhaf kız, diye düşündü Benny. Başına gelen onca şeyden sonra birçok açıdan kayıp bir kızdı artık. Benny, onu normal bir hayata kavuşturmanın bir yolu var mıdır, diye merak etti. Yoksa bunun için vahşi doğada daha mı az kalmış olmalıydı?

“Benny!”

Tom’un sesi onu tekrar kendine getirdi. Abisinin kendisine doğru koştuğunu gördü. Ödül avcılarından geri kalan-

lar, zombilerden bir duvar üzerlerine doğru yaklaşıyorken, kamp ateşinin yanında kalmaya çalışıyorlardı.

“Doğu patikası!” diye bağırdı Tom kanlı kılıcıyla işaret ederek. Benny çocukların da kaçmış oldukları patikaya doğru döndü. Zombilerin olmadığı tek patikaydı bu. Lilah kaçımları için en uygun patikanın bu olduğunu söylemişti. Çünkü çok önceden çökmüş bir yamaç duvarının bir parçasıydı ve bayır yukarı gidiyordu. Ve diğer patikalardan farklı olarak, ormanla direkt bir bağlantısı yoktu. Bunu kaçış rotası olarak belirlemişlerdi ama onca hengâmeden sonra Benny’nin kafası karışmıştı.

“KOŞ!” diye bağırdı Tom. Ve o der demez, Apaçi gölgelerin içinden fırladı ve güvenli yolu sezmiş olarak, dörtnala patikaya doğru fırladı. Benny de yola doğru ilerlemeye başladı ama hâlâ kampa bakıyordu. Şimdi, binden fazla zombi yaklaşıyordu. Ve sadece sekiz ödül avcısı kalmıştı. Yaptıkları onca şeye ve verdikleri onca zarara rağmen Benny’nin içinde onlara karşı bir merhamet uyanmıştı. Tom’un da yıllar önce Charlie’nin hayatını bağışlarken böyle hissetmiş olduğunu biliyordu; Sunset Hollow her neresiyse orada.

Ama bu adamlar için bir kurtuluş yoktu. Lilah ve Nix de bunu biliyordu. Çünkü hiç tereddüt etmeden patikaya doğru koşmuşlardı. Tom da bunu biliyordu. Benny’ye yettikten sonra o da dönüp arkasına baktı.

“Onları kurtaramayız,” dedi.

“Hayır,” diye fısıldadı Benny, ama yağmur sesini bastırmıştı.

“Git ve kızlara yetiş. Siz iyice uzaklaşana kadar bu yolu tutacağım. Apaçi’yi bana bırak, çünkü ayrılırken çok acele etmem gerekecek.”

Benny yoldan yukarı koşarak ata bir ıslık çaldı. Apaçi durdu ve gönülsüzce dönüp ona doğru koşturdu. Benny yuları, gevşekçe bodur bir ağaca bağladı.

“Tom, nasıl... yani... nasıl hayatta kaldın?”

Tom tebessüm etti. “Kapağı gevşemiş kadaverin şişesini bana attığını hatırlıyor musun? Her tarafıma dökülmüştü. Sanırım benim hayatımı kurtardın. Düştüğümde onların arasında kaldım ama bana saldırmadılar. Direkt olarak değil yani. Kadaverin bana birkaç saniye kazandırdı ben de bir arabanın altına girdim. Birkaç saat orada mahsur kaldım. Sizin nerede olduğunuzu ve yaşayıp yaşamadığınızı bilmiyordum.”

“Tanrım. Ne kadar kötü yaralandın? Bir sürü kan görmüştüm...”

“Üzerimde baya bir saçma mermisi var. Onları çıkarmak çok eğlenceli olacak. Ama çok daha beteri olabilirdi.”

Silah sesleri ve bağrışmalar arttı.

“Aile tekrar bir araya geliyor çocuk. Hadi kaldır kışını.”

Benny de bunu yaptı. Döndü ve ölenleri ölüme terk ederek Nix ve Kayıp Kız'ın peşinden gitti.

Ama patikadaki virajı döner dönmez, kaydı ve durdu. Nix ve Lilah yolun bir tarafında durmuştu. Karşılarında eski bir masaldan fırlamış bir canavar gibi duran, çamura ve kana bulanmış Pembe Göz Charlie vardı. On iki yaşındaki kız ve diğer çocuklar da elli metre ötelerindeydi.

Silahını uzatmıştı ama elini artık sabit tutamıyordu. Çok hızlı nefes alıyor ve kırmızı gözünden kan akıyordu. Yanaklarında derin yaralar vardı ve gömleği yırtılarak kaslı ve eski izlerle dolu vücudunu ortaya çıkarmıştı.

“Hepinize lanet olsun,” diye tısladı. “Sahip olduğum her

şeyi benden aldınız. Canavarları buraya yolladınız! Kendi türünüze ihanet ettiniz.”

Benny bir şeyler söyleyecekti ki, Nix önce davrandı. “Sen bizim türümüz değilsin, seni ucube. Benim annemi öldürdün! İnsan bile değilsin sen.”

Silahını Charlie’ye doğrulttu ve ateş etti ama Charlie, niyetini anlayıp, yana çekilmiş ve kurşundan birkaç santimle kurtulmuştu. Sonrasında silahtan boş bir klik sesi geldi. Şarjör boşalmıştı. Hayal kırıklığıyla gürleyen Nix, boş silahını fırlattı. Silah Charlie’nin omzuna çarptı ama hiçbir etki etmedi. Lilah mızrağı saplamak için atıldı ama koca adam çok hızlıydı ve mızrağın ucu sıyrarak geçti. Ama yine de karnında kırmızı bir çizgi hâlinde yaralanan Charlie acıyla bağırmıştı. Bir eliyle mızrağın ucunu aşağı itti ve sivri ucunu çamura sapladı, sonra da diğer eliyle Lilah’ın karnına bir yumruk geçirdi. Lilah dizlerinin üstüne çöktü ve otların arasına kustu. Nix atılıp Lilah’ın mızrağını yakalamaya çalıştı ama Charlie elinin tersiyle vurup onu yolun dışına itti. Uçurumun kenarına kadar gerileyen Nix, aşağı düşmemek için kollarıyla dengesini sağlamaya çalışıyordu.

Ve Benny harekete geçti. Önce Nix’e koşup bileğinden yakaladı ve kenardan uzaklaştırdı. Sonra da Charlie’nin üstüne atıldı. Çekiç’in sopası hâlâ elindeydi. Tüm gücüyle sopayı Charlie’nin kafasına doğru savurdu. Aslında, Charlie saldırının açıklığından dolayı gülmeye başlamıştı. Ama Benny tahmin edilebilir olmaktan yorulmuş, sürekli pataklanarak yere düşmekten ve bir kenara fırlatılmaktan bıkmıştı.

Duruma bakınca, sıradan olmak işe yaramıyordu. O yüzden hamlesini geri çekerek sol eliyle Charlie’nin burnu-

na bir yumruk indirdi. Çok güçlü bir yumruk değildi ama zaten burun kırmak için öyle çok güce gerek yoktu. Charlie, dümdüz burnundan kanlar fışkırırken afallayıp kafasını geriye attı.

İşte şimdi Benny sopayı kullanabilirdi.

Sopayı iki eliyle kavradı ve yanlamasına bir yay çizecek şekilde savurdu. On dört yıl önce olsa bu vuruşla bir beyzbol topunu herhangi bir stadın açık tribünlerine fırlatabilirdi. Ve bu vuruşta Benny'nin verebileceği her şey vardı; öfke ve nefret, acı ve korku, coşku ve karmaşa. Ve aynı zamanda sevgi ve keder; Nix ve annesi için, Lilah ve kardeşi Annie için, on iki yaşındaki kız ve etrafında toplanmış çocuklar için. Sessiz kahraman George Goldman için, Tom ve onun Jessie Riley için hissettiği kalp kırıklığı için ve bu adamın kurbanı olmuş, bilinen, bilinmeyen herkes için.

Benny, Charlie Matthias'a yalnızca bir kere vurdu. Ve bu yeterli oldu.

Koca adam yana doğru tek bir adım attı. Tüm kontrolü darbenin etkisiyle uçup gitmişti. Sendeleyerek Lilah'ı tutan Nix'in yanından geçti. Sersemce kendi etrafında döndü ve diğer adımını yolun kenarının beş santim dışına attı. O koca ayağının altında, karanlığa uzanan yüz metre derinliğinde bir uçurum vardı. Charlie Matthias, Benny'ye umutsuzluk ve korku dolu son bir bakış attı.

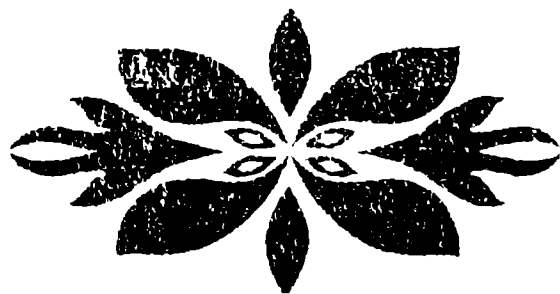
Benny bu bakışta bir parça suçluluk duygusu ve yaptığı şeylerin yanlışlığını kabul eden ufacık bir kıvılcım görmeyi isterdi. Böyle bir şey iyi olurdu. Böyle bir şey bir kapanış olurdu.

Ama Charlie'nin gözlerinde görebildiği tek şey nefretti. Ve Charlie düştü.

Yağmurla birlikte, kamptan gelen son birkaç el silah sesi ve aç ölülerin iniltileri arasında yere çarptığını duymadılar. Benny uçurumun kenarına kadar geldi. Görebildiği ve duyabildiği kadarıyla burası dünyanın kıyısı da olabilirdi. Çekiç'in sopasını ileri doğru uzatıp elini açtı ve düşmesine izin verdi. Silaha ihtiyaç duyabilirlerdi, bunu biliyordu. Ama başka silah bulabilirdi. Bu, az önce öldürmüş olduğu adam gibi, kirliydi.

Diğerlerinin yanına döndü ve Nix'le Lilah'ın arasına diz çöktü. İkisi de gözleri açılmış hâlde yolun dışına bakıyordu. Benny başını Nix'in omzuna yasladı ve Nix de ona sarıldı. Lilah kollarıyla ikisini de sardı. Sonra başka kollar da geldi; on iki yaşındaki kızın ve diğer çocukların kolları.

Tom Imura, Apaçi'nin üstüne oturmuş, birbirine sarılmış kütleyi izliyordu. Silah sesini duyar duymaz, en hızlı şekilde gelmiş, gördüğü manzarayı anlamaya çalışmıştı. Benny'nin, Lilah'ın, Nix'in ve diğer çocukların ağladığını işitiyordu. Başını öne eğdi ve o da ağlamaya başladı.

YAPAMIS

SUNSET HOLLOW

GÜNEYDOĞUYA DOĞRU YAN YANA VE SESSİZCE YÜRÜYORLARDI. Bir benzin istasyonunu daha geçtiler. Tom orada bir keşişe daha selam verdi. Ama çok kalmadılar, çünkü gün hızla geçiyordu.

Benny'nin eli hâlâ sarılıydı. Eklemlerinden biri çatlamış ve bileği incinmişti. Ama kamptaki kavganın üzerinden yalnızca iki hafta geçmiş olmasına rağmen hızla iyileşiyordu. Tom mısırlı mumyalar gibiydi. Doktor Gurijala üzerinden kırk bir tane saçma kurşunu çıkarmış ve daha on tane si, çıkarması, kalmasından daha çok zarar verecek derecede derinde olduğu için Tom onları bırakmasını söylemişti.

Lilah da iyileşiyordu ama daha yavaş. Charlie karnına vurduğunda üç kaburgası kırılmıştı. Lou Chongların ailesiyle birlikte kalıyordu. Onların fazladan odası vardı ve Chong'un teyzesi hemşireydi. Eğer Lilah kasabadan ve onun vadettiklerinden hoşlandıysa bile bunu göstermiyordu. Ve mızrağını yanında tutmak istemesi Chongların evinde ufak çapta bir savaşa neden olmuştu.

Benny, Nix ve Lilah'ın birbirlerine bağlanmasına çok

şaşırmıştı. Saatlerce ondan ve Chong'dan ayrı oturuyor ve kafa kafaya verip bir şeyler konuşuyorlardı. Nix ne konuştuklarını asla söylemiyordu.

Bir gece Chonglardan dönerlerken, Benny, "Olayları onun açısından görmeye çalışıyorum. Nereye ait olduğunu bilemiyor olmalı," dedi.

"O bize ait," dedi Nix.

"Biz buradan ayrılısak bile mi? Chonglarla veya Kirschlerle birlikte burada kalsa daha iyi olmaz mı onun için?"

Nix başını iki yana salladı. "Onun başından neler geçmiş olduğunu anlayamazlar Benny?"

"Biz anlıyor muyuz? Nix... onu yeterince tanımıyoruz bile."

Nix omuzlarını silkti ve yüzüne düşen kızıl buklesini topladı. "Belki de haklısın. Ama yine de biz onu diğer herkesten daha iyi tanıyoruz."

Eve gittiler. Nix, Benny'nin odasında uyudu ve Benny de kanepeye yattı. Kanepede oldukça rahatsızdı ama Benny hiç umursamıyordu.

Morgie onları görmeye geldi. Çok zayıf ve kırılgan olmuştu. Başından yaralanmasına rağmen Benny ve Nix'in arasında olanları görebiliyordu. Benny kendini Morgie'nin azarları için hazırlamıştı ama olanlardan sonra o da çok değişmişti. Anlayışlı bir şekilde başını salladı ve evine gitti.

Bütün olanların üstünden bin yıl geçmiş gibiydi. Lunapark hâlâ oradaydı ve artık nerede olduğunu biliyorlardı. Ama Benny, Lilah'ın hikâyesinin insanları değiştireceğine veya harekete geçmek için onları ateşleyeceğine inanmış olsaydı hayal kırıklığına uğrardı. Hepsi şoke oldular ve anlayışla karşıladılar... Ama sonra orasının çok uzakta oldu-

ğunu, bunun kendi meseleleri olmadığını ve oraya baskın yapmanın çok tehlikeli olacağını söylediler. Birkaç gün sonra ise hakkında konuşmayı kestiler.

“Çitin dışındaki her şey gibi bu da dışarıda kaldı. Sanki bunlar başka bir gezegende oluyormuş gibi davranıyorlar,” diye söylenmişti Benny.

“Onlar için öyle. Annem Lunapark’ı ilk söylediğinde de bir şey yapmamışlar,” dedi Nix.

Hiçbir şey yapılamazdı ve en çirkin gerçek buydu.

Bunu Tom’a söylediğinde, abisinin gözleri uzaklara daldı ve konuyu değiştirdi. Ama her gün çalışma odasına geçip en az bir saat mermi hazırlıyordu. Odasının her yerine de haritalar asmıştı.

Benny, Nix ve Tom akşamlarını konuşarak geçiriyorlardı. Yapmak zorunda kaldıkları kötü şeylerden ve ettikleri savaştan bahsetmiyorlardı ama. Hayır. Jumbo jetten bahsediyorlardı. Onu Tom da görmüştü. Doğudan gelip, yavaşça dönerek tekrar doğuya gittiğini izlemişti o da.

Tom’un erken yattığı bir akşam Benny, “Orada ne olduğunu düşünüyorsun?” diye sordu Nix’e. “Jetin gittiği yerde?”

“Bilmem. Benim adalarım olamaz. Daha farklı bir şey olmalı. Burada olmayan bir şey.”

“Burası o kadar da kötü değil artık. En azından Charlie gittikten sonra.”

Yeşil gözleri karardı. “Burada, Lunapark’ın varlığını bildikleri hâlde hiçbir şey yapmıyorlar.” Başını iki yana salladı. “Burası artık benim için yeterli değil Benny.”

Benny sonrasında, Tom’a Nix’in jetin peşinden gitmek istediğini anlattı. Onun bu fikirle dalga geçeceğini sanıyor-

du ama öyle olmadı. Diğer sabah mutfak masasının üstünde bir yığın harita buldu. Bir tanesinde tüm eyaletler vardı.

Kampın üstünden on beş gün geçtikten sonra Tom, Benny'ye bir kapanış işi daha yapması gerektiğini söyleyip "Benimle birlikte gelmeni istiyorum," dedi.

Benny bir iç çekti.

"Yapabilir miyim, bilmiyorum."

Tom masaya gelip yanına oturdu. "Lütfen. Bu son olacak. Ve ondan sonra ben de bırakacağım. Ben... yalnız yapamam."

Benny uzun süre abisinin yüzüne baktı ve sonra başıyla onayladı.

"Tamam ama bundan sonra ben de başka yapmayacağım."

Nix de onlarla gitti. Ama sadece yolculuğun ilk bölümüne kadar. Eskisinden daha sertti. Daha az gülüyordu. Ve Benny onu anlıyordu. Yumuşaklığı gitmişti artık ve Benny zamanla geri geleceğini umuyordu. Düşünceli hâli devam ediyordu. Zombilerle ilgili şeyler yazdığı defterinin başında saatler geçiriyordu. Benny'yle her gün kılıç antrenmanı yapıyorlardı. Antrenman esnasında, güzel yüzü şiddetle asılıyor ve kılıcı her savuruşunda Benny'yi değil, onu zombilerle birlikte çukura atmak isteyen adamların yüzünü görüyordu.

"Ona biraz zaman ver," dedi Tom bir gün antrenmandan sonra.

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Benny, Tom gülümserken. "Ona ihtiyacı olan tüm zamanı vereceğim."

Eylülün sonuna doğru, gri bir sabah Mountainside'dan

ayrıldılar. Tom önden gidiyordu. Kendi kayıpları ve üzüntüsüyle başa çıkmak için genelde yalnız başına yürüyordu. Benny ve Nix de onu takip ediyordu; etraflarındaki dünyadan ve onun tehlikelerinden haberdar bir şekilde. Ama birbirlerinden güç alıyor ve birlikte güvende hissediyorlardı. Hiçbiri henüz bunu söylemese de.

David Kardeş'in ve iki genç kızın yaşadıkları istasyona geldiler. Öğlen yemeği boyunca Benny, Tom ve Nix başından geçenleri anlattı. Keşiş ve kızlar sık sık birbirlerine bakmışlardı. Yüzleri bazen yeni bir acı ve ölüm haberiyle asılıyor, bazen de Pembe Göz Charlie ve Çekiç'in olmayacağı bir gelecek için umutla doluyordu.

"Nix, burada kalmak sorun olur mu senin için?"

"Hayır. Zaten Tom bana, sizin yapacak bir işiniz olduğunı söyledi."

"Sana söyledi mi?"

Nix komik bir bakış attı. Derin ve ikna edici bir şekilde, "O bana her şeyi anlattı Benny," dedi. "Onun ne yaptığını... senin ne yaptığını anlıyorum. Aile işinizi ve kapanış işi yapmanın zorunluluğunu."

Benny, Nix'in yüzüne dokundu. "Nix, ben..."

"Benny Imura," dedi Nix, yüzünde çok nadir görünen bir gülümsemeyle. "Eğer 'seni seviyorum' gibi bir şey söyleyeceksen ve bunu yapmak için burayı, yani Çürük ve Harabe'deki bir benzin istasyonunu seçeceksen, senin kıcını tekmeleirim."

Gülüşünde kırılğan bir ton ve eski Nix'in, yeni Nix'e ve onun karmaşık dünyasına dokunuşunun hafif pırıltısı vardı. Benny ikisini de seviyordu. Ama kendi kıcı söz konusu olduğunda her ikisi de şevkle tekmeleyebilirdi onu.

“Hiç öyle aptalca bir şey yapar mıyım?” dedi.

Nix bir kaşını kaldırarak baktı.

“Peki, ezilmeden ve aşağılanmadan bir öpücük isteyebilir miyim?”

İsteyebilirdi ve Nix de bunu ispatladı.

Benny ve Tom oradan öğlen vakti ayrıldılar. Birkaç saat boyunca hemen hemen hiç konuşmadan yürüdüler. Güneş bulutların arasında kaybolurken, bir elma bahçesinden geçiyorlardı. Tom birkaç tane elma kopardı ve beraberce yediler. Ve yine bir şey söylemeden, dökme demirden yapılmış bir kapısı olan ve kırmızı tuğladan duvarlarla çevrili bir toplu konuta geldiler. Kapının üstünde SUNSET HOLLOW yazıyordu.

Kapının dışında çöpler, eski kemikler ve birkaç tane yanmış araba hurdası vardı. Dış duvarlar, kurşun delikleriyle doluydu. Kapının sağında beyaz boyayla yazılı bir not vardı. “Bu Bölge Temizlenmiştir. Kapıları Kapalı Tutunuz. İçeri Girmeyiniz.” Yazının altında da TI harfleri vardı.

Benny eliyle işaret edip, “Bunu sen mi yazdın?” diye sordu.

“Yıllar önce,” dedi Tom.

Kapılar kapalıydı ve kalın bir zincir, parmaklıklardan geçirilerek asma bir kilitle bağlanmıştı. Zincir ve kilit oldukça yeni ve yağlanmış görünüyordu.

“Burası neresi?” diye sordu Benny.

Tom ellerini arka ceplerine astı ve yazıya baktı. “Burası bir toplu konut. Bu kapılar istenmeyen insanları dışarıda tutmak ve içeridekilerin güvenliğini sağlamak için yapılmıştı.”

“İşe yaradı mı? Yani... İlk Gece’de?”

“Hayır.”

“Tüm herkes öldü mü?”

“Çoğu öldü. Birkaçı kurtuldu.”

“Neden kilitli?”

“Her zamanki nedenden,” dedi Tom. Yanaklarını şişirdi ve ön cebinden bir anahtar çıkardı. Benny’ye gösterdi ve sonra da kilidi açtı. Kapıları açıp içeri girdiler ve kapıyı iç-
riden kilitlediler.

Yol boyu yürümeye başladılar. Evlerin tümü iklim ko-
şullarından zarar görmüştü ve sokaklar da on dört yıl bo-
yunca dökülen yaprakların kalıntılarıyla doluydu. Tüm
bahçelerdeki otlar uzamıştı ama hiçbirinde zombi yoktu.
Bazı kapılara haç çakılmış ve etraflarına beyaz çelenkler
asılmıştı.

“Senin işin burada mı?” diye sordu Benny.

“Evet,” dedi Tom. Sesi yumuşak ve mesafeliydi.

“Bu da bir önceki gibi mi? Harold Simmons gibi mi?”

“Sayılır.”

“O çok zor olmuştu,” dedi Benny.

“Evet öyleydi.”

“Tom... Benim istediğim böyle bir şey değildi. Yani, biz
hep zombi öldürmeyi oyun sanıyorduk. Ama... bu hiç de
benim düşündüğüm gibi değilmiş.”

“Zaten bunu görmeden tahmin edebiliyor olsaydın se-
nin için çok üzülürdüm.”

Benny başını salladı. “Bunu tekrar tekrar yapmak beni
çıldırırdı. Sen nasıl yapıyorsun?”

Tom, tüm gün boyunca bu soruyu sormasını bekliyor-
muş gibi ona döndü. “Benim insafı olmamı sağlıyor,” dedi,

“anlayabiliyor musun?”

Benny uzunca bir süre düşündü bunu. Ağaçlarda kuşlar cıvıldıyor ve ağustos böcekleri durmadan vızıldıyordu. “Çünkü sen dünyanın önceden nasıl olduğunu biliyordun, değil mi?”

Tom başını salladı.

“Çünkü eğer sen yapmazsan... belki kimse yapmayacak.”

Tom tekrar başını salladı.

“Çok yalnızlık çekmiş olmalısın.”

“Evet, öyle,” dedi Tom ve Benny’ye bir bakış attı. “Ama hep senin bana katılmanı ümit etmiştim, yaptığım şeyde bana yardım etmeni.”

“Ben... yapabilir miyim, bilmiyorum.”

“Bu her zaman senin seçimin olacak. Eğer yapabilirsen yaparsın. Eğer yapamazsan inan bana; seni anlarım.

Bu işi yapmak çok şey götürüyor. Dışarıda diğer ödül avcılarının yaşadığını ve onların neler yapıyor olduğunu bilmek insanı çok üzüyor.”

“Nasıl oldu da hiçbiri daha önce buraya gelmedi?”

“Bir keresinde geldiler.”

“Ne oldu peki?”

Tom omuz silkti.

“Ne oldu?” diye sordu Benny tekrar.

“Geldiklerinde ben de buradaydım. Tamamen şans eseri.”

Benny ona baktı. “Sen... onları öldürdün mü?”

Tom cevap vermeden önce birkaç adım yürüdü. “Hep-sini değil.” Sonra birkaç adım daha yürüdü. “Bir tanesinin gitmesine izin verdim.”

“O da Charlie’ydi, değil mi? Onun bahsettiği şey buydu.”

“Evet.”

“Gitmesine neden izin verdin?”

“Burada olanları anlatması için. Diğer ödül avcılarının buranın kendi çöplüklerinin dışında olduğunu bildirmesi için.”

“Ve dinlediler öyle mi? Diğer ödül avcıları yani?”

Tom gülümsedi. Şeytanca veya bencilce değildi; bir anda belirip sonra hemen kaybolan, soğuk ve ince bir gülümseme-ydi.

“Bazen belli bir durumu belirtmek ve istediğin şekilde kalmasını sağlamak için bazı aşırı davranışlar göstermen gerekebilir. Aksi takdirde aynı şeyi tekrar ve tekrar belirtmek zorunda kalabilirsin.”

Benny ona baktı. “Kaç kişiydiler?”

“On.”

“Ve sen sadece birini bıraktın.”

“Evet.”

“Ve diğer dokuzunu öldürdün, öyle mi?”

“Evet.” Öğleden sonra güneşi, ağaçların arasından sızıyor, yolun üzerine minik ışıklar düşürerek, evlerin yan taraflarını morumsu gölgelerle boyuyordu. Bir kırmızı tilki, üç yavrusuyla birlikte yolun ilerisinden sekerek karşıya geçti. “Yanlış birinin gitmesine izin verdim.”

“Nasıl bilebilirdin ki? Öbür adamlardan biri olsa Vin veya Joey bile olsa... ne fark ederdi?”

“Belki. Ama öyle bir oyun oynamak zorunda değildim. Ben bir tercih yaptım ve birçok insan bu yüzden acı çekti.”

“Tom... o tercihi yaptığında, Charlie’yi zaten yenmiştin,

değil mi?”

“Evet. Yaralı ve silahsızdı.”

“O zaman bence doğru olanı yapmışsın. Geleceği bilemezdin. Değişeceğini söylediğinde ona inandın, değil mi?”

Tom başını salladı.

“Ben de aynısını yapardım Tom. Çünkü affetmenin ve merhametin yanlış bir seçim olduğu bir dünyada yaşamak istemem. Charlie’nin, ‘Yaşamama izin vererek hata ettin,’ demesi, onun haklı olduğunu göstermez.”

Tom cevap vermedi ama başını sallayarak kardeşine küçük, hüzünlü bir tebessümle baktı. Öylece beklediler. Belki de ilk defa birbirlerini tartıyorlardı. Birbirlerini tartıp birbirlerine hak ettikleri değeri veriyorlardı.

Tom elini kaldırıp bahçesinde şeftali ağaçları bulunan bir evi gösterdi. “İşte burası.”

“Burada zombi mi var?”

“Evet,” dedi Tom. “İki tane.”

“Onları bağlayacak mıyız?”

“Hayır. O iş yıllar önce yapıldı. Burada gördüğün evlerin neredeyse tamamında ölü insanlar vardı. Bazıları çoktan susturuldu. Diğerleri de aile üyelerinin gelip yapmasını bekliyor.”

“Kulağa çok değerli bir çaba gibi geliyor. Ama neden direkt evden eve geçip hepsini susturmadın?”

“Çünkü burada yaşayan insanların çoğunun kasabada aileleri var. Uzun sürüyor, ama insanlar bir noktadan sonra, genel bir temizlik harekâtının parçası olmalarındansa, birilerinin gelip benim yaptığım şekilde yapmasını istiyorlar. Saygıyla, ölen aileleri için birkaç söz söyleyerek ve ölüyü kendi evlerinde bırakarak. Kapanış, birileri gerçekten

kapıyı kapatmak istemezse tam bir kapanış olmaz hiçbir zaman. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Benny başını salladı.

"Burada yaşayanların bir resmi var mı sende? Böylece emin oluruz."

"İçeride resimler var. Zaten Sunset Hollow'daki insanların hepsini tanıyorum ben. Buraya çok geldim. Evden eve geçerek ölüleri bağlayan benim. Bazı keşişler de bana yardım etti, ama buradaki herkesi tanıyorum." Tom ön kapıya doğru yürüdü. "Hazır mısın?"

Benny, önce Tom'a ve sonra da kapıya baktı.

"Bunu benim yapmamı istiyorsun, değil mi?"

Tom üzgünce baktı. "Bizim yapmamızı istiyorum."

"Eğer bir kısmını ben yaparsam... ben de senin gibi olurum. Bu tür şeyleri yapmaya devam ederim."

"Evet."

"Ölene kadar mı?"

"Bilemiyorum Benny. Sana bunun, benim için de son olacağını söylemiştim. Ama öyle olur mu, bilmiyorum. Zaten geleceği de bilemeyiz, öyle değil mi?"

"Eğer yapamazsam ne olur?"

"Eğer sen yapamazsan ben yaparım. Sonra da istasyona geri döneriz. Geceyi orada geçirip, sabah eve yollarınız. Ondan sonra... sen, ben ve Nix doğuya gitme konusunu konuşabiliriz. O jet mutlaka bir yerlere iniş yapmış olmalı."

"Tom, bunu daha önce de sormuştum, ama neden kasabadaki insanlar böyle yerlere gelip onları geri almıyorlar? Biz zombilerden çok daha güçlüyüz. Burası korunaklı. Neden her şeyi geri almıyoruz?"

Tom başını iki yana salladı. "Bunu kendime her gün so-

ruyorum. Onlar kasabada güvende olduklarını düşünüyorlar.”

“Bu doğru değil. Bay Sacchetto ve Nix’in annesine ne demeli? Bu aptalca.”

“Evet, gerçekten öyle.”

Tom kapının kolunu çevirdi ve kapıyı açtı. “Geliyor musun?”

Benny bir adım ilerledi. “Burası da güvenli değil ama değil mi?”

“Hiçbir yer güvenli değil Benny. Sizin nesliniz güvenli yapana kadar hiçbir yer güvenli değil. Benim neslim denemekten vazgeçti artık.”

İkisi de konuşuyor oldukları şeyin farklı anlamlar içerdiğini fark etmişti.

İki kardeş eve girdi.

Tom bir hol boyunca yolu gösterdi ve bir zamanlar bol ışık alan ve havadar olan bir oturma odasına girdiler. Şimdi soluk ve tozla kaplıydı oda. Duvar kâğıtları kirlenmişti ve yerlerde hayvan izleri vardı. Soğuk bir şömine ve üstünde fotoğraflarla dolu bir raf bulunuyordu. Aile fotoğrafları. Anne ve baba. Üniformalar içinde gülen bir erkek çocuk. Mavi battaniyeye sarılı bir bebek. İkiz kardeş olabilecek denli birbirine benzeyen iki kız kardeş.

Erkek kardeşler, kuzenler ve büyük anne ve babalar... Benny uzun süre fotoğraflara baktı ve sonra uzanıp bir tanesini eline aldı. Bir evlilik fotoğrafıydı bu.

“Neredeler?” diye sordu yumuşakça.

“Burada,” dedi Tom.

Resmi elinde tutmaya devam ederek mutfığa kadar Tom’u takip etti. Pencereler açık ve bahçe ağaçlarla doluy-

du. Arkası düz iki sandalye camın önünde duruyor ve üzerlerinde de iki zombi oturuyordu. Başlarını ayak seslerinin geldiği yere çevirdiler. Çeneleri pamuk ipinden bir kuşakla bağlanmıştı. Adam eski, mavi bir polis üniforması giymişti. Kadında da fırfırlı, beyaz bir parti elbisesi vardı. Elbisenin kollarına bulaşan kanlar yıllar önce kurumuştı. Benny önlerine gelip bir onlara bir de evlilik resimlerine baktı.

“Söylemesi zor,” dedi.

“Bakmaya alışırsan değil. Kulakların şekli, elmacık kemiklerinin yüksekliği, çenelerinin açısı, üst dudakla burun arasındaki mesafe. Bu tür şeyler yıllar geçse bile değişmez.”

“Bunu yapabilir miyim, bilmiyorum,” dedi Benny tekrar.

“Bu sana kalmış,” dedi Tom ve botundan bıçağını çıkardı. “Ben birini susturacağım ve sen de diğerini susturabilirsin. Eğer hazır olursan... Eğer yapabilirsen...”

Tom gidip adamın arkasına geçti. Zombinin kafasını nazikçe öne eğip bıçağı ense köküne yerleştirdi. Her şeyi, nasıl yapıldığını Benny’ye hatırlatarak yavaşça yapıyordu.

“Hiçbir şey söylemeyecek misin?” diye sordu Benny.

“Ben çoktan söyledim. Binlerce kez. Bekledim, çünkü senin de bir şeyler söylemek isteyebileceğini düşündüm.”

“Onları hiç bilmiyormuşum,” dedi Benny. “Hiç benim düşündüğüm gibi değillermiş...”

Bir damla gözyaşı Tom’un yanaklarından süzülüp debelenen zombinin ensesine düştü.

Bıçağı sapladı ve debelenmesi durdu; olduğu gibi durdu.

Tom bir saniye için başını kaldırdı. Boğazında bir düğüm hareket etti. “Çok üzgünüm,” dedi ve ekledi, “huzur

içinde uyu.”

Burnunu çekti ve bıçağı Benny’ye uzattı.

“Yapamam!” dedi Benny geri çekilerek. “Tanrım, yapamam.”

Tom orada dikildi. Gözyaşları yanaklarından akıyordu. Bıçak elindeydi. Tek kelime bile etmedi.

“Tanrım... Lütfen bana bunu yaptırma,” dedi Benny.

Tom başını iki yana salladı.

“Lütfen, Tom.”

Tom bıçağı indirdi.

Dişi olan zombi, ağırlığını bağlı olduğu iplere verip, Benny’nin beynine hançer gibi saplanan tiz bir inilti çıkardı. Benny kulaklarını tıkadı ve döndü. Çömelip, yüzünü arka kapıyla duvar arasındaki köşeye çevirdi. Başını iki yana sallıyordu.

Tom olduğu yerde kaldı.

Benny’nin, başını sallamayı bırakıp ağaçlara doğru kaldırması uzun zaman aldı. Sandalyedeki zombi inildemeye devam ediyordu. Benny döndü ve diz üstü oturdu. Koluyla yüzünü silip burnunu çekti.

“Bu şekilde sonsuza kadar kalır, değil mi?”

Tom bir şey söylemedi.

“Evet,” dedi Benny, kendi sorusuna cevap vererek. “Evet.”

Yavaşça ayağa kalktı.

“Tamam,” dedi ve elini uzattı. Elleri ve kolları titriyordu. Bıçağı uzatırken Tom da titredi.

Benny, zombinin arkasında dikildi. Altı veya yedi denemeden sonra ona dokunabilmeyi başardı. Tom ona yardım ediyordu. Bıçağı nereye yaslaması gerektiğini gösterdi.

Benny, bıçağın ucunu gösterdiği yere dayadı.

“Yapacağın zaman, hızlı yap,” dedi Tom.

“Acıyı hissedebilirler mi?”

“Bilmiyorum. Ama sen hissedebilirsin. Ben hissedebilirim. Hızlı yap.”

Benny gözlerini kapadı. Eski imge kafasında yeniden belirmişti. Beyaz elbise ve kırmızı kollar. Kolları kırmızı değildi aslında. Kandı onlar. Koca bir nefes alıp, “Seni seviyorum, anne,” dedi.

Çok hızlı yaptı.

Ve hepsi bitti.

Bıçağı düşürdü. Tom ona sarıldı ve beraberce dizlerinin üzerine çöküp hüngür hüngür ağlamaya başladılar. Sandalyede iki ölü insan gevşemiş ve başları birbirlerine doğru devrilmişti. Bembeyaz ağızları artık sessizdi.

Evden ayrılırken, güneş dağların ardına saklanmaya başlamıştı. Beraberce arka bahçede mezar kazmışlardı. Tom evi kilitledi ve ana kapıdaki zinciri tekrar taktı. Yan yana geldikleri yolu geri yürümeye başladılar.

“İlk Gece’de,” diye başladı Benny, “yıllar öncesinde. Annemi kırmızı kollu bir elbise içinde hatırlıyorum. Bağırıldığını ve senin de beni alıp kaçtığını hatırlıyorum. Geri dönüp baktığımda babamı da onun arkasında görmüştüm.”

“Evet, bunların hepsi oldu,” dedi Tom.

“Kırmızı kollar... O çoktan ısırılmıştı. Babam tarafından, değil mi?”

Tom’un sesi hayalet gibiydi. “Evet. Babam ısırıldığında, annem onu görmüştü. Çok akıllı biriydi ve hemen anladı. Bizim kurtulmamızı istedi. Belki de içindeki değişimi fark

ediyordu. Açlığı. Bilmiyorum. Bana seni alıp kurtarmam için yalvardı. Kaçmamızı istedi." Tom yüzünü ellerinin arasına gömdü. Tüm vücudu bu korkunç hatıranın ve bunca yılın kederiyle titriyordu.

"Ben... sen benim hayatımı kurtardın."

Tom bir şey söylemedi.

"Ve tüm bu yıllar boyunca senden nefret ettiğimi biliyordun. Hep senin bir korkak olduğunu düşündüm. Neden daha önce söylemedin, peki?"

Tom başını kaldırdı ve kollarıyla yüzünü sildi. "Sana anlatabileceğim yaşa gelene kadar, sen kendi inanmak istediğin şeye inandın. Söyle bana Benny. Sana gerçeği anlatmış olsaydım, bana inanır mıydın hiç? Buraya gelmemiş olsaydık, bana inanır mıydın?"

Benny başını yavaşça iki yana salladı.

"O yüzden bekledim."

"Tanrım... çok zor olmuş olmalı."

Tom omuz silkti. "Bir gün buraya geleceğimizi biliyordum. Ama buraya geldiğimizde... biliyordun değil mi? Ne zaman anladın?"

Benny burnunu çekti ve gözlerini sildi. "Harold Simmons'ın evinden döndüğümüzde. Hep arka bahçenin verandasında oturduğum o zamanlarda. Anladım ama gerçek olmasını istemiyordum. Buraya gelmeyi hiç istemiyordum."

Tom başını salladı. "Ben de istemiyordum. Ama yapmamız gerektiğini anladın, değil mi?"

"Evet," diye fısıldadı Benny. "Çünkü kapanış yapmamız zorunluydu."

Hâlâ bıçağı tutuyordu. Sonra onu temizledi ve girintili

kabzasını kavradı sertçe.

“Bunu alabilir miyim?” diye sordu bıçağı uzatarak.

“Neden?” diye sordu abisi.

Benny’nin gözleri ağlamaktan kızarmıştı ama kuruydu. “Sanırım, ihtiyacım olacak,” dedi.

Tom durdu ve uzun bir müddet onu izledi. Gülüşü hüznünlüydü ama gözleri sevgiyle doluydu. Gururla, botundaki kılıfı çıkarıp Benny’ye verdi. O da onu kendi botuna yerleştirdi.

“Haydi, istasyona dönelim. Nix bizi bekliyor.”

“Mountainside’ı evim olarak görmüyorum artık. Nix de kesinlikle böyle hissediyor.”

“Doğuya gidebiliriz,” dedi Tom. “Harabe’nin diğer tarafında ne varmış görürüz böylece.”

“Bir uçak var,” dedi Benny.

“Bir uçak var,” diye tekrarladı Tom.

Benny Imura dönüp dökme demirden kapıya ve yanındaki yazıya baktı. Sonra da kendi kendine başını salladı.

Beraberce, Nix’in kendilerini beklediği istasyona doğru yürüdüler. Alacakaranlık yükseliyordu.

İki kardeş yan yana Çürük ve Harabe’nin koca sessizliği içinde ilerliyorlardı.

